ÎNTRE DOUĂ LUMI

NORMAN SPINRAD

EDIȚIA I

FAHRENHEIT~1996

NORMAN SPINRAD

ÎNTRE DOUĂ LUMI

Ediția I

Original: *A World Between* (1979)

Traducere din limba engleză:
MIHAI DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

Editura FAHREINHEIT
1996
GRUPUL EDITORIAL RAO

Scriitorul american **NORMAN SPINRAD** s-a născut la 15 septembrie 1940. A absolvit City College din New York în 1961, a publicat prima povestire în 1963 și primul roman în 1965. N-a avut niciodată o slujbă fixă, în schimb a fost – rând pe rând – agent literar, animatorul unui talk-show la radio, președinte (și apoi vicepreședinte) al Asociației Scriitorilor de Science Fiction din America (SFWA), publicist independent (calitate în care a abordat critica literară și de film, eseul pe teme științifice, comentariul politic, realizând totodată două antologii și două cărți de nonficțiune). De asemenea, a scris versurile pentru câteva cântece și a înregistrat un single ca vocalist, disc ce a fost distribuit în Anglia și Franța, fără a intra însă în topuri.

În ciuda tradiționalismului lor, primele romane ale lui Spinrad (*Solarienii,* 1966; *Agentul haosului*, 1967; *Oameni în junglă*, 1967) stăteau deja mărturie principalei obsesii a operei sale: accesul la putere. Folosind decorul unor aventuri spațiale, lupta permanentă pentru a impune o putere ordonatoare în fața haosului înconjurător constituie esența acestor texte în care mașinațiile politice și investigațiile psihologice reprezintă elementul primordial.

Începând cu 1969, romanele lui Spinrad devin tot mai „explozive” prin limbajul lor crud și argotic, prin critica extrem de virulentă, deseori violentă, a societății americane actuale (dar nu numai!). *Jack Barron* (1969) a fost interzis în Anglia, iar *Visul de fier* (1972) și *Oameni în junglă* s-au aflat pe lista cărților prohibite în Germania, unde s-au vândut însă destul de bine pe sub mână.

Nu altfel stau lucrurile în cazul cărții de față. Combinând satira socială ascuțită cu o înțelegere profundă a sufletului omenesc, *Între două lumi* se constituie într-o explorare vizionară a relațiilor dintre sexe și a influenței politicii asupra mass-media, întreprinsă de un autor excepțional de înzestrat, care în momentul de față trăiește și creează în Europa, la Paris.

• Capitolul 1

Gonind odată cu vântul de apus, cu un pas înaintea unei furtuni ce rostogolea tunete amenințătoare, Royce Lindblad ședea, cu pieptul dezgolit, în cocpitul deschis al lui *Davy Jones,* cârmindu-și ambarcația cu echea, cu scota ghiului și cu fundul pantalonilor lui verzi de velur. Fulgerele sfârâiau și trosneau prin norii întunecați dinapoia lui, totuși nicio picătură de ploaie nu cădea pe suprafața azurie și învolburată a Oceanului Insular. Hăt, deasupra catargului, un stol de păsări-uruitoare, strălucitor de galbene, se foloseau de același vânt, plutind pe aripile lor uriașe, imobile și manifestându-și încântate sfidarea la adresa elementelor naturii, prin croncăniturile aidoma unor sunete de tubă. Atâta timp cât păsările rămâneau în văzduh, nu exista un pericol iminent ca vijelia să se transforme într-o tornadă și, prin urmare, nu era necesar ca Royce să renunțe la velă și la catarg și să pornească motorul.

Decuplat cu bună știință de la rețeaua de comunicații și de la propriile-i responsabilități, ministrul mass-media al Pacificei nu se grăbea câtuși de puțin să revină acasă, la Carlotta și la problemele vieții de familie și de stat. Deși de la Gotham și până în insula Lorien drumul nu dura decât două ore, chiar navigând cu pânze, aici timpul căpăta un alt înțeles; îl puteai comprima sau dilata, după dorință. Risipite în oceanul puțin adânc, pe o suprafață ce depășea o jumătate de milion de kilometri pătrați, miile de insule ce alcătuiau Insularia puteau fi, în funcție de viteza aleasă, ori niște suburbii ale Gotham-ului, ori o vastă întindere de apă, cer și plaje virgine.

Aici trăiau douăsprezece milioane de oameni, aproape o treime din populația planetei, niciunul dintre locuitori neaflându-se la mai mult de o oră și jumătate de zbor de centrul Gotham-ului. Din punctul de vedere al unui navetist, așezările de pe majoritatea insulelor mari, precum și vilele particulare ce se înălțau pe micuțe petice de uscat, se găseau la o aruncătură de băț una de cealaltă și de capitala Pacificei.

Atunci când insula celui mai apropiat vecin e la numai câteva minute de zbor, îți vine să uiți că minutele respective pot

însemna treizeci de kilometri de ocean. Când în mai puțin de două ore poți ajunge de la Gotham la cea mai îndepărtată insulă a arhipelagului, îți vine la fel de ușor să treci cu vederea că toate cele douăsprezece milioane de insulari și realizările lor nu reprezintă altceva decât o neînsemnată pulbere a omenirii, risipită peste imensitatea virgină a mării și peste insulele împădurite, de pe o planetă aflată la cincizeci de ani-lumină de soarele care a dat naștere acelei seminții.

Aici însă, pe întinsul oceanului, Insularia devenea o lume vastă, mai mult pustie decât populată, mai degrabă Pacifică decât omenească, iar tu ajungeai un navigator singuratic, pe o mare străină, cu ceasornicul minții adoptând ritmul valurilor și al vântului.

La orizont, insula Horvath se profila neclară și lui Royce i se păru că putea distinge flacăra albastră, de fuziune, a unei nave de linie venită din nord, dinspre Thule, și pregătindu-se să asolizeze pe Lombard. Parcă pentru a-i îndepărta atenția de la acel memento al lumii oamenilor, un dyle imens țâșni la suprafața apei, într-o explozie de spumă, la mai puțin de o sută de metri de barcă. Uriașa reptilă își înălță în văzduh fusiformele membre anterioare, iar membranele translucide ale velelor îngemănate i se deschiseră și se umflară în vânt, cu un pocnet, în zeflemelele gălăgioase ale uruitoarelor. Orientându-și sub vânt velele din piele, cu o precizie și o grație pe care Royce spera să le egaleze, creatura însoți vreme de câteva minute barca, apoi se îndepărtă fluturându-și, cu un plescăit, enormele înotătoare codale.

Royce își corectă cursul, ocolind de departe circulația ambarcațiunilor cu motor din jurul insulei Horvath și al portului Lombard. Dincolo de Horvath, se întindea, în formă de semilună, un lung șir de insule, pe care erau risipite doar vreo șase-șapte proprietăți particulare, iar la jumătatea semicercului, cam la douăzeci și cinci de kilometri depărtare, se găsea Lorien.

Royce își stabilise reședința pe Lorien cu mult înainte s-o întâlnească pe Carlotta Madigan. Femeia îi schimbase sensul vieții din multe puncte de vedere, atrăgându-l pe orbită în jurul stelei ei aflate în ascensiune. Chiar de pe atunci, Carlotta ar fi putut să ia cu asalt primul mandat de președinte, însă dacă dorea să-și împartă, pe termen lung, patul cu Royce Lindblad, patul cu pricina urma să se afle pe Lorien, nu în infernalul bloc-

turn din centrul Gotham-ului, unde se cunoscuseră. De dragul convenienţelor, continuau să păstreze locuinţa din oraş, totuşi Lorien însemna căminul; concepuseră împreună planurile casei, iar Royce insistase ca şi actul de proprietate să fie unul comun. El era destul de tradiţionalist încât să creadă că bărbatul trebuie să aleagă sălaşul, chiar dacă doamna lui era destinată să conducă guvernul. *Mai cu seamă* dacă ea reprezenta o forţă pe planetă – taurul trebuie să fie rege în castel când se stinge lumina, nu?

De fapt, Insularia constituia prima dragoste a lui Royce, un lucru pe care doar un alt copil de continentali l-ar fi putut înţelege pe deplin. Părinţii săi erau agricultori în mănoasa vale a Marelui Fluviu Albastru, dar, încă de pe când era copil, Royce făcuse din poveştile de pe Insularia emisiunile lui favorite de pe canalul de divertisment. Până să capete, la şaptesprezece ani, statutul de cetăţean, navigase de mii de ori pe mările acelea, prin intermediul reţelei sau în vis, şi ştia de multă vreme că la cea de-a şaptesprezecea aniversare avea să plece de pe continentul Columbia.

Tatăl său – un bărbat voinic şi mlădios, care gândea încet, dar profund – îl înţelese din capul locului. În acea ultimă după-amiază, stătuseră împreună pe stâncile acoperite cu muşchi, ce se ridicau deasupra fluviului. Înapoia lor, covorul gălbui al grâului copt vălurea sub briză, dezvăluind texturi diferite, aidoma unei catifele mângâiate cu palma. Jos, Marele Albastru curgea printre malurile îmbrăcate în ierburi pacificane, verzi-gălbui. Pe cer se destrămau păienjenişuri de nori albi. Văzduhul părea auriu în căldura permanentă a veşnicei veri columbiene. În aval, hidrobarje încărcate cu cereale şi legume coborau pe fluviu, îndreptându-se către sud-est, spre Gotham, brăzdând cu dârele înspumate ale comerţului apele turcoaz. Era o imagine liniştită şi minunată; reprezenta căminul, şi totuşi…

— Nu fi posomorât, tăuraşule, îi spuse taică-său. Te simţi trist doar pentru că aşa crezi că trebuie să fii. Adică îţi zici c-ar trebui să te întristeze despărţirea de maică-ta şi de mine.

— Nu credeţi că vă abandonez, tată?

Bărbatul scuturase din cap şi zâmbise:

— Asta-i fărâma *mea* de planetă, îi răspunsese. Aici se cântă muzica ce-mi place. Dacă tu auzi o melodie de altundeva, trebuie să dansezi după aceea. Este o planetă mare, Royce. Ce

fel de taur ai mai fi, dacă ai rămâne lipit de un colțișor al ei, doar pentru că acolo s-a întâmplat să te naști? Ia cazul *meu*: tata a fost inginer în Thule, și uite unde-am ajuns. E-adevărat, dacă mi-ai fi zis că vrei să-nghiți gheață jumătate din viață, *atunci* ți-aș fi zis că ești sonat!

Râseseră împreună, ca între bărbați.

— Nu crezi că-s sonat pentru că numesc „cămin” un loc unde n-am fost niciodată? întrebase Royce.

— Eh, în privința asta cu toții suntem puțin țăcăniți, nu? Pe toți ne furnică să plecăm altundeva, până ajungem într-un loc care ne potolește mâncărimea. Iar insulele acelea… da, da, insulele acelea… nu mai există nimic precum Insularia, pe nicio planetă despre care-am auzit. Te-ai întrebat vreodată de ce anume întemeietorii nu s-au stabilit acolo, ci au venit aici, în Columbia?

— Nu, dacă stau bine și mă gândesc…

Royce crezuse că știe tot atâta istorie cât un pacifican obișnuit. Întemeietorii colonizaseră Pacifica, în urmă cu vreo trei secole, venind direct de pe Pământ, iar pe parcursul primelor două generații oamenii nu se prea depărtaseră de fermele lor, situate pe șesurile fertile ale Columbiei răsăritene. Dar poftim de înțelege – cum de *putuseră* oamenii aceia ca, poposind pe țărm și privind spre apus, către câmpiile plate, iar spre răsărit către misterioasa întindere a Insulariei, să hotărască a ignora frumusețea și complexitatea marelui arhipelag și a alege uniformitatea mănoasă a stepei continentale?

— Ei bine, să-ți zic ce cred eu, tăurașule, urmase tatăl lui. Întemeietorii aveau un vis… ținutul acesta. Deschisese larg brațele și adăugase: Acolo de unde veneau ei, asemenea pământuri reprezentau doar o amintire și o făgăduință. De aceea, atunci când le-au văzut, au știut că ajunseseră acasă. Totuși, strămoșii noștri nu erau niște mărginiți. Au fost destul de inteligenți încât să inventeze democrația electronică, rețeaua și toate celelalte chestii. Și știau câte ceva despre visuri. Știau că oamenii nu visează la locurile unde cresc, chiar dacă părinții lor au făcut-o. Mai cu seamă, poate, dacă părinții lor au făcut-o…

Se aplecase, cuprinzându-și genunchii cu brațele și privise departe, către celălalt mal al fluviului.

— Așa că, după câte cred eu, Royce, au văzut insulele și au înțeles că urmașii lor – și copiii acestora – nu vor visa să devină

fermieri aici, pe câmpii. Din acest motiv, au lăsat Insularia pentru alții, care să aibă la ce să viseze atunci când o să le vină vremea.

Ridicându-se în picioare, își trecuse brațul pe după umerii băiatului.

— Uite de ce nu vreau ca tu să visezi visul meu, tăurașule. Se cuvine să-l visezi pe al tău. Așa-i pe Pacifica. De asta voi fi mândru mâine, când o să pleci spre insulele tale. Dă-i bătaie, tăurașule, și ascultă-ți propriul cântec!

Deși niciun băiat nu putea dansa după propria lui muzică în jurul unei femei precum Carlotta Madigan, Royce nu uitase niciodată cadoul de despărțire primit de la tatăl său. Deși, după criteriile gothamiților, bătrânul nu era decât un continental necioplit, el izbutise să-și învețe fiul ce înseamnă să fii un adevărat taur, un bărbat din neamul oamenilor, subspecia pacificană.

Iar aici, în mijlocul oceanului, domolind puterea vântului cu scota ghiului, supunând prin eche inerția apelor și considerându-se pe sine drept interfața de control dintre ele, Royce simțea întotdeauna timpul, istoria și Karma îndepărtându-se, întorcându-l la masculinitatea lui esențială, reconectându-l la tânărul care-și lua rămas bun pe malul Marelui Albastru.

A fi un taur semăna mult cu a fi un matelot singuratic pe acest ocean schimbător. Îți puteai alege vântul, îți puteai așeza cârma împotriva rezistenței opuse de Karma personală și manevrând cele două forțe una împotriva celeilalte, să te folosești de ambele ca să fii propulsat pe ruta aleasă de propria-ți voință.

Acesta era secretul esențial al taurilor, pe care Carlotta nu-l putea înțelege niciodată pe deplin. De aceea, atunci când călătoreau laolaltă între Gotham și Lorien, utilizau motorul, și tot de aceea, în ciuda inteligenței femeii, a experienței, a abilității în problemele guvernării și – da, chiar așa – a înțelepciunii ei, Royce era cel care călăuzea luntrea lor politică printre vânturile de argint viu și curenții democrației electronice pacificane.

Încercase s-o învețe și pe ea cum să navigheze, dar, din păcate, Carlotta nu avea chemare pentru arta folosirii velelor.

Acum, Horvath defila departe, la babord. Lămurit în privința stării lui de spirit, Royce modifică iarăși cursul, așezând prova direct spre Lorien. Vântul bătea acum chiar din pupa,

împingându-l cu viteză maximă, făcându-l să zboare spre casă, peste suprafața oceanului, aidoma calcanilor zburători care se înălțau din valuri, ricoșând pe crestele acestora și căzând înapoi pe pântecele lor plate, precum niște pietricele azvârlite razant cu apa.

„Mai bine că, totuși, Carlotta nu s-a vârât și-n asta, se gândi Royce. Un bărbat nu trebuie să împartă chiar totul cu doamna lui – are nevoie de un loc liniștit, unde să-și poată asculta propriul cântec. Lipsit de așa ceva, în el n-ar mai rămâne nimic de oferit în blândețea nopții, or tocmai asta face ca lumea să meargă înainte, taurule!”

•

Vila proiectată împreună de Carlotta Madigan și Royce Lindblad avea forma unei semilune scunde, ce urmărea linia țărmului micuței lagune de pe insula Lorien. Zidurile exterioare alcătuiau o rețea din piatră topită, de culoare ciocolatie, presărată cu ochiurile albăstrii ale ferestrelor, iar acoperișul în pantă lină fusese construit din lemn de bongo cu granulația azur regal, adus tocmai din Cordi și protejat împotriva intemperiilor printr-o peliculă de microsticlă. Fațada se prelungea deasupra lagunei cu o verandă spațioasă, suspendată pe piloni; dedesubtul acesteia, se afla debarcaderul. Latura dinspre uscat a clădirii oferea panorama dealurilor împădurite ale insulei, ce se ridicau dincolo de grădina oarecum convențională: un havuz, o peluză de gazon terestru, impecabil întreținută, mobilier rustic din lemn de bongo și răsaduri de trandafiri pământeni, lalele și crizanteme, alternând în culori roșii, albe, și albastre, și galbene.

Cabina conectată la rețea a lui Royce se găsea deasupra lagunei, ușa din sticlă a încăperii deschizându-se chiar pe verandă, în vreme ce cabina Carlottei fusese aranjată de cealaltă parte a casei, privind spre grădină și spre pădurea virgină dinapoia acesteia.

Teoretic, peisajul trebuia să-i asigure femeii un fundal natural liniștitor și imuabil, pentru a o ajuta să conducă treburile statului, dar în realitate, după ce se cupla la rețea, Carlotta rareori privea pe fereastră.

De altfel, ecranele uriașei console de intrare în rețea se aflau vizavi de fereastra imensă, așa încât Carlotta stătea cu spatele la grădină atunci când se instala într-unul dintre cele două fotolii din fața displayurilor, lipite de peretele curb, lambrisat cu lemn-

de-smarald, al cabinetului. Pe Pacifica, consola standard a rețelei cuprindea șase ecrane: unul pentru canalele de comunicații personale, unul pentru cele o sută de canale ale posturilor de televiziune, unul pentru interfața cu calculatorul, unul pentru băncile de memorie, unul pentru canalele guvernamentale, iar al șaselea pentru funcții utilitare generale, cum ar fi fost supravegherea împrejurimilor, jocurile video și alte prostioare electronice. Consola Carlottei, ca și a lui Royce, de altfel, deținea încă patru ecrane: pentru comunicații interguvernamentale, pentru monitorizarea permanentă a Plasei, pentru interfața cu calculatorul parlamentului și pentru sistemul de observație planetar.

În momentul în care femeia se cupla la universul electronic al rețelei mass-media pacificane, percepția imediată a lumii exterioare dispărea aproape instantaneu din mintea ei, pe măsură ce universul senzațiilor îi devenea electronic și multiplex. Prin intermediul camerelor de luat vederi, al microfoanelor și al displayurilor, văzul și auzul ei acopereau întreaga planetă, ajungând în același timp multifațetate și compuse, precum vederea insectelor. Printr-o simplă comandă verbală, chipul și glasul aproape fiecărui om de pe Pacifica – ba chiar și de pe alte planete – puteau fi puse în contact cu ea. Dacă avea chef, putea face să defileze întreaga istorie a omenirii, de după inventarea videobenzii. Calculatoarele îi puteau oferi sugestii în orice domenii, începând cu simplele operații aritmetice și terminând cu tendințele pe termen lung ale evoluției balanței de plăti dintre Pacifica și alte cincizeci de lumi populate de oameni. Orice locuitor al planetei care avea o plângere sau o teorie filosofică personală i le putea expune în mod direct, dacă ea ar fi hotărât să le asculte. Nouăzeci de canale de divertisment se întreceau să-i atragă atenția leneșă, iar dacă nimic din transmisiile în direct n-o amuza, în băncile de memorie existau înregistrări însumând evenimente petrecute timp de cinci sute de ani. Știrile curente erau accesibile din punctele de vedere ale guvernului, administrației, opozițiilor, marxiștilor, deterministilor liberi, sindicaliștilor transformatori, fataliștilor sardonici și absolutiștilor platonici, pe lângă mulți alții. Dacă Pacifica nu-i era îndeajuns, Plasa Galactică îi punea la îndemână zgomotoasa propagandă femocrată de pe Pământ, dialoguri la distanță între treizeci de lumi, reflecțiile științei

transcendentale și ultimele bârfe răutăcioase din Fulgerul Globular, un talmeș-balmeș tahionic de pe risipitele planete ale bărbaților.

Toate acestea reprezentau universul electronic al fiecărui pacifican, cu excepția celor care se decuplau în răstimpuri, suferind de atacuri severe de cafard[1] mass-media. Ca președintă a Pacificei și delegat parlamentar vreme de aproape șaisprezece ani, Carlotta Madigan deținea însă o relație de feedback mult mai complexă și mai intimă cu rețeaua mijloacelor de comunicare în masă.

Pe Pacifica, mass-media însemna politică, iar politica, mass-media – și așa fusese încă din zilele întemeietorilor. Fermierii izolați geografic se puteau constitui într-un tot politic numai prin intermediul rețelei și al plebiscitURilor instantanee ale democrației electronice. La început, nu existase parlament, și cu atât mai puțin vreun politician adevărat, doar un complex de calculatoare în micuțul orășel Gotham, înregistrând și numărând voturile electronice, căruia i se adăugau câțiva funcționari care puneau în aplicare voința direct exprimată a poporului. Acum însă, simplitatea inițială evoluase odată cu societatea pacificană, într-o complexitate ce continua, cu viteză electronică, să fie coerentă prin intermediul rețelei.

Acum existau un parlament și delegați, administrații, alegeri, voturi electronice de încredere, corporații guvernamentale – atât temporare, cât și permanente – exporturi, control valutar, planificare economică, dar și politică și politicieni permanenți; toate, într-un flux permanent, iar majoritatea accesibile în mod electronic, prin rețea.

În timp ce Carlotta Madigan stătea singură pe Lorien, la zeci de kilometri distanță de cea mai apropiată ființă omenească și încă și mai departe de Gotham, toate aceste lucruri se scurgeau în ea prin intermediul ecranelor, microfoanelor, difuzoarelor, butoanelor, sateliților, fasciculelor laser și calculatoarelor.

Zveltă și cu un corp încă tânăr, deși se apropia de patruzeci și cinci de ani, Carlotta fusese binecuvântată cu un chip care, pe ecranele de comunicații ale subordonaților, colegilor și adversarilor politici, materializa imaginea fără vârstă a unei autorități decurgând nu atât din funcția avută, cât din propria-i personalitate. Deși pe fața albă, sub cascadele de păr întunecat,

[1] Deprimare profundă, melancolie (*franc.*).

nu i se vedea aproape niciun rid, ochii albaștri îi păreau făcuți din oțel, iar nasul mândru și buzele pline și expresive ar fi putut să aparțină și unui străvechi doge venețian. Cu Royce Lindblad ca ajutor, femeia era cel mai bun președinte pe care Pacifica îl avusese în ultimele două generații și Carlotta știa asta cel mai bine dintre toți.

Pe ecranul ei de comunicații apăruse acum Carter Berman, actualul ministru al industriilor, un bărbat grizonat, trecut de șaptezeci de ani, care preluase și abandonase acest post probabil de mai multe ori decât catadicsea să-și amintească. Adoptând o poziție mai degrabă defensivă, căuta s-o convingă pe Carlotta să înființeze o Companie Aeriană Pacificană, pentru a coborî prețul biletelor pe rutele între Gotham și Cordi, iar femeia afișase familiara ei expresie impenetrabilă, care-ar fi trebuit să-i dea celuilalt de înțeles că pledează o cauză pierdută.

— … pe moment, există doar două linii care operează între Gotham și Cordi, iar concurența e, practic, inexistentă, Carlotta…

În timp ce el vorbea, Carlotta solicită pe ecranul băncilor de memorie cifrele referitoare la volumul transporturilor.

— Și traficul este la fel, comentă ea. Cele două linii existente acum nu funcționează în mod obișnuit decât cu șaizeci și unu la sută din capacitate.

— Ia verifică structura tarifelor.

Femeia solicită informațiile respective. „TransColumbia” încasa 180 valuni pentru clasa a doua și 230 VN pentru clasa întâi. „Zipline” pretindea 167 VN, respectiv 240 VN.

— Care-i treaba? făcu ea, încăpățânată. Nu există absolut nicio dovadă a măsluirii lor.

— Uită-te la costul per pasager și kilometru și compară-l cu cel de pe rutele care au lungimi similare.

Într-adevăr, prețul pe kilometru *era* cu aproape treizeci la sută mai ridicat decât pe ruta Gotham-Valhalla sau Valhalla-Lombard, și chiar cu șaptezeci la sută mai mare decât în cursa Gotham-Godzillaland. Pe de altă parte însă, cota profitului nu părea deloc excesivă.

— Privește cifrele, Carter, mormăi ea. Profiturile nu-s peste măsură de mari.

— Oricum, sunt cu douăzeci și cinci la sută peste cât ar trebui. O corporație guvernamentală poate reduce costul biletelor cu o cincime, rămânând totuși cu un profit frumușel.

— La aceeași capacitate de funcționare?

— Bineînțeles, încuviință misterios Berman.

— Carter, ce dracu' te face să crezi că are vreun rost o asemenea companie pe o linie utilizată doar în proporție de șaizeci și unu la sută? se răsti Carlotta. Cererea este constantă. Dacă intrăm în concurență cu „TransColumbia" și „Zipline", *toate* cursele vor funcționa la jumătate din capacitate și corporația guvernamentală va pierde alături de independenți. După aceea, particularii vor renunța la rutele respective, iar noi o să rămânem cu ele pe cap.

— Ai făcut o modelare pe calculator sau totul e o improvizație? se încruntă Berman.

— Improvizație, replică femeia. Ca și la tine, de altfel, așa-i? N-ai proiectat situația pe calculator, nu?

— Nu, admise Berman.

— Când o s-o faci, dă-mi de știre, rosti Carlotta, decuplându-se.

Oftă. În ciuda pretențiilor sale tehnocrate, Berman era în adâncul sufletului un intervenționist. Dac-ar fi fost după el, s-ar fi înființat o nouă corporație guvernamentală ori de câte ori profitul cuiva trecea de o jumătate de punct peste zece procente. În ceea ce o privea, Carlotta prefera să nu pătrundă pe piața liberă decât dacă apărea cu adevărat ceva flagrant.

Constituția acorda guvernului monopolul producției de energie și al exploatării miniere, ceea ce era mai mult decât suficient pentru ca guvernul să înregistreze profituri, să plătească niște dividende decente acționarilor și să păstreze echilibrul general al economiei, ba chiar să manipuleze pentru a da peste cap prețurile energiei și metalelor. Între acești parametri, economia de piață putea opera și singură.

Corporațiile guvernamentale apăruseră doar cu un secol în urmă, când se descoperise că tarifele companiilor de transport erau aranjate de comun acord. Profiturile de patruzeci la sută fuseseră cu adevărat exagerate, totuși nu se putuse interveni de-a dreptul pentru regularizarea pieței libere. De aceea, parlamentul înființase o corporație guvernamentală de transport, tocmai în scopul micșorării prețurilor. Aceasta

mersese atât de bine, încât guvernul fusese în stare, în numai cinci ani, să dispună de propriul său stoc de acțiuni și înregistrase un câștig frumușel, în beneficiul cetățenilor.

Dar, în mod inevitabil, ceea ce începuse ca un program de măsuri excepționale se instituționaliză. Acum se efectuau presiuni de înființare a câte unei companii guvernamentale concurente, ori de câte ori cota de profit a unei activități depășea zece la sută, urmate de alte intervenții în vederea vinderii ei pe piață, atunci când beneficiile coborau sub valoarea aceea arbitrară, indiferent dacă operația avea sau nu rost, din punctul de vedere al schimbării proprietarului.

În măsura în care era ea însăși implicată, Carlotta considera metoda drept o modalitate rigidă și lipsită de perspectivă de a conduce economia unei planete și, în câteva rânduri, fusese gata să piardă funcția de președinte din pricina unor dispute pe această temă. „Fără un vot de încredere, n-ai nicio șansă, Carter! decise ea, afișându-și surâsul de Mona Lisa. Și amândoi știm că nu deții majoritatea”, adăugă, solicitând raportul curent asupra prețurilor și producției agricole.

„Iată un sector unde economia de piață nu funcționează deloc fără șmecherii permanente”, gândi femeia. Cele cinci milioane de fermieri din Columbia puteau produce hrană suficientă pentru o populație de patru ori mai mare decât cea a Pacificei… dacă ar fi fost încurajați s-o facă. Cei mai mulți însă preferau să-și asigure hrana proprie, iar pentru celelalte nevoi economice să apeleze la dividendele primite în calitate de cetățeni. Drept urmare, piața liberă agro-alimentară ar fi prezentat variații bruște și însemnate, fără intervențiile constante ale guvernului. Penurii – atunci când supraproducția ducea la o scădere atât de masivă a prețurilor, încât fermierii încetau să mai producă surplusuri pentru schimbul în bani – urmate de creșteri rapide ale prețurilor, după care începea o și mai mare supraproducție, urmată de alte coborâri ale prețurilor, noi deficite, și tot așa la nesfârșit. O corporație guvernamentală și-ar fi găsit rostul, totuși continentalii erau prea mărginiți politic pentru ca o asemenea propunere să treacă prin parlament. Ca atare, Ministerul Agriculturii era nevoit să cumpere și să vândă cantități uriașe de produse, pentru a păstra prețurile relativ stabile.

Conform datelor la zi, producția de grâu era în scădere, iar cea de soia sufoca piața. Carlotta se cuplă cu Cynthia Ramirez, ministrul agriculturii.

— Contractează o sută de milioane de banițe de grâu din recolta viitoare cu 12 VN, îi porunci. Vinde din stocurile de soia cu 6 VN, până când prețul coboară la 9.

— În curând va trebui să vindem grâul cu 9, sublinie Cynthia. Iar soia am cumpărat-o cu 8. Pe total, o să ieșim în pierdere.

Carlotta ridică din umeri. Practic, era imposibil să conduci Ministerul Agriculturii fără să ieși în pierdere.

— Fă-o, zise ea. Putem mări oricând prețul fierului, ca să recuperăm pierderea.

„Dacă n-o să fie o măsură inflaționistă”, adăugă în gând, după ce se decuplă. Funcția de președinte era, de fapt, o jonglerie. Guvernul, luat ca întreg, trebuia să aducă un profit sănătos, fiindcă, în caz contrar, alegătorii aveau să arunce rapid peste bord administrația care le reducea dividendele cetățenești. În același timp însă, guvernul trebuia să păstreze echilibrul economic și al circulației monetare, ceea ce, adeseori, însemna întreprinderea unor acțiuni absolut contraproductive din punctul de vedere al câștigurilor.

Președintele era nevoit să danseze întruna pe această sârmă subțire, jonglând cu întreaga economie – de aceea, orice președinție care rezista un întreg an fiscal era prilej de îngâmfată automulțumire.

Carlotta își păstrase deja funcția timp de două trimestre, însă înfumurarea îi era temperată de conștiința faptului că Royce fusese, cel puțin pe jumătate, răspunzător pentru acea stare de lucruri. Până atunci nu existase un ministru al mass-media mai bun decât el și nicio echipă precum cea formată de ei doi, în principalele posturi de conducere.

Amintindu-și în treacăt de Royce, aflat pe ocean, la bordul lui *Davy Jones,* Carlotta ceru sistemului de observație planetară o situație meteo generală. Ecranul se diviză în două jumătăți verticale. În stânga, valorile temperaturii, umidității și presiunii atmosferice. În dreapta, imagini în direct, transmise de camerele de observație standard, dispuse în jurul planetei.

Pe versanții apuseni ai munților din mijlocul lanțului Sierra Cordillera, ploua torențial, fără pic de vânt; picăturile străbăteau covoarele împovărate de frunziș ale uriașilor arbori,

transformând solul argilos al pădurii într-un noroi ciocolatiu, presărat cu ciuperci multicolore…

Ploaia îi reamintea întotdeauna Carlottei de petrecerea din apartamentul ei, aflat într-un bloc turn din Gotham, petrecere în cursul căreia îl cunoscuse pe Royce. În seara aceea, turnase cu găleata – un potop ce îneca luminile orașului și răpăia pe geamuri. Serata era una dintre acele reuniuni politice oferite de un optimism în plină ascensiune – o tocăniță de putere, cu ceva mirodenii sexuale. Și deodată Carlotta îl văzuse: cu pieptul gol, după moda de atunci a taurilor, pantaloni albi strânși pe picior, cizme negre, înalte, o capă scurtă și roșie, azvârlită cu neglijență peste umerii goi, păr lung, șaten și o mustață pe oală, oarecum prostească, dar în același timp atrăgătoare – o încercare nereușită de a părea mai vârstnic, izbutind însă să-l facă să pară și mai tânăr, și mai ispititor. Pentru o clipă, politica devenise, brusc, lipsită de importanță…

Deasupra deșerturilor, un soare nemilos pârjolea din cerurile nicicând pătate de nori. Valurile de căldură tremurând peste nisipurile cenușii lăsau impresia că îndepărtații munți de culoarea ardeziei văluresc aidoma propriului lor miraj…

… În timpul petrecerii, discutaseră o singură dată și atunci în fugă. Carlotta fusese înconjurată de un grup de delegați mai vârstnici, pe care-i impresiona prin analiza situației actuale – care o fi fost, pe atunci –, prin energia ei și ușorul dispreț față de vremelnicele lor poziții superioare.

Se întorsese ca să ia un pahar cu băutură și-l zărise pe Royce, rezemat de un perete, cu pelvisul împins înainte, privind-o.

— Îți place tot ce vezi, este? îl întrebase, cu tonul cel mai autoritar pe care-l putuse reuși.

— Ești o învingătoare, replicase el. Sunt la discreția ta, doamnă. Mă poți avea dacă dorești. Râsese – ca un băiețandru, totuși ironic – apoi adăugase: Ai putea chiar să mă convingi să votez pentru tine.

— Te crezi un tăuraș dat naibii, așa-i? întrebase Carlotta.

Royce chicotise, arcuindu-se lasciv către ea.

— *Tu* nu mă crezi? se interesase, privind-o în ochi.

Carlotta se apropiase, stârnită de clasicul lui narcisism de taur, impregnat cu o binecuvântată autoironie.

— S-ar putea să fiu interesată, dacă muști mai bine decât latri.

— Ah, dar nu mușc niciodată, răspunse tânărul. Tu, da?

Femeia râsese și îndreptase un deget spre „V”-ul profilat de coapsele lui:

— Asta îmi rămâne mie de văzut, iar ție de constatat, spusese și clănțănise din dinți…

O ninsoare măruntă cobora, din cerul plumburiu, peste Thule, acoperind superficial sclipirea eternă a banchizei de pe înghețatul continent antarctic. Doar domurile îndepărtate ale Valhallei întrerupeau nesfârșita monotonie albă și netedă a calotei polare, precum niște contrastante puncte de culoare, plasate pe cine știe ce pictură abstractă…

… Două momente dintr-o petrecere ca sute altele. Unei femei arătoase, în jurul a treizeci de ani și aflate în plin urcuș pe curba puterii, i se ofereau nenumărați tineri tauri, unii numai pentru plăcerile unei nopți, dar și mulți alții căutând să se plaseze pe orbita ei de stea în ascensiune; Carlotta presupusese că acela nu era decât un alt trup tânăr din mulțime, frumos și disponibil. Meditase nițel la asta, apoi, cu senzația de farmec personal ușor amplificată, revenise la politică fără să se gândească, desigur, că acel tăuraș ar reprezenta mai mult decât o savuroasă posibilitate pentru o seară de plictis…

Un uragan ciudat vuia prin jungla deasă și verde din Godzillaland – un vânt uscat, care scutura peste desișurile încâlcite jerbe de flori colorate. Liliecii se năpustiră printre frunzișuri cuprinși de panică și ceva uriaș făcu să trosnească hățișurile junglei, în imediata apropiere a camerei de observație…

… După ce plecase și ultimul musafir, Carlotta se simțise obosită, dar și bine dispusă; epuizată, răgușită, totuși satisfăcută de cât de bine mersese totul, copleșită de o senzație de triumf iminent, la gândul care acum i se părea o certitudine: alegerea ei în parlament, după căderea actualei administrații.

Cufundată în calcule politice, intrase în dormitor, iar *el* se afla acolo. Întins, în pielea goală, pe patul a cărui cuvertură fusese împăturită grijuliu, cu un pahar de vin în mână și capa roșie acoperindu-i cu o neglijență precis calculată jumătatea inferioară a trupului – chintesență a nepăsării unui taur.

Gustase din vin și o privise peste marginea paharului.

— Pentru seara asta ai terminat de cucerit lumea, Carlotta Madigan? rostise.

Femeia își stăpânise un hohot de râs. Era prea din cale afară, aducea prea mult cu o dramoletă porno, deși… Deși, când el îi făcuse, poruncitor, semn cu degetul, ea se apropiase. Când o sărutase, buzele ei se deschiseseră și orice gând fusese dat uitării.

Urmase o absolută performanță de taur; atât de desăvârșită fizic, încât păruse aproape lipsită de suflet, cu adevărat un film porno. După aceea, el se proptise într-un cot și o privise cu obișnuita mulțumire insolentă.

— Cine ești? murmurase femeia, jucându-și rolul de parcă ar fi fost scris într-un scenariu.

— Royce Lindblad, răspunse el răgușit.

— Și ce fel de făptură ești tu, străinule misterios și priceput?

— Ei bine, ca să-ți spun cinstit, sunt asistent de producție al Plasei, replicase fără scrupule tânărul, schimbând brusc tonul. Melodrame porno pentru export.

Izbucnise în hohote de râs.

— Ticălosul dracului! izbutise Carlotta să strige, înainte de a râde împreună cu el…

Deasupra capătului estic al Insulariei, câțiva nori albi goneau peste seninul unui cer azuriu. În depărtare, spre linia orizontului, o singură velă bleumarin se umfla printre două insule împădurite…

În fotoliul ei, Carlotta surâse aproape ca o fetiță. Își petrecuseră restul nopții fără să mai facă dragoste, discutând despre mass-media și politică; începând din acel moment, asemenea preocupări ajunseră să reprezinte jumătate din relația lor, Carlotta fiind maestrul, iar Royce asistentul.

Iar acum femeia nu mai putea să vadă o pânză mișcându-se pe întinderea oceanului fără să se gândească la Royce, aflat în barca lui și care rămăsese același tăuraș. Și nu se mai putea gândi la Royce navigând, fără să-și amintească de prima lor noapte, pentru că atunci zărise acea frântură veșnic tânără a bărbatului, pe care numai ea și oceanul o cunoșteau; tăurașul ei prostuț, în dulceața nopții…

Brusc, toate ecranele consolei se stinseră, apoi începură să pulseze aidoma unor orbitoare stroboscoape stacojii, în vreme ce difuzoarele îi asaltară urechile cu semnale electronice asurzitoare. O prioritate absolută, de domeniul securității! Ce dra…

Femeia se aplecă, nervoasă, și apăsă tasta de acceptare, întrebându-se ce se putea întâmpla.

Licărul ecranelor și soneria de alarmă încetară brusc, iar pe ecranul canalelor de comunicații guvernamentale private apăru fața agitată a unei tinere.

— Ei bine? se răsti Carlotta. Cine naiba mai ești și tu? Ce se întâmplă?

— Mă numesc Laura Sunshine, Ministerul Mass-Media, Biroul de Monitorizare a Plasei, răspunse fata cu un glas perfect controlat. Recepționăm o transmisiune tahionică din interiorul sistemului solar.

— Ce?! mormăi Carlotta, cu mintea funcționându-i deodată cu viteza a patra.

Era lipsit de sens. Fasciculele modulate de tahioni cu viteze superluminice se utilizau exclusiv pentru comunicațiile interstelare; ele reprezentau mijlocul de propagare a Plasei Galactice. Transmisiunile cu tahioni erau mult prea costisitoare pentru comunicare pe distanțe reduse; în plus, Pacifica era unica planetă locuibilă din acest sistem solar.

În concluzie, trebuia să fie vorba de o navă venită din exteriorul sistemului, ceea ce constituia cu adevărat un eveniment istoric. Transmisiunile tahionice instantanee ale Plasei legaseră laolaltă planetele populate de oameni, însă călătoriile fizice erau limitate de vitezele subluminice, iar cel mai apropiat sistem solar locuit se afla la o depărtare de cincisprezece ani.

Pe de altă parte, dacă era vorba de o navă interstelară, de ce își anunțase sosirea abia după ce intrase în sistemul Pacificei? Majoritatea navelor transportau așa-ziși imigranți, iar procedura standard cerea declararea intențiilor acestora înainte de părăsirea planetei-mamă, astfel încât acceptarea lor să poată fi cumpărată în schimbul unor mărfuri mai rare pe piața interstelară – embrioane și semințe terestre, preparate biologice unicat, tehnologii secrete – râvnite de planeta-destinație. Asemenea lucruri se negociau din vreme, cu excepția cazurilor când... *O, nu*!

— Transmisiunea e codificată? întrebă ea, brusc.

— Nu, răspunse Laura Sunshine. Și n-o să-ți placă...

— *Să mori tu*? murmură pentru sine Carlotta, sardonic, apoi continuă cu glas tare: Cuplează-mă și, pentru Dumnezeu, protejează circuitul ăsta!

Pentru câteva clipe, ecranul fu lipsit de orice imagine, după care apăru un chip nou: un bărbat în vârstă, cu păr lung, de culoarea oțelului, atent îngrijit, față colțuroasă cu ochi căprui, duri și un nas mare, coroiat. Purta familiara tunică ultramarin, cu guler înalt și rigid, tivit cu argintiu.

— Sunt doctorul Roger Falkenstein, de pe Arkologia Științei Transcendentale *Heisenberg,* rosti el cu glas rece, măsurat. Pătrundem în sistemul vostru solar și peste douăzeci de zile ne vom plasa pe orbită în jurul Pacificei. Misiunea noastră este pașnică și va fi de mare ajutor locuitorilor planetei. Intenționăm să înființăm pe Pacifica un Institut de Știință Transcendentală. În calitate de director general al lui *Heisenberg,* solicit permisiunea de asolizare și de începere a tratativelor cu guvernul vostru.

Imaginea dispăru pentru o secundă, apoi reapăru.

— Sunt doctorul Roger Falkenstein de pe Arkologia Științei Transcendentale *Heisenberg*...

Porcăria era un mesaj ce se repeta.

Furioasă, Carlotta decuplă și intră în contact cu Laura Sunshine.

— Asta-i tot? întrebă ea.

— Nu emit decât acest mesaj. Fata se strâmbă nervoasă: Războiul dintre Roz și Albastru?

— Așa se pare, nu? încuviință Carlotta posacă. Menține circuitul și cuplează-te la „observațiile planetare”. Să văd dacă pot obține imagini...

Cuplă și ea la sistemul de observații planetare. Pe ecran se ivi un tânăr brunet.

— Vorbește președintele, rosti Carlotta. Protejează circuitul ăsta și încă unul pentru Laura Sunshine, Ministerul Mass-Media, Biroul de Monitorizare a Plasei.

— Cum? Tânărul o privea cu gura căscată.

— Fă ce ți-am zis! se răsti femeia. Și nu uita: este o prioritate de securitate... Fără trăncăneli inutile!

După ce circuitele fură protejate, continuă:

— Recepționăm o transmisiune tahionică de la o navă aflată în sistemul nostru planetar. Nu-i dădu răgaz tehnicianului de la monitor să digere informația, ci urmă: Laura o să-ți dea

coordonatele. Vreau să focalizezi pe sursă un telescop orbital și să-mi dai imagini video amplificate la maximum. Nu uita: *toate circuitele participante să fie protejate*!

După câteva clipe, o formă încețoșată pluti pe ecran: un cilindru argintiu pe fundalul negru al spațiului, presărat cu gămăliile scânteietoare ale stelelor. Din capătul mai apropiat al cilindrului ieșea o flacără de fuziune, subțire și albastră, aproape transparentă, dar neclintită și perfect conică. Nava era înconjurată de o aură multicoloră, de parcă imaginea ei fusese imperfect suprapusă electronic peste fundalul spațiului sau era protejată de un câmp energetic necunoscut.

— Poți să-mi dai o estimare a vitezei? întrebă Carlotta.

— Cam o zecime din aceea a luminii, se auzi nesigur glasul tehnicianului. Dar... dar valoarea decelerației este de aproape zece g... asta-i ceva... nimeni dinăuntru n-ar putea supraviețui... e imposibil...

— Nu și pentru *ăștia,* murmură femeia. Ei nu cunosc cuvântul „imposibil”. Bine, ridică ea vocea, păstrează telescopul focalizat, imaginile rămân pe circuitele astea, protejează-le în continuare și ține-ți gura!

— Ce facem acum? întrebă Laura Sunshine.

Carlotta privi, dusă pe gânduri, imaginea navei *Heisenberg,* înconjurată de halou. Să țină totul sub tăcere? Să anunțe canalele generale de știri? Să dea un comunicat pe canalul de știri guvernamentale? *Ha*! Odată ce blestemăția asta ajungea pe orbită, noutatea nu mai putea fi tăinuită. „Dacă încerc să nu suflu o vorbă până atunci, va trebui să înfrunt un vot de neîncredere pentru ascunderea de informații. Însă dacă anunț situația acum, înainte de a ne stabili o tactică de acțiune, va trebui să prezentăm una care să semene cu un plan, și asta în mijlocul unui cor de țipete planetare. La naiba! oricum, va fi un circ politic!

Cel mai bine ar fi să nu fac nicio mișcare fără Royce, își dădu ea seama. El e expertul în chestii d-astea. Dar unde dracu’ o fi acum? Undeva pe ocean, dispunând doar de un canal de comunicații fără protecție și vorbind numai cu păsările alea băloase! I-am *spus* că trebuie să-și instaleze pe *Davy Jones* un circuit protejat, dar nu... tăurașul meu trebuie să aibă locșorul lui unde să fie cu totul decuplat!”

— Răspunde-le, îi spuse Laurei. Mesaj audio: „Am receptat transmisia. Solicităm întreruperea ei până la următorul contact.”

Repetă mesajul de șase ori, lasă circuitul ăsta deschis și ține-mi pumnii!

Continuă să se încrunte, în tăcere, la imaginea lui *Heisenberg.* „Vine peste noi Războiul dintre Roz și Albastru. De ce trebuie să mi se întâmple tocmai *mie*?” Apoi, arțăgoasă, se cuplă la *Davy Jones.*

• Capitolul 2

Câteva picături răzlețe de ploaie înfiorară spinarea goală a lui Royce, biciuite aproape orizontal de vântul furtunii întunecate dinapoia sa. Totuși, zburătoarele nu abandonaseră cerul ca să se refugieze pe suprafața oceanului, iar primele insulițe din șiragul ce ducea spre Lorier treceau deja prin dreptul tribordului. Se anunța o situație limită, însă bărbatul aprecie că putea ajunge acasă fără să recurgă la motor.

Brusc, vântul se abătu cu câteva grade mai spre sud, împrăștiind pentru o clipă stolul de uruitoare și încrețind vela mare a bărcii. Păsările țipară indignate, refăcându-și formația, iar Royce modifică puțin unghiul ghiului, compensând din eche pentru a menține cursul anterior. Interesant cum o vijelie ce alunga uruitoarele de pe cer gonea în aer bărcile oamenilor, de parcă între oameni și formele de viață băștinașe ar fi existat o stranie relație mutuală…

Pe neașteptate, terminalul de comunicații de pe consola de comandă din cocpit începu să bâzâie insistent.

Mârâind iritat, Royce se aplecă și apăsă tasta de acceptare. Pe ecran se ivi chipul Carlottei, încordat și nerăbdător.

— Ce-i? se răsti bărbatul. Nu mai poate aștepta? Dacă vântul ține, într-o jumătate de oră sunt acasă.

— Nu poate aștepta, i-o reteză Carlotta. Nu poate aștepta niciun pic. Uită de scumpul tău vânt și-ntoarce-te cât poți de repede.

— De ce atâta grabă? Ce lucru de importanță cosmică e ăsta, încât să nu poată aștepta o jumătate de oră?

— Nu pot să-ți spun.

— *De ce*?

— *P*entru că ai un creier de godzillă și te-ncăpățânezi să nu-ți instalezi un sistem de protecție pe barca aia nenorocită, iar acum e vorba de o prioritate din domeniul securității, uite de ce! explodă femeia. Termină cu discuțiile și dă-i drumul!

— *Hei*…

Royce văzu cum Carlotta face o pauză ca să se liniștească, înainte de a vorbi din nou. „Trebuie să fie ceva *cu adevărat* serios”, își spuse el.

— Iartă-mă, Royce, reluă ea mult mai potolit, dar nu-i de glumă și am nevoie urgentă de tine.

— Bine, bine, o s-ajung înainte ca tensiunea să-ți scadă cu cinci linii.

— Mulțumesc, tăurașule, exclamă Carlotta cu o vagă urmă de afecțiune, și decuplă.

Bărbatul își culisă scaunul în față, ca să poată avea acces mai ușor la comenzi. Răsuci un întrerupător, și vinciurile electrice înfășurară rapid velele în catargul scobit pe dinăuntru. Activă flotoarele, iar motoarele cu fuziune aflate sub linia de plutire îl ridicară pe *Davy Jones* în văzduh, la doi metri dincolo de crestele valurilor. Conectă elicea la turație minimă, și barca porni peste ocean, cu treizeci de kilometri pe oră. Apăsă un buton, iar catargul, ghiul și elicea se retraseră în fuzelajul lustruit și aerodinamic. Acționă alt comutator și din copastia cocpitului se ridică o capotă de microsticlă transparentă. Acum, *Davy Jones* era gata de salt.

Royce reglă autopilotul spre Lorier, trecu pe viteză maximă și flutură brațul spre uruitoare:

— Feriți-vă cozile! strigă el și lăsă comenzile din mâini.

Zumzetul motoarelor cu fuziune crescu puțin, iar barca țâșni cu o sută de metri mai sus, împrăștiind din nou păsările revoltate. Când ajunse în vârful traiectoriei, motoarele accelerară brusc până la o mie de kilometri pe oră, lipindu-l pe bărbat de spătarul scaunului.

Vehiculul se înălță rapid, sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, iar insulițele de dedesubt se transformară în punctulețe verzi pe suprafața netedă a unei sticle azurii. Aproape mai înainte ca Royce să aibă timp să examineze panorama de sub el, barca se înclină și coborî până la doi metri deasupra apei, la mai puțin de un sfert de kilometru spre vest de gura îngustă a lagunei lui Lorier.

„Afurisitul de autopilot joacă strâns!” se gândi Royce, decuplând sistemele automate, pornind servomotorul și virând spre lagună. Gonea peste valuri cu aproape optzeci de kilometri la oră.

Peste câteva minute, trăgea lângă ambarcațiunea Carlottei, *Golden Goose*[2] acostat la dana de sub veranda casei. Încă un minut, și propria lui barcă era amarată, iar el urca scărița de acces, sărind câte două trepte o dată.

Rugo, bâzâitorul lor grăsuliu de culoare brună, îl întâmpină în capul scării – un ghemotoc rotund și legănător, suprasaturat de narcisism. Se frecă de piciorul bărbatului, îl privi cu ochii săi mari, sentimentali și violeți, apoi împunse cu pliscul galben și moale, în șoldurile stăpânului.

— Iartă-mă, maimuțoiule, îi vorbi Royce, mângâindu-i penele asemănătoare unei blăni și împingându-l ușurel într-o parte, dar se pare că traversăm o criză planetară și mami are nevoie de tati.

— *HONK*! exclamă Rugo, cu o indignare sceptică.

Prin ușa de sticlă, Royce o văzu pe Carlotta așteptându-l în propria lui cabină. Stătea așezată pe marginea unui fotoliu și era atât de concentrată asupra ecranelor, încât părea că nici nu-i remarcase sosirea.

Bărbatul deschise ușa, o sărută pe Carlotta pe obraz și se instală în celălalt fotoliu.

— Ei bine?

Fără un cuvânt, femeia arătă, cu un semn din cap, spre șirul de monitoare. Pe ecranul de comunicații guvernamentale, din Biroul lui de Monitorizare a Plasei, Royce o zări pe Laura Sunshine, iar pe displayul de observații distinse imaginea, tremurătoare și înconjurată de un halou, a unei nave care decelera.

— Musafiri…

— Mai exact, Arkologia Științei Transcendentale *Heisenberg,* preciză femeia. Intră pe orbită în douăzeci de zile.

— Aha, murmură Royce. Se lăsă pe spate în fotoliu și căzu pe gânduri, apoi întrebă: Ceva contacte?

— Un singur mesaj care se repetă întruna, răspunse Carlotta, apăsând butonul de redare.

Pe ecranul de acces apăru chipul viguros, calm, ușor autoritar, al unul bărbat cu părul sur – bătrân și înțelept, totuși deținând o tinerețe atemporală. Royce se simți imediat atras de el, dar în același timp dezgustat; singurul termen potrivit pentru a-l descrie era „formidabil”.

---

[2] Gâsca aurie (*engl.*).

— Sunt Dr. Roger Falkenstein, de pe Arkologia Științei Transcendentale *Heisenberg.* Pătrundem în sistemul vostru solar și peste douăzeci de zile ne vom plasa pe orbită în jurul Pacificei. Misiunea noastră este pașnică și va fi de mare ajutor locuitorilor planetei. Intenționăm să înființăm pe Pacifica un Institut de Știință Transcendentală. În calitate de director general al lui *Heisenberg,* solicit permisiunea de asolizare și de începere a tratativelor cu guvernul vostru.

Glasul suna autoritar și pătrunzător, iar ceva anume din el îl fermeca pe Royce, promițându-i inefabilul. Considerentele politice însă…

— Cum a sosit mesajul? întrebă el.

— Transmisie tahionică, spuse Carlotta. Le-am cerut să întrerupă emisia până ce-i vom contacta, și au acceptat.

— Cine mai știe de povestea asta?

— Laura Sunshine și un tehnician de la observarea planetei.

Royce expiră încetișor. Doar Ministerul Mass-Media deținea echipamentul pentru recepționarea transmisiunilor tahionice și numai două persoane cunoșteau detalii.

— Se pare că-i destul de bine protejată, observă el.

— Pentru următoarele douăzeci de zile, oricum…

— Nu, replică sec bărbatul. N-o putem face. Dacă nu anunțăm adevărul, va urma un vot de neîncredere din partea parlamentului.

Carlotta se încruntă, aproape bosumflată.

— Asta mi-am zis și eu, începu cu glas plângăreț. Totuși, dacă facem cunoscută știrea fără să avem pregătită o strategie, când vor ajunge aici nenorociții ăia o să fim în plină dezbatere planetară și eu o să am mâinile legate.

— Mă tem ca asta înseamnă democrație, făcu sec Royce.

— Ba înseamnă Războiul dintre Roz și Albastru, îl fulgeră cu privirea Carlotta.

Royce o privi atent și deslușí o încordare defensivă, deloc caracteristică femeii.

— Nu ți se pare că exagerezi puțin? o întrebă.

— Cum adică?

Royce, arătă, pe ecranul de observații, spre imaginea lui *Heisenberg.*

— În clipa de față, *nu* avem un Război între Roz și Albastru, ci o misiune a științei transcendentale. Nu există nici femocrate și

niciun Institut de Științe Transcendentale, ci doar niște indivizi care afirmă că doresc să înființeze unul.

— Nu prea înțeleg, recunoscu Carlotta.

Fața i se destinsese însă și acum îl asculta atentă, căutând sfaturi și îndrumări.

— Privesc situația strict din punctul de vedere al politicii curente, pentru că asta trebuie să rezolvăm *acum,* spuse bărbatul. Opțiunile noastre sunt limitate, aici e problema. Nu putem vorbi cu acest Falkenstein și nici nu-i putem refuza solicitarea de asolizare, întrucât ar însemna să încălcăm eticheta interstelară. Deci va trebui să negociezi, dar, deocamdată, asta-i *tot* ce ai de făcut. Ca atare, până în momentul ajungerii lor pe orbită, tot ce-ți trebuie sub raport politic e să aduci parlamentul pe o poziție de negociere. În momentul de față, urgența nu este Războiul dintre Roz și Albastru, ci câștigarea sprijinului politic în vederea stabilirii unei poziții de pe care să discuți cu Falkenstein – punct!

Figura Carlottei se lumină.

— Am priceput, încuviință ea. Până ce *Heisenberg* ajunge pe orbită, să convoc o sesiune cu ușile închise a parlamentului și să-i raliez pe toți în jurul aceleiași poziții, în privința negocierilor.

— Exact.

Pentru o clipă, femeia privi pe fereastră, spre lagună.

— Și știu exact cum trebuie procedat, murmură ea.

„Oho-ho!” își spuse Royce.

— Totuși, ce facem între timp? reveni Carlotta către el. Nu putem tăinui prea mult știrea, dar nici n-o putem face publică până nu avem un consens în parlament.

Royce își roase preocupat o unghie. Totul se reducea la nuanțare și la alegerea momentelor prielnice.

— Bine... spuse rar. Deci va trebui să facem imediat ceva, pentru a ne pune la adăpost. Un simplu comunicat de presă, difuzat de un funcționar inferior din mass-media: O navă interstelară a pătruns în sistemul planetar – nu pomenim nimic de mesaj –, guvernul se străduiește să-i afle identitatea. O zi-două, putem scăpa cu chestia asta.

— Și după două zile?...

— Până atunci, se strâmbă Royce, va trebui să dăm pe față toată povestea sau, dacă nu, când totul va exploda, vom fi acuzați de tăinuire de informații. N-avem de ales.

— Ceea ce înseamnă că am la dispoziție mai puțin de două zile pentru a convoca o sesiune închisă a parlamentului și a atrage majoritatea delegaților în favoarea unei tentative de strategie…

— Mă tem ca da.

— Drace!

Rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi Carlotta izbucni:

— *Cum*?! Dacă le spun motivul pentru care convoc o sesiune închisă, crezi că o sută trei delegați pot păstra un asemenea secret pentru două ore – ce să mai zic de două zile? Pe de altă parte, dacă aș convoca o sesiune ordinară, le-ar trebui o săptămână până să se adune…

— Tu ești președintele, chicoti Royce. Să fiu în locul tău, i-aș anunța doar despre convocarea imediată a unei sesiuni închise, în probleme prioritare de securitate. Nimic nu are eficiența curiozității când vrei să obții o maximă viteză de reacție.

Carlotta arboră surâsul ei de Mona Lisa.

— Or să bântuie ca liliecii, dar or să se-adune mai înainte de-a apuca eu să mă decuplez.

Se sculă din fotoliu și-l sărută apăsat pe buze pe Royce.

— Mă duc să-i dau drumul, zise ea. Până atunci, tu ocupă-te de comunicatul oficial. Răvăși afectuoasă părul bărbatului. Ce m-aș face fără tine, tăurașule?

— Ai jigni electoratul de două ori pe săptămână și te-ai masturba cât cuprinde, replică el sec.

•

Dură numai câteva minute să aranjeze difuzarea comunicatului oficial prin intermediul Laurei Sunshine (n-avea rost să mai implice și alte persoane în secretul lor), iar Carlotta urma să fie ocupată până peste cap în propria-i cabină-rețea, convocând parlamentul, așa încât Royce hotărî că putea utiliza cele câteva ore libere pentru a-și reîmprospăta cunoștințele vagi asupra științei transcendentale și a Războiului dintre Roz și Albastru.

Pacifica ocolise conflictul dintre știința transcendentală și femocrate, pe cât fusese posibil așa ceva pe o planetă unde accesul mass-media la toate punctele de vedere constituia un drept constituțional sacru. În cel mai fericit caz, conflictul era privit ca o farsă minoră, după cum stătea mărturie și termenul local de „comedie bufă”, desemnând ceea ce pe alte planete

era considerat drept o confruntare ideologică de importanță cosmică.

Ca rezultat însă, Royce descoperi că tot ce cunoștea el referitor la Războiul dintre Roz și Albastru se putea exprima strict în termenii comediilor de situații. Cu aproximativ două veacuri în urmă, feministele militante ajunseseră la putere pe Pământ, după încheierea Războiului Tărăgănat, iar acum se părea că toate femeile ajunseseră lesbiene cu creieri de godzillă, care păstrau în cuști, exclusiv în scopul reproducției, o mică rezervă de masculi ultradotați.

Asta, desigur, dacă luai de bună propaganda neinteligibilă, dar teribil de solemnă, pe care o revărsau prin Plasă.

Între timp, în sistemul planetar al lui Tau Ceti, o colonie de savanți supergeniali fondase primul Institut de Știință Transcendentală, care începuse să erupă un torent nesfârșit de minuni științifice – cel puțin așa pretindeau ei –, iar apoi pornise să se răspândească pe planetele locuite, folosindu-se de mici lumi artificiale călătoare, pe care le denumiseră „Arkologii”, înființând noi institute și promulgându-și viziunea științifică cu privire la un *Homo galacticus* hiperevoluat.

Femocratele îi socoteau pe savanții transcendentali „niște Fauști fascho-șovini”, iar ei le numeau în schimb „primitive cu mințile rătăcite”, aflate la câțiva ani-lumină mai prejos de disprețul lor intelectual. Acestea constituiau rădăcinile Războiului dintre Roz și Albastru, un conflict ideologic prea idiot ca să fie luat în serios de pacificanii sofisticați, cetățeni luminați ai capitalei mass-media a galaxiei umane.

Totuși, își dădu seama Royce, trebuia să existe despre acest conflict și altceva decât subiecte pentru comediile istorice. Câteva planete deveniseră femocrate după ce fuseseră vizitate de misiuni terestre, iar Institute de Știință Transcendentală de pe cinci-șase planete lansaseră deja propriile lor Arkologii.

Bărbatul privi pe fereastră. Soarele începuse să se afunde în albastrul tot mai închis al oceanului. Spre apus, cerul părea o vâlvătaie roșu-portocalie, dar către est bolta se întunecase deja și primele stele strălucitoare răsăreau, clipind, în timp ce un stol de păsări trecu aidoma unor umbre prin fața ciuntitului disc solar. Îi venea greu să-și închipuie că undeva, acolo sus, în bezna galactică, glasuri stridente se împroșcau unele pe altele cu propaganda fabricată de niște creiere de godzillă, că ideologii

subminau societăți străvechi și se purta un adevărat război sui-generis, iar între timp, nevăzută cu ochiul liber, Arkologia *Heisenberg* se îndrepta spre Pacifica, aducând tot haosul acela nedorit pe planeta iubită de Royce, pe o lume ce trăia în armonie, împăcată cu sine însăși.

Rugo lovea cu labele sale palmate în ușa de sticlă, cerând să fie lăsat să intre. Royce se sculă și-i dădu drumul înăuntru.

— Honk-ka-honk, ka-honk! comentă marea pasăre brună, urmându-l pe bărbat până la fotoliu și așezându-se lângă el, să fie scărpinată.

Royce chicoti, când bâzâitorul înclină solemn din cap spre el.

— Ai dat lovitura, maimuțoiule, admise el, gândindu-se: „Și i-am zis Carlottei că *ea* exagerează! De fapt, încă nu s-a petrecut nimic. Imposibil să nu-i putem manevra pe circarii ăștia.”

Totuși, se cuvenea să afle, despre ceea ce se grăbea să ajungă pe Pacifica, ceva mai mult decât vreo câteva bancuri răsuflate și brașoave răspândite prin intermediul Plasei de către femocrate și transcendentali.

Solicită băncilor de memorie caseta cu datele esențiale privitoare la știința transcendentală. Pe ecran apăru sigla acesteia – o stea argintie în patru colțuri –, iar un glas feminin rosti:

— Știința transcendentală este o filosofie, o tehnologie și una dintre cele două entități politice trans-stelare ale oamenilor. Unii afirmă că este și o religie ideologică.

Pe monitor se ivi imaginea unui bărbat de vârstă mijlocie, blond, tuns scurt; ochii săi, de un albastru intens, păreau vag neliniștitori.

— Mișcarea a fost întemeiată acum două sute cincizeci de ani, de către doctorul Heinz Shockley, care a pus bazele unei colonii pe cea de-a patra planetă din sistemul Tau Ceti. Dreptul la cetățenie îl aveau numai savanții care absolveau un sistem complex de testări, precum și rudele lor de gradul întâi. Esența filosofiei lui Shockley continuă să reprezinte *la raison d’être*[3] al științei transcendentale…

Shockley începu să vorbească. Avea un glas adânc, cultivat, aproape siropos.

— Noi trăim la capătul preistoriei omenești. Deși călătorim, de bine de rău, printre aștri, deși comunicăm instantaneu peste

---

[3] Rațiunea de a fi (*franc.*).

distanțe de ani-lumină și am descifrat secretele phoenicșilor stelari, continuăm să fim limitați de parametri universali ai materiei, energiei, timpului și gândirii. Metoda noastră de înțelegere a acestor parametri și de sporire, în limitele lor, a controlului asupra universului, o constituie știința. Dar toate acestea țin de preistorie! *Homo galacticus,* adevăratul pelerin interstelar, trebuie să învețe să *transceadă,* prin intermediul unei științe *transcendentale,* limitele așa-zis naturale ale universului. El nu trebuie să fie îngrădit de viteza luminii, de așa-numita durată naturală de viață ori de conștiința dezvoltată în decursul ei. El trebuie să pună stăpânire pe această jalnică stare de fapt și s-o modeleze *complet*, după dorință…

— Profund, încuviință Royce cu glas tare. Deși nu tocmai relevant pentru situația actuală. Hai să vedem rezumatul de istorie, ceru el calculatorului.

Pe ecran își făcu apariția o hartă simplificată a galaxiei; sistemele planetare colonizate erau reprezentate prin puncte albe, iar Tau Ceti apărea ca o pată albastră.

— La cincizeci de ani după înființarea, pe Tau Ceti, a primului Institut de Știință Transcendentală, cea dintâi Arkologie, *Einstein*, a părăsit granițele sistemului, anunță un glas bărbătesc.

Un punctuleț albastru porni din Tau Ceti, îndreptându-se către Ariel.

— După doisprezece ani, a fost întemeiat institutul de pe Ariel, și peste alți zece ani lansată prima Arkologie a acestuia. Între timp, Tau Ceti trimisese alte trei nave similare.

Punctul care îl reprezenta pe Ariel deveni albastru în clipa când fu atins de *Einstein.* Alte puncte plecară de pe Tau Ceti și unul de pe Ariel.

— De atunci, încă cinci sisteme planetare au înființat Institute de Știință Transcendentală și au pornit să lanseze Arkologii… (Punctele albe începuseră să se albăstrească, pe măsură ce punctulețele albastre roiau pe hartă.) Sirius, Zeus, Barnard…

— Și-așa mai departe, mormăi Royce, oprind caseta, întrebare: câte Arkologii există actualmente?

— Șaptesprezece, plus ori minus cinci, răspunse vocea calculatorului. Este doar o estimare, cifra exactă nu e cunoscută.

— Întrebare: dintre sistemele vizitate de Arkologii a existat vreunul care să nu întemeieze un Institut?

— Nu se poate verifica. Ipoteza unu: răspuns negativ. Ipoteza doi: știința transcendentală își face publice doar succesele.

„Parcă aș paria pe ipoteza doi”, gândi bărbatul. Din câte își amintea, savanții transcendentali expediau prin Plasă doar materiale de propagandă, iar corespondenților de pe Pacifica de la „Știri din galaxie” li se interzicea accesul pe planetele respective.

Problema-cheie rămânea așa-numita știință transcendentală. Indivizii erau, în mod vădit, niște intriganți politici de tip Machiavelli, totuși până atunci nu avuseseră de înfruntat niciun sistem de guvernare similar celui pacifican, iar Royce nu credea în mod serios că *ar fi putut* exista ceva care să răstoarne tipul specific de stabilitate dinamică al Pacificei. Însă cuprindea oare încărcătura de pe *Heisenberg* ceva suficient de important pentru Pacifica, încât să justifice eventualul risc de a-i lăsa pe noii veniți să-și desfacă mărfurile pe planetă?

— Program! îi ordonă Royce calculatorului de acces. Raport asupra avansului tehnologic al științei transcendentale față de Pacifica sau nivelul galactic general.

— Aspect verificat: Arkologiile științei transcendentale se pot deplasa cu viteze cu patruzeci la sută mai mari decât orice alte nave construite de oameni. Metodă necunoscută. Aspect verificat: pasagerii Arkologiilor au suportat accelerații prelungite, cu valori de cincisprezece g, fără efecte secundare. Metodă necunoscută. Aspecte raportate, dar neverificate: posibilă durată extinsă a vieții, donare, regenerare de organe, telekinezie, telepatie, simțuri artificiale, călătorie temporală, teleportare, simulkinezie. Metode necunoscute.

— Întrebare: există vreo planetă cu Institut de Știință Transcendentală care să fi oferit, prin Bursa Plasei, vreuna dintre tehnologiile menționate?

— Răspuns: negativ. Explicație: după cel mult trei ani de la stabilirea unui Institut de Știință Transcendentală, planetele respective au încetat să cumpere sau să vândă tehnologii prin intermediul Plasei.

„Ceea ce nu prevestește nimic bun, își spuse Royce. Dacă toate superștiințele astea sunt reale, nenorociții le păstrează, în mod deliberat, ca monopol al căcăcioaselor lor de institute. Nu

le poți cumpăra, poți doar să fii admis în club. Se pare că le folosesc drept un soi de arme politice.”

Scărpinându-l absent pe Rugo, examină mult mai posac imaginea lui *Heisenberg*, de pe ecranul de observație, începuse să înțeleagă de ce fusese numit *Războiul dintre Roz și Albastru.* În situația când invazia fizică reprezenta o imposibilitate logistică, genul acesta de comportament era cel mai apropiat de agresiunea interstelară. Viola unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor interstelare civilizate: comerțul liber cu știință și tehnologie.

De-a dreptul îngândurat acum, Royce solicită un rezumat despre Războiul dintre Roz și Albastru, apelând însă nu la băncile publice de memorie, ci la calculatorul parlamentului; dorea toate informațiile relevante, nu doar aspectele superficiale, cunoscute de toată lumea.

Pe ecranul de acces al parlamentului se ivi o reprezentare schematică a planetelor colonizate: sistemele planetare neutre sub forma unor puncte albe, cele aflate sub influența savanților transcendentali colorate în albastru, iar Pământul și alte patru sisteme reprezentate în roz.

— Războiul dintre Roz și Albastru, începu vocea calculatorului. Expresia pacificană pentru conflictul politico-ideologic dintre știința transcendentală și femocrație. Agenți purtători: Arkologiile științei transcendentale, patru misiuni interstelare femocrate cunoscute și propaganda Plasei. Țelul femocrat recunoscut oficial: stabilirea de sisteme sociale femocrate pe toate planetele locuite. Țelul științei transcendentale recunoscut oficial: răspândirea pe toate planetele locuite a științei și tehnologiei avansate. Țelul științei transcendentale dedus prin analiză: stabilirea, prin intermediul Institutelor de Știință Transcendentală, a unei dominații unificate a științei transcendentale asupra tuturor planetelor locuite. Motivul conflictului: țeluri politice reciproc incompatibile. Stadiul actual: patru sisteme planetare convertite la femocrație, șase sisteme planetare dominate de Institutele de Știință Transcendentală, treizeci și nouă neutre. Analiza agenților purtători: propaganda prin intermediul Plasei ineficientă, rezultat maxim – partide politice femocrate pe douăsprezece planete. Misiuni femocrate cunoscute: sută la sută eficiente. Misiuni cunoscute ale științei transcendentale: sută la sută eficiente. Extrapolare: un secol…

Două puncte albe deveniră roz, alte șase se transformară în albastru.

— Extrapolare: două secole…

Alte patru puncte albe se colorară în roz și șapte în albastru.

— Extrapolare: trei secole – date insuficiente.

— Întrebare, rosti bărbatul. Impactul asupra Pacificei: imediat, termen mediu, termen lung.

— Impact imediat: zero. Impact pe termen mediu: declin pe piețele interstelare pentru exporturile pacificane prin Plasă, colaps al serviciului de informații „Știri din galaxie”, incapacitate de achiziționare a unor științe și tehnologii extraplanetare datorită problemelor de dezechilibru financiar și colapsului parțial al pieței. Impact pe termen lung: colaps al Plasei Mass-Media Galactice, izolare planetară, posibilă polarizare politică urmând liniile ideologice, posibilă răsturnare a Constituției Pacificane.

Mormăind nemulțumit, Royce se decuplă de la toate canalele, inclusiv cel de observație, care prezenta Arkologia *Heisenberg.*

— *Honk*! cârâi Rugo cu indignare, speriat de apăsările furioase pe taste.

— Chiar așa, maimuțoiule? murmură bărbatul. „Asta-i, își spuse. Pe nepusă masă, chestia nu mai pare doar o glumă”. Privi afară, brusc încercat de o criză trecătoare de cafard mass-media.

Se întunecase pe deplin acum, iar cerul era în cea mai mare parte senin, cu toate că suprafața oceanului fusese agitată de furtuna care-l alungase acasă pe Royce. Departe de luminile Gotham-ului, netulburată de nicio lună, bolta de deasupra Insulariei scânteia de stelele agățate pe catifeaua neagră a spațiului. Sub ele, sclipea argintiul în permanentă mișcare al valurilor.

Ceea ce se petrecea în întunericul rece și neprimitor de sus se reflecta pe întinderea de argint viu de dedesubt. Oare câți alți oameni, de pe câte alte planete, priveau în clipa aceasta peisajele senine ale lumilor lor, în vreme ce vijelia se apropia de ei, furișându-se neobservată printre gămăliile de lumină de pe cer?

Deasupra lagunei fulgeră. Se auzi apoi bubuitul unui tunet și începu să plouă cu găleata.

• Capitolul 3

Cu o seară înainte, Carlotta reglase pentru zorii zilei placa deșteptătoare a dormitorului din Gotham, dar în loc să fie trezită lent, electronic, se deșteptă simțind trupul lui Royce peste al ei și o furnicătură insistentă între picioare; propriul ei corp răspundea, mișcându-se reflex sub bărbat, de undeva dinapoia vălurilor somnului.

— Mmm... Ce?... Ce dracu' faci?

Plăcerea fizică se lupta cu mahmureala matinală. Trupul său se deșteptase și era satisfăcut, dar mintea, pe jumătate adormită, bodogănea.

— Tu ce crezi că fac? îi șopti Royce la ureche, fără să se oprească.

— Mă violezi, taurule, mormăi Carlotta, alungându-și ultimele rămășițe ale somnului.

— Ah, făcu bărbatul. Scuză-mă... Se opri brusc, rămânând nemișcat și rigid ca un cadavru. Crezusem că-ți place.

— Termină cu rahatul ăsta, îl îmboldi Carlotta cu o mișcare a bazinului.

— Spune: „te rog".

— Te rog, chicoti ea, strecurându-și limba în urechea lui.

Royce izbucni în râs și reîncepură să se miște împreună, atenți acum la ritmul partenerului și îndreptându-se iute spre o împlinire reciprocă destul de bine sincronizată.

După aceea, Carlotta se rezemă leneșă de o pernă și apăsă un buton de pe noptieră. Perdelele se traseră în lături, lăsând să pătrundă lumina slabă, cenușie, a zorilor ce se revărsau asupra unui Gotham încă adormit. Pe deplin trează acum, la această oră oribilă, femeia tânjea să mai doarmă, cel puțin până ce soarele ar fi ajuns la o distanță civilizată deasupra orizontului. Ca întotdeauna, Royce deborda de incomprehensibila și detestabila lui energie de dis-de-dimineață și tastă o comandă pentru servirea la pat a cafelei.

— Ce ți-a venit? îl întrebă Carlotta.

— Un mod prostesc de a începe o zi care promite a nu fi deloc prostească, răspunse bărbatul, redevenit brusc serios.

— Mda, mormăi ea sumbru. N-o să fie ușor… Vii cu mine?

— O s-ajung înainte de amiază. (Cafeaua apăru aburind pe servomasă.) Trebuie mai întâi să mă duc la minister și să pregătesc declarația de presă, așa încât să-i putem da drumul imediat cum se termină sesiunea.

Umplu două cești și îi întinse una femeii.

— Tot mai intenționezi să le ceri mână liberă? se interesă Royce.

— Bineînțeles. Nu vreau ca Falkenstein să se adreseze Parlamentului. Negocierile trebuie să fie confidențiale și să le poarte cu mine, așa încât să-l pot refuza fără să supun în prealabil răspunsul la vot.

— Chiar și așa, sunt șanse destule ca după aceea să fii supusă unui vot de neîncredere, comentă Royce. Iar dacă pierzi, nu m-aș mai obosi să pronostichez cum o să meargă scrutinul electronic.

Carlotta sorbi din cafea și strânse din umeri.

— Dacă aș putea scăpa de *Heisenberg,* președinția n-ar fi un preț prea mare, zise ea. Dacă obțin drepturi plenipotențiare înaintea negocierilor, decizia mea nu poate fi anulată ulterior… tot ce-mi mai pot face e să mă dea jos din funcție.

— *Există* totuși o posibilitate pe care-ai scăpat-o din vedere… începu Royce încetișor.

Femeia înălță o sprânceană întrebătoare.

— Falkenstein poate să solicite accesul la mass-media, urmă Royce. Să se adreseze direct organismului politic. Conform Constituției, are dreptul s-o facă și nu-l poți împiedica… desigur dacă știe de acest lucru.

— Termină! se înfioră Carlotta. Crezi că savanții transcendentali sunt experți în legislația constituțională pacificană?

— Cine poate ști? Eu zic că n-ar fi inteligent să te bazezi pe ignoranța lor.

— N-am de ales! se răsti Carlotta.

Îl cercetă cu atenție pe bărbat. Atitudinea lui părea oarecum ciudată.

— Royce, sper că *ești* alături de mine în chestia asta, nu?

— Șefa, tu stabilești tactica, eu doar o scot la vânzare, replică Royce fără pic de ranchiună.

Totuși, îmbrăcându-se în grabă, Carlotta rămase cu o senzație de vagă neliniște; cumva, parcă simpla prezență a lui *Heisenberg* apropiindu-se implacabil de Pacifica măcina deja armoniile, atât cele politice cât și cele familiale.

Mintea ei se încorda în vederea confruntării, pe când cobora cu liftul în garajul blocului turn. Subsolul adăpostea o colecție reprezentativă a vehiculelor personale preferate de gothamiții înveterați. Motorete și scutere acționate de motorașe cu fuziune, harnașamente de circulat în salturi, patine cu motor și planșe razante, flotoare cu unul sau două locuri – toate, expresii tehnologice materiale ale nerostitului motto pacifican: „*Toată* distracția rezidă în a te îndrepta spre destinație.”

Întrucât crescuse în oraș, Carlotta încercase, într-un moment sau altul, toate mijloacele de locomoție. În adolescență, își riscase viața pe patine și planșe; din primul dividend de cetățean, își cumpărase un harnașament care o speriase în așa hal, încât trecuse repede la motorete și scutere. Acum, în calitate de președinte, privindu-și cu ceva mai multă atenție siguranța personală, se deplasa prin oraș cu flotorul.

Aparatul ei era un model monoloc. Femeia stătea pe un mic disc metalic, conținând blocul plutitor și servomotorul, și strângea în mâini un ghidon înalt. Sub degetul mare stâng exista un comutator cu două poziții: închis-deschis, iar mânerul drept al ghidonului funcționa precum accelerația oricărei motociclete. Asta era totul – o mașinărie simplă, necesitând însă un simț complex al echilibrului și direcției.

Carlotta trecu comutatorul pe „deschis” și flotorul se ridică la înălțimea standard de un metru față de sol. Răsuci apoi ușor mânerul accelerației, și vehiculul porni înainte. Viră la dreapta, înclinându-și capul în direcția respectivă și sui rampa curbă, ieșind pe stradă.

Convocase o deschidere matinală a sesiunii parlamentului, gândindu-se că ședința putea dura toată ziua, iar soarele abia se înălțase deasupra orizontului, strălucirea lui palidă filtrându-se printre blocurile turn de pe insulele estice ale Gotham-ului. Ca întotdeauna la această latitudine, aerul era cald, dar lumina dimineții îi conferea o răcoare aparte, în vreme ce orașul se trezea, clipind, sub propriile-i umbre alungite. Clădirea unde-și avea locuința Carlotta se găsea pe o arteră principală, totuși circulația era încă lejeră la ora asta; câteva persoane mai

vârstnice somnolau, purtate de trotuarele rulante, pe dreapta și pe stingă carosabilului; niște puștani se îndreptau către școală, balansându-se periculos pe planșele razante și unduind lent, fluid, din șolduri, sau gonind în poziția ghemuită a alergătorilor pe patinele cu motor; motorete și scutere se strecurau cu rapiditate prin trafic; flotoare, ca acela al Carlottei, străbăteau trasee mai calme prin mijlocul arterei.

Femeia merse drept până la podul spre insula vecină, dar acolo coti la stingă, peste marginea îngustă a unei plaje și ajunse deasupra apei, îndreptându-se către vest, unde se afla clădirea Parlamentului.

Jumătatea răsăriteană a Gotham-ului fusese construită pe zeci de insulițe, legate între ele printr-un labirint, incredibil de complex, de poduri; practic, era posibil să ajungi de oriunde absolut oriunde, abordând străduțele transinsulare, datorită cărora trotuarele rulante, motoretele, planșele și toate celelalte constituiau vehicule utile pentru deplasări în interiorul orașului. Cu toate acestea, ruta cea mai scurtă dintr-un loc în altul reprezenta întotdeauna subiectul unor dezbateri aprinse și neconcludente, rezolvate pe moment prin întreceri ad-hoc. Flotorul, indiferent de suprafețele peste care trecea, rămânea unica modalitate de a ajunge din punctul A în punctul B urmând o linie aproximativ dreaptă – desigur, dacă nu făceai parte dintre maniacii cărora *le plăcea* să sară de pe o insulă pe alta, purtând harnașamente ce-i făceau să semene cu niște lilieci gigantici.

Circulând cu viteza maximă, de șaptezeci de kilometri pe oră, Carlotta traversă insulele, trecând pe sub poduri, ocoli bărcile și depăși alte flotoare, fără să fie în mod conștient atentă la ruta aleasă ori la schimbările reflexe ale centrului ei de greutate. De-a lungul anilor, făcuse de atâtea ori drumul dintre locuință și Parlament, încât devenise propriul ei pilot automat. Gândurile îi erau în altă parte, anticipând sesiunea parlamentară.

„Până acum n-am mai avut parte de așa ceva”, își spuse, în vreme ce ocolea curba Insulei Paradisului și cupola verde-aurie a clădirii Parlamentului îi apărea în față, scânteind sub razele soarelui, la marginea țărmului continental. „Deținem cel mai echilibrat sistem politic existent. N-am avut niciodată tulburări sociale, haos economic, nici măcar dispute ideologice care să depășească prea mult nivelul unor discuții politicoase.”

Flotorul gonea peste întinderea de apă dintre jumătatea insulară a orașului și continent. Golful acesta reprezenta centrul Gotham-ului. Partea insulară se întindea înapoia femeii precum o uriașă semilună încrustată cu nestemate, un conglomerat de blocuri-turn sclipitoare, explodând în culori vii, cartierele neregulate ale zonelor comerciale și de distracții fiind ticsite de clădiri în stiluri arhitecturale eclectice, de pe treizeci de planete și din tot atâtea epoci. Parcuri, grădini zoologice, teatre, alei, vile luxoase, toate legate laolaltă printr-un păienjeniș fantastic de poduri. „Orașul fanteziei, se gândi Carlotta. Orașul distracțiilor… Centrul…”

În partea continentală, Gotham era însă strict funcțional. Cheiuri, rampe de lansare, fabrici scunde și mohorâte, depozite și parcoptere, simplitatea utilitaristă fiind întreruptă numai de clădirea Parlamentului, ridicată cu un secol în urmă, jumătate pe țărm și jumătate pe piloni deasupra golfului, ca un compromis politic între Continentali și Insulari. „Pe Pacifica, *asta* reprezintă genul de decizie politică importantă, își spuse Carlotta sardonic. Să fim oare cu adevărat rafinații incoruptibili care ne pretindem? Sau niște eterni adolescenți, care de fapt n-au fost încă puși la încercare?”

Părăsi golful și traversă piațeta pavată în verde și auriu, din fața Parlamentului, îndreptându-se către intrarea în garajul delegaților. „Se pare că vom afla curând”, își încheie ea reflecțiile, coborând rampa de acces în parcajul subteran, răcoros și slab luminat.

Majoritatea locurilor erau deja ocupate de vehiculele delegaților. Royce avusese dreptate în această privință: aura de mister a unei sesiuni cu ușile închise reducea de trei ori timpul necesar adunării participanților.

Carlotta sui cu liftul până la coridorul circular ce înconjura aula parlamentului. Deși accesul publicului fusese interzis, vânătorii de știri aflaseră, cine știe cum, despre sesiune și, în fața ușilor aulei, holul era blocat de reporteri și camere TV mobile, de la aproape toate zecile de rețele – concurente – de știri de pe Pacifica. Ca o ironie a sorții, doar reporterii oficiali ai guvernului lipseau. Conform unei inutile, dar străvechi tradiții, datând probabil din preistoria Terrei, spre președinte se năpustiră camere TV, microfoane și chipuri răcnind, în vreme ce ușierii parlamentului își croiau drum prin tumult, iar femeia

repeta întruna „N-am nimic de comentat” unui vălmășag de întrebări pe care nu le putea distinge.

„Nu-i bine”, își spuse Carlotta după ce ușierii închiseră accesul în aulă, retezând vacarmul dinapoia ei. „N-o să pot ieși de-aici fără o declarație completă. Cine dracu-a vorbit?”

Sala rotundă a parlamentului îi reamintea de un amfiteatru, sau – își spuse ea cu cinism – de o străveche arenă romană. Loja publicului, cu o capacitate de o mie de locuri, din fericire goală acum, urma conturul circular al podelei, pe aproape două sute de grade din circumferința acesteia. Un semicerc de scaune pentru delegați, dispuse pe două rânduri, înconjura locul de onoare al președintelui. Delegații stăteau cu fața la el și cu spatele la loja publicului; în felul acesta, președintele îi vedea pe *toți*. Înapoia lui se găseau mai multe ecrane mari, controlate de la consola sa, însă care puteau fi utilizate și de diverșii delegați de pe scaune sau, de la distanță, de cei ce nu putuseră veni în persoană. Deasupra ecranelor se afla încăperea de sticlă a mass-media – acum pustie și întunecată.

Femeia parcurse grăbită culoarul central, se așeză îndărătul consolei și-i privi o clipă pe delegați, înainte de a începe.

Două treimi din scaune erau ocupate. Examinând panoul de votare, Carlotta văzu luminițe verzi sub locurile celor absenți fizic, inclusiv în dreptul lui Royce. Delegații care nu veniseră erau cuplați electronic, așa încât nu existau „Neprezenți”. Nimeni nu putea afirma ulterior că decizia pe care ea spera că o va putea impune nu fusese cunoscută de toți reprezentanții poporului pacifican.

În mod deliberat, delegații districtelor erau aranjați astfel încât să reprezinte nu simple segmente de populație, ci realități socio-culturale recunoscute. Aproape o treime dintre ei erau continentali, sobru îmbrăcați, o altă treime o alcătuiau gothamiții și insularii, purtând obișnuitele lor veșminte extravagante, dar exista și un număr oarecum disproporționat demografic de plăsmuitori din Godzillaland, în pantaloni scurți și tricouri specifice, *Băieți Buni de la Munte,* înveșmântați în haine din piele și având plete lungi și încâlcite, precum și mâncători-de-gheață din Thule, reprezentând districtele unde munceau și nu tărâmurile natale. Nu existau partide politice coerente; aceasta era o adunare de o sută trei indivizi reprezentând opiniile curente a treizeci și cinci de milioane de indivizi

independenți politic, aproape toți considerând că partidele politice stabile sau chiar coalițiile ideologice constituiau ceva nepacifican. Singura generalizare oarecum valabilă ar fi fost că majoritatea simplă a delegaților erau femei.

„Cine-a dat sfoară-n țară de sesiunea asta închisă? reveni Carlotta la întrebarea de mai devreme. Am o sută trei suspecți și oricare dintre ei poate fi vinovatul."

Ceremonios – dar cu totul inutil tăcerea cu care-i fusese primită apariția –, lovi cu ciocănelul în masă și rosti:

— Declar deschisă sesiunea Parlamentului! Surâzând sarcastic, continuă: Bănuiesc că vă întrebați cu toții de ce v-am convocat astăzi.

Apăsă două butoane de pe consolă.

— Ca să nu mai lungesc lucrurile...

Pe un ecran dinapoia ei se ivi imaginea în direct a Arkologiei *Heisenberg,* apropiindu-se de Pacifica. Apoi, pe monitorul de alături apăru imaginea doctorului Roger Falkenstein, care își începu discursul. Delegații îl ascultară într-o tăcere mormântală, însă când înregistrarea luă sfârșit, toată lumea striga și vorbea simultan, iar pe pupitrul Carlottei se aprinseră zeci de înscrieri la cuvânt.

— Liniște! strigă Carlotta, lovind cu ciocănelul. Liniște! Liniște!

Nereușind să se facă ascultată, răcni din adâncul plămânilor:

— Gălăgia!

Delegații amuțiră.

— Așa-i mai bine, rosti mieros președintele. Dau cuvântul delegatei Willmington.

Nora Willmington era gothamită și fusese reporter; Carlotta se putea bizui pe ea că avea să atace orice încercare de a limita accesul la știri al ziariștilor, și era bine să clarifice imediat problema respectivă.

Nora se sculă, intenționând parcă să țină un discurs; într-adevăr, începu să declame pe un ton tărăgănat și ironic:

— Aș dori s-o întreb pe președinte în virtutea cărui drept și a cărei autorități constituționale a stopat accesul canalelor de știri la vestea contactului cu Arkologia *Heisenberg,* difuzând în schimb un comunicat de presă evident contrafăcut, care susține că nava pătrunsă în sistemul nostru solar n-a fost identificată și nu și-a declarat identitatea...

— În virtutea bunului simț și cu autoritatea logicii elementare, răspunse Carlotta. În clipa când acest distins organism politic a aflat conținutul mesajului, au răsunat niște urlete asemănătoare celor scoase de godzillele cu furmite pe coadă. Cum v-ar fi plăcut ca întreaga planetă să zbiere așa, înainte de-a avea vreme să luăm o decizie? Nici măcar nu ne-am fi putut gândi. Iar eu cred că gândim, nu?

— Dacă președintele consideră că remarcile sarcastice pot justifica…

— Uite ce-i, Nora, o întrerupse Carlotta. Eu vă propun ca imediat după încheierea acestei sesiuni să dăm publicității mesajul lui Falkenstein, însoțit de detaliile existente. În plus, ca acceptul respectiv să fie considerat un vot oficial de încredere în mine, de acord?

— Susțin *a doua* propunere, încuviință Nora.

— Perfect! Acum – mai e necesar să irosim timp prețios, dezbătând propunerea, ori putem supune la vot, ca să trecem la chestiunile cu adevărat importante?

— La vot! La vot! La vot!

— Mulțumesc, oameni buni, aprobă Carlotta, iar Nora se așeză învinsă. „Da” – pentru propunere, „nu” – împotrivă.

Monitorul central din spatele ei se activă, contabilizând voturile delegaților care apăsau pe butoanele „Nu” sau „Da”. Peste treizeci de secunde, rezultatul fu 99 la 4 în favoarea Carlottei. „Până aici e bine, gândi femeia. Prin șiretlicul ăsta, am scăpat de un posibil vot de neîncredere pentru tăinuirea mesajului, transformându-l într-un vot pentru difuzarea lui publică. Primul hop a fost trecut.”

— Revenind la problema noastră, vorbi ea cu glas tare, Falkenstein va ajunge aici peste vreo optsprezece zile. Protocolul intereselor cere să-i acordăm permisiunea de asolizare, iar bunul simț ne impune să-l lăsăm să-și susțină punctul de vedere în fața unui organism sau a unei persoane oficiale. Deoarece am votat deja că la sfârșitul sesiunii vom da publicității tot ceea ce știm, propun să decidem cine se va întâlni cu Falkenstein și care va fi tactica adoptată de acest organism politic. Există obiecții?

Nimeni nu contestă. Lipsit de partide politice, Parlamentul pacifican nu obișnuia să dezbată lucrurile înțelese de la sine.

„S-o luăm pe rând, își spuse nervoasă Carlotta. Mai întâi, toate împuternicirile pe care le pot obține, apoi problema tacticii.”

— Aș dori să sugerez ca persoana care se va întâlni cu Falkenstein să fie împuternicită *doar* să transmită ceea ce vom stabili azi, *fără* să dețină mandatul de a discuta, fără votul în unanimitate al parlamentului, probleme ce se abat de la poziția stabilită.

„Calea răspunsului evaziv, continuă ea în gând. Nu pot negocia, sunt cu mâinile legate, exprim doar voința guvernului.”

— Există alte păreri?

Consola i se lumină cu o duzină de cereri de înscriere la cuvânt. Pur și simplu la întâmplare, numi pe Jarvis Tatum, un Băiat Bun de la Munte, voinic și roșcovan, din Cordi.

— N-ar trebui să hotărâm strategia, înainte de a-l decide pe purtătorul de cuvânt? întrebă Tatum.

„Hopa!”

— Ideea nu-i rea, comentă Carlotta, totuși nu mi se pare utilă. N-ar fi preferabil ca purtătorul de cuvânt să facă parte dintre cei care-și vor impune punctul de vedere în privința strategiei – recomandabilă este o persoană neutră, reprezentând un consens. Ca atare, decid ca prima să fie problema reprezentării, iar a doua cea referitoare la strategie.

Se auziră câteva murmure nemulțumite, totuși președintele deținea dreptul incontestabil de a hotărî ordinea de zi, iar în chestiunile de procedură nu exista posibilitatea apelării la votul de neîncredere. „Totuși ar fi bine să nu exagerez cu autoritatea”, își dădu seama Carlotta și, sperând că nu va fi necesar să se autopropună ca reprezentantă a Pacificei, rosti:

— Aștept propuneri în privința reprezentării.

Dintre solicitările de pe consolă, îl admise pe Ian Palacci, un fermier din Columbia. Alegerea fusese făcută aleator; deocamdată nu îndrăznea să dea cuvântul vreunui delegat recunoscut ca susținător al ei.

— Propun un grup din trei persoane, începu Palacci. Un delegat reprezentând eventuala majoritate în problema strategiei, un delegat reprezentând eventuala minoritate și președintele, dacă dorește acest lucru.

Carlotta reflectă câteva clipe. Nu constituia chiar ceea ce dorise ea, totuși *era* corect, atât în esență cât și în aparență.

Nimeni nu putea ridica obiecții serioase și, în același timp, formula putea sluji destul de bine scopului ei.

— Președintele susține propunerea, aprobă ea. Alte sugestii?

Două luminițe se aprinseră. Luă cuvântul Warren Guilder din Thule.

— Propun ca în loc să numim un grup de contact, să-l invităm pe doctorul Falkenstein să se adreseze direct Parlamentului.

Fir-ar al dracu'!

Douăzeci de luminițe clipiră pe consolă. Carlotta le ignoră și răspunse ea, încercând să-l încolțească pe Guilder:

— Sesiune închisă ori deschisă?

— Ăăă… deschisă, cred…

Carlotta dădu cuvântul Catherinei Buhl din Gotham, a cărei luminiță se aprinsese imediat după răspunsul lui Guilder, sperând că femeia avea altă părere.

— Chiar dorim ca individul acela să se adreseze întregii planete, fără să știm măcar ce va spune? întrebă Buhl. Chiar atâta încredere are acest parlament într-un savant transcendental?

— Ah… ăăă… atunci închisă, mormăi Guilder, în râsetele generale.

Pe consolă pâlpâiau alte beculețe. Carlotta alese tot o delegată ce intervenise după răspunsul thuleanului – Nora Willmington, pe care putea conta că se va opune oricărei tentative de tăinuire.

— Ideea de a invita *orice* extraplanetar pentru a se adresa unei sesiuni închise a parlamentului este nemaiauzită, respingătoare și, cu siguranță, nu va determina decât o absolut justificată nemulțumire publică! În plus, de abia am votat să punem capăt disimulărilor în această privință!

Răsunară strigăte de aprobare generală, și Carlotta simți că putea risca să-i dea cuvântul Cynthiei Cronyn, deși, aceasta era în general identificată cu administrația Madigan.

— Cer să punem la vot propunerea delegatului Palacci!

Cererea fu susținută de douăzeci de membri ai Parlamentului. Carlotta manevrase din nou să se voteze ceea ce dorise, de această dată fără să se implice în mod direct.

— Perfect, încuviință ea. „Da” pentru aprobarea propunerii, „nu” pentru respingerea ei.

Voturile fură 72 pentru, 31 împotrivă, o diferență nu atât de mare ca anterior, totuși depășind majoritatea de doi la unu.

— Propunerea a fost aprobată, rosti președintele. Trecem la formularea de propuneri privind modul cum va fi instruit grupul de contact.

„Acum începe bâlciul”, adăugă ea, în gând.

•

Royce Lindblad își croi drum spre locul său din primul rând, încercând să fie cât mai puțin remarcat; schimbă doar o scurtă privire furișă cu Carlotta, în timp ce vorbea delegatul Maravitch.

— … surse demne de încredere indică faptul că prelungirea duratei vieții – chiar până la trei sute de ani – a fost obținută de…

Royce urmărise pe consola de rețea din biroul său cuvântările privind mandatul grupului de contact. Fusese doar pe jumătate atent, pregătind comunicatul oficial de presă și pe cel de rezervă, însă i se părea că delegații începuseră să se repete. Cele trei opinii fundamentale se cristalizaseră în decursul primei ore, iar ceea ce se petrecuse în următoarele două ceasuri nu reprezentase decât o pălăvrăgeală redundantă.

Probabil că o treime din vorbitori era, aidoma lui Maravitch, fascinată de celebrele reușite ale științei transcendentale. Cine n-ar fi dorit să trăiască secole, să poată teleporta instantaneu materia, să-și regenereze organele afectate, și toate celelalte? Facțiunea pro-Institut argumenta cu hotărâre și presupunea cu seninătate că societatea pacificană era suficient de puternică pentru a nu deveni o satrapie *de facto* a transcendentalilor.

O altă facțiune, destul de mare, era obsedată de Războiul dintre Roz și Albastru, deși în actuala ecuație politică nu exista niciun factor femocrat. Delegații respectivi echivalau un Institut pacifican de Știință Transcendentală cu implicarea inevitabilă în conflictul existent și susțineau încăpățânați îndepărtarea nedoritei prezențe a lui Falkenstein. În mod ciudat, cei mai mulți erau bărbați. Royce avea senzația că, de fapt, ei se temeau nu atât de înființarea unui Institut de Știință Transcendentală, cât de răspunsul femocrat pe care presupuneau că aceasta îl va stârni; ca și cum s-ar fi îndoit de capacitatea masculilor pacificani de a-și menține, în fața unui atac femocrat, actualele poziții de egalitate socială. Chestiunea îi părea oarecum non-masculină lui Royce, ba chiar, într-un mod straniu, o ponegrire a

pacificanelor. Cu toate acestea, realitatea rămânea că ei aveau să voteze linia dorită de Carlotta. Uneori, strategiile politice adună laolaltă tovarăși neașteptați.

Restul delegaților, cei ale căror voturi trebuiau câștigate, era prins la mijloc. Ei voiau ceea ce le oferea *Heisenberg,* dar se temeau de o posibilă implicare în Războiul dintre Roz și Albastru. Royce avu impresia că, în esență, doreau o știință transcendentală fără savanții transcendentali, refuzând pur și simplu să creadă că așa ceva ar fi fost imposibil.

Royce mai avea și senzația că nimeni nu pricepea adevărata problemă: linia pe care avea s-o adopte campania mass-media pusă deja în mișcare de el…

— … o planetă care refuză să se înroleze în primele rânduri ale progresului științific va deveni în mod inevitabil o societate în stagnare, populată de nostalgici congenitali…

Discuțiile continuau întruna, fără un rezultat evident. Deocamdată, Carlotta se mulțumea să le prezideze, fără a-și fi exprimat punctul de vedere, cu toate că o declarație hotărâtă din partea ei ar fi înclinat balanța către președinte, iar șiretlicul ar fi funcționat perfect dacă ar fi transformat totul într-un vot de încredere pentru ea. Oare îi lăsa pur și simplu să obosească… *sau dorea să evite prezentarea punctului de vedere personal*?

„Asta să fie? se întrebă Royce. Nu vrea să-și dezvăluie poziția, pentru a-și întări autoritatea în negocierile care vor urma?”

Prinse căutătura Carlottei și înclină ușor capul, într-un semn subtil pe care doar femeia îl putea identifica. Ea îi răspunse printr-un gest identic, plecă ochii spre consola delegaților, apoi îl fixă insistent cu privirea.

„Aha! pricepu bărbatul. Dorește s-o fac eu…” Fără tragere de inimă, apăsă butonul, înscriindu-se la cuvânt. Nu avea să fie prima dată când făcea jocul Carlottei și nici prima dată când îi sprijinea o linie politică pe care n-o agrea întru totul. Se întrebă însă dacă ceea ce avea să spună erau chiar cuvintele dorite de președinte…

— Are cuvântul ministrul mass-media…

Royce simți atenția delegaților concentrându-se asupra lui cu o intensitate mai mare ca de obicei. În mod normal, ministrul mass-media era al doilea personaj ca influență în guvern, chiar și dacă nu s-ar fi aflat în relații intime cu președintele. Fiind cel mai apropiat aliat politic al Carlottei și amantul ei, Royce lua

cuvântul de obicei – dar nu întotdeauna – atât în numele administrației Madigan, cât și al ministerului său. Reprezenta cea mai influentă combinație posibilă din politica pacificană.

— În calitatea mea de pacifican, începu Royce, trebuie să fiu de acord cu cei care doresc ca planeta noastră să beneficieze din plin de avantajele științei transcendentale. Doar un nebun nu și-ar dori să-și tripleze durata vieții, să-și amplifice simțurile și să obțină controlul absolut asupra întregului mediu înconjurător. Pacifica ar trebui să se bucure de toate aceste cunoștințe…

Făcu o pauză scurtă, permițând unui murmur prelung să se răspândească prin aulă și lăsându-i pe delegați să aibă timp s-o privească pe Carlotta, care încerca fără prea mare succes să-și ascundă nemulțumirea. Royce chicoti în barbă – era un truc retoric vechi de când lumea.

— În calitatea mea de bărbat, reluă el, trebuie să fiu de acord cu cei care doresc să evite implicarea *cu orice preț* în imbecilitatea Războiului dintre Roz și Albastru!

Răsunară câteva aplauze, totuși cei mai mulți dintre delegații prezenți erau derutați de această aparentă schimbare de poziție. Singură, Carlotta părea că-i pricepuse intențiile.

— În calitatea mea de delegat, trebuie să fiu de acord cu cei care, chiar dacă sunt sau nu de partea femocratelor, se tem de distrugerea societății pacificane de către un Institut de Știință Transcendentală.

Murmurele de nedumerire se făcură din nou auzite. Până și Carlotta îl privea pe Royce încruntată, străduindu-se să înțeleagă unde voia să ajungă. „Perfect, își spuse acesta. Am rezumat cele trei tendințe și am reușit să fiu de acord cu toate.”

— Dacă toate acestea par confuze, continuă el, ei bine, așa și sunt. E ca și cum am dori ploaie pentru recoltele noastre, dar nici n-am vrea să ne ude… Și aici ne confruntăm cu un paradox similar. Deosebirile de păreri nu se manifestă între noi, ci de fapt în interiorul fiecăruia.

Se opri din nou, simțind că îndepărtase tensiunea dezbaterilor și-i unise pe toți într-o comuniune emoțională, contopind în persoana sa punctele de vedere divergente. Acum, delegații așteptau, sperând ca el să rezolve paradoxul; chiar și Carlotta părea gata să-i soarbă următoarele cuvinte, de parcă n-ar mai fi

contat pe Royce pentru a-i sluji scopul tactic, ci pentru a soluționa o dilemă reală din sufletul ei.

— Cu toate acestea, își înăspri bărbatul glasul, *în calitatea mea de ministru mass-media,* îmi este foarte clară poziția pe care trebuie s-o adopte acest parlament. Exportul realizat de Pacifica prin intermediul Plasei reprezintă cheia continuei noastre prosperități. „Știrile din Galaxie”, emisiunile noastre de divertisment și modalitățile singulare de transport ne asigură o balanță extrem de favorabilă în privința plăților interstelare, oferind – în mod direct sau indirect – locuri de muncă pentru aproape un sfert din totalul populației adulte. Pentru a-și putea permite să achiziționeze produsele noastre de pe Plasă, alte planete sunt nevoite să exporte doar știință și tehnologie, dându-ne astfel posibilitatea să ne păstrăm stilul de viață cu care ne-am obișnuit.

În absența comerțului liber, interstelar, de știință și tehnologie, este posibil ca economia bazată pe Plasă să se prăbușească, iar într-un asemenea caz, *noi* am pierde cel mai mult.

Ridicându-se în picioare, Royce începu să gesticuleze în mod deliberat, pentru a conferi cuvintelor mai mult dramatism:

— Știința transcendentală nu-și prezintă cunoștințele pe piața liberă a Plasei, spuse el fără ocolișuri. Ea le folosește nu ca obiect de schimb, ci drept *armă politică,* prin care să realizeze un monopol al principalelor descoperiri științifico-tehnologice. Prețul cunoștințelor ei nu se măsoară în credite interstelare, ci în pierderea autonomiei politice. Dacă transcendentalii reușesc să-și atingă țelul final, comerțul liber interstelar va fi distrus, iar Pacifica va plăti un preț greu, prin criză economică și șomaj în masă.

Bărbatul se așeză, înconjurat de furioase murmure de aprobare. În privința *aceea,* niciun delegat din aulă nu putea fi de altă părere! Chipul Carlottei era inexpresiv, deși privirea cu care îl cercetă părea cumva buimăcită. Femeia știa acum că Royce îi oferise ceea ce ea își dorea din punct de vedere tactic; o făcuse însă abătându-i pe delegați de la poziția pe care ea o considera esențială în privința votării propriei sale linii politice. Iar Royce își dădu seama că era posibil ca președintele să nu fie prea încântat de acest lucru.

— De aceea, ca ministru al mass-media, eu susțin că, dacă n-ar exista un Război între Roz și Albastru sau o ideologie femocrată, Pacifica nu trebuie să facă *nimic* care să susțină, *indiferent în ce fel,* practica monopolistă a științei transcendentale. Ca atare, propun ca grupul nostru de contact să primească mandatul de a-i spune lui Falkenstein că suntem interesați să cumpărăm, la un preț rezonabil, orice cunoștințe este el de acord să ne vândă, dar ceea ce vom cumpăra va deveni produs de vânzare pe piața liberă interstelară. De asemenea, un Institut de Știință Transcendentală va trebui să fie condus conform legislației pacificane – insistându-se asupra legilor de acces la mass-media. Iar dacă Falkenstein nu este de acord să se conformeze acestor condiții, să părăsească imediat sistemul solar!

Izbucniră aclamații decente, totuși spontane.

— Susținem propunerea! Susținem propunerea!

Zeci de delegați solicitară trecerea la vot. Royce zâmbi, mulțumit, spre Carlotta, știind că redefinise cu abilitate problema, oferind o propunere căreia nimeni nu putea să i se împotrivească serios, iar apoi să mai spere că va rămâne în funcție. „Sesiune închisă sau nu, se gândi el, a fost un discurs dat dracului și o să trimit canalelor de știri înregistrarea lui – servește perfect scopului nostru”.

Carlotta solicită liniște, arborând o expresie impenetrabilă.

— Dacă nu există obiecții, rosti ea sec, sugerez să votăm propunerea ministrului.

Bineînțeles, nu apăru nicio obiecție, și propunerea fu aprobată cu 80 pentru și 23 împotrivă. Apoi, spre surpriza lui Royce, el însuși fu ales să facă parte din grupul de contact, în calitate de reprezentant al majorității de opinie, alături de Carlotta și Lauren Golding din Condi, reprezentând minoritatea; surpriza era pricinuită de faptul că ministrul mass-media era considerat, de obicei, umbra președintelui.

Bărbatul încercă un rar sentiment de mândrie presantă, văzând că delegații îi recunoscuseră într-o asemenea măsură existența îndepărtată. Pe de altă parte, Carlotta reușise să evite adoptarea unei poziții explicite, așa încât, acum, *el* reprezenta în mod public poziția *ei,* iar *ea* rămăsese total neimplicată, servind supusă consensul parlamentar obținut de bărbat. Părea greu de deslușit cine era marioneta și cine păpușarul.

•

Înapoia lor, discul soarelui la apus era retezat de linia perfect dreaptă a orizontului vestic, iar suprafața oceanului avea un luciu auriu tot mai întunecat. Carlotta Madigan stătea gânditoare în cocpitul deschis al lui *Golden Goose* și-l privea pe Royce navigând spre Lorien. Ici-colo, uruitoare cu capetele strecurate între penele galben strălucitor de pe piept, moțăiau pe valurile mici. La babord, hăt departe, cocoașa transparentă a unui mare pântecos sclipea straniu în amurg.

Afundându-se în noapte, planeta părea liniștită, iar Royce aducea cu un băiețaș, complet absorbit de sarcina delicată a obținerii unei viteze maxime din briza ușoară. Carlotta își asigurase din partea Parlamentului mandatul pe care-l dorise, iar neașteptata alegere a lui Royce în grupul de contact îi oferise un control binevenit și neașteptat de eficient. Corabia statului își urma drumul prin apele agitate, aproape la fel de lin ca și *Golden Goose,* ce luneca pe suprafața liniștită a oceanului. Cu toate acestea, ceva anume tulbura tihna momentului, la un nivel profund, la care Carlotta nu-și putea cupla mecanismul conștient al gândirii, iar eludarea aceea făcea disconfortul cu atât mai enervant.

Totul se referea, cumva, la Royce. Bărbatul fusese atât de încântat de sine, etalându-și în asemenea măsură triumful de taur, încât ea nu avusese cum să-i refuze această călătorie lentă, târâtul până la Lorien cu ajutorul pânzelor. „În tot cazul, nu reprezintă prea mult de îndurat de dragul tăurașului meu deștept, își spuse femeia. Mai cu seamă după ce mi-a fost de un atât de mare folos astăzi.”

Brusc își dădu seama că tocmai *asta* o tulbura. Nu navigația cu pânze, ci *felul* cum Royce manevrase aprobarea propunerii. Iar apoi, modul cum construise comunicatul de presă în jurul discursului său. Manipulase parlamentul așa cum ar fi navigat cu o barcă, folosind vântul și lunecând, fără necazuri, prin furtună, fără ca măcar să înfrunte adevărata problemă, ci forțând trecerea prin ea.

„Dacă acest Falkenstein este un marinar al politicii, ca și Royce? Dacă ne păcălește pe toți și *acceptă* condițiile pe care Royce le-a considerat inacceptabile? Dacă spune «da» – indiferent ce ar însemna asta de fapt – cum vom putea replica noi prin «nu»… mai cu seamă după ce Royce s-a identificat în

mod public cu poziția pe care am adoptat-o? N-ar fi fost oare mai bine să fi obținut un «nu» răsunător asupra principiului enunțat, chiar dacă victoria s-ar fi obținut mult mai strâns decât prin acest consens copleșitor, totuși ambiguu?”

Royce însă decisese în numele ei. Acționase unilateral și, cel puțin acum, apărea în mod public drept exponentul strategiei pe care tot el o crease. Carlottei nu-i plăcea acest aspect inedit al relației lor politice. Pentru a fi sinceră, nu era încântată nici de sine. „Ce naiba, Carlotta Madigan, se întrebă ea pe jumătate în serios, ești cumva o cripto-femocrată? Tovarășul tău trebuie *întotdeauna* să stea la doi pași în urma ta?”

— Chiar crezi în tot ceea ce ai spus azi, Royce? întrebă.

El o privi atent.

— Vreau să zic: dacă Falkenstein *acceptă* condițiile din propunerea noastră? Atunci cum ne mai putem opune unui Institut de Știință Transcendentală?

— În primul rând, chicoti bărbatul, eu cred că șansele respective sunt nule. În al doilea rând, dacă *s-ar întâmpla* să ne accepte condițiile, ce vezi rău în a avea un asemenea institut?

— *Ce*?!

— Cum adică, ce? izbucni Royce. Vorbesc serios. De ce să nu beneficiem de știința transcendentală, dacă o putem obține fără compromisuri politice, fără ingerințe în modul nostru de trai și fără a-i ajuta pe transcendentali să-și mențină monopolul? Dă-mi un singur motiv!

— Păi… ăă… mă rog, e o reacție instinctivă, bătu în retragere Carlotta, neizbutind să-și explice nici măcar ei împotrivirea. Adică cine și-ar dori Războiul dintre Roz și Albastru?

— Bine, dar dacă Falkenstein ne acceptă condițiile, ceea ce însă nu se va întâmpla – cum am putea fi implicați în Războiul dintre Roz și Albastru? Dimpotrivă, asta ar ajuta să se *pună capăt* blestemăției ăleia. În absența unui monopol al științei transcendentale, nu mai există motivația războiului. Să-ți spun sincer, asta aș vrea să văd întâmplându-se. Tu nu?

— A… ăă, ba cred că da, replică distantă femeia. Mi se pare că sunt puțin cam nervoasă… În subconștient, mă sâcâie ceva în legătură cu Falkenstein, asta e tot…

— Mda… mormăi Royce și își îndreptă din nou atenția asupra velelor și a oceanului.

Când primele stele ale nopții începură să răsară pe cerul tot mai întunecat, cei doi continuau să rămână distanți, pierduți în propriile gânduri.

Situația respectivă o tulbura pe femeie, care își înălță privirea spre bolta nopții. Cinstit vorbind, ura obiectul ce se îndrepta către ei – îl detesta cu o patimă ce depășea orice rațiune politică. I se părea că Arkologia *Heisenberg* îi adumbrise deja viața personală.

• Capitolul 4

Doctorul Roger Falkenstein simțea că se află în fața unei misiuni ce putea reprezenta un important punct de inflexiune pe curba urcătoare a istoriei umane. Sau, dacă el dădea greș, un punct de discontinuitate al hiperbolei aflate în permanentă ascensiune.

Suind cu tubliftul pe axa mare a lui *Heisenberg,* din cabina sa, aflată pe puntea 12, spre sala de informare de pe puntea 2, Falkenstein traversă nouă punți tipice ale Arkologiei, pe care n-o considera nici vehicul, nici cămin.

Trei dintre punți nu erau altceva decât depozite de ființe omenești: rânduri suprapuse de module de Somn Adânc, unde majoritatea locuitorilor Arkologiei își petreceau în anabioză anii dintre activitățile utile, făcând din lungile lor vieți un șir neîntrerupt de experiențe trăite la mai înalt nivel, prin înlăturarea perioadelor de plictiseală și așteptare.

Ca efect secundar al accesului direct la anabioză, unde atât metabolismul corpului cât și amintirile puteau fi încremenite într-o clipă suspendată în afara timpului, în vreme ce anii obiectivi ori chiar secolele se scurgeau neobservate, punțile rezidențiale ale Arkologiei erau, în majoritate, strict funcționale. Cabine spațioase dispuse în cerc înconjurau puțul central și tublifturile, întrerupte doar ici-colo de grădinițe simbolice. Coloritul era variat, însă în general se foloseau nuanțe primare puternice: alb, auriu și suprafețe metalice – tonuri calculate pentru a vitaliza mintea și însufleți spiritul, evitând în același timp, în mod deliberat, nuanțele specifice solului, care, psihologic vorbind, ar fi simulat vegetația sau suprafețele planetare. Până și tablourile din cabine, frescele din zonele publice al Arkologiei și motivele „cerurilor” artificiale de deasupra fiecărei punți erau aproape toate dedicate astronomiei – aglomerări stelare, giganți gazoși, vărgați, găuri negre stilizate sau nove orbitoare. Majoritatea vegetației fusese strict limitată la punțile hidroponice, unde cuvele se înșiruiau în rânduri regulate, iar plantele ofereau hrană, furaje pentru animale și

oxigen; combustibil pentru metabolismul omenesc, și nu narcotic pentru suflet.

Inima psihică a unei Arkologii consta din punțile laboratoarelor, puntea calculatorului și cea a comunicațiilor, ultima legând toate institutele planetare și toate Arkologiile într-o cultură unificată, despre care cu adevărat se putea spune că era galactică, cel puțin într-un sens incipient. *Homo galacticus* evoluase în cele din urmă până la punctul unde nu mai avea nevoie de simulări psihologice ale trecutului său planetar, tot așa cum oamenii aflați pe planete nu mai erau nevoiți să trăiască în simulări ale lumii arboricole din care coborâseră îndepărtații lor strămoși.

„Și-acum suntem pregătiți pentru următorul pas, își spuse Falkenstein, ajungând la puntea 2. Soarta m-a ales să fiu nodul forțelor evolutive, instrumentul instantaneu al procesului ce ne-a purtat specia din copaci către stele și care asediază acum ultimele frontiere ale universului dezvoltat în chip natural. Acum trebuie să evoluăm dincolo de evoluția însăși ori să ne cufundăm din nou, inevitabil, în nămolul primordial”.

Sala de informare era o încăpere circulară, cu tavanul boltit; o masă albă și rotundă ocupa centrul odăii, mocheta avea o nuanță cenușiu-deschisă, iar pereții păreau o întindere bleu-pal lipsită de orice îmbinare și întreruptă doar de monitorul unui calculator și de un difuzor. Aici, accesul la calculator era activat strict vocal, astfel încât Arkmintea putea participa la discuții aidoma oricărui alt *collègue*[4].

Plafonul în formă de cupolă era de fapt un display uriaș, ce putea fi opacizat până la un gri perlat odihnitor sau iluminat, cu o imagine abstractă corespunzătoare, de către programele de artă, ori, așa cum se întâmpla acum, preschimbat într-o „fereastră” către spațiul din exteriorul ecranului-inerțial al Arkologiei.

Globul gigantic al Pacificei atârna deasupra mesei: o sferă printre ale cărei volburi de nori se întrevedeau culori verzi, brune și albastre strălucitoare, totul suspendat în *bezna* permanentă a spațiului presărat cu stele. La ambii poli scânteiau calote polare albe. Imensul corn încovoiat al principalului continent, Columbia, adăpostea în concavitatea lui jumătate din vasta Insularia, ce aducea cu un pumn de

[4] Coleg (*franc.*).

nestemate verzui azvârlite peste oceanul azuriu, spre est. Marele Fluviu Albastru și afluenții săi se distingeau perfect, aidoma unei rețele de vine albăstrii, acoperind șesurile verzi-aurii din răsărit. Partea vestică a Columbiei era străbătută, exact prin mijloc, de Sierra Cordillera, înveșmântată în verde pe versanții apuseni, delimitând cafeniul ofilit al pustiului interior. La amplificarea optică folosită, până și Gotham-ul pâlpâia vizibil lângă delta Marelui Fluviu Albastru, precum o așchie de metal strălucitor, care răsfrânge intermitent razele soarelui. Uriașa sferă de deasupra domina în mod autoritar încăperea. Era în mod palpabil o planetă vie, gigantică, înverzită și – cu permanenta și lina învolburare a formațiunilor de nori albi – organică; respira, neîndoielnic însuflețită.

În jurul mesei albe, stăteau cinci bărbați și o femeie. Carlos Miranda, ofițer de legătură, fusese trezit din Somnul Adânc în urmă cu un an, pentru a-și începe cartul regulamentar. Ceilalți patru specialiști fuseseră deșteptați atunci când *Heisenberg* intrase în sistemul solar pacifican, tocmai în scopul de a funcționa drept consilieri pe durata misiunii: Lar Dalton, psihopolitician, Henry Eisen, șeful colectivului de Cercetare Actualizată; Winston Cornelle, analist istoric, și Artur Polichev, consilier juridic.

Laolaltă, cei cinci bărbați reprezentau vârfurile a cinci Direcții de Lucru, cuprinzând fiecare câte douăzeci de membri și înființate în mod special pentru a rezolva toate aspectele misiunii pacifice. Bărbații din încăpere îi ofereau lui Falkenstein acces la o serie de informații asupra planetei, mult mai profunde decât cele deținute de pacificanii înșiși.

Celor cinci li se adăuga Maria. Soția directorului general era una dintre puținele femei absolvente ale unui Institut de Științe Transcendentale, specialitatea Extrapolare – care nu avea o relevanță imediată pentru misiune. Psihopoliticienii determinaseră însă că un grup de negociere soț-soție se găsea în sincronizare optimă cu matricea psihologică pacificană. Un singur ambasador plenipotențiar ar fi oferit ideologia democratică a planetarilor, iar o echipă de experți ar fi putut să le stârnească paranoia, indicând mult prea precis totala lor inferioritate științifică, în plus, balanța puterii sexuale pe Pacifica se înclina ușor în favoarea femeilor – deși pacificanii înșiși reprimau acest adevăr, păstrându-l imediat sub nivelul

completei conștiințe de sine – de aceea se recomanda în mod expres o delegație echilibrată din punctul de vedere al reprezentării sexelor.

În plus, Falkenstein știa că lucra mai bine asistat de Maria – era unul dintre puținii bărbați norocoși care aveau o nevastă de un asemenea nivel intelectual – și ar fi adus-o cu el indiferent de analiza psihopoliticienilor.

— Perfect, rosti el, așezându-se lângă femeie și salutându-i pe toți cu o privire rapidă. Aceasta va fi ultima noastră ocazie de a repeta scenariul, înainte ca eu și Maria să coborâm pe planetă. Arkminte, înregistrează, te rog, Maria, te rog, rezumatul!

O expresie ciudată străbătu pentru o clipă trăsăturile regulate ale soției sale – enervare, mândrie… poate ambele. Iritarea fiindcă era tratată precum un elev la examenul oral, iar mândria pentru că i se acordase statutul de aghiotant al directorului general, care din întâmplare era chiar soțul ei. Motivațiile lui Falkenstein erau și ele complexe. Dorea să se asigure că Maria stăpânea în detaliu scenariul, însă în același timp, voia să-i asigure pe ceilalți de competența ei. În ciuda extrapolărilor făcute de psihopoliticieni, continua să existe o oarecare reținere în a încredința unei femei o asemenea responsabilitate, iar faptul că Maria era soția lui nu făcea decât să sporească nivelul ambiguității.

— Roger și cu mine, începu crispată Maria, vom negocia cu o delegație formată din președintele Carlotta Madigan, ministrul mass-media Royce Lindblad și Lauren Golding, delegat al Băieților Buni de la Munte, care reprezintă fracțiunea minoritară favorabilă poziției noastre. Lindblad este amantul și aliatul politic al lui Madigan, ca atare, aceasta deține controlul efectiv asupra delegației.

— Corecție, interveni Eisen. Lindblad a propus moțiunea aprobată de parlamentul lor și tot el a vorbit în principal în numele administrației. Madigan a evitat să adopte o poziție publică. Există posibilitatea ca ministrul să fi acționat independent.

— Mai mult ca sigur că a fost o tactică specială din partea președintelui, insistă Dalton. Relația lor personală coincide cu modul pacifican dominant – al superiorității femeii – și Lindblad nu i s-a opus niciodată în probleme politice importante.

— Totuși, din punct de vedere istoric, ministrul mass-media pacifican a fost de fiecare dată o figură politică bucurându-se de o independență semnificativă și aflată frecvent în opoziție cu președintele, observă Cornelle.

— Situația actuală reprezintă însă o anomalie și de aceea analizele istorice nu…

Maria îi zâmbi scurt lui Eisen.

— Harry, faci o analiză psihopolitică sau de fapt consideri greu de digerat conceptul unei figuri politice dominant feminine, într-o societate egalitaristă?

Bărbatul se împurpură la chip. Falkenstein râse, dar nimeni nu-l imită.

— Amănuntul e lipsit de importanță, rosti el. Ceea ce interesează este faptul că Parlamentul pacifican a dispus, cu o majoritate covârșitoare, ca delegația să respingă un Institut de Știință Transcendentală, folosindu-se de termeni rezonabili. Indiferent dacă decizia a fost sau nu aranjată de Madigan, ea trebuie să urmeze instrucțiunile parlamentului. Maria, te rog, continuă de aici…

— Ca urmare, Arkmintea a prevăzut eșecul aproape sigur al negocierilor, reluă femeia pe un ton sec, profesional. Chiar dacă Lindblad sau Madigan s-ar alătura pe neașteptate lui Golding și delegația ar accepta propunerea noastră, parlamentul trebuie s-o ratifice, iar în ipoteza unui vot imediat această propunere ar fi, cu siguranță, respinsă. Ceea ce ar însemna sfârșitul misiunii noastre…

— Corecție, vorbi Polichev. Dacă Madigan se pronunță în favoarea Institutului, iar după aceea parlamentul se opune, ar urma un vot de încredere la nivel planetar. Dacă președintele câștigă, se alege un nou parlament, care mai mult ca sigur va vota de partea ei.

— Un mers al evenimentelor pe care, practic, Arkminte îl apreciază drept imposibil, mormăi Falkenstein. Vă rog, ne putem menține pe direcțiile principale ale scenariului? Maria…

— Așadar, când propunerea noastră va fi refuzată, trebuie să evităm o confruntare imediată. Vom solicita un răgaz, pentru a le studia contrapropunerile. Între timp, vom cere în mod oficial permisiunea de a rămâne pe orbită în jurul Pacificei. În mod politicos și rezonabil… Arkmintea consideră că delegația

Madigan nu ne poate refuza cererea fără să riște un vot de neîncredere pentru încălcarea unui simplu protocol galactic.

Maria surâse, știind că prezentase corect lucrurile.

— În felul acesta, se încheie prima fază a scenariului.

— Foarte bine, încuviință Falkenstein. Poate că ar fi bine să privim puțin mai departe și să clarificăm faza a doua. Artur, vrei să-mi reamintești momentul începerii ei?

— Odată ce permisiunea de a rămâne pe orbită a fost difuzată către mass-media de pe Pacifica, ea nu mai poate fi contramandată decât prin votul Parlamentului, sublinie consilierul juridic. Pentru siguranță, să zicem de pe o zi pe alta.

— Moment în care invoc articolul 12, capitolul trei, din Constituția Pacificană... interveni Falkenstein.

— Capitolul doi, Roger, îl corectă Polichev. „*Nimănui*” – în mod clar, formularea nu exclude extraplanetarii – „nu i se poate refuza un canal public de rețea și nici cumpărarea de timp de acces pe canalele de piață liberă. Se exceptează motivele de intenții criminale recunoscute juridic, precum și propaganda de răsturnare, prin mijloace ilegale, a guvernului pacifican sau a Constituției.”

— N-o să le convină, dar vor fi nevoiți s-o înghită, spuse Dalton. Trecând peste respectarea strictă a legilor, pacificanii sunt de-a dreptul fanatici în privința accesului liber la mass-media – este ceva similar forței psihice a unui precept religios. Îi vom prinde în capcana propriilor lor convingeri adânc înrădăcinate.

Falkenstein bătu nervos darabana cu degetele pe masă.

— Totuși, pot vedea o hibă în faza a doua, remarcă el. Odată ce invocăm chiar Constituția lor, nu ne pot refuza accesul la mass-media, fie, dar asta nu le va conveni. Nu le-ar veni atunci mai simplu să ne revoce permisiunea de a rămâne în sistemul lor solar? Arkminte, te rog, extrapolare!

— Conform actualului scenariu, șaizeci la patruzeci negativ, se auzi glasul reținut și liniștitor al calculatorului.

— Insuficient, se încruntă Falkenstein. Cum putem spori șansele la minimum 75-25 în favoarea noastră?

— Prin politizarea imediată a subiectului, propuse Dalton. În termeni psihosexuali locali.

— Explică!

— Imaginația științei transcendentale este una de dominanță masculină…

— Mă-ntreb de unde s-a ajuns la ideea *asta*? murmură Maria, iar soțul ei o privi furios.

— … ca urmare a propagandei femocrate, continuă Dalton, fără s-o ia în seamă. Lauren Golding este un așa numit „Băiat Bun de la Munte”, din Sierra Cordillera, unde societatea locală e aproape integral masculină și predominant homosexuală. Orice aluzie referitoare la faptul că alungarea noastră reprezintă o încercare feminină de a suprima liberul acces la ideile unei societăți dominant masculine va determina acolo un puternic sprijin politic pentru noi și, oricum, se pare că vom avea votul său…

— Dar dacă facțiunea masculină homosexuală ne va sprijini în mod fățiș, votul ei nu va fi anulat de la sine prin unirea împotriva noastră a lesbienelor de pe Pacifica? îl întrerupse Maria.

Dalton se încruntă iritat și privi către Falkenstein, solicitându-i ajutorul.

— Pot continua?… întrebă el, cu răceală.

— Lar, ea a atins, într-adevăr, un punct sensibil… comentă directorul.

— Nu chiar, replică psihopoliticianul, oftând. Maria, uiți că pe Pacifica există o societate supusă unei subtile dominații feminine. Aceasta înseamnă că, întrucât lesbienele sunt complet integrate în actuala structură a puterii, nu există un echivalent feminin al subculturii homosexuale masculine din Sierra Cordillera. În plus, fiind vorba de o societate dominant feminină, nu există presiuni psihopolitice spre lesbianism și, ca atare, ecuația demografică *nu* este echilibrată. Surâse șters înspre femeie: *Acum,* pot reveni la principala idee a subscenariului?

Maria nu-i răspunse, totuși Falkenstein putu să simtă o anumită rezistență a femeii, ce părea doar periferic legată de acest punct tehnic mărunt.

— *Să continuăm,* urmă Dalton, după un stânjenitor moment de tăcere. Ne putem bizui pe votul lui Golding. În felul acesta, personajul asupra căruia trebuie acționat este Royce Lindblad. Împrieteniți-vă cu el. Adresați-vă masculinității lui. Tratați-l ca pe egalul lui Madigan ori chiar ca pe superiorul ei inerent. Căutați să-i îndepărtați unul de celălalt, astfel încât Lindblad să nu

susțină eventuala propunere a lui Madigan de a ne alunga imediat. Chiar dacă se va ajunge în fața Parlamentului – lucru de care mă îndoiesc dacă majoritatea delegației se va opune președintelui – va exista suficientă divizare politică încât să se amâne, pentru cel puțin o săptămână, un vot care să lămurească lucrurile. În acest timp, echipele noastre de psirăzboi se vor concentra să lege subiectul expulzării de cel al libertății de acces la mass-media. După care, va fi prea târziu ca să ne mai alunge.

— Mie nu-mi place, interveni Maria, cu chipul înăsprit. N-ai niciun pic de minte, Lar?

— Totul e conform parametrilor psihosexuali pacificani, replică bărbatul cu blândețe.

— Mă refer la limitele decenței umane, se răsti Maria.

— Ne aflăm în război, comentă morocănos Falkenstein, iar miza e totală. Știi care-i alternativa… Arkminte, te rog, aprecierea succesului ultimei variante de scenariu!

— 83 la 17, favorabil.

— În cazul ăsta, s-a hotărât!

— Roger…

— Ajunge, Maria! izbucni directorul. Decizia a fost luată!

Mușcându-și buza inferioară, soția își plecă privirile. În ciuda incontestabilei ei inteligențe, se pricepea să complice lucrurile, precum orice femeie.

— În lumina spuselor lui Lar, continuă mai calm Falkenstein, mi se pare că ar fi util să stabilim o bază politică în Sierra Cordillera, pe toată durata campaniei pe termen lung a psirăzboiului. Nu i-am putea convinge pe pacificani să ne îngăduie – cât timp ne aflăm pe orbită – asolizarea în scopuri umanitare, a unui grup redus de oameni de-ai noștri? Ei nu știu nimic despre societatea transcendentală, și cu siguranță că mentalitatea planetară va fi de acord cu așa-zisa nevoie a coechipierilor noștri de a părăsi Arkologia, ca să miroasă florile…

— Ideea e bună, încuviință psihopoliticianul. Încercați să i-o sugerați lui Golding, astfel încât să creadă că i-a aparținut chiar lui. O invitație personală din partea circumscripției sale electorale… ceva de genul acesta… Apoi, în cele trei luni până la sosirea misiunii femocrate…

— Aici mă tem că avem o mică problemă, glăsui Miranda. Nava femocrată și-a întârziat frânarea. Extrapolările indică

faptul că vor trebui să păstreze valoarea de patru g, ceea ce înseamnă că o să ajungă aici în șase săptămâni. Probabil că-și păstrează majoritatea personalului în anabioză și pilotează automat sau cu un echipaj de voluntari la minim.

— La naiba! murmură Falkenstein. Destul de puțin… Vasăzică știu că suntem aici?

Ofițerul de legătură strânse din umeri:

— S-ar putea. Codificăm noi transmisiunile tahionice, totuși fasciculele de tahioni sunt direcționate. Este posibil să fi detectat transmisiuni codificate îndreptându-se către Pacifica și să fi tras concluzia corectă.

„În tot cazul, noi așa am aflat ce intenționau *ele*, își spuse Falkenstein. *Planck* a interceptat transmisiunile codificate ale unei nave femocrate îndreptându-se cu viteză maximă către Pacifica, atunci când până la planetă mai aveau de mers încă opt ani. Cu două accelerări destul de dure, prin apropierea unor găuri negre, plus ecranul inerțial, pe care femocratele nu-l au, le-am luat-o înainte. Iar acum descoperim că avem doar șase săptămâni de manevră – nu trei luni!

— Asta înseamnă că trebuie să modificăm faza a treia a scenariului? vorbi el, cu glas tare.

— Adică să le spunem de la început pacificanilor că o misiune femocrată se găsește pe drum și să transformăm imediat înființarea institutului nostru într-o mișcare antifemocrată?

— Da.

Dalton clătină sceptic din cap.

— Poate că ar fi o soluție utilă pe termen lung, reflectă el, dar dacă nu acționăm destul de rapid, s-ar putea să fim nevoiți s-o facem oricum, după sosirea lor. Totuși în fazele etapelor unu și doi, asta n-ar face altceva decât să transforme problema alungării noastre în problema evitării „Războiului dintre Roz și Albastru”, cum i se spune prin partea locului. Atunci, cei de aici se vor pronunța, într-o majoritate zdrobitoare, pentru evacuarea noastră *și* a femocratelor de pe Pacifica. Winston?…

— Sunt întru totul de acord, încuviință analistul istoric. Dacă pacificanii află de misiunea femocrată, ne vor expulza imediat, ca să le poată trata și pe femocrate în același mod. Implicarea într-un conflict ideologic reprezintă un adevărat blestem pentru planetă.

Lăsându-se pe spate în scaun, Falkenstein suspină.

— Deci respectăm scenariul original, inclusiv în faza a treia. Dacă femocratele apar înainte de a reuși noi să întemeiem un institut, ne prefacem la fel de surprinși ca și pacificanii și o să vedem atunci cum putem modifica faza a patra. Lar, ar fi totuși bine ca oamenii tăi să-și înceapă lucrul imediat, ținând seama de ipoteza asta. Oricum, șase săptămâni de libertate de mișcare e mai bine decât nimic.

— Așa-i, aprobă Dalton.

— Așa ar fi bine, replică directorul. Cred că ședința poate lua sfârșit. Arkminte, oprește înregistrarea.

În vreme ce experții părăseau încăperea, Falkenstein se relaxă în scaun, lăsând capul pe spate astfel încât uriașa imagine a Pacificei de pe cupola de deasupra lui îi acoperea câmpul vizual: un complex organic vast și intim sinergic, de elemente geografice și ecosisteme, materie, energie și mișcare.

„Ce descurajant de complicată este o planetă vie, se gândi bărbatul. De exemplu aceasta, cu orbita ei aproape circulară și cu înclinarea minimă a axei – anotimpurile îi sunt ușor de prezis, totuși niciun model de Arkminte n-ar fi extrapolat faptul că mamiferele nu vor apărea niciodată în acest context. Adăugând aici și o cultură omenească receptivă, complexitățile se multiplică exponențial, la fel ca și incertitudinile.”

Societatea pacifică părea concepută aproape cu răutate, în așa fel încât să maximizeze nesiguranța și să minimizeze prezicerile. Curentele globale își găseau instantaneu expresia politică prin democrația electronică. Balanța psihosexuală era atât de complicată și de ambiguă, încât niciodată pacificanii n-o înțelegeau cu adevărat. Exista o saturare mass-media totală, de diversitate maximă, parțial controlată de guvern și parțial constituind un desăvârșit haos de mode și capricii.

Deși Pacifica se găsea în centrul psihic și economic al Plasei Mass-Media Galactice, deși – dintr-un anumit punct de vedere – planeta menținea sistemul atavic al guvernelor planetare separate, reunindu-le într-o stabilitate dinamică și, simultan, statică, în ciuda iscusinței neîntrecute a pacificanilor în artele mass-media, cu toate că reprezenta așadar culmea evoluției umane anterioare, consiliul decisese, cu mult timp în urmă, să nu intervină pe această planetă blestemată. Existau prea multe incertitudini pentru a se putea garanta succesul, iar un eșec ar fi

fost în stare să transforme lumea aceasta, agresiv de neutră, în cel mai periculos dușman imaginabil.

„Acum însă, își spuse Falkenstein, n-avem de ales.” Femocrația nu era decât o fundătură evoluționistă, un fenomen patologic ce avea să se prăbușească din pricina propriilor contradicții interne, și asta cu mult înaintea zorilor adevăratei ere galactice. Însă dacă ideologia femocrată ar fi ajuns să domine planeta care, la rându-i, domina Mass-Media Galactică… Bărbatul se înfioră. Prin intermediul Pacificei, femocrația putea prelua, în doar câteva decenii, stăpânirea lumilor populate de oameni, întinzându-se precum o metastază galopantă; în mai puțin de un secol, ar fi aruncat îndărăt cu o mie de ani evoluția umană…

Iar acum Pacifica *devenise* o țintă femocrată. „Suntem *siliți* să ne înfruntăm cu ele aici. Iar *eu* sunt omul aflat în punctul de răscruce a evoluției. Fiecare gest al meu poate decide viitorul speciei…”

Falkenstein clătină cu tristețe din cap. „N-aș fi cerut sarcina asta, dar, ca să fiu sincer, nici n-aș fi dorit să încapă pe mâinile altuia.”

— Te răzgândești, Roger?

Neobservată, Maria apăruse înapoia lui și se oprise acolo, cuprinzându-i cu brațul stâng spătarul scaunului. Instinctiv, bărbatul își îndreptă spatele, adoptă o înfățișare serioasă și-și alungă toate gândurile sceptice.

— În ce privință? întrebă, crispat.

— În privința intervenției, din motive politice, într-o relație personală, răspunse Maria. La urma urmei, cum ți-ar plăcea dacă cineva ar aplica asupra noastră un scenariu similar?

Falkenstein ridică ochii, privindu-i trăsăturile regulate și fără vârstă, chipul pe care-l cunoștea și îl iubea de o jumătate de veac.

— Acel cineva ar da greș, nu-i așa?

Femeia arătă din cap spre imaginea Pacificei, care-i domina.

— Cei de acolo nu sunt „tu” și „eu”.

— *Noblesse oblige*?[5] rosti el sardonic.

— Poți spune și așa…

Chipul lui Falkenstein se înăspri. „Sper că încrederea pe care mi-o pun în capacitatea ta de a funcționa optim în misiunea asta

---

[5] Noblețea obligă (*franc.*).

n-a fost greșită, Maria, gândi el. Sper că mândria și iubirea nu mi-au întunecat judecata.”

— Nouă ne revine o obligație mult mai mare. Ce valoare ar avea distrugerea unei relații personale față de catastrofa unei Pacifice femocrate?

— Și dacă relația aceea ar fi a *noastră,* Roger?

Ochii bărbatului se îmblânziră, dar, în compensație, fața lui deveni o mască a neînduplecării.

— Știu ce ai dori să spun, rosti el. Însă amândoi cunoaștem adevărul, nu-i așa?

Maria își feri privirea, ațintind-o asupra podelei. Falkenstein îi atinse tandru mâna și continuă:

— Putem privi și altfel lucrurile. Royce Lindblad n-a ajuns încă la o deplină maturitate. Este atunci greșit să-l supunem unui asemenea test? Dacă relația lor nu poate supraviețui tendinței lui spre egalitate și independență politică, mai putem vorbi cu adevărat despre distrugerea unei legături importante?

Femeia îl privi în ochi. Cuvintele îi înghețară pe buze. Clătină din cap și-l sărută ușor pe obraz.

— Bănuiesc că ai dreptate, Roger, vorbi ea cu glas supus. Tu vezi lucrurile în perspectivă și în profunzime. Ca întotdeauna…

Falkenstein o bătu ușor pe dosul mâinii, întrebându-se de ce simpla recunoaștere de către ea a adevărului îl tulbura într-atât.

• Capitolul 5

„În tot cazul, alcătuiesc o pereche impresionantă, își spuse Carlotta Madigan, în timp ce ea, Royce și Laurel Golding îi conduceau pe Falkensteini, departe de reporteri, de-a curmezișul pajiștii și apoi în vilă. Întrebarea este: o pereche de *ce*?”

Înalt, grizonat și cu o siguranță de sine aproape teatrală, îmbrăcat într-un costum ultramarin cu guler înalt, croit aidoma unei străvechi uniforme militare, pentru a-i sublinia autoritatea, doctorul Roger Falkenstein părea lipsit de vârstă. Putea să aibă cincizeci, o sută cincizeci sau o mie cincizeci de ani. N-ar fi fost greu de crezut că ochii aceia strălucitori, indescifrabili, asistaseră la scurgerea unor secole întregi. Soția lui era croită pe același calapod: zveltă, cu trupul neatins de ani, dar cu ochii bătrâni, purta un taior verde având o croială similară; doar culorile diferite ale veșmintelor celor doi precizau că, de fapt, niciunul nu avea uniformă. Poate că ținuta femeii nu era chiar la fel de semeață. În mod aproape deliberat, merseseră tot timpul umăr la umăr, tratându-se mereu între ei ca egali, totuși doar bărbatul răspunsese reporterilor. Faptul corespundea reputației dominant masculine a științei transcendentale, cu toate că, aparent, cei doi se străduiau, oarecum stângaci, să contrazică imaginea respectivă. „Ei bine, pe Pacifica va trebui să faci mult mai mult de-atât, maimuțoiule”, gândi Carlotta, recunoscând cinstit, în sinea ei, că directorul general al lui *Heisenberg* îi displăcuse instinctiv și din capul locului.

Îi conduse prin holul de la intrare al Vilei Koma, apoi suiră cele două paliere până la grădina de pe terasă. Deși închirierea acestei reședințe putea părea absolut întâmplătoare, ea reprezentase rezultatul unor calcule politice atente. De pe terasă, turnurile, cupolele și podurile Gotham-ului de-abia se zăreau către nord-vest, peste oceanul azuriu și liniștit, dincolo de insulițele nelocuite. Vila Koma se găsea îndeajuns de aproape de Gotham pentru ca gazdele să nu poată fi acuzate că-i țineau pe savanții transcendentali, fără mijloace de comunicare, într-un ungher izolat, totuși destul de departe

pentru ca restricțiile asupra numărului reporterilor să pară rezonabile. Ca un gest de ospitalitate personală, Royce dorise ca discuțiile să se desfășoare pe Lorien, însă așa ceva ar fi fost exact genul de identificare cu delegația transcendentală pe care Carlotta hotărâse să-l evite.

În jurul unei mese cu băuturi fuseseră instalate cinci fotolii din lemn bongo, sub o ferigă-umbrelă aflată într-un ghiveci uriaș.

Carlotta îi servi pe toți cu vin frapat, din plutifructe. Se așezară; Golding sorbi imediat o înghițitură prelungă, iar Royce se jucă cu paharul, fără să bea. Falkenstein ignoră vinul, panorama, briza și încercările de conversație preliminară, privind la președinte, cu ochi inexpresivi, în așteptarea startului oficial al negocierilor.

— Nu sunt chiar sigură de unde să încep, rosti Carlotta după ceea ce păru o interminabilă confruntare de priviri. Adică… e puțin cam stânjenitor. Noi știm de ce ați venit aici, iar dumneavoastră cunoașteți poziția guvernului nostru…

— Și probabil că noi toți tragem niște concluzii false, replică Roger Falkenstein, cu un surâs prietenos care o înfioră pe Carlotta. Se pare că dumneavoastră considerați că un Institut de Știință Transcendentală ar reprezenta un fel de amestec în treburile interne…

— Dumneavoastră susțineți contrariul? interveni Royce.

Falkenstein își îndreptă spre el zâmbetul prefăcut:

— În niciun caz asta nu reprezintă intenția noastră. Savanții transcendentali nu se consideră pe ei înșiși o naționalitate sau o ideologie, ori chiar o entitate politică. Noi suntem cercetători științifici și dascăli – nimic mai mult. Și propunem doar înființarea unei universități pe Pacifica. Vom transmite cunoștințele noastre studenților pacificani, îi vom educa pe localnici în domeniul științelor transcendentale, iar în cele din urmă îi vom învăța pe pacificani să conducă singuri institutul și vom părăsi definitiv planeta. Dumneavoastră veți rămâne cu un institut în stare de funcționare, capabil să ridice nivelul tehnologic și științific, echipat corespunzător pentru a întreprinde propriile-i cercetări la frontiera cunoștințelor umane și condus în întregime de personal indigen. Bărbatul ridică nevinovat din umeri: De ce-ar trebui să vă simțiți amenințați de așa ceva?

— Mie mi se pare inofensiv, comentă Golding.

— Și absolut altruist, replică sarcastic Carlotta.

Roger Falkenstein înălță spre ea o sprânceană întrebătoare.

— Mai exact, ce câștig aveți dumneavoastră? rosti femeia.

— Ah, înțeleg, râse Falkenstein. Nu aveți încredere în aparenta absență a unui profit personal. Corect! În realitate, noi avem mult de câștigat – dacă definim în mod corect acest „noi”.

— Și care ar fi definiția corectă?

— Omenirea, răspunse bărbatul schițând un gest larg, de îmbrățișare. Specia umană… Destinul nostru comun… De fiecare dată când întemeiem un nou institut, câștigăm *colegi.* La urma urmelor, știința înseamnă un vast colectiv. Cu cât mai mulți oameni lucrează la limita frontierelor științei, cu atât rasa umană, considerată ca întreg, progresează mai rapid. Toată lumea are, de-aici, un profit personal. Sistemul nostru de institute combină aspectele cele mai utile ale diversității și totodată ale efortului comun. Fiecare institut se bizuie pe unicitatea geniului de pe planeta sa, însă toate sunt legate într-o rețea de schimburi informaționale libere și instantanee. În felul acesta, nu există repetări inutile ale unor cercetări, iar efortul total se cumulează într-un tot mai mare decât suma părților sale.

„Pune-o pe pâine și dă-i-o lui Rugo să mănânce! își spuse Carlotta. Se topește în minte, nu pe degete!” Cu toate acestea, Royce fu cel care întrerupse vorbele mieroase ale directorului general.

— Pare la fel de grozav ca darurile magilor, domnule doctor Falkenstein, vorbi el. Însă dacă acesta e scopul dumneavoastră real, de ce nu valorificați aceste cunoștințe prin intermediul Plasei? De ce nu vă vindeți știința și tehnologia în mod liber, ca toată lumea? Sau, dacă sunteți chiar atât de altruiști, de ce nu le difuzați în mod gratuit?

„Așa, tovarășul meu!” își spuse Carlotta, aruncându-i o căutătură piezișă, de apreciere, pe care bărbatul păru s-o ignore. Pentru o clipă, masca lui Falkenstein se fisură, totuși acesta își regăsi rapid siguranța prietenoasă.

— Ne-ar plăcea să putem face așa ceva, oftă el. Cu siguranță, ar ușura mult țelul nostru suprem. Din nefericire, asta ar însemna o culme a iresponsabilității.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Cunoștințele științifice pe care le deținem în chiar momentul de față ar putea genera dezastre, dac-ar încăpea în mâinile cui nu trebuie. De exemplu, am putea – dacă am dori – să ne reproducem exclusiv prin donare, ba chiar să îmbunătățim clonele din punct de vedere genetic. Ce-ar face femocratele cu *această* știință? Poate că ar elimina complet masculii speciei ori – mai rău – ar produce o specie subrațională de sclavi. Sau să luăm Arkologiile… Ele pot parcurge distanțele interstelare cu cincizeci la sută mai rapid decât navele obișnuite, iar într-o bună zi, sperăm noi, cercetările în acest domeniu vor duce la punerea în practică a propulsiei superluminice, permițând oamenilor să ajungă de la o stea la alta în câteva *săptămâni,* nu în ani de zile. Așa ceva poate determina apariția adevăratei societăți galactice, următorul pas al evoluției umane… ori inimaginabilul.

— Inimaginabilul? repetă Golding.

Pentru întâia dată, Falkenstein părea cu adevărat sincer.

— Posibilitatea ca oamenii să pornească iarăși *războaie* între ei, șopti el. Rasa umană și-a încetat permanentele confruntări armate doar atunci când guvernele planetare au devenit un standard politic. Nu deoarece conștiința omenească ar fi evoluat, depășind posibilitatea acestui tipar de comportament sinucigaș, ci pentru că distanțele dintre sistemele solare, călătoriile ce necesitau ani de zile au făcut din război o imposibilitate logistică. Dacă însă ar beneficia de propulsie superluminică și dacă ar deține actualele noastre posibilități de donare și inginerie genetică, suprapunându-le psihopatologiei femocrate, nu s-ar putea ca o armată de amazoane, amplificată genetic, să atace planetele îndepărtate? Iar într-un asemenea caz, restul omenirii n-ar fi silit să recurgă la forța armelor pentru a contracara amenințarea? Și dacă un asemenea război galactic ar fi purtat cu mijloacele pe care le stăpânim noi astăzi, probabil că ne-am distruge ca specie. Cunoștințele astrofizice ne permit să transformăm sorii în nove. Am putea crea molime cărora nu le-ar supraviețui niciun fel de protoplasmă…

Bărbatul tăcu. Brusc, briza păru mult mai rece, și parcă nici nu sufla dinspre ocean.

— Vedeți așadar, reluă el, că nu putem, pur și simplu, să ne împrăștiem cu generozitate cunoștințele, spălându-ne pe mâini de consecințe.

Chipul roșcovan al lui Lauren Golding pălise în mod nefiresc. Glasul său răsunător se stinsese într-o șoaptă aprobatoare:

— Are dreptate.

— Domnule doctor Falkenstein, rosti ezitând Carlotta, nu sunt sigură că nu trageți niște concluzii ușor pripite. Am senzația că priviți restul rasei umane ca pe-o adunătură de copii idioți…

— Bineînțeles că facem doar niște extrapolări, vorbi pentru prima dată Maria Falkenstein. În asta și constă problema. De-a lungul istoriei omenești, știința a fost ruptă de politică și morală, de lucrurile fundamentale. Savanții au produs știință și putere, le-au considerat pe ambele neutre din punct de vedere etic, apoi au întors spatele consecințelor. Noi însă credem…

— Nu „credem”, o întrerupse Roger Falkenstein. Noi *știm.*

— … noi *știm* că realitatea reprezintă un ansamblu unitar de materie, energie, timp și gândire. Prin urmare, extrapolările psihosociale și politice constituie un domeniu de interes științific tot atât de valid cât și astrofizica sau ingineria genetică, întrucât toate sunt aspecte aflate în interconexiune ale aceleiași unice…

— Pare a fi vorba de niște chestiuni foarte profunde, vorbi Carlotta, și poate că așa și sunt. Nu văd însă nicio legătură cu subiectul discutat: insistența transcendentalilor de a limita accesul la cunoștințele lor, în loc de a le pune la îndemâna rasei umane.

— Țelul nostru final *este* de a pune știința transcendentală la îndemâna rasei umane, interveni Falkenstein. Nimeni însă nu poate deveni savant transcendental fără să priceapă *întregul,* fără să-și dezvolte o conștiință transcendentală. Exact *asta* facem în Institutele noastre. Absolvirea unui Institut de Știință Transcendentală înseamnă alăturarea la frăția interstelară a cunoștințelor umane evoluate, care *transcede* naționalismul planetar sau șabloanele mintale, căutând să ridice treptat nivelul întregii rase umane. De aceea construim Arkologii – pentru că ne considerăm cetățeni ai unei viitoare societăți galactice, care va transcende parametrii cunoștințelor evoluate, în mod natural, pe planete.

Directorul general o privea pe Carlotta, totuși următoarele sale cuvinte părură îndreptate spre Royce:

— De aceea nu permitem decât absolvenților Institutului accesul treptat la cunoaștere. *Dumneavoastră,* ați pune o bombă cu fuziune la îndemâna unui copil inadaptat social?

Royce și Falkenstein se priviră ochi în ochi, îndelung, apoi ministrul mass-media își întoarse fața către ocean, unde un mic cârd de bâzâitori se afla în imediata apropiere a țărmului, scufundându-se în căutarea peștilor. Cu toate acestea, bărbatul nu părea să le vadă; căutătura lui era nu focalizată, ci pierdută parcă în depărtarea sugerată de transcendental. Carlotta decise că lucrurile ajunseseră mult prea departe.

— Domnule doctor Falkenstein, începu ea, v-ați expus în profunzime poziția. V-ați subliniat argumentele în mod rațional. Ar fi bine acum să explicitez poziția noastră. Ne-ar plăcea să avem un Institut de Știință Transcendentală. Am fi de acord să vă lăsăm să trimiteți pe planetă cadre de instruire. *Totuși,* orice Institut pacifican de Știință Transcendentală trebuie considerat drept o corporație condusă conform legilor pacificane. Ceea ce înseamnă că orice bagaj științific oferit cetățenilor pacificani pe solul Pacificei devine guvernat de legile *noastre,* nu de ale dumneavoastră. Mai exact, de legile noastre privind accesul la informație și de regulile comerțului prin mijlocirea Plasei. Absolvenții unui institut pacifican au dreptul să vândă tot ceea ce cunosc guvernului Pacificei sau corporațiilor particulare, care, la rândul lor, pot revinde informațiile guvernului. Orice cunoștințe vândute guvernului intră în băncile de memorie cu acces public, de unde pot fi apelate în mod gratuit de oricare cetățean al planetei. Conținutul băncilor cu acces public poate fi comercializat prin Plasă, după bunul plac al Ministerului Mass-Media.

Femeia zâmbi mieros către Falkenstein, încredințată că prin aceste cuvinte îi trântise, în mod evident, ușa în nas.

— Dacă sunteți de acord cu asta, facem târgul, urmă ea. În caz contrar, ne vom limita la discutarea unor banalități filosofice.

În mod neașteptat, Falkenstein nu reacționă în niciun fel. Nici surpriză, nici enervare – absolut nimic. Rămase nemișcat și calm, cântărind îndelung dictatul Carlottei.

— Interesant, rosti el în cele din urmă.

— *Interesant*?! Asta-i tot ce aveți de spus?

— Evident, continuă bărbatul cu tonul său cel mai prietenos, noi ne așteptăm întotdeauna să trebuiască să ne conformăm legilor locale. Propunerea dumneavoastră are, firește, ramificații complexe, atât juridice cât și filosofice. Desigur, n-o pot accepta

decât după ce vom avea suficient timp ca să-i studiem toate implicațiile…

Ce? *Cum*? Carlotta fusese luată complet prin surprindere.

— Adică n-o respingeți? scăpă ea. După tot ce-ați spus?…

Falkenstein îi surâse. Ingenuu? Sardonic? Nici măcar nu putea ghici.

— Se pare că diferența între pozițiile noastre, observă el, se reduce la problema încrederii. Putem avea suficientă încredere în eficacitatea propriului nostru Institut pentru a fi convinși că toți absolvenții pacificani – fără excepție – se vor comporta în mod responsabil la sfârșitul perioadei de instruire? Este o problemă profundă, ce trebuie examinată cu atenție. Dacă putem oferi un răspuns afirmativ, acesta va reprezenta un important pas înainte. Bineînțeles, va fi nevoie să studiem chestiunea în mod amănunțit, să consultăm Arkmintea, ba chiar și Consiliul Unității. În mod clar, subiectul constituie un aspect al politicii de vârf și nici eu, nici colegii de pe *Heisenberg* nu putem lua, în mod independent, o asemenea decizie…

Privi la Royce, apoi la Golding.

— Personal, dac-ar fi după mine… Strânse din umeri și oftă: Dar nu este! Ar trebui să vă putem oferi într-o săptămână sau două răspunsurile, dacă nu aveți nimic împotrivă. În niciun caz, nu pot sili consiliul să ia o hotărâre fără a dezbate în profunzime problemele. Totuși, voi încerca…

— Pare rezonabil, încuviință Golding. Ba chiar mai mult decât rezonabil.

Royce aprobă din cap, iar Carlotta – deși ar fi dorit – nu reuși să găsească niciun motiv de obiecție pe baza mandatului încredințat de parlament, mai ales cu un

Royce și un Golding parcă fascinați de șmecherul acesta uns cu toate alifiile.

— Să înțeleg atunci că ne veți mai suporta o vreme? întrebă transcendentalul. Avem permisiunea de a rămâne pe orbită?

— Nu văd de ce nu, mormăi morocănoasă Carlotta.

— Mulțumim, rosti Falkenstein.

Ridică paharul de vin, sorbi și încuviință apreciativ din cap. Se ridică apoi în picioare, se întinse, privi către ocean și inspiră adânc, după care, descriind un mic semicerc, se opri înapoia fotoliului lui Golding și bău iarăși din vin. Carlotta avu impresia că asistă la un moment coregrafic.

— Aș dori să vă mai solicit o mică favoare, spuse transcendentalul. Știți, noi nu apucăm să petrecem prea mult timp pe suprafața planetelor, iar Pacifica e deosebit de frumoasă. Ar fi posibil să rămânem aici peste noapte, să ne înviorăm cu aerul acesta oceanic și să amânăm până dimineață întoarcerea pe *Heisenberg*?

— Bineînțeles, răspunse Royce. Intenționasem, oricum, să vă invităm la cină, iar micul dejun nu va reprezenta o problemă. Nu-i așa, Carlotta?

— Sigur… murmură stânjenită femeia.

— Vă place oceanul? continuă Royce, bând și el din pahar.

— Mă înviorează, spuse Falkenstein. Eu și cu Maria ne-am născut pe o planetă acoperită în majoritate de munți. Lanțuri de piscuri înalte, acoperite cu păduri, aer curat și îmbătător, cascade prăvălindu-se din căldările glaciare… ca să fiu sincer, afinitățile mele se îndreaptă către asemenea ținuturi…

— V-ar plăcea în Cordi, interveni Golding, ridicând privirea către transcendental. Să vedeți jungla sub ploaie… soarele străbătând bolțile pădurii în zori… În plus, avem și noi o fâșie lungă de litoral. Nu mă așteptam să vă placă munții.

— N-aș putea zice că suntem făcuți chiar pentru viața sub cerul liber, râse Maria Falkenstein. Totuși, unii dintre noi mai păstrează amintiri…

Golding examină atent trupul zvelt și fără vârstă al lui Roger Falkenstein; acesta părea desprins dintr-o fotografie – suplu și aristocratic, în costumul său mulat pe corp.

— Poate că reușiți să vă faceți timp pentru a vizita Cordii, domnule doctor Falkenstein.

Directorul general îi zâmbi.

— Te rog să-mi spui *Roger,* acum, când am încheiat discuțiile oficiale. Ridicând mâhnit din umeri, adăugă: Mi-ar plăcea s-o fac, dar mă tem că pe *Heisenberg* există mulți alți oameni care-ar dori și ei să-și dezmorțească picioarele, suind vreun munte. Aș putea fi acuzat că mă folosesc de privilegii…

— Păi, nu văd de ce nu le-am organiza o mică vacanță în Cordi, replică Golding. Mă rog… celor care îndrăgesc munții. Mă tem însă că în privința cazării n-avem cine știe…

Falkenstein îi adresă un zâmbet luminos.

— Ar fi grozav… Lauren, spuse el. Și nu trebuie să-ți faci griji în privința cazării – într-o oră, putem asigura locuințe pentru o

sută de persoane. De fapt, acesta e numărul maxim de oameni la care poate renunța *Heisenberg.* O să-i coborâm pe rând, n-am dori să vă copleșim cu o avalanșă de turiști. La urma urmei, jumătate din plăcere o va reprezenta… cunoașterea modului vostru de viață.

— Iar nouă ne va face plăcere să vi-l demonstrăm, zâmbi larg Golding.

— O clipă! se răsti Carlotta, în sfârșit capabilă să descifreze manevrele lui Falkenstein. „Pur și simplu îi gâdilă coaiele tăurașului ăsta – dacă nu cumva e cu adevărat un *mano.* Pune la cale de-a dreptul un rendez-vous în masă. Sau cel puțin așa crede Golding!”

— Ce s-a întâmplat, Carlotta? întrebă Golding.

— Nu avem mandat să-i lăsăm să coboare pe planetă.

— Ah?! înălță din sprâncene Falkenstein. Bine, atunci poate c-ar fi mai bine să renunțăm, Lauren, nu mi-am dat seama…

— Să renunțăm, pe dracu’! se răsti delegatul. Avem oare nevoie de voturile parlamentului pentru a acorda ospitalitate unor călători? Așa faceți voi, cei din Est? Ei bine, bărbații din Cordi sunt mult mai prietenoși – să nu-nțelegi altfel, Roger. Dacă vrei să insiști să se voteze o prostie ca asta, Carlotta Madigan, așa să fie, dar va urma și-un vot de neîncredere!

— Voiam doar…

— Îți închipui că nu știu ce voiai de fapt, femeie?! Voi, esticii, nu doriți ca vizitatorii noștri să vadă Cordi. În ciuda afirmațiilor tale, de fapt nu-i consideri pe bărbații mano demni de a reprezenta planeta!

— Uite ce-i, Lauren, dacă m-acuzi pe mine că am prejudecăți față de mano…

— Gura, amândoi! sări Royce. Zâmbiți unul la altul ca niște godzille și-aveți tot atâta inteligență. Ce-or să creadă oamenii ăștia despre noi? Lauren, te asigur că președintele n-are nici urmă de ranchiună împotriva bărbaților mano. Carlotta, te comporți pur și simplu prostește! Ce rău poate fi în a lăsa câțiva oameni de pe *Heisenberg* să coboare ca să miroasă florile? Sper că nu vorbești serios când spui că asta-i o problemă ce trebuie adusă în fața parlamentului…

Carlotta simți că obrajii îi iau foc de furie, apoi de uimire și, în cele din urmă, de rușine. Niciodată Royce nu-i vorbise așa în public, și chiar în intimitate o făcuse rareori. Desigur, avea

dreptate. „M-aș face de tot râsul dacă aș transforma o asemenea banalitate într-o chestiune politică! Falkenstein și Golding n-au decât să și-o dea sub coadă până le sar capacele, dacă asta doresc”, își spuse ea, apoi vorbi cu glas tare:

— Scuzați-mă, domnule doctor Falkenstein. A fost doar o mică neînțelegere.

— Pe mine să mă scuzați că, fără să vreau, am provocat-o, replică amabil transcendentalul. Dac-aș fi știut…

— Eu zic să dăm uitării incidentul, propuse Royce. Să mergem acum și să le oferim reporterilor ceea ce așteaptă, ca să ne putem apoi relaxa înainte de cină.

Supusă, Carlotta îl lăsă pe bărbat să ia conducerea grupului, coborând spre pajiștea unde-i așteptau vânătorii de știri. „Ce m-a apucat să exagerez într-atât lucrurile?” se întrebă.

Când ieșiră din vilă, Roger Falkenstein zâmbi călduros spre Carlotta, în beneficiul camerelor de luat vederi. Femeia îi răspunse, surâzând automat „Dar oare am exagerat? își continuă ea firul gândurilor. Atunci de ce mă simt atât de-al dracului de sigură că am fost manipulați cu dibăcie?”

•

Cufundat în propriile gânduri, Royce Lindblad stătea lângă balustrada terasei, privind, peste oceanul întunecat, către luminile îndepărtate ale Gotham-ului – un șirag scânteietor de nestemate, sclipind la orizontul nord-estic, sub baldachinul indiferent al stelelor. Un stol de uruitoare moțăiau pe valuri, la o sută de metri de mal. Ghemuiți ca niște bile uriașe, bâzâitorii dormeau la marginea plajei înguste, plescăind în răstimpuri prin visele lor necunoscute. Luminile produse de oameni păreau o inadvertență, o acnee de îngâmfare pe obrazul nopții pacificane.

— Reflecții profunde sau ai ieșit doar să iei aer?

Roger Falkenstein venise după el și se așezase rezemat de spătarul unui fotoliu, privind stelele. „Oare de cât timp se uită la mine? se întrebă Royce. Și ce vrea de fapt?”

Cina fusese destul de tensionată. Conversațiile se purtaseră îndeosebi între Falkenstein și Golding, transcendentalul îmboldindu-l pe delegatul mano cu afirmarea interesului său pentru o călătorie prin Cordi – un interes puțin credibil, având în vedere sursa. Maria Falkenstein intervenise ocazional cu câte o replică, jucând rolul soției supuse. Carlotta clocotise de o ostilitate bine ascunsă. Royce era convins că doar el

recunoscuse dedesubturile tăcerilor îndelungate ale președintelui, ca și încercările sale de dialog cu Maria și Golding. Pur și simplu, Carlotta nu-l plăcea pe Falkenstein în mod instinctiv, iar situația respectivă nu putea fi schimbată nici de argumente logice, nici de dovezi ale profunzimii intelectuale sau, pur și simplu, ale farmecului masculin.

Royce știa că și el se comportase într-un fel care nu-i era caracteristic – nu se implicase în conversație, mulțumindu-se să respecte rezerva personalităților și încercând să-și delimiteze propriile reacții de reacțiile Carlottei, în privința lui Falkenstein, fără să prea izbutească însă.

— Mai degrabă mă străduiesc să te definesc, răspunse el, întorcându-se către transcendental. Carlottei nu-i placi deloc, să știi.

— Nu sunt un robot, zâmbi trist Falkenstein. Pot simți asta la fel de bine ca oricare altul. Dar tu, Royce?…

— Nu cunosc destul despre tine ca să pot hotărî. De fapt, ca să spun drept, nu știu absolut nimic despre tine.

Falkenstein i se alătură lângă balustradă.

— Păi, asta e una dintre diferențele între femei și bărbați, nu? întrebă el.

— Oare? replică Royce, gândindu-se: „Despre ce dracu' vorbește tipu-ăsta?”

— Carlotta nu deține mai multe date decât tine, continuă Falkenstein. Cu toate astea, ea a adoptat o atitudine emotivă rigidă, pe când tu nu te pronunți deocamdată. Putem spune că ai o poziție mai nuanțată față de nesiguranța logică.

— Încep să pricep de ce femocratele vă denumesc „Fauști Fascho-șovini”, râse Royce.

Transcendentalul se întoarse cu fața către ocean, dar ochii săi priveau stelele.

— Un adevăr spus pe jumătate, observă el. Noi suntem mândri să ne identificăm cu Faust. La urma urmei, ce-și dorea el? Cunoașterea… Stăpânirea universului… Transcederea ordinii stabilite prin evoluția naturală. Supremația omului asupra materiei și a minții asupra iraționalității. Privește cerul, Royce! Universul se întinde la nesfârșit, în spațiu și timp, iar noi suntem limitați la câteva stele, câțiva ani mizerabili și un codice de parametri fizici, scriși fără acceptul nostru și despre care nu putem spune că beneficiem în vreun fel. Faust nu s-a mulțumit

cu atât, dar nici noi. Privește stelele, Royce, apoi încearcă să-mi spui că Faust n-a fost un erou.

Royce privi îndelung abisul interstelar, timpul fără sfârșit, stelele fără de număr și planetele întinzându-se la infinit, încă necălcate de piciorul omului. Simțea că, într-adevăr, aceasta era realitatea, pornită din inimă. Falkenstein îl purtase pe culmile propriei sale viziuni și dorise să-i arate panorama. Chiar dacă nu reușise pe deplin acest lucru, cel puțin făcuse efortul. Totuși…

Își coborî ochii de la strălucirea puternică a bolții la oceanul care vălurea lin, acolo unde uruitoarele dormeau tihnite pe ape, așteptând ca răsăritul soarelui să le cheme în văzduh, iar păsările, peștii, reptilele și – da! – oamenii se puteau încrede în îmbrățișarea unei lumi pe care-o numeau „casă”.

— Și vrei să-ți vinzi sufletul pentru asta, Roger? întrebă.

Falkenstein chicoti, după care răspunse:

— Partea aceea a mitului este creația creierului primitiv. Diavoli și demoni, zei și prooroci, lucruri interzise oamenilor… Am depășit faza respectivă, Royce. Acum știm că nu existăm decât noi înșine, un infinit pustiu și alegerea noastră în privința modului cum să folosim aceste două elemente.

Plecându-și privirea, îi zâmbi lui Royce; aducea cu un frate mai vârstnic, un bărbat care, într-o bună zi, îi putea fi prieten.

— Știi, unul dintre oamenii noștri a scris cândva o piesă despre Faust, iar înregistrarea cu pricina continuă să se bucure de popularitate. Faust văzut ca un erou: fără ceruri, iad, Dumnezeu ori Mefisto. Poate că ar trebui s-o difuzăm pe unul dintre canalele rețelei voastre. Ne-ar explica scopurile mult mai bine decât ar face-o discursurile seci, și cel puțin ar fi ceva amuzant.

— De ce nu? încuviință Royce. Mi-ar plăcea s-o văd și eu. Chicoti, apoi adăugă: Ai o scuză și pentru fascho-șovinism?

Surâzând, transcendentalul îl amenință cu degetul, în joacă:

— Dacă-ți amintești, am spus că e *o jumătate* de adevăr. În societatea noastră, bărbații și femeile sunt pe deplin egali ca șansă – sub aspect legal, economic, educativ și profesional. În loc să silim realitatea să se conformeze unui concept ideologic de asexualitate mentală, noi permitem divergențelor evoluției naturale să ne modeleze balanța psihosexuală.

— Nu este totuși adevărat că prea puține dintre femeile voastre au absolvit institutul?

— Ba da, ridică din umeri Falkenstein. Bănuiesc că o femocrată ar spune că asta demonstrează caracterul șovin masculin al culturii noastre. Ceea ce se dovedește, de fapt, este că *există* într-adevăr divergențe mintale caracteristice între bărbați și femei.

— Totuși, soția ta a absolvit institutul, nu?

— Suntem îndeajuns de norocoși să avem o relație personală ce transcende normele societății noastre. Așa cum există și între tine și Carlotta, bănuiesc…

— O relație ca a noastră?!

— Maria și cu mine suntem egali – un lucru rar întâlnit în societatea noastră. Tu și Carlotta sunteți de asemenea egali – și asta e o raritate la voi.

— Chiar așa?

— Nu este adevărat? Știm că, în majoritate, bărbații pacificani au relații, de regulă vremelnice, cu femei mai în vârstă și mai dinamice decât ei.

— Ei bine, da, rosti Royce nesigur. Dar… dar un adevărat taur este stăpân în dormitor, acolo unde contează… și să știi că noi nu suntem chiar cetățeni de rangul doi. Pe Pacifica, mulți bărbați dețin puterea. Aici, sexele sunt cu adevărat egale.

Cumva însă, Falkenstein îl făcea să adopte o poziție defensivă, să fie ceva mai puțin decât un taur adevărat.

— Serios? comentă transcendentalul. Atunci de ce Carlotta e atât de reținută față de noi?

Royce ridică din umeri.

— Poți ști ce are o femeie…

Se opri brusc. Falkenstein rânjea sardonic.

— Exact, încuviință el. Femeile *au* tendința de a acționa bizuindu-se pe sentimentele lor, mai mult decât o facem noi; așa-i, taurule? Lăsând deoparte ideologia, acesta e un adevăr verificabil din punct de vedere științific. Iar în cazul de față, privind strict de pe poziția unei femei, poate că instinctele ei au dreptate.

— Oare?

— Ea simte că societățile noastre sunt străine reciproc. Poate că femeia de dinapoia politicianului se simte amenințată de o cultură în care bărbații… ei bine, se află la conducere în urma unui proces de selecție naturală. Poate că se teme ca bărbații pacificani să nu devină mai… să zicem dornici de a se impune,

dacă vor avea un contact prea îndelungat cu noi. Altfel, de ce ar fi deranjat-o într-atâta simpla invitație a lui Lauren? Chiar crezi că n-a avut nicio legătură faptul că invitația a venit din partea unei subculturi *masculine*? Desigur, totul la nivelul subconștientului…

— Carlotta nu e așa, rosti oarecum trist pacificanul, după care adăugă pe un ton categoric: Și nici eu nu sunt bâzâitorul vreunei femei!

— Sigur că nu, aprobă Falkenstein, cuprinzându-l cu brațul pe după umeri. Tu ești ministrul mass-media, nu? Al doilea om ca putere de pe Pacifica. Faptul că primul om e Carlotta… nu-i decât o fericită coincidență, nu? Fără îndoială că într-o bună zi *tu vei fi* președinte, ce zici?

Royce își miji ochii și-l privi atent.

— Ce-ncerci tu să-mi faci, Roger?

— Vorbeam ca-ntre tauri, strânse celălalt din umeri. În calitatea respectivă, doream să fii conștient de niște probleme pe care le cunoști deja. În caz că te-ar surprinde unele lucruri pe care le-ar putea face femeia ta. Ele *sunt* un adevărat mister pentru noi, nu crezi? Indiferent de natura psihosexuală a unei societăți, există momente când o femeie are nevoie să… fie călăuzită de bărbatul ei, este?

— Încerci să strecori ceva între mine și Carlotta? mormăi Royce.

— Nici vorbă de așa ceva! Îți spun doar că apar situații când un bărbat trebuie să facă niște excepții. De pildă, ai avut dreptate să oprești cearta aceea între Lauren și Carlotta, însă dacă ai fi știut lucrurile despre care tocmai am discutat, poate că ai fi procedat ceva mai delicat.

— Aici sunt de acord.

— Știință transcendentală aplicată, surâse Falkenstein. Acum însă ar fi bine să mă întorc, altfel soția mea s-ar putea simți neglijată. Poate că reușim să discutăm mai târziu.

— Sunt sigur că vom reuși, spuse Royce.

După plecarea lui Falkenstein, rămase multă vreme pe terasă, căutând să-și analizeze sentimentele. Până atunci nu mai cunoscuse un om precum Roger Falkenstein. Străin de planetă, apropiat de un cămin pe care nu-l putea defini în mod precis. Flegmatic, uneori evident manipulativ, dar în același timp – își dădea seama – un bărbat profund, cu sentimente autentice. Un

taur, însă nu unul adevărat. Viclean, cu toate acestea deschis, într-un fel nespecific bărbaților pacificani. „Respingător și, simultan, atrăgător, gândi Royce. Oare înțelege într-un fel cu totul greșit femeile sau posedă o înțelepciune masculină pe care noi, taurii, am pierdut-o?”

Un punct orbitor de luminos se deplasa printre stele: Arkologia *Heisenberg,* creația omului, mișcându-se prin beznă. Un singur lucru era clar: Falkenstein, cu viziunile lui faustiene și sfaturile frățești, reprezenta forțele schimbării, o nouă constelație pe cerul Pacificei. Iar ceva anume din Royce răspundea cu înflăcărare razelor acelei stele noi.

•

Încununată de întinderea scânteietoare a calotei polare nordice, suprafața brun-verzuie a continentului columbian se micșoră rapid în hublou, pe măsură ce naveta se înălța spre punctul de joncțiune cu *Heisenberg.* Curând, planeta deveni un glob de ireală frumusețe pe fundalul negru al spațiului, aidoma unui giuvaier diform și amăgitor de senin. Lângă Maria, Roger se relaxă în fotoliul său; un vag zâmbet de satisfacție îi lumină trăsăturile, în felul său personal, cu o bucurie stăpânită.

Maria Falkenstein era însă tulburată și nu putea identifica exact motivul. Scenariul intrase în etapa a doua și decurgea perfect. Realitatea urmase, cu o majoritate satisfăcătoare, extrapolările. Câștigaseră timp, își asiguraseră capul de pod în Cordi, și chiar invocarea legilor pacificane de acces la mass-media fusese realizată, cu detașarea nonșalantă ce reprezenta atuul principal al lui Roger.

Acesta așteptase până după micul dejun – mai exact, până în momentul când trebuia să se îmbarce amândoi către Gotham. Reporterii plecaseră, iar pe doc, sub lumina strălucitoare a soarelui matinal, veniseră să-i conducă numai Carlotta Madigan, Royce Lindblad și Lauren Golding.

— Apropo, se adresase Roger lui Lindblad, putem aranja să difuzați înregistrarea cu Faust?

— Doar dacă nu vrei s-o vinzi unui canal de pe piața liberă, replicase ministrul.

— Ah, nu, continuase Roger fără să șovăie. Aș prefera să fie cadoul nostru pentru voi. Ba chiar, mă gândesc că lucrul cel mai bun ar fi să închiriem cu totul un canal – să zicem pentru vreo trei luni – pe care ne-ar plăcea să vă arătăm multe și ne-am

simți mai bine dacă le-am oferi gratuit, în loc s-o facem pentru un câștig.

Lindblad păruse doar în mică măsură surprins.

— Păi… mda, *asta* ar fi chiar problema ministrului mass-media… murmurase el.

Carlotta Madigan însă se învăpăiase la chip.

— Ce tot spuneți? se răstise ea. N-am negociat așa ceva!

— Poate că v-am înțeles noi greșit legislația? o privise blajin Roger. Rămăsesem cu impresia că, prin Constituție, se garantează dreptul *oricui* de a cumpăra timp de emisie pe rețeaua mass-media. N-am crezut că asta reprezintă o chestiune politică. Greșesc cumva?

Lindblad și Madigan schimbaseră priviri. „Ți-am spus eu?” păreau să zică ochii bărbatului. Oare el prevăzuse mișcarea?

— Cred că n-ați fost câtuși de puțin sincer cu noi, domnule doctor Falkenstein, rostise Madigan, pe un ton evident ostil.

— Cum adică? se interesase transcendentalul, cât se poate de inocent.

— Când am acceptat să rămâneți pe orbită până ce veți lua o decizie, n-am anticipat că veți folosi perioada respectivă pentru a pompa propagandă în rețea! Dac-am fi știut…

— Ei bine, *eu,* când am fost de acord să vă examinez cu cea mai mare atenție propunerile, în niciun caz n-am anticipat că veți încălca propria voastră Constituție, interzicându-ne accesul la mass-media, replicase sec Roger.

— Asta-i chiar…

— Carlotte, dar *este* dreptul lui, conform Constituției, intervenise Lindblad.

Madigan se întoarse înfuriată.

— Nu cumva iei *apărarea* vicleniei ăsteia, Royce?

— Nu iau apărarea nimănui, răspunse morocănos Lindblad. Pur și simplu, îți atrag atenția că n-avem alternativă legală.

Strânse din umeri, parcă adăugând un nerostit: „Ți-am spus eu că așa o să se întâmple!”

— C*hiar n-avem*?!? Domnule doctor Falkenstein, dacă insistați să folosiți Constituția împotriva noastră, vă putem anula permisiunea de rămânere pe orbită.

— Nu fără un vot oficial din partea parlamentului, precizase Golding. Și după ce anunțăm pe rețea situația.

— Lauren, crezi că n-aș risca în privința asta un vot de neîncredere?

— Pentru *ce*? Pentru retragerea permisiunii pe care deja am acordat-o, ca un truc de ocolire a legilor de acces la mass-media, pentru că *tu* te temi să-i lași pe oamenii aceștia să-și susțină cazul?

Madigan se răsucise către Lindblad, căutând parcă îndrumare, o reasigurare a propriei poziții. „Așa cum Roger mă caută deseori pe mine”, se gândise Maria Falkenstein, înțelegând atât neplăcuta poziție personală a lui Lindblad, cât și sentimentul de frustrare al președintelui.

Înainte de a vorbi, Lindblad se uitase întrebător spre Roger.

— E o cauză pierdută, Carlotta, zisese el. Dacă într-adevăr am fost păcăliți, e o treabă bine făcută.

Madigan păruse că-și înăbușă cu greu o replică dură. Privindu-l pe transcendental, îl salutase ironică:

— Felicitări, domnule doctor Falkenstein. Ca de la un animal politic la altul…

— Vă asigur că n-a existat niciun vicleșug, mințise acesta, cât se poate de ingenuu. Regret dacă o mica neînțelegere a creat o asemenea impresie.

— Cum să nu… comentase femeia.

După aceea, Roger dăduse mâna cu cei trei pacificani. Golding i-o scuturase cu entuziasm; Lindblad ceva mai rezervat, totuși aparent fără ranchiună. Madigan însă abia i-o atinsese, parcă temându-se să nu se contamineze de vreo boală cumplită.

„Deci așa ne-am impus punctul de vedere în fața conducerii politice a Pacificei, se gândi Maria Falkenstein. Le-am manipulat legile, structura psihosexuală, subcultura homosexuală, totul după un scenariu bine construit de echipele experților, ajutate de Arkminte. De fapt, ce șanse aveau împotriva noastră? Și nu este decât începutul. O să le construim un Institut de Știință Transcendentală, iar problema dacă îl vor sau nu nici măcar n-o să intre în ecuație. Dar este necesar s-o facem, continuă femeia în gând, pe măsură ce planeta se micșora tot mai mult dincolo de hublou. De asta sunt sigură. Este necesar și numai spre binele lor. Când misiunea femocrată a pornit încoace, independența și autodeterminarea pacificane au devenit simple iluzii.”

Cu toate acestea, Maria văzuse pe planetă ceva care-i adumbrea siguranța printr-o empatie neclară. Văzuse o femeie conducătoare și un bărbat care-o servea, dar în același timp – într-un fel de neînțeles – rămânea egalul ei. Într-un mod oarecum distorsionat, situația respectivă reprezenta imaginea în oglindă a relației existente între ea și Roger. Mai mult decât orice alt bărbat, Roger o trata ca pe-o ființă independentă și un egal intelectual. Într-adevăr, el conducea, dar asta era valabil și pentru bărbații de pe *Heisenberg*. În felul acesta, femeia se trezea identificându-se cu Royce Lindblad, consortul președintelui pacifican.

Însă Carlotta Madigan era o femeie puternică și inteligentă care conducea nu în stilul patologic al femocratelor, ci printr-o structură psihosexuală complexă, ce părea să respecte egalitatea bărbaților și a femeilor. Era o femeie care conducea bărbați și femei egali între ei. În ciuda tuturor diferențelor, cum ar fi putut o absolventă a institutului să nu se identifice cu Carlotta Madigan?

Mariei i se părea că Madigan și Lindblad dețineau ceva prețios, rar și poate destul de fragil. Ceva care, cel puțin dintr-un punct de vedere particular, microcosmic, era superior oricărei relații mascul-femelă văzute de ea vreodată, inclusiv – poate – ale ei însăși.

Știa, în mod clar și detașat, că ar fi fost o prostie să compare un astfel de detaliu neînsemnat cu necesitățile politice ale unei confruntări ce ar fi determinat, în cele din urmă, cursul viitor al evoluției umane. Dac-ar fi exprimat o asemenea noțiune în fața lui Roger, acesta ar fi considerat-o drept dovada inerentelor limitări ale psihicului feminin.

O tulbura însă, mai presus de orice rațiune, faptul că Roger – fie și în numele unei teribile necesități politice – ar fi putut distruge, pentru o cauză superioară, acel delicat echilibru personal.

Atunci când cilindrul neted, lipsit de proeminențe, al lui *Heisenberg* apăru în hublou, femeia speră că poate nu va fi necesar să nimicească, în scopul salvării pacificanilor, elementul indefinibil și prețios pe care-l simțise între cei doi.

Își privi soțul; ochii lui, pierduți în gol, cântăreau viziuni personale despre care Maria nu putea fi niciodată sigură că le împărtășește pe deplin. „Poate că, în felul lor mărunt și

subiectiv, își spuse ea, pacificanii ne pot învăța la rândul lor unele lucruri.”

• Capitolul 6

Interiorul unei sufragerii de fermieri, aparținând unor pacificani din generația a doua, conform consolei de rețea cu un singur monitor. Pereții grosolani, din beton expandat, se unesc cu plafonul sub unghiuri nelalocul lor; mobilierul cioplit din lemn pare asamblat de un astigmatic; vechi unelte agricole terestre, murdare, sunt risipite peste tot, creând un efect ireal, de caricatură – o realitate pacificană ce n-a existat niciodată. Mama, purtând o rochie cu pătrățele alb-roșii, stă într-un balansoar și urmărește pe rețea o dramoletă porno – în momentul de față, se derulează secvența unei orgii, implicând o capră, un pui de godzillă și câțiva oameni de ambele sexe. Tatăl, îmbrăcat într-o salopetă de bumbac, murdară, alăptează cu biberonul un purceluș. Fiul stă într-un colț, construind macheta unei corăbii și trăgând cu ochiul la ecran. Din stânga, intră plină de măreție Fiica, arborând o expresie a modei gothamite curente – pantaloni scurți, argintii, strânși pe picior și un maieu cu o singură bretea, ce expune un sân, pictat cu o floare în jurul sfârcului.

Fiica (pe un ton scârbit): Oricât ar fi de sărăcăcios, nu mai există alt cămin ca *ăsta*!

Tatăl: Te-ai plictisit, în sfârșit, să mai joci în serialele porno din Gotham, Lu-Anne?

Fiica (îndepărtând fânul de pe un scaun și așezându-se delicat): Tată, de câte ori trebuie să-ți repet că eu lucrez în *guvern*?

Tatăl: Nu-i tot dracul ăla? Totdeauna am spus că un cordit în public rămâne un cordit în public.

(Rânjește spre obiectiv, stârnind râsete preînregistrate pe bandă.)

Fiica: Tată, ești incorijibil!

Tatăl: Atunci nu mă corija! Hi-hi-hi! (Îi aruncă purcelul.) Dă-i și tu lui Horace niște lături!

Mama: Gura! Acum vine partea cea mai tare!

(Se leagănă tot mai rapid, înainte și înapoi, chicotind.)

Tatăl: Vedeți ce faceți voi, insularii? Canalul ăsta de seriale porno o transformă pe biata mamă într-o obsedată sexual.

Fiul (mângâind cu gesturi obscene mânerul cuțitului): Pe fiecare îl atinge altceva!

Fiica (disprețuitoare): Tot ți-o mai freci dinapoia hambarului, Jody?

Tatăl: Blestematele astea de canale ale rețelei mi-au transformat familia într-o adunătură de cretini!

Mama: Și-atunci tu, Hiram, de ce te uiți mereu la godzillele alea care se mușcă de cur?

Tatăl (indignat): Aia-i o formă de artă băștinașă. Chiar n-ai pic de respect pentru *cultură,* mamă? Mie mi se pare c-ar fi mai bine dac-am avea mai mult din alea și mai puțin din putregaiurile care se dau pe rețea în ziua de azi. Ce naiba, sunt și eu, ca toată lumea, pentru accesul liber la mass-media – asta a făcut planeta noastră așa grozavă și toate rahaturile alelalte – da' uite-așa, data viitoare o să vedem femocrate cu chiloți de tablă, care și-o trag una alteia cu morcovul și le spun femeilor noastre să poarte suspensoare.

Fiica: Ce fascist ești, tată!

Tatăl: Ei bine, eu aș vota pentru orice delegat care ar face curățenie pe rețea!

Mama: Mai taci, Hiram, tu ai vota pentru capra ta!

(Prim-plan al Fiului, care-și linge visător buzele.)

Fiul: Mmmm… Femocrate cu chiloți de tablă care și-o trag una alteia cu morcovul…

(Prim-plan al purcelului care guiță și vomită laptele.)

(Prim-plan al Fiicei, care suspină scârbită.)

Fiica: în ziua de azi, *toți* se pricep la mass-media!

(Imaginea încremenește și decorul fermei este înlocuit de un bărbat înalt și oacheș, purtând fracul unui scamator de pe timpuri.)

Scamatorul: Da, niciodată nu poți ști *ce* vei vedea în continuare pe rețeaua pacificană și probabil că există oameni, precum amicul Hiram, care-ar rade canalul *acesta,* dac-ar putea. Dar nu vă temeți, prieteni, grație luminatei voastre legi privind accesul la mass-media, știința transcendentală va reveni cu continuarea primului episod din *Întemeietorul,* după acest moment publicitar din partea sponsorilor, adică *noi*!

(Își ridică ambele mâneci, dezvăluind… nimic.)

Scamatorul: După cum se vede, n-avem niciun atu în mânecă, exceptând câteva trucuri pe care ne-ar plăcea să vi le arătăm. (Flutură mâinile și scoate un buchet de flori, în timp ce obiectivul camerei se retrage.) De pildă – transmiterea instantanee a materiei.

(Buchetul îi dispare din mână și reapare instantaneu, plutind în aer la vreun metru depărtare. Scamatorul surâde încântat.)

De asemenea, stăpânirea gravitației. Acum v-aș arăta și chestia cu viața de trei sute de ani, oameni buni, însă ar fi un spot publicitar *ta-a-a-re* lung, nu-i așa?

(Obiectivul revine pentru un prim-plan. Hainele bărbatului dispar, și el rămâne gol, ducându-și mâinile în față.)

Scamatorul: Desigur, după cum știm cu toții, nu există magie. Doar știință pe care încă n-o înțelegeți. Dar o veți înțelege, oameni buni, o veți înțelege, doar dacă – bineînțeles – nu-l veți asculta pe unul ca Hiram. Apropo, ia să vedem dacă femocratele cu chiloți de tablă o să se materializeze într-adevăr pe rețea, ca să sară pe moș?! Sau purcelușul a avut *totuși* ultimul cuvânt?…

•

— Imbecilitate demnă de creierul unei godzille, rosti Wenda Rentzlauf. Noi nu suntem așa, pe continent, și n-am fost niciodată.

Cu toate acestea, Rauf Rentzlauf nu putu să nu observe că femeia de-abia își ținea râsul, atunci când supărăciosul Hiram lunecă și căzu pe spate, în grămada de bălegar.

— Evident că-i o prostie, replică el – cu un ochi la ecran și cu celălalt la soția sa. Nu-i o comedie realistă. E ceva mai vechi… mi se pare că-i zice buf, sau bufă.

— Ei bine, mie mi se pare *vulgară.*

— Așa a și fost *gândită.*

— În plus, mi se pare că-și bate joc de continentali și de întemeietori. La urma urmelor, *ei* au creat legile de acces la mass-media… și nu erau niște fasciști sociali, cu creiere de godzillă, cum e moșul ăsta senil.

— Bineînțeles că nu, aprobă Rauf. De asta e atât de amuzant. Trebuie să recunoști că transcendentalii ăia nu-s politicienii fără umor despre care credeam cu toții.

— Sigur că nu, se pricep de minune să râdă de *noi.*

— Mai dă-o-n… Wenda, nu vezi că râd și de ei înșiși? Scamatorul ăla de pe care dispăreau hainele…

— Probabil că ai dreptate, pufni femeia, totuși eu continuu să cred că-i un umor de calitate îndoielnică.

Pe ecran, Hiram se împletici, se împiedică de un porc ce guița asurzitor și căzu cu fața în lături. Wenda își înăbuși un chicotit.

— Îndoielnic… se bâlbâi ea. De joasă calitate.

Rauf se strâmbă spre ea, țuguindu-și buzele sub formă de rât, și grohăi indignat:

— În ziua de azi, *toți* se pricep la mass-media!

Amândoi izbucniră în râs.

•

Ecran divizat. Roger și Maria Falkenstein stau pe o verandă grosolană, din lemn; în fundal, razele soarelui se strecoară printre coroanele verzi ale pădurii. Cei doi soți poartă cămăși albe, largi, iar briza le flutură părul în mod neprotocolar, specific aerului liber. În sfertul stâng, superior, al ecranului este inserată imaginea unui bărbat cu chip onest, purtând salopeta unui tehnician minier din Thule.

Minerul: … *chiar* trăiți trei sute de ani?

Roger Falkenstein (ridicând candid din umeri): Să fiu sincer, nu știu exact *cât* de mult se poate prelungi viața oamenilor prin aceste tehnici, întrucât le deținem doar de vreo o sută de ani. Ca să aflăm, mai trebuie așteptat. Nu te-ar deranja să aștepți trei-patru sute de ani pentru un răspuns, nu-i așa, Jon?

Minerul (zâmbind): Cred că aș putea rezista suspansului. Totuși, voi *ce* vârstă aveți?

Maria Falkenstein (cochetă): O doamnă nu-și spune niciodată vârsta.

Roger Falkenstein (jovial): Iar un domn nu întreabă niciodată. Ne-a făcut plăcere să discutăm cu tine, Jon, dar acum vom răspunde altui apel.

Chipul minerului este înlocuit de o tânără într-o tunică roșie, cu tăietură îndrăzneață – ultima modă gothamită.

Tânăra: Mă numesc Hildy Berwick și sunt proiectantă în transporturi…

Roger Falkenstein: Ne bucurăm să te avem în direct, Hildy…

Tânăra (oarecum agresivă): … și aș dori să știu pentru ce ați preluat un întreg canal din rețea și difuzați toate emisiunile astea de divertisment? Vreau să zic că aș putea înțelege niște filme documentare sau o propagandă directă…

Maria Falkenstein: Dar Pacifica de ce transmite prin Plasă toate emisiunile *ei* de divertisment?

Tânăra (râzând): Pentru bani!

Roger Falkenstein: Însă, cu siguranță, și pentru că în orice om se găsește o fărâmă de mândrie personală. Noi toți suntem teribili de mulțumiți să vedem că arta noastră – așa cum e ea – transcede barierele culturale. Crezi că există o modalitate mai bună pentru ca doi oameni să se împrietenească?

Tânăra (oarecum sceptică): Vrei să-mi spui că nu încercați, cu toate chestiile astea, să ne convingeți de ceva anume?

Roger Falkenstein: Ba încercăm. Dorim să vă distrăm și mai dorim să vă spunem ce putem oferi, totuși despărțim aceste două aspecte, fiindcă, din câte știm noi, propaganda înseamnă moartea artei. De aceea, avem spectacole… și momente publicitare. Apropo de acestea, cred că a sosit momentul. Ne-a făcut plăcere să stăm de vorbă cu tine, Hildy…

Imagine integrală a soților Falkenstein zâmbind cu căldură.

Glas din off: Vom reveni la „Conversații cu Falkensteinii”, după acest interludiu desprins direct din știința transcendentală…

•

— Seamănă cu oamenii, nu? întrebă Carver Brown, în vreme ce pe ecran se derula ceva despre regenerarea organelor.

Fratele lui, Bob, izbucni în râs:

— Tu ce credeai că sunt? Draci cu colți și urechile ascuțite?

— Nu știu, ridică din umeri Carver. Avusesem impresia că tipii ăștia sunt… mai reci, mai puțin deschiși. Adică – nu m-așteptam să semene așa de mult cu *noi.*

— Poate că nici *ei* nu se așteptau ca *noi* să le fim atât de asemănători. *Dacă* sunt *cu adevărat* ceea ce par.

— Cum adică? întrebă Carver, nesigur.

Bob, care vânduse un scenariu epic cu godzille, se considera un expert în mass-media și un cinic cunoscător al culiselor.

— Păi, rosti el, *restul* chestiilor de pe canalul ăsta al transcendentalilor sunt alunecoase ca uleiul de pântecos. Și nimic nu pare mai puțin artistic, decât arta cu adevărat sofisticată.

— A vorbit artistul în godzille! pufni Carver, țuguindu-și buzele într-un rât. În ziua de azi, *toți* se pricep la mass-media!

Bob se strâmbă dezgustat.

— Exact la *asta* mă refeream și eu, replică el enigmatic.

•

Prim-planul unui bărbat obosit, cu ochii înroșiți de nesomn, ghemuit deasupra unei console de calculator, apăsând, cu un aer dezolat, tastele. Lumina este slabă și sumbră.

Voce din off: … da, cu toții avem asemenea zile când creativitatea refuză pur și simplu să funcționeze. Însă, după cum a dovedit știința transcendentală, creativitatea nu trebuie să fie la mila metabolismului ori a vreunei muze misterioase. Amplifuri, ale căror formule sunt realizate pentru fiecare individ în parte, vă vor permite să funcționați cu maximum de creativitate, *atunci când doriți*…

Bărbatul înghite câteva pilule. Lumina sporește, ochii lui devin strălucitori; își îndreaptă spatele și începe să lucreze cu iuțeală și siguranță.

Vocea din off: … iar această tehnologie va fi disponibilă pentru toți pacificanii, de îndată ce Institutul va pregăti îndeajuns de mulți oameni ca s-o poată pune în aplicare. Iar acum… înapoi la „Space Opera”!

Plan panoramic al unei flote de Arkologii, profilate pe fundalul unui strălucitor câmp stelar. Navele sunt împodobite cu incredibile ornamente din bronz, într-un flamboiant stil neobaroc. O orchestră execută o fugă, cu acorduri profunde – un imn de triumf.

Imaginea se schimbă: interiorul unei nave, puntea de comandă ornată în același stil încărcat. Căpitanul, în uniformă bleumarin cu fireturi de aur și pietre prețioase, îi cântă echipajului:

Acum, într-o clipită
Pân’ ca steluța să ne fie nimicită
Traversăm întinderea-nstelată…

Imaginea revine la panoramicul flotei; stele dispar și sub nave se ivește o planetă fermecătoare, printre ai cărei nori azurii se întrevăd fâșii verde-smarald și cafeniu-lutos.

Din nou, glasul de bariton al căpitanului:

Dincolo de-orice lume populată,
Spre o planetă propice și liniștită…

Imagine de pe solul planetei: un oraș de basm, ale cărui turnuri de cristal scânteiază, cu orbitoare reflexii multicolore, prin văzduhul purpuriu, brăzdat de făpturi bipede cu aripi aurii, ce se înalță aidoma unor păsări.

Baritonul căpitanului, cu un tremolo orchestral care se ridică spre crescendo:

O rasă-nțeleaptă și fericită
Departe de-a oamenilor gloată…

•

Purtând doar un șort alb, Royce Lindblad stătea pe marginea fotoliului, privind cele trei ecrane active ale consolei sale. Dincolo de ușile din sticlă ale cabinei-rețea, o vijelie învolbura apele întunecate ale lagunei Lorien, acoperind parțial, stelele, cu nori negri, amenințători, într-una dintre cele mai spectaculoase manifestări ale naturii de pe Pacifica.

Nici ea însă nu putea readuce atenția bărbatului la realitatea din jur. Ecranul lui era cuplat la canalul științei transcendentale, unde un documentar despre tehnica hipnoînvățării lăsase locul ultimului episod din „Space Opera”. Displayul conectat la calculatorul ministerului afișa în direct cota de audiență a canalului transcendental, care crescuse la un impresionant treizeci la sută în clipa când serialul înlocui filmul documentar. Pe canalul utilitar se proiecta profilul audienței generale a științei transcendentale, în cele opt zile de când postul lor începuse să emită; într-adevăr, graficul era extrem de interesant.

Inițial, curiozitatea spectatorilor oferise tuturor emisiunilor de pe canalul respectiv cam același procentaj de atenție: douăzeci și cinci la sută. Foarte repede însă, programele informative scăzuseră brusc în popularitate – oricât de bine ar fi fost prezentată, propaganda rămânea propagandă, iar nivelul plictiselii pacificanilor față de așa ceva era extrem de ridicat. Însă audiența pentru majoritatea emisiunilor de divertisment se menținuse în jurul celor douăzeci și cinci de procente, ba chiar câteva – de pildă „Space Opera” – dovediseră o creștere lentă pe parcursul ultimei săptămâni. Până și „Conversații cu Falkensteinii”, după ce coborâse din vârful de popularitate, părea să se mențină în mod constant la nouăsprezece procente.

„Dacă l-ar folosi drept canal comercial, se gândi Royce, și ar vinde spațiul publicitar, ar ajunge numărul unu! Nu încearcă însă decât să promoveze știința transcendentală și, la procentajele astea de interes, au destulă audiență pentru reclame.”

Se întrebă dacă reclamele erau cu adevărat eficiente. Deocamdată, sondajele de opinie arătaseră o creștere evidentă a numărului celor indeciși în privința înființării unui institut, precum și o deplasare infimă de la „nu” spre „da”. Lui Royce i se părea că transcendentalii subestimaseră în mod grosolan gusturile spectatorilor pacificani; aceștia urmăreau emisiunile care-i amuzau, însă reclamele, în cel mai fericit caz, generau doar o indiferență tolerantă.

O analiză riguroasă a mass-media… *prea* riguroasă. Nu explica totuși de ce dracu’ spectacolele de divertisment aveau atâta succes. Erau destul de bine făcute, dar nu excepționale – după criteriile pacificane. Probabil conțineau ceva ce spectatorii nu găseau nicăieri altundeva, indiferent la ce nivel calitativ.

„În privința lui «Space Opera», e clar, gândi Royce. Îmi place și mie. Muzica e jalnică, însă toate planetele alea ciudate și civilizațiile stranii lărgesc perspectiva în direcții cu care nu suntem obișnuiți.” Conform băncilor de date, se numea „Science fiction”, un gen apărut înaintea perioadei spațiale. Dar „Tatăl Întemeietor”? „Străzile orașului”? „Băieții Buni de la Munte”? Ce era atractiv în acele seriale? De ce pacificanii erau atât de încântați să-și urmărească propriile lor caricaturi, comportându-se ca niște găoaze?

Perfect, era evident că personajele imbecile slujeau unui scop propagandistic simplu – eroii amuzanți erau cu toții fasciști sociali, opunându-se într-un mod sau altul accesului total la mass-media. Destul de corect; asemenea indivizi constituiau ținte legitime ale satirei, ajutând în mod evident la popularitatea canalului științei transcendentale. „Asta să fie tot? se întrebă Royce. Menținerea canalului doar de dragul lui? Chestiile astea îi afectează pe spectatori într-un mod pe care eu nu-l pricep…”

— Ce dracu’, Royce, tot mai ești cuplat la așa ceva?

Carlotta intrase neauzită în cabină, purtând doar o legătură în jurul coapselor.

Bărbatul de-abia înălță privirea.

— Hm-m… mormăi el. Pur și simplu, nu-mi dau seama ce intenționează… dacă într-adevăr intenționează ceva.

— Eh, au ei niște planuri, răspunse Carlotta, așezându-se pe spătarul fotoliului. E clar!

— C*rezi*? se răsuci Royce, privind-o.

— După câte vezi, continuă să tragă de timp. În mod vădit, nu intenționează câtuși de puțin să înființeze un institut respectând termenii puși de noi. Au de gând să întoarcă foaia și să încerce o campanie politică majoră, pentru un institut funcționând după dorința lor.

— Ai desprins *așa ceva* din emisiuni? făcu Royce, neîncrezător.

Femeia etală surâsul ei de Borgia.

— Am desprins-o din instinctele mele politice. Să zicem că în clipa de față ei ne-ar respinge condițiile și ar începe să utilizeze canalul pentru a convinge lumea de necesitatea unui institut funcționând după principiile *lor.* Care crezi că ar fi reacția publică, dac-aș încerca să le închid gura, anulându-le permisiunea de rămânere pe orbită?

— În ziua de azi, *toți* se pricep la mass-media! exclamă Royce, cu o bruscă înțelegere.

— Exact, iubitule. Deja e riscant pentru un vot de neîncredere în privința asta. Tu încerci să desprinzi prea multe lucruri din actualele lor programe. În realitate, ei nu caută decât să obțină o mai mare popularitate și garantarea accesului la mass-media, indiferent ce anume ar face. Chestiile astea simple și nevinovate nu reprezintă decât începutul războiului lor prin mass-media. Mai așteaptă și vei vedea cum se schimbă lucrurile.

— Presupunând că ei ignoră, de fapt, condițiile noastre, adăugă Royce. „Presupunând că reacția ta nu-i pur și simplu cauzată de faptul că nu-l înghiți pe Falkenstein”, completă el, în gând.

— Ce dracu’, Royce! izbucni Carlotta. Doar nu ești chiar atât de naiv!

— Poate că nu, admise iritat bărbatul. Însă poate că *tu* privești lucrurile prea simplist.

Carlotta se încruntă spre el.

— Poate că ești puțin șovină. Aparent, pentru tine totul e un complot machiavelic – punct. Nu te gândești deloc la posibilitatea ca acești oameni să dețină ceva real. Poate că vor să vândă ceva de care avem nevoie.

— Dumnezeule, *chiar* că te-ai cuplat prea mult la canalul ăsta!

— Sau poate că tu nu te-ai cuplat destul. Ai văzut, de pildă, serialul „Space Opera”?

Femeia își strânse nasul cu degetele și încuviință.

— Doar cu atât ai rămas?! N-ai văzut nimic dincolo de muzica proastă și intrigile imbecile?

— Te pot întreba *ce* era de văzut?

— O senzație... începu Royce, căutând cuvinte cu care să poată descrie ceva vag și incoerent aflat în propria-i minte. Un sens mai dinamic al viitorului... o viziune asupra destinului galactic al omului...

Carlotta îl examină ca pe o nouă și stranie specie de animal.

— Văd că lucrurile au ajuns mai departe decât bănuiam, murmură ea.

— C*um*?! se răsti Royce.

Nu-i plăcea să fie tratat astfel; nu-i plăceau absolut deloc superioritatea aceea îngâmfată, siguranța că propriul ei punct de vedere, poate incomplet, reprezenta întregul adevăr, și mai cu seamă acea... *acea aroganță feminină a pacificanelor.*

Depresia Carlottei se îmblânzi. Îl atinse ușor cu degetul pe nas – un semnal vechi și familiar –, acum însă obișnuita legătură electrică între degetul ei și mădularul bărbatului era scurtcircuitată pe undeva.

— Haide, tăurașule, gânguri ea. N-am venit aici ca să ne certăm.

Ocoli fotoliul, deconectă consola și-și smulse legătura din jurul coapselor.

— Sau să mă cuplez la chestia asta, continuă ea, îngenunchind în fața bărbatului. Doar știi la ce vreau să mă cuplez, tăurașule...

— Numai asta reprezint eu? întrebă Royce. Nimic altceva decât un trup arătos?

Vorbise pe un ton plângăreț, pe jumătate serios, dar Carlotta râse, hotărâtă să nu-l bage în seamă. Îi scoase șortul, îl apucă de mână și, ridicându-se, porni către ușile din sticlă. Paralizat de diferența dintre reacția minții sale și cea a corpului, Royce se lăsă purtat fără să protesteze.

Carlotta deschise larg ușile spre verandă, și o rafală, precum o tornadă de vânt și ploaie, zgudui trupul bărbatului, trezindu-i simțurile.

— În noaptea asta, totul e sălbatic afară, șopti Carlotta, conducându-l pe veranda îmbibată de apă.

După primul șoc rece, ploaia spulberată de vijelie deveni masajul subtil a mii de degețele. Sub picioarele lor, talazurile mugeau și spumegau, iar cerul se pierdea în infinit, câteva stele trăgând cu ochiul dincolo de dansul norilor. Royce avu brusc senzația că e un pisc de carne hipersensibilă, aflat în centrul unei vaste lumi primare, alcătuită din ploaie și cer, un organ de simț avântat în sus de natura lipsită de așa ceva, pentru a-și cunoaște propria măreție lipsită de rațiune.

Carlotta îi zâmbi cu un aer cunoscător – poate prea cunoscător –, cu părul ud revărsându-i-se peste umeri aidoma unui fluviu întunecat, pârâiașe de apă picurându-i de pe sfârcuri. Îl cuprinse cu brațele, îl sărută apăsat pe buze și strânse laolaltă corpurile șiroind de ploaie ale amândurora, moliciunea ei curbă întâlnind duritatea lui colțuroasă, de-a lungul unei interfețe alunecătoare, de piele umezită.

Apoi femeia se lăsă lent în genunchi, lunecându-și întâi sânii, după aceea palmele ațâțătoare, pe toată lungimea trupului lui Royce, împingându-l aproape cu brutalitate în peretele clădirii și înghițind ultimele rămășițe ale rezistenței bărbatului, în adâncurile calde ale gurii ei.

Royce se rezemă de peretele aspru din stâncă topită imitând pietricelele – un delicios contrast de senzații față de moliciunea sugând ritmic a buzelor Carlottei, își arcui bazinul împingându-se în ea, ridică privirea către stelele ce sclipeau printre volburile de nori, simți ploaia curgând de pe pieptul său în părul femeii și se abandonă acelui dulce și sinusoidal moment al perfecțiunii de taur.

Și totuși... și totuși ceva, dinlăuntrul său, era detașat de această spectaculoasă scenă sexuală – acea sinergie extatică de cer, vânt, buze, satisfacție narcisistă a mădularului tare ca piatra și – da – iubire adevărată. Ceva anume îi șoptea în ureche că asta însemna să fie taur, însă pentru a fi bărbat mai era nevoie și de altceva.

•

Cadru interior: o încăpere îngemănând o barbară sală a tronului și un budoar opulent. Pe un divan de catifea verde stă întinsă o roșcată superbă, purtând o coroană din aur și un capot purpuriu, diafan. Picioarele îi sunt desfăcute și dezgolite până la

mijlocul coapselor; un sân cu sfârc roșu se întrevede printre cutele veșmântului. Privește cu ochi încruntați și aprinși spre trei bărbați care se duelează cu trei amazoane.

Războinicele au doar șorturi de culoarea aramei; sânii lor tari și trunchiurile musculoase sclipesc de sudoare. Bărbații sunt înalți, zvelți și oacheși, îmbrăcați în costume negre, strălucitoare, strânse pe trup, ce conturează fiecare mușchi al anatomiei lor perfecte.

Mâna dreaptă a reginei își mângâie interiorul coapselor când, brusc, doi dintre bărbații înveșmântați în negru își dezarmează adversarele, strecurându-se pe sub săbiile lor și smulgându-i-le apoi din mâini, cu forța brută a masculului. Cei doi aruncă armele, le prind de păr pe amazoane și le silesc să îngenuncheze. Mâna reginei se ridică ceva mai sus; bărbații își desfac fermoarele argintii ale prohaburilor și, cu furie, își silesc oponentele învinse să le sugă enormele penisuri erectate. Amazoanele par a-și pierde voința și-și încep treaba, cu gemete entuziaste.

Imaginea revine asupra reginei, cu ochii arzând de dorință; al treilea bărbat, ceva mai voinic decât ceilalți, azvârle, cu o lovitură teribilă, spada din mâna adversarei, după care cu un dos de palmă, o expediază pe femeie la podea. Își desface șlițul, dar, ignorând-o pe amazoana înfrântă, sare pe divan, o înșfacă pe regină de glezne, o răsucește pe burtă, îi smulge veșmântul și o pătrunde pe la spate. În vreme ce regina se zbate și icnește în extazul violului, a treia amazoană se târăște spre divan și începe să sărute și să lingă fesele bărbatului.

Obiectivul camerei se retrage, cuprinzând acum și celelalte cupluri. Cei doi bărbați le-au răschirat pe amazoane, cu fețele la perete. Cu șorturile în jurul gleznelor, ele gâfâie și țipă în timp ce sunt posedate pe la spate. Imaginea încremenește într-un tablou nemișcat, de pasiune sălbatică.

Glas din off: Vom reveni la „Mercenarii Miezului Nopții”, după câteva cuvinte despre proiectarea genetică și controlul mediului…

•

— E chiar dezgustător, zise Dori Halvak, întinsă goală pe pat, alături de Cort Varder, sub lumina slabă emanată de ecranul canalului de divertisment.

— Haide, Dori, nu-i decât un film porno, replică Cort atingându-i coapsa și simțindu-și corpul cuprins de o ciudată și nefamiliar de dureroasă poftă trupească – atât de dulce, încât părea aproape grețoasă.

— *Un film porno*! îl imită ea, arătând disprețuitoare între picioarele bărbatului. E oribil, dezgustător și scârbos, iar ție îți place fiecare minuțel!

— Și ce dacă? mormăi Cort răgușit. Nu-i decât o fantezie.

Își mută degetele ceva mai sus și femeia tresări, îndepărtându-și de el piciorul. Dintr-un motiv necunoscut, gestul îl umplu pe Cort de o furie rece.

— Doar o fantezie? repetă Dori. Dar *ce mai* fantezie! Deci cam asemenea mizerii îți trec ție prin cap, când facem dragoste?!

— Nu-i adevărat!

— Nu? Zi-mi că nu ești excitat!

— Bine, râse bărbatul, recunosc, mă excită. Se rostogoli peste ea, adăugând: Și ce dacă? Varietatea sporește iubirea.

— Nu și-n cazul meu! Nu genul *ăsta* de varietate! pufni Dori, pe când el încercă s-o pătrundă. Îi împinse umerii înapoi, străduindu-se să se strecoare de sub el: Dă-te jos! N-am chef!

O putere stranie inundă trupul lui Cort, o senzație absolut unică de amplificare masculină pe care n-o mai simțise niciodată până atunci. Zâmbi către femeie, căutând să transforme totul într-un joc sexual, o fantezie nevinovată, ceva mult mai palid decât simțea el, mai puțin sălbatic decât ciudata sa pornire sexuală.

— Ei bine, *eu* am, replică, prinzând-o de mâini și răstignind-o pe pat, cu toată greutatea trupului. Haide, Dori, adăugă ușor stânjenit, nu-i decât o fantezie. Cedează și-o să vezi că-ți place.

•

Blestemându-se în șoaptă, Carlotta Madigan decuplă ecranul de comunicații și ieși în grădină. Noaptea era răcoroasă, parfumul florilor îmbătător, iar cerul înstelat avea limpezimea cristalului, totuși nimic din toate acestea nu-i putea potoli furia și frustrarea. Falkenstein o dusese iarăși cu vorba, se scuzase, amânase în continuare decizia, iar de acum orice îndoială pe care ea ar mai avut-o în privința adevăratelor lui scopuri dispăruse cu totul.

Noile seriale de pe ecranul științei transcendentale reprezentau în mod vădit o altă etapă a războiului lor prin

intermediul mass-media: pregătirea psihologică pentru confruntarea politică. „Fiii mamelor”, „Mercenarii Miezului Nopții”, „Savanții” – comedie porno și biografie romanțată – toate fuseseră concepute pentru a atinge o părticică deformată, atavică și hidoasă, îngropată în străfundul psihicului taurilor pacificani. În mod instinctiv, Carlotta știa că era vorba de ceva antifeminin, destinat să trezească pornirea sumbră către supremația masculină care mutilase întreaga istorie umană de dinaintea perioadei spațiale, pentru a aduce în sprijinul institutului forța aceea dăunătoare, folosind-o pentru construirea, în scopuri politice, a unei baze demografice preponderent masculine. Iar dacă Royce considera analiza respectivă drept „sentimentalisme femeiești”, detaliile ultimelor sondaje de popularitate o ilustrau cu cifre nemiloase. Două treimi dintre spectatorii care urmăreau asemenea rahaturi erau bărbați. Problema institutului se polariza deja pe sexe: douăzeci și unu la sută dintre femei se pronunțau pentru, dar bărbații erau patruzeci și doi la sută. Iar în Cordi, se ajunsese la șaptezeci și șase de procente! De fapt, ce se petrecea acolo?

Indiferent ce-ar fi fost, se profila în mod clar un Război dintre Roz și Albastru, lua-l-ar naiba, chiar fără implicarea femocratelor. Iar cu cât confruntarea se amâna, cu atât transcendentalii aveau mai multă vreme să-și facă mendrele…

Rugo apăru de după colțul casei, se apropie de Carlotta și-și frecă ciocul de coapsa ei.

— Honk-ka-honkiti? întrebă el.

— Da, sunt dată peste cap, Rugo, încuviință femeia, scărpinând în cap bâzâitorul. Tu ce crezi, maimuțoiule? E momentul să-i zicem lui Falkenstein: ori să termine, ori să se care?

— *Honk*! fu de părere bâzâitorul.

— Așa cred și eu. Ajunge, este? Ce naiba, poate pe viitor chestiile astea or să te afecteze și pe *tine* – mascul ce ești.

Rugo lipăi câțiva pași înapoi.

— Honk-ka-honk-ka-honk! protestă el.

— Bine, bine, glumeam și eu…

În ușa salonului se ivi Royce, siluetă masculină întunecată, conturată de lumina dinăuntru.

— Carlotta, vino-ncoace! strigă el. Rulează „Faust”-ul despre care ne-a povestit Falkenstein. Pe ăsta chiar c-ar trebui să-l vezi. L-am conectat pe ecranul din salon.

„*La dracu*”! își spuse Carlotta, după ce bărbatul dispăru în casă. Până și *el* a-nceput să se poarte ciudat. Își invocă slujba ca să se cupleze cu religiozitate la canalul transcendental. E-atât de tăcut uneori, ca un băiețel ursuz... Și ne certăm... Rareori făceam așa ceva.” Până și actul dragostei i se păruse neobișnuit în ultima vreme. Uneori, chiar în momentul orgasmului, mintea lui părea în cu totul altă parte, pierdută de-a lungul vreunui vector specific masculin, pe care ea nu-l înțelegea și nici n-avea chef s-o facă.

„Gigantice godzille grohăitoare, își spuse femeia, pornind resemnată spre casă; încep, cumva, să ne afecteze și pe *noi*?”

•

Cadru foarte lung al unui bloc de piatră cenușiu-oțelit, sterp și cu muchii ascuțite ce plutește în vidul interstelar. Obiectivul se apropie tot mai rapid, focalizând, în cele din urmă asupra unei cupole de metal auriu, străvechi și scrijelit, ce se zărește la suprafață. În apropiere se află o navă, de construcție evident umană, transfocarea se dizolvă într-un cadru din interiorul cupolei. Un bărbat și o femeie stau în picioare lângă o consolă de calculator, ale cărei curbe organice îi dovedesc proveniența extraterestră; consola pâlpâie, la interfața dintre energie și materie – uzată și cumva lipsită de substanță sub domul umbrit ce are culoarea aurului vechi și e sculptat în gurguie nepământești, gotic abstracte. Bărbatul – zvelt, oacheș și sumbru – este îmbrăcat destul de asemănător unui savant transcendental, în pantaloni negri și o tunică de aceeași culoare, având guler înalt, răsfrânt, ce conferă impresia unei mantii cu capișon. Tânăra cea blondă și frumoasă poartă un veșmânt vaporos, de un alb virginal.

Femeia: Mă tem de acest loc, mărețule Faust. Cu siguranță este o rămășiță a acelui neam de diavoli care-a cucerit tărâmurile stelare, dispărând apoi fără urmă, laolaltă cu toate mașinăriile lui, înainte chiar ca soarele nostru să se închege din cețurile primordiale.

Faust (contemplând obiectul străin): Așa și trebuie să fie, preafrumoasă Marghuerita! Ce de cunoștințe supreme dețineau ei! Traversau într-o clipită granițele galaxiei, descopereau lumile

de pe planetele a zece milioane de sori și conversau cu înțelepții a zece mii de rase străvechi și atotcunoscătoare, în vreme ce noi, sărmanii oameni, de-abia ne târâm peste câțiva parseci jalnici și sterpi. Marea călătorie a vieții noastre abia dac-a început – și iată, suntem răpuși de implacabilul și neiertătorul timp. Am fost zei sau într-atât de asemănători zeilor, încât să anuleze deosebirea dintre trup și incomprehensibilul cel de pe urmă – grație nu binecuvântării unei divinități inexistente, ci propriei lor voințe, vaste și nesupuse! *Prin propria lor voință*!

Marghuerita: În mândria lor nemărginită au fost demoni, Faust, nu zei, în umilința și înțelepciunea de a se înclina în fața legilor neschimbătoare. Măreți în stăpânirea materiei și energiei, dar jalnici în ignoranța lor asupra sufletului – oare nu au pierit și ei, și toate realizările lor, în neantul infinit din care-au răsărit?

Faust (disprețuitor): În fapt, niciuna, nici alta, întrucât atât zeii, cât și demonii, mărețul Jupiter și Lucifer însuși, nu sunt decât palavrele literare ale unor minți infantile. Nicăieri, în nesfârșitul univers, nu există decât materia, energia și legile care le leagă pe acestea. Ele și taina profundă a conștiinței însăși: plăsmuire a acestor forțe oarbe și imuabile, dar simultan animată de strădania de a depăși parametrii ce i-au dat născare. Voi sta de vorbă cu această ultimă și singuratică santinelă a celor care-au cutezat să sfideze acele ultime frontiere. Cu siguranță, până și eu, a cărui viață lungă și plină de roade a smuls din vastul necunoscut impenetrabil mai mult decât orice alt fiu al unei femei pământene, chiar și eu, așadar, aș putea sorbi pe îndelete, recunoscător și profund, precum un prunc însetat, din acest izvor de înțelepciune al cărui fund este atât de adânc, încât nu poate fi văzut, dispărând dincolo de momentul apariției jalnicei noastre ere omenești.

Marghuerita: De multă vreme te iubesc și multă vreme te-am urmat de la o stea la alta, în vreme ce-ai continuat această căutare al cărei țel final se pierde în coridoarele timpului, dar în acest hău nu te voi însoți, pe tine sau vreun alt bărbat, nici chiar de dragul a veacuri de armonie petrecute în deplin extaz…

Faust (ignorând-o și adresându-se calculatorului extraterestru): Vorbește și dezvăluie-mi înțelepciunea, știința și cunoștințele cosmice pe care le cuprinzi!

Calculatorul se destramă într-o pâclă multicoloră de energie pâlpâitoare și vorbește cu un glas nepământean, sintetizat din sunete electronice și strune acute – imens, distant și profund.

Calculatorul: Cine caută să afle lucrurile pe care aceia ce-au cutreierat zece milioane de sori nu le-au putut cuprinde și să rămână totuși cu mințile întregi?

Faust: Sunt eu, Faust, reprezentantul rasei de oameni născută pe un grăunte de praf ce ocolește un soare neînsemnat, dar care cutează totuși să provoace timpul însuși și să smulgă din neantul universal cheile stăpânirii materiei și energiei, a timpului și minții.

Calculatorul: Pentru mine, gândurile tale sunt transparente precum cristalul pur, dar în același timp la fel de opace ca și cele ale stăpânilor mei. Deși cuprind mai multe date decât îți poți imagina, nu sunt decât un simplu conglomerat de materie și energie, știință și șabloane – nu carnea însuflețită și conștientă, alcătuită din aceleași componente, dar care caută întruna să devină mai presus de-atât. Știu însă următoarele: de trebuie să pășești în vârtejul meu, fă-o, însă nu vei mai ieși de-acolo sub același chip.

Încet, parcă în transă, Faust pășește către ceața tremurătoare de energie. Marghuerita îl prinde de braț și încearcă să-l oprească.

Marghuerita: Nu mă părăsi! Dacă intri acolo, nu mă vei mai regăsi nicicând, oricum vei ieși – ca om, ori prinț al oamenilor.

Faust (privind-o cu regret): Trebuie s-o fac, altfel întreaga-mi viață n-a fost decât minciună.

Marghuerita își sfâșie veșmântul și rămâne goală, mângâindu-și trupul dezbrăcat.

Marghuerita: Vrei să lași aceste brațe, care de-o jumătate de viață te țin în blânda îmbrățișare a iubirii, de dragul unei științe reci, ce nici măcar pentru o clipă nu-ți vor încălzi transformata inimă de diavol?

Faust: Așa să fie deci, iubire pierdută, căci n-aș mai fi om, dacă mi-aș întemnița iscoditorul spirit de dragul unui lucru încătușat între hotarele timpului și care mi-a ispitit neschimbătorul suflet. Un bărbat nu-i altceva decât voința de a se transforma mereu. Atât, și nimic mai mult.

Se desprinde cu blândețe de femeie și înaintează hotărât către câmpul pâlpâitor de energie. Îl atinge și se dizolvă într-o siluetă de foc multicolor…

•

Lent, sugerată prin modificarea iluminatului, energia vitală se scursese din corpul aflat pe masa din stânga: Faustul-ciborg, jumătate protoplasmă, jumătate proteze metalice și circuite electronice. Simultan, lumina spori asupra perfectului trup omenesc de pe masa din dreapta – noul corp al lui Faust, clonat dintr-un eșantion de epidermă. Ciborgul mort dispăru complet în umbră, în timp ce trupul uman, însuflețit, se ridică în capul oaselor și declamă direct spre obiectivul camerei, cu chipul luminat de un triumf straniu:

— Acum, Faust încheia-va cercul, revenind în lumile oamenilor, din nou înveșmântat în dulcile păcate ale cărnii omenești, posedând tot ceea ce-a fost sacrificat cândva pe altarul cunoașterii ultime, renăscut transfigurat și transformat cu toată știința, înțelepciunea și cunoașterea, de mâna-ndrăzneață din adâncurile cuprinse în noile-mi circumvoluții cerebrale.

Coboară de pe masă, în vreme ce scena se întunecă, apoi strălucește cu razele a mii de sori.

— Și-acum, pornesc să-ntâmpin zorii noi și să-i călăuzesc dincolo de palida universului paradigmă pe toți aceia a căror cutezanță îi împinge acolo unde-i cheamă necunoscuta soartă, dincolo de steaua ce le-a dat naștere, ba chiar dincolo de ținuturile interzise, unde acum pașii singuratici ai lui Faust deschis-au cărare pentru cei ce-ndrăznesc să pornească și să extindă hotarele a ceea ce singură-și spune „inimă”.

•

Pe ecran, chipul lui Faust încremeni într-un stop cadru, iar un glas din off rosti:

— Și acum, să vedem câte din visele lui Faust sunt doar plăsmuiri și câte se găsesc deja la îndemâna științei transcendentale…

— Scutește-mă măcar de reclame, mormăi Carlotta, deconectând ecranul.

Royce clipi o dată, lent și deliberat – un efort conștient de a se smulge din universul în care se pierduse.

— Brr-rr, murmură el. Asta chiar că a fost tare, nu?

Carlotta se întoarse pe jumătate spre el, studiindu-l iarăși cu privirea aceea calculată, pe care bărbatul o remarcase tot mai des în ultima vreme.

— În mod clar, răspunse ea. Destul de *tare* încât să-mi pregătească mintea o dată pentru totdeauna.

Royce ridică o sprânceană întrebătoare, continuând să încerce să deslușească natura neclarei rămășițe de schimbare, ce părea lăsată în mintea lui de cele văzute. Limbajul arhaic și indirect al spectacolului, declamațiile bombastice, obscuritatea generală păreau să-i fi traversat primul strat al minții fără a lăsa nicio urmă, declanșând în schimb o transformare alchimică în profunzimile creierului său, o întrezărire a măreției cosmice, vaste și totodată nedefinite, pe care însă n-o putea percepe în mod conștient. „Să fie oare numai un truc abil? se întrebă. Sau ceva real? Ori *amândouă*?”

— Te-ai decis? șopti bărbatul.

— E momentul confruntării, încuviință ea, iar chestia asta mi-a dovedit-o. Falkenstein trebuie să accepte termenii noștri sau să-i respecte… și asta, *acum.* Nu le putem permite la nesfârșit să pompeze în rețea asemenea lucruri.

Royce se trezi studiind-o pe Carlotta – siguranța ei detașată, aparenta lipsă de confuzie sau de îndoială.

— „Asemenea lucruri?” repetă. De fapt, ce-ai înțeles tu din toate astea?

— O structură progresivă. Mai întâi, și-au asigurat audiența prin acele comedii. Apoi au trecut la modelarea psihicului masculin, prin fantezii sexuale despre putere, precum „Mercenarii Miezului Nopții”. După aceea, au convertit denaturata energie sexuală pe care-o stârniseră – într-un arhetip faustian masculin, care-i simbolizează în mod clar pe ei. Râse fără veselie: Știi, am ajuns să cred că femocratele au dreptate în legătură cu nenorociții ăștia.

— Hai, termină, Carlotta!

— Termină tu, Royce! Tu ești *ministrul mass-media*! Spune-mi că nu-ți dai seama! Spune-mi că bombardamentul ăsta nu-i orientat, în mod premeditat, spre politizarea sexelor. Asta-i jumătatea lor din Războiul Roz și Albastru, taurule, un exemplu perfect al motivului pentru care nu trebuie să-i lăsăm pe Pacifica!

Royce nu putea nega că spusele ei păreau adevărate. Ultimele emisiuni de pe canalul științei transcendentale se adresau într-adevăr publicului masculin, iar *Faust* urma progresia remarcată de Carlotta. Faust era bărbatul-savant-erou, îndrăznind să caute transcendența, în vreme ce personajul feminin, reprezentând valorile tradiționale, încerca să-l oprească și, în cele din urmă, trebuia abandonat.

Să fi reprezentat toate acestea o simplă tentativă de stârnire a fascho-șovinismului masculin sau, de fapt, Falkenstein avea dreptate? *Exista* oare o diferență genetică inerentă între psihicul masculin și cel feminin? Adevărul Carlottei reprezenta *întregul* adevăr ori exista și altceva, profund și vital, pe care ea pur și simplu nu-l putea simți?

— Doar *atât* ai înțeles tu? întrebă Royce. Vreau să zic... bine, îți accept analiza politică, dar ce părere ai despre semnificațiile mai profunde?

— S*emnificații mai profunde*! pufni femeia. Știința trebuie să-și continue de-a pururi progresul, în cizme cu toc cui și lenjerie neagră, mulată pe corp!

Royce o privi acum de-a dreptul posomorât, ascunzându-și sentimentele reale. „*Într-adevăr,* nu înțelege, gândi el. Nu poate vedea dincolo de jocurile politice psihosexuale, spre esența a ceea ce încearcă ei să ne transmită, a ceea ce cred cu adevărat – de fapt, ceea ce poate fi un adevăr mult mai profund."

„La drept vorbind, *nici eu* nu sunt tocmai sigur ce-i la mijloc", completă bărbatul. Nu deținea decât o intuiție, vagă și lipsită de formă, pe care-o simțea însă din adâncul ființei, că lucrurile reușite de bărbați și femei pe Pacifica, deși grozave, nu reprezentau culmea realizărilor umane. În *Heisenberg*-ul aflat pe orbită sau în grupul petrecându-și „vacanța" în vest, în Cordi, existau oameni care știau lucruri necunoscute pacificanilor. Ceva aflat dincolo de tehnologia ori de pregătirea științifică superioară – era vorba de o percepere mai vastă a sufletului uman și a locului său în univers. Royce începea să se simtă aidoma unui copil sau unui provincial, și tânjea să înțeleagă ce putea însemna să devii cu adevărat un adult cosmopolit.

— La ce meditezi? întrebă Carlotta, examinându-l iarăși cu o atitudine de superioritate pe care el începea, cu adevărat, s-o deteste.

— La ceea ce-ai spus, mormăi Royce. Trebuie să recunosc că toate afirmațiile tale sunt adevărate, totuși continuu să cred că există și altceva, pe care pur și simplu nu-l înțelegi…

— Și ce-ar putea fi acest „altceva”, o, profundule Faust?

— Naiba să mă ia dacă știu, râse trist Royce.

Femeia continua să-l cerceteze, însă acum mult mai empatic, încercând – poate – să înțeleagă cu adevărat.

— Cred că încep să pricep câte ceva din cele ce ți se întâmplă, spuse ea. Te-au prins nițeluș chestiile astea – este? – și trebuie să descoperi singur ce se ascunde, de fapt, înapoia jocului lor – așa-i, tăurașule?

Bărbatul ridică din umeri.

— Perfect, continuă Carlotta, mult mai decisă, atunci să fim amândoi mulțumiți. Am hotărât să-i trimit un ultimatum lui Falkenstein: trebuie fie să ne accepte, fie să ne respingă condițiile, *imediat,* și să se supună votului din parlament. Prin urmare, ce-ar fi să zbori tu până în Cordi și să i-l transmiți? Stai o zi-două pe-acolo, te uiți în jur, îți satisfaci curiozitatea personală și-mi aduci răspunsul lui. Surâse: Am încredere că n-o să devii mano.

Royce chicoti și se apropie de ea.

— Dar ai încredere și că n-o să mă întorc purtând lenjerie neagră și debitând adevăruri cosmice?

Carlotta strâmbă din nas, apoi îl privi serios și se strâmbă din nou:

— Cred că, în privința *asta*, va trebui să risc.

• Capitolul 7

Royce Lindblad fusese doar de două ori în Sierra Cordillera: o dată, mai departe, spre nord, ca să schieze pe ghețarii uriași ce acopereau versanții muntoși până aproape de calota polară, iar a doua oară în sud, încercând după o altercație cu un producător din Godzillaland, să se destindă în munții înalți din regiunea de graniță dintre adevărații Cordi și jungla sălbatică a Hornului. Nu intrase însă niciodată în pădurea ecuatorială a latitudinilor mijlocii și nici nu pătrunsese în mediul mano al unei așezări Cordi majore, așa cum era Bongo.

Falkenstein însuși îl așteptase pe Royce în portul navelor de coastă, într-unul dintre acele elicoptere antice, preferate aici din motive pe care Royce n-avea chef să le analizeze. Zgomotosul vehicul păcănea, aidoma unei gigantice insecte furioase, la câțiva centimetri deasupra verzilor coroane luxuriante ale arborilor bongo, coborând și ridicându-se brusc, pe măsură ce pilotul manioc – un tânăr mano, cu mușchi precum corzile, păr negru, moale și unduitor, și mustață spilcuită, purtând doar un șort strâmt din piele de godzilla – urma fiecare denivelare imperceptibilă a terenului, rânjind încântat de stinghereala pasagerilor săi.

Conversația fu imposibilă, până ce elicopterul asoliză într-o poiană largă de lângă oraș. Aici, fuseseră defrișate fâșii late din pădurea de bongo, iar în apropierea elicopterului uriașii bușteni albaștri erau transformați, la un joagăr, în scânduri, acoperind solul argilos cu pulbere de safir. Echipe de Băieți Buni de la Munte, dezbrăcați până la brâu și pudrați cu același praf albăstrui, încărcau manual scândurile într-un cargou ce stătea pe ajutaje. Bărbații purtau faimoasele supertrolii Cordi – exoschelete din oțel, cu membrele conectate la o coloană dorsală, puse în mișcare de mici acumulatori situați între omoplați. Supertroliile permiteau unui muncitor forestier să ridice, fără efort, obiecte de cinci ori mai grele decât propriul său trup și să-și tripleze viteza de lucru normală. Echipele de încărcători lucrau cu o energie drăcească, perfect coordonată,

membrii lor părând de-a dreptul încântați să azvârle de colo-colo, ca pe niște scobitori, scânduri lungi de zece metri.

— Ar trebui să vezi cum ne cățărăm în copaci! hohoti pilotul, privindu-l pe Royce care urmărea dansul frenetic al pădurarilor. Poate c-o să vrei să-ncerci și tu, continuă el, examinându-l din cap până în picioare pe ministru. Am un troliu de rezervă și cred că mi-ar plăcea să te duc în vârf.

— Ăă… dacă seamănă cu zborul de azi, cred c-o să renunț, răspunse Royce stânjenit, încercând să ignore politicos invitațiile – atât pe cea directă cât și pe cealaltă, mai subtilă.

Pilotul chicoti șiret și-i făcu cu ochiul.

— Dacă te răzgândești și hotărăști că ți-ar plăcea să te cocoți pe copacii noștri, întreabă de Gary Gravin. Sunt oricând disponibil pentru un musafir din Gotham.

— Mulțumim, Gary, interveni Falkenstein. Poate că ne vedem mai târziu, la cabană.

Ridică din umeri spre Royce, amuzat, și-l conduse afară din luminiș, pe o cărare lată ce urca printre șiruri de arbori bongo uriași – cu scoarță brun-purpurie, acoperită de perișori – care se desfăceau în acoperișuri verzi, întrețesute la treizeci de metri deasupra solului cufundat în umbră. Undeva, sus, în dreapta, insularul întrezări siluete umane escaladând, cu o viteză amețitoare, o tulpină imensă. Peste o clipă, se auzi un bâzâit ascuțit, un răcnet „Cade”, și o uriașă coroană înfrunzită se prăvăli printre ramuri, însoțită de strigătele oamenilor, rupând crengi în drumul ei și risipind un norișor verde de frunze, care pluti lent către pământul cafeniu, prin văzduhul răcoros și înmiresmat.

După aproape trei sute de metri parcurși în susul pantei, pădurea lăsă loc unei pajiști dreptunghiulare, ce nu părea obținută prin intervenția omului, iar poteca se preschimbă în strada principală din Bongo. De ambele ei părți, pe o distanță de vreo cinci sute de metri, se înșirau clădiri cu maximum două niveluri, construite din lemnul albăstrui de bongo. Majoritatea fuseseră ingenios realizate, având curbe aproape organice, iar toate ferestrele dinspre stradă erau imense. Cele mai multe imobile erau magazine, restaurante, cafenele și săli de spectacol, cu firme electronice luminoase și ecrane oarecum țipătoare – dând impresia unei atmosfere frivole, poate chiar rău famate, cu totul nelalocul ei în peisajul bucolic. Locuințele

rezidențiale, casele și cabanele de vânătoare se cuibăreau, mai discret, în pădurea ce înconjura cartierul comercial.

Dincolo de cele două linii paralele de clădiri, panta luminișului devenea mai abruptă, iar cu două sute de metri mai sus pădurea reîncepea, escaladând un pisc al cărui vârf era acoperit de zăpezi veșnice. La capătul pajiștii, parțial adumbrită de arbori însă spectaculos conturată pe muntele alb aflat mult înapoia ei, se zărea o construcție mare, în formă de disc, dintr-un material argintiu care reflecta azurul cerului și verdele pădurii și al ierbii, într-un model cadrilat, pâlpâind amețitor.

— *Aceea* e cabana voastră? întrebă Royce arătând spre discul argintiu. Pare puțin cam… bătătoare la ochi.

— Structură planetară temporară standard, explică Falkenstein, conducându-l pe stradă. O montăm în câteva minute și se poate demonta la fel de rapid. Nu te teme, nu intenționăm să o lăsăm aici după ce-și îndeplinește scopul.

— Și asta când va fi? continuă șovăitor ministrul.

Ce dracu', era un moment la fel de bun ca oricare altul să anunțe poziția guvernului…

— După ce vom construi un institut permanent. Oriunde va fi acesta amplasat, vom consulta un arhitect local – dacă așa doriți, pentru a nu altera aspectul inițial al regiunii.

— Grijuliu din partea voastră, comentă Royce.

Un bărbat în supertroliu trecu pe lângă ei cu o viteză îngrijorătoare. Falkenstein își flutură mâna și Băiatul Bun de la Munte îi răspunse cu un gest identic. Royce privi pentru a doua oară, mai pe îndelete, la oamenii de pe stradă, din magazine, sau care stăteau la măsuțele din fața localurilor. Desigur, majoritatea erau Băieți Buni de la Munte, purtând șorturi sau pantaloni strâmți, din piele, cu plete spectaculoase, bărbi sau mustăți flamboiante, etalându-și deliberat torsurile goale. Se zăreau însă și destui purtând tunicile cu guler înalt ale savanților transcendentali, ori bluze și pantaloni largi. Cu toate că arătau, în mod evident, ca niște străini și ne-mano, se amestecau printre localnici, cu o camaraderie câtuși de puțin specifică turiștilor.

— Oamenii voștri par să se înțeleagă foarte bine cu cei din partea locului, remarcă insularul.

— Avem multă experiență în contactul cu alte societăți, răspunse neutru Falkenstein și-l privi cercetător pe Royce: Pari tulburat…

— Nu în mod special, replică Royce cu o jumătate de adevăr. Mă aflu aici în calitate de reprezentant oficial al guvernului și, ca atare, trebuie să vă avertizez că… în fine, campania voastră politică nu va fi privită cu ochi buni de autorități.

„Mai ales de Carlotta”, adăugă el în gând.

— Asta înțeleg, aprobă degajat transcendentalul, dar mai e vorba și de altceva? Îmi pari puțin… încordat.

Ajunseseră în capătul așezării și începură urcușul spre cabană, traversând pajiștea catifelată. Cerul era senin și azuriu, aerul răcoros purta aromele vegetației, iar Falkenstein încerca să fie deschis și prietenos. Nu era câtuși de puțin locul ori momentul pentru a transmite un ultimatum, și Royce începu să se simtă ca un rahat. Cu toate acestea, ar fi fost mai bine să termine odată treaba.

— Mda, Roger, mai există și altceva, și-ți pot spune ce anume. Carlotta s-a plictisit să-ți tot aștepte hotărârea. Am primit însărcinarea să mă întorc cu răspunsul tău. Fie ești de acord cu toate condițiile noastre privind înființarea unui institut, fie…

Strânse din umeri, stânjenit. Totuși, Falkenstein îi zâmbi plin de căldură.

— Pricep, zise el. Nu-i nicio supărare, taurule. De fapt, aștept chiar diseară decizia consiliului. Îți promit că răspunsul va sosi înaintea plecării tale.

Ajunseseră în fața discului. Clădirea părea o construcție lipsită de orice îmbinări, fără ferestre și neavând nici măcar o ușă.

— Putem lăsa politica pe mai târziu, Royce? continuă Falkenstein. Mă gândeam că poate ai vrea să arunci o privire.

— Cu plăcere, dar pe unde?…

— Vino după mine, râse transcendentalul.

Ocoli cabana și se opri într-un punct unde materialul argintiu scânteia ceva mai puternic, părând cumva lipsit de substanță.

— Ecran oscilant, rosti enigmatic Falkenstein și păși prin „peretele” clădirii, interfața dintre corpul său și ecranul oscilant conturându-se cu o palidă strălucire multicoloră. Nu-i niciun pericol, adăugă el. Hai, pe-aici…

Ezitând, Royce îl urmă prin ecran. Nu simți absolut nimic, iar când ajunse înăuntru văzu că pereții exteriori ai clădirii erau

transparenți când privea spre afară. Se găsea într-un fel de balcon circular închis, ce se întindea pe jumătate din circumferința interioară a cabanei. Mai multe uși obișnuite dădeau spre odăile dinăuntru. La ambele capete ale balconului curb existau pereți argintii opaci.

Priveliștea era absolut impresionantă. Avea senzația că stă în aer liber. În față, iarba verde a pajiștii cobora către căsuțele albastre, aidoma unor jucării, ale orașului, iar înapoia lor începea pădurea, unduindu-se în coline verzi care se pierdeau în depărtare, spre o dungă sclipitoare de ocean, situată chiar la orizont. Era o peluză dată dracului.

— Perfect, rosti amabil Royce, sunt impresionat.

Falkenstein îl privi nedumerit.

— De ce? întrebă el cu un ton absolut firesc. Încă n-am pornit turul de vizitare.

•

— Iar aici e clinica, zise Roger Falkenstein, conducându-l pe Lindblad.

Înăuntru, patru pacificani erau tratați de transcendentali de pe *Heisenberg.* Brațul fracturat al unuia își suda osul într-un stimucâmp, un altul era vaccinat pentru un cancer de colon, al treilea suferea un transplant ocular pentru a corecta o ruptură de retină – toate, tratamente relativ minore, dar nu întru totul nevindecabile de către medicina pacificană.

Cel de-al patrulea pacient constituia însă piesa de rezistență, menită a-i impresiona pe localnici cu realizările institutului. Un individ înalt, cu părul sur, aflat în primii ani ai bătrâneții, zăcea întins pe masă, gol până la brâu. Mușchii săi, cândva proeminenți, deveniseră niște șunci moi; avea chipul zbârcit și pătat, ficatul cirotic după decenii de alcooluri tari, arterele îngroșate și întărite și toate organele interne într-o stare de degradare generală datorită vârstei. Henderson, chimistul genetic, îi injecta ARN modificat și enzime donate din chiar materialul genetic al pacientului.

— Îi tratați pe localnici? se încruntă Lindblad. Nu sunt sigur dacă aveți permisiunea s-o faceți…

— Haide, Royce! exclamă Falkenstein. Bineînțeles că am adus aici aparatură medicală pentru oamenii noștri. Ce rău poate fi în a extinde beneficiile științei noastre asupra celor de aici? Ai prefera să ne uităm la ei cum suferă?

— Și *noi* avem clinici medicale. Nu suntem tocmai primitivi.

— Nici vorbă de așa ceva! Dar puteți vindeca în trei ore o fractură? Sau să transplantați într-o oră un ochi? Arătă spre bătrânul de pe masă: Sau să regenerați organe uzate ori trupuri *întregi*?

— *Asta* faceți? întrebă Lindblad destul de impresionat.

Falkenstein încuviință, exagerându-și modestia.

— Peste câteva săptămâni, corpul lui va fi la fel de tânăr ca și al tău.

— Și cât se va menține? insistă insularul, contemplând jalnica epavă.

— Până ce trupul îmbătrânește într-atât, încât trebuie iarăși regenerat, replică Henderson.

— Adică puteți păstra tinerețea *la nesfârșit*?

— Cine știe? înălță din umeri Falkenstein. Deținem tehnologia asta doar de un secol, așa încât nimeni n-a fost regenerat de mai mult de trei ori. În teorie însă – da.

— Fantastic, murmură Lindblad.

— Nici chiar așa, interveni Henderson. Suntem pe cale de a pune la punct o procedură care va permite trupului să se autoregenereze fără tratamente ulterioare. O soluție mult mai elegantă la problema îmbătrânirii, nu credeți?

— „Iar moartea nu va mai domni…”, spuse Lindblad.

— Nu sunt sigur dacă am ajuns *chiar* acolo, chicoti Falkenstein. Se mai întâmplă accidente și, cu toate că *putem* clona un creier nou pe care să-l transplantăm, personalitatea și amintirile s-ar pierde. Când vom perfecționa însă stocarea electronică a conștiinței omenești… dar hai să vizităm Creierele.

Îl scoase pe Lindblad din clinică, menținând caracterul aleatoriu al circuitului, ceea ce părea să aibă efectul dorit. Ministrul rămăsese cu ochii căscați la transformatorul de materie. Falkenstein îi pusese pe tehnicieni să dematerializeze un vas de aur și să-l recreeze în capătul opus al odăii, folosind materii prime și reproducându-l perfect – până la detaliile unui peisaj marin pictat pe original. Păruse să fie transmiterea prin unde a unui obiect fizic, deși nu circulase masă, ci numai date. Calculatorul scana obiectul, atom cu atom, apoi reasambla o copie perfectă din materiile prime existente la destinație. Structura putea fi expediată prin intermediul unei unde

tahionice modulate instantanee, deci se putea vorbi de transportul obiectelor materiale cu viteze superluminice.

Circuitul continuase, de la transformatorul de materie la farmacomputer, apoi la sintetizatoarele de somn, la clinică, la Creiere, mitraliindu-l pe Lindblad cu minunile științei transcendentale, copleșindu-l cu unele dintre avantajele evidente ale acesteia – cele pe care o minte legată de planetă le putea accepta mai ușor.

Lui Falkenstein i se părea că Lindblad reacționa corespunzător. Spre deosebire de alți locuitori ai unor planete lipsite de institute, „taurii” pacificani erau neobișnuit de inteligenți și deschiși la minte. De fapt, surpriza n-ar fi trebuit să fie prea mare, ținând seama de faptul că planeta constituia capitala mass-media a galaxiei, asigurându-și practic existența din istețimea populației. Cu toate acestea, s-ar fi așteptat la mai multă rezistență față de influențele exterioare din partea unui popor care, din anumite puncte de vedere, se considera maestrul Plasei – axa în jurul căreia se roteau planetele locuite de oameni.

În această privință, psihopoliticienii avuseseră unele dispute, încă nesoluționate definitiv de către Arkminte. Unii considerau că însăși dominația Pacificei asupra Plasei determina o societate ce interacționa cu ușurință cu orice influențe exterioare. Alții susțineau un model psihosexual: balanța psihosexuală dominant feminină de aici îi determina pe bărbații cu porniri mai degrabă adolescentine să caute identificarea cu un model complementar. Falkenstein adera la această ultimă teorie. Atacul mass-media extrem de fructuos acționase în direcția respectivă, societatea masculină din Cordi răspunsese cel mai bine, iar Royce Lindblad însuși părea un exemplu perfect al dinamicii psihosexuale.

Matricea culturală preponderentă o ridicase pe Carlotta Madigan mai presus de el, totuși Lindblad constituia în esență o personalitate dominantă – un posibil candidat la titlul de lider planetar – și deja manifestase semne de adoptare a unei poziții independente, în favoarea Institutului.

„Tu nu ești marioneta docilă a unei femei, Royce Lindblad, se gândi Falkenstein în timp ce-l conducea pe insular în laboratorul Creierelor. Poate că nu ești un băietan printre femeile acestei planete, însă ai toate calitățile de a deveni un adevărat bărbat.

De fapt, toți le aveți. Tot ce vă trebuie vouă, tăurașilor, este un mic brânci în direcția cuvenită.”

•

La capătul unei după-amiezi întregi de vizite sub conducerea lui Roger, urmate apoi de o cină realmente de excepție prezidată de soții Falkenstein, Royce Lindblad simțea pur și simplu că trebuie să rămână singur ca să poată digera atât cele patru feluri de mâncare servite, cât și tot ceea ce văzuse și auzise.

Coborând de la cabană spre luminile din Bongo, simți aerul nopții, răcoros, aromat și ușor amețitor – aidoma unui vin alb bun. Stelele neobișnuit de strălucitoare ale cerului montan argintau coroanele pădurii de dedesubt cu o lumină palidă și scânteiau pe piscul înzăpezit de dinapoia clădirii transcendentalilor. Șopârle-cimpoier își fluierau cântecele nocturne fugind din calea bărbatului, prin iarba moale a pajiștii. Izolată în imensitatea întunecată a nopții, mintea lui Royce se limpezi, focalizându-se precis, așa cum i se întâmpla atunci când naviga de unul singur, în largul oceanului.

Iar vânturile schimbării suflau în rafale puternice dinspre cabana științei transcendentale, ce se ridica acum deasupra lui. Viitorul omenirii se afla acolo, într-o construcție cu totul străină, coborâtă pe solul pacifican – iar în privința aceasta nu mai putea fi nicio îndoială. Era o situație care, acum, părea tot atât de clară și de cinstită precum punctele sclipitoare de lumină de pe cerul negru, deși senin, al bolții…

Senzația de limpezime începu însă să-l părăsească pe Royce când ajunse la marginea orașului Bongo și reveni în lumea oamenilor. La ora aceea, strada principală era ticsită, muzica se revărsa din restaurante și cafenele, Băieții Buni de la Munte, îmbrăcați în șorturi și mantii de seară, se plimbau agale alături de demoni periculoși, în supertrolii, arome culinare contradictorii pluteau odată cu briza, iar complexitatea unei societăți omenești reale părea cu mult îndepărtată de certitudinile și absoluturile metafizice din vârful muntelui.

Iar acesta nu era decât un simplu orășel dintr-un district al Pacificei, având abia jumătate din complexitatea planetei, întrucât aici se afla lumea mano, exclusiv masculină. Bărbații se plimbau braț la braț unii cu alții, se priveau în ochi peste măsuțele localurilor, își șopteau cuvinte tandre la ureche și se

dezmierdau în penumbră ori chiar la lumină. Aici existau toate combinațiile subtile de iubire și atracție trupească, însă nu și dialectica psihologică dintre mintea bărbatului și cea a femeii.

Royce încerca acum o ambivalență stranie față de acești mano, ceva de care nu mai fusese conștient până atunci. Corpul unui bărbat nu-i trezea niciun fel de pasiune, dar același lucru se putea spune și despre multe dintre trupurile feminine. Totuși, dincolo de actul sexual exista diferența mintală subtilă și rafinată dintre bărbați și femei – cea care îl determinase să-și ducă viața în jurul femeilor în general și a Carlottei în particular. Bănuia că dintotdeauna îi compătimise pe mano, la un anumit nivel, pentru că viețile le erau lipsite de așa ceva, însă mergând pe această stradă, unde bărbații erau doar bărbați printre bărbați și nimic mai mult, se întreba dacă nu se putea spune nimic despre legăturile dintre tauri, ce nu puteau fi similare printre masculii ce concurau pentru favorurile pacificanelor.

Coborând pe stradă, Royce observă printre mano mai mulți savanți transcendentali. Aceștia nu păreau să participe în episoadele sexuale, deși aparent erau integrați în generala camaraderie bărbătească. „Ce straniu! gândi ministrul. *Ei* sunt extraplanetari, totuși *eu* mă simt ca un intrus.”

Cu coada ochiului, întrezări o mână fluturând către el de la o măsuță de pe trotuar. Era Gary, pilotul elicopterului. La masa lui stăteau alți doi bărbați: un uriaș cu păr lung, negru și o barbă lățoasă, contopindu-se cu pletele într-o coamă continuă, și un tânăr zvelt, ras în cap, arborând tuleiele bălaie ale bărbii. Instinctiv, și gândindu-se că în prezența mai multor persoane se găsea într-o mai mare siguranță, Royce își trase un scaun și se așeză.

— Brian și Dave, vorbi Gary arătându-i pe gigant și pe tânăr, iar el este…

— Royce Lindblad, spuse Brian întinzând o mână imensă. Îl cunoaștem cu toții. Râse când Royce șovăi, apoi îi strânse mâna: Nu te teme, nu mușc.

— Nu-i chiar adevărat, interveni cochet Dave.

— Mda… ei bine, știu diferența între băieții *estici* și obrăjorii tăi moi, amice, făcu Brian. Taurul ăsta-i iubitor-de-cucoane. Se ține de ani de zile cu Carlotta Madigan, nu-i așa?

— Vă deranjează lucrul ăsta? întrebă Royce stânjenit.

— *Noi* te deranjăm pe *tine*? replică Gary cu viclenie.

Ministrul arătă cu bărbia spre un savant transcendental.

— Mai mult mă deranjează *ăștia,* minți el.

— Da’ ce-ai cu spațialii? se încruntă Brian.

— Poate c-o ascultă pe cucoana lui mai mult decât ar trebui, observă Gary. O slăbiciune comună esticilor…

— *Vouă* vă plac? întrebă Royce.

— De ce nu? pufni Brian. Sunt *bărbați adevărați,* nu copilașii lu’ mămica. Rânji grotesc spre insular: Persoanele de față se exclud.

— Ne dau destule și nu ne cer nimic, completă Dave. De ce să nu ne placă?

— Nu vă temeți c-o să ne modifice modul de viață?

— Vorbe de femei! ricană Brian. *Al cui* mod de viață? Pe lângă faptul c-or să modernizeze planeta, ar fi bine pentru voi, băieți, să-i mai ascultați și pe *bărbați* – așa, drept variație. N-aveți cum să ne modificați, fiindcă noi nu suntem iubitori-de-cucoane, dar spațialii știu cum să fie bărbați și-n același timp să se descurce și cu femeile. Mai gândește-te la chestia asta, amice!

— M-am gândit… murmură Royce. Vrei să zici că ei nu-s…

— *Mano*? interveni tânărul. Ah, există câțiva lăudăroși care zic că s-ar fi cocoțat pe copacii spațialilor…

— Da’ mănâncă ulei de pântecoși, făcu Brian. Crezi că noi toți gândim cu mătărângile, ca voi, băieții? Nu trebuie să ne cocoțăm pe copacul unui bărbat ca să *ne placă* de el, amice. Și spațialii ăia-s la fel de tăurași ca tine sau ca mine. Poate chiar ceva mai mult decât unii estici pe care i-aș putea menționa…

— Așa ca anumiți iubitori-de-cucoane care-și lasă femeile să gândească pentru ei, adăugă pilotul.

— Adică *eu*? izbucni Royce.

— Dacă troliul se potrivește…

„*Oare*?” se întrebă insularul. „Dacă se va ajunge la o ruptură între Carlotta și mine în privința asta, ce-aș face?” Nu știa. Nici măcar nu voia să se gândească la așa ceva.

— De fapt, nu m-am hotărât, rosti el, adăugând jalnic: Și nici Carlotta… Ea n-a făcut altceva decât să stabilească termenii *pacificani* pentru înființarea unui institut.

— Și crezi că *Roger Falkenstein* o să-nghită rahatu’ ăsta de la Carlotta Madigan? Riscând ca blestematele alea de *femocrate* să-și bage ghearele-n știința transcendentală?

— N-a zis nu…

— Dar nici da, se răsti Brian. La dracu', Lindblad, ești un nenorocit de iubitor-de-cucoane, totuși rămâi un *bărbat*! *Tu* ai risca așa ceva?

— Deci voi credeți că Falkenstein va ajunge să-și impună propriile condiții?

— Bineînțeles, replică Gary. E singurul lucru demn de un taur ce se poate face. Și atunci voi, iubitorii-de-cucoane, va *trebui* să vă spuneți punctul de vedere sau să admiteți că ați fost puși cu botu' pe labe.

— Ce zici, Royce? interveni uriașul. Ești îndeajuns de bărbat ca să ne spui care ți-e poziția, fără să aștepți aprobarea supremei Carlotta?

— Am văzut ce au ei, mormăi Royce, și știu că trebuie să le avem și noi – într-un fel sau altul. Sunt de acord cu asta.

— Auzi, auzi, chicoti Brian, un iubitor-de-cucoane căruia nu-i lipsesc coaiele! Poate că mai există speranțe pentru voi, băiețeilor!

— Poate că l-am putea învăța să se cocoațe pe copaci, adăugă Dave.

— Termină, Dave! izbucni Brian, când insularul se împurpură la față, jenat. Iubitorul ăsta de cucoane e-un taur adevărat, și-asta e mai important decât să-ți răcorești tu afurisitul de ștromeleac! În zilele care urmează, noi toți, mano și iubitori-de-cucoane, va trebui să-nvățăm să fim tauri laolaltă, fără să ne-mpiedicăm de mătărângi. Indiferent de ceea ce ne place să regulăm, suntem cu toții bărbați și trebuie să fim frați, dacă vrem să ne păstrăm locurile. Nu-i așa, Royce?

— Poate că da, răspunse încet ministrul.

„Indivizii ăștia cred că Falkenstein o să insiste asupra propriilor sale condiții și, ca o ironie a sorții, așa zicea și Carlotta." Dacă s-ar ajunge la așa ceva, în ce-ar fi constat adevărata trădare? În a se împotrivi femeii pe care o iubea și ale cărei strategii înțelepte le urmase credincios de-a lungul întregii lui cariere politice? Ori în a se împotrivi instinctelor personale, slujind-o pe femeia iubită care, deși inteligentă, era nu numai o făptură omenească supusă greșelilor, ci și, se pare, una oarbă față de viziunea pe care el și acești bărbați o împărtășeau, alături probabil de Roger Falkenstein?

„Să n-ajungem la asta", gândi Royce, sculându-se din scaun. Într-adevăr, era momentul să solicite răspunsul ferm al

transcendentalului. Începuse să se teamă de ceea ce urma să audă, totuși simpla așteptare se transformase într-o tortură cumplită.

— Am o întâlnire și nu vreau să întârzii, spuse el. A fost edificator, taurilor. Sper doar să greșiți în legătură cu ce se va întâmpla.

— Nu greșim, replică Gary.

— Lăsați omul în pace, se repezi Brian ridicându-se și întinzându-i mâna. Nu vedeți că are de rezolvat un conflict personal? Zâmbind cald, adăugă: Nu-i chiar direcția mea de acțiune, dar pot simți alături de tine.

Royce îi scutură mâna.

— Mulțumesc, frate, rosti el simțind un val de căldură reală trecând printre ei, deși o umbră de tristețe iminentă îi pluti peste inimă, precum un nor de furtună. „Cum vei traversa întinderea *asta* de ocean, amice?” se întrebă.

•

— Te rog să mă scuzi, Royce, dar asta-i situația… N-am puteri absolute în această privință, spuse Roger Falkenstein.

— Chiar așa? își miji ochii Lindblad. Sau, de fapt, așa plănuiseși totul de la-nceput? În clipa de față, mă simt ca un cretin monumental. Carlotta era sigură că așa se va întâmpla – chiar și niște tauri cu care tocmai am stat de vorbă spuneau același lucru. Se pare că eu sunt singurul îndeajuns de fraier încât să vă fi crezut. Nu-mi place să fiu luat de prost, Roger.

Stăteau, numai ei doi, în balconul interior al cabanei transcendentalilor. Jos, la capătul poienii, luminile orașului păliseră; era spre sfârșitul nopții. „În curând, Lindblad are să se retragă, gândi Falkenstein, apoi se va face dimineață și va zbura înapoi în capitală, departe de noi. Este important să nu se culce furios. Dacă va pleca de aici nefiind *de partea* noastră, cel puțin să n-o facă pornit *împotriva* noastră.”

— Îți pot înțelege enervarea, Royce, zise. Adeseori, diplomația intră în conflict cu sentimentele personale – este un lucru valabil și pentru mine.

Lindblad înălță o sprânceană întrebătoare. „Perfect!”

— Poate că n-am fost întru totul cinstit, urmă Falkenstein. Poate că, de fapt, am știut că, din capul locului, consiliul va insista asupra propriilor sale condiții. Zâmbi ironic: Și poate că și tu ai practicat, din motive similare, cam aceeași autoamăgire.

— Chiar așa?

— Haide, Royce, amândoi știm că ești cel puțin la fel de inteligent ca și Carlotta, și trebuie să fi înțeles – la un anumit nivel – că se va ajunge aici, tot așa cum și eu am înțeles că în realitate nu aveam șanse să conving consiliul să vă accepte termenii. Deci amândoi ne-am învârtit cât am putut mai mult în jurul inevitabilului, fiindcă, de fapt, amândoi dorim același lucru și amândoi avem probleme cu superiorii, în privința politicii corecte.

— Nu-s sigur că te înțeleg, rosti Lindblad cu un ton ce părea să indice tocmai contrariul.

— Amândoi ne dăm seama că forțele evoluției umane nu pot fi oprite, că planeta voastră trebuie să aibă știința noastră, pur și simplu pentru că ea există, iar noi trebuie să v-o dăm, încât opoziția n-ar reprezenta decât o încercare inutilă de a ne stăvili destinul comun.

— În privința asta, cred că sunt de acord. Totuși…

— Politica… Inevitabila spaimă față de schimbare… Superiorul tău în ierarhia politică este preocupat de păstrarea culturii voastre planetare și împotriva transformărilor aduse de forțele exterioare. Îi respect acest punct de vedere. Superiorii mei sunt interesați ca puterea și cunoștințele noastre să nu cadă în mâinile cui nu trebuie. Sper că și tu respecți punctul lor de vedere.

— Da, încuviință Lindblad. Înțeleg ce vrei să spui.

Transcendentalul strânse din umeri.

— Dacă n-am fi decât noi doi, n-ar exista probleme, își reluă el explicațiile. Prioritățile noastre sunt identice. Cred chiar că avem încredere unul în celălalt și nici nu suntem obsedați de pragmatismul responsabilităților politice.

— Dar nu asta e realitatea, Roger, zise Lindblad înțelegător. Realitatea este că guvernele insistă acum asupra unor linii politice divergente.

Falkenstein aprobă din cap.

— Iar eu trebuie să pun în aplicare strategia consiliului, în vreme ce tu te străduiești s-o contracarezi…

Insularul își feri ochii, privind în depărtare peste pajiștea cufundată în beznă.

— Poate că da… spuse el încet. Dar poate că nu. Consiliul tău dictează politica pe care trebuie s-o urmezi, însă Carlotta și cu

mine formăm o echipă – noi ne ascultăm opiniile, iar dincolo de noi există un parlament ce ne poate infirma deciziile, apoi o populație ce poate anula hotărârea parlamentului. Prin urmare, poziția noastră va fi lămurită între mine și Carlotta, în funcție de ceea ce bănuim că va accepta parlamentul. Delegații vor raționa similar – căutând să ghicească voința electoratului, care voință, la rândul ei, va fi influențată de bombardamentul vostru mass-media…

— Carlotta va încerca să ne decupleze de la rețea?

— N-are cum. Lindblad îl privi ironic. Știi foarte bine că așa ceva este imposibil din punct de vedere politic, și în plus eu n-aș accepta. Interzicerea accesului la mass-media în scopul păstrării modului nostru de viață ar reprezenta o contradicție și un act neconstituțional.

— Deci ne vei susține? întrebă plin de speranțe Falkenstein.

Lindblad izbucni în râs.

— Voi încerca să-mi păstrez mintea deschisă și să vă susțin dreptul de a vă prezenta poziția. Brusc, ochii îi deveniră vicleni și măsurători: De fapt, acesta a fost scopul micuței noastre conversații, nu-i așa, Roger?

Falkenstein hohoti spontan, fără să vrea.

— Poate că noi doi ne înțelegem mult mai bine decât ne place să admitem, zise el. Poate că asta ne va face prieteni.

— S-ar putea să ne plăcem reciproc. Totuși, așa cum se prezintă deocamdată lucrurile, nu ne putem permite să fim prieteni.

— Prea multă politică se ridică între noi, încuviință transcendentalul.

Încerca însă, față de Lindblad, un sentiment extrem de asemănător unei prietenii. Copilăroși în anumite privințe, foarte rafinați în altele, taurii pacificani dețineau capacitatea de a fi bărbați de dimensiuni cu adevărat galactice, iar Lindblad însuși părea să se deștepte din adolescența întârziată în care-l întemnițase matricea lui culturală. „Poate că voi reuși să-l eliberez de acest provincialism planetar, se gândi Falkenstein, și planeta odată cu el? La urma urmelor, pentru ce există prietenii?”

•

— Continuu să cred că faci o mare greșeală, Carlotta, spuse Royce. (Se aflau în biroul său din Ministerul Mass-media și

urmăreau înregistrarea comunicatului ei ce se difuza pe canalul guvernamental.) De ce vrei să fii zburată din funcție, când deznodământul e inevitabil?

Atenția Carlottei era fragmentată în mai multe direcții, în vreme ce femeia privea cele patru ecrane active de pe consola lui Royce. O parte a ei contempla propria imagine solicitând, într-o săptămână, un vot parlamentar asupra înființării unui institut care să funcționeze conform condițiilor lui Falkenstein. O altă parte se uita la mesajul directorului general, care transmisese cu o zi înainte rezoluția consiliului său, un consiliu poate inexistent. Al treilea segment al atenției ei se concentra asupra estimării realizate de calculatorul parlamentar cu privire la rezultatul viitoarei votări și la ultimele sondaje de opinie. În plus, avea de luat în seamă și atitudinea lui Royce. Propriul ei glas înregistrat suna precum cel al unui tehnocrat neutru, anunțând o chestiune procedurală. Atitudinea lui Falkenstein părea mieroasă și încărcată de false regrete. Calculatorul parlamentului prevedea o majoritate de zece-cincisprezece voturi în favoarea unui institut. Sondajele de opinie indicau treizeci și șapte la sută pentru institut, treizeci și unu la sută împotrivă și o felie majoră, de treizeci și doi la sută, nehotărâți. Diferențierea pe sexe era accentuată, iar optzeci și unu la sută din Cordi se găseau acum în buzunarul lui Falkenstein. Royce se purta posac, arțăgos, poate chiar ostil.

Cu toate acestea, Carlotta integrase deja toate datele într-un *Gestalt*[6] total și ajunsese la o concluzie. „Acum, își spuse ea, trebuie să încerc să explic procesul ăsta tovarășului meu.”

— Transformând votul într-unul de încredere pentru mine, pot forța destui delegați să voteze „nu”, replică ea, fără să-și creadă cu adevărat cuvintele.

— N-ai nicio șansă. Subiectul e mai presus de carisma ta politică, o știi prea bine.

— Probabil că ai dreptate. Totuși, dacă pierd votul de încredere al parlamentului, asta va duce în mod obligatoriu la un vot electronic general de încredere. Iar dacă acolo ies învingătoare, vor urma alegeri parlamentare și, probabil, o majoritate în noul parlament pentru revocarea permisiunii. Strânse din umeri: De fapt, asta urmăresc. Restul nu sunt decât manevre.

---

[6] Figură, siluetă, conformație (*germ.*).

— Rahat! izbucni bărbatul, arătând către sondajele de opinie. Uită-te și tu! O să pierzi și votul electronic de încredere, și, atunci ce-ai obținut?

— Royce, văd acolo treizeci și doi la sută nehotărâți, ale căror voturi vor fi decisive.

— Bineînțeles că vor fi, dar curba crește de la „nu” spre nehotărâți și apoi spre „da”. Se îndreaptă deja în direcția lui Falkenstein, iar el nici nu și-a scos încă armele grele. Cum crezi că vor vota nehotărâții când vor auzi de posibilitatea tinereții veșnice?

Carlotta se ridică în picioare, se apropie de o fereastră și privi afară, spre insulele Gotham-ului, al căror tumult, privit de la înălțimea aceea, părea absolut normal. Cerul era de un azur cristalin, soarele strălucitor scânteia pe ape, podurile și clădirile sclipeau în curcubeie de culori, iar flotoarele lunecau vesele peste valuri, aidoma unor calcani zburători. Spre răsărit, Insularia împestrița oceanul cu petice verzi. Planeta aceasta era minunată, viața de aici era bună, iar ceea ce bărbații și femeile construiseră împreună pe Pacifica reprezenta ceva însemnat – căminul lor, care, indiferent de preț, trebuia apărat.

— Până la momentul unui vot electronic se pot întâmpla multe, rosti femeia revenind spre Royce. Iar tu ești taurul care poate face să se întâmple toate astea.

— Adică să folosesc propria-ți campanie ca să-i trag o țeapă lui Falkenstein?

— Exact. Printr-un vot electronic de încredere, îi putem ataca pe nenorociți într-un mod pe care funcția oficială nu ni-l permite. Până acum, Falkenstein a fost singurul care a intoxicat mass-media… de asta toate sondajele înclină spre el. Carlotta surâse larg: Dar când *Royce Lindblad* are ocazia să-i înhațe – fără nicio restricție! – pe nehotărâți, păi, tăurașule, amândoi știm cine-i jupânul!

Din celălalt colț al încăperii, Royce o privi cu o expresie ciudată: zâmbind din buze, însă mijind ochii.

Carlotta traversă odaia și-i puse mâna pe umăr.

— Laolaltă o putem face, vorbi ea. Nu doar un obișnuit tratament politic, ci răscolirea prin noroi, interviuri aranjate, satire despre știința transcendentală… L-aș putea chiar provoca pe Falkenstein la o dezbatere…

— Opinia mea profesională, se încruntă bărbatul, este că nu va merge.

— *De ce*? explodă Carlotta. Pesimismul ăsta nu te caracteriza!

Royce se sculă, se îndepărtă de ea și porni să se plimbe, dând ocol camerei.

— La naiba, Carlotta, eu *am fost* acolo și am văzut câte ceva din ceea ce au cu adevărat. Din câte știm, nicio planetă nu s-a opus vreodată unui institut. Te-ai întrebat care e motivul? Eu zic că nici cel mai tare bombardament mass-media nu-i poate învinge, fiindcă nici măcar *nu* sunt convins că *ar trebui* învinși.

— Vrei să spui vă vei fi împotriva mea? întrebă încet Carlotta, rostind în cele din urmă inimaginabilul.

Royce se opri și o privi. Șovăi. Clătină din cap. Strânse din umeri.

— Nu... nu tocmai... adică... oricât de naiv poate că sună, eu doresc să las sistemul să funcționeze. Pacifica trebuie să fie o democrație, atunci să-i lăsăm pe oameni să decidă cu adevărat. Nu să hotărâm o poziție – tu și cu mine – și apoi să încercăm să utilizăm rețeaua pentru a obține acordul general. Cred că și eu fac parte dintre indeciși, Carlotta.

— Tu ești o oficialitate guvernamentală, Royce. Nu poți evita să te pronunți într-un asemenea subiect. Când se va ajunge la votul de încredere al parlamentului, va trebui să votezi pentru mine ori împotriva mea.

— Termină, Carlotta! Știi *bine* că nu ți-aș da niciodată un vot de neîncredere! Dacă nu suntem de acord într-o privință, chestiunea rămâne aici, între noi. Tu ești președintele, fetițo, și când adopți o poziție publică, te voi sprijini...

— Dar nu din adâncul inimii! „O faci pentru că mă iubești, continuă femeia în gând. Pentru că sunt doamna ta.”

Royce se așeză pe brațul fotoliului ocupat de ea.

— Nici măcar de asta nu sunt sigur, reflectă el. De fapt, nu știu cui te opui – științei transcendentale ori blestemaților de savanți transcendentali.

Carlotta îl examină atentă, începând în sfârșit să priceapă, căutând o cale de mijloc.

— Deci, crezi că nu ne putem permite să respingem știința transcendentală, așa-i?

— Exact, asta-i concluzia.

— Iar eu *știu* că nu ne putem permite să avem un institut machiavelic, care să nenorocească viața de pe întreaga planetă. Adevărul e că femocratele au dreptate în privința savanților transcendentali – ei sunt *cu adevărat* niște fascho-șovini. Operează cu cele mai murdare politici psihosexuale. Poate că nu mai au încotro – poate că nici măcar nu știu ce sunt. Ei bine, sunt o molimă și atâta vreme cât patologia lor fascho-șovină e pitită sub calitățile alea faustiene, molima respectivă va cuprinde psihicul tuturor masculilor și se va răspândi prin toate dormitoarele de pe Pacifica.

„Și-n plus, încep să mă întreb cu privire la *noi*”, gândi Carlotta, nervoasă.

Royce se ridică, frecându-și gânditor buza inferioară.

— Dacă l-am putea avea pe Faust, dar nu și fascho-șovinismul… spuse el. Cu asta ai fi de acord?

— Bineînțeles. Dar Falkenstein ar accepta?

— În niciun caz, răspunse jalnic bărbatul, apoi pocni din degete. Dar poate că o să reușim *noi.* Să definim problema cât mai strict posibil. Respingem condițiile lor în legătură cu institutul, dar nu-i alungăm de pe planetă.

— Și după aceea? întrebă Carlotta. Atâta timp cât au acces la mijloacele de comunicare în masă, vor continua aceeași tactică.

— Însă noi am câștiga timp, i-am obliga să adopte o poziție defensivă și, dacă definim chestiunea foarte precis, cred că ai putea trece cu succes printr-un vot electronic de încredere. Dacă însă soliciți alungarea lor, rezultatul va fi un institut și un nou președinte, care l-ar susține.

Instinctele politice ale Carlottei se împotriveau din răsputeri ideii. Din punctul ei de vedere, adevărata problemă o reprezenta amestecul lui Falkenstein. În varianta lui Royce, situația prezentă s-ar fi extins la nesfârșit, *dacă* ar fi fost valabilă…

„Dacă nu cumva l-ar determina pe Falkenstein să aleagă singur plecarea de-aici. S-ar putea… gândi ea tulburată. Nu avem de unde să știm, nu-i așa?”

— Zic c-ar merita încercat, vorbi, cu jumătate de gură.

Chipul lui Royce se lumină. O luă de mână, radiind de încântare, ca un băiețel.

— Grozav! Acum putem lucra *cu adevărat* împreună, în direcția asta…

Femeia zâmbi; o simplă mască peste îndoiala pe care o simțea. „Nu te amăgi singură, își reaminti. Asta nu-i o decizie politică, ci una personală. O faci pentru Royce. O faci pentru *noi.* Din punct de vedere politic, este o concesie jalnică – pur și simplu amâni duelul, sperând că el se va anula.”

Grație lui Falkenstein, politica le invadase dormitorul. Iar acum, pentru întâia dată în carieră, Carlotta își compromise judecata politică de dragul unui simulacru de pace familială. Fusese un compromis cu ministrul mass-media sau cu bărbatul pe care-l iubea? Oare dragostea pătrunsese în politică tot așa cum și politica pătrunsese în dragoste?

• Capitolul 8

— Alarmă prioritară! Alarmă prioritară! Alarmă prioritară!

Claxonul și răcnetul venind dinspre consola auxiliară din dormitor o zgâlțâiră violent pe Carlotta Madigan, trezind-o cu o durere de cap teribilă. În beznă, unicul ecran pulsa ca un ochi furios, ucigător de roșu.

— Fir-ar… Gemând, Carlotta se desprinse din brațele lui Royce și se sprijini, tremurând toată, de tăblia patului.

— ALARMĂ PRIORITARĂ! ALARMĂ PRIORITARĂ! ALARMĂ PRIORITARĂ!

— Ce pi…

Royce se sculă în capul oaselor, frecându-și ochii. Bâjbâi după comanda de pe noptieră și, în cele din urmă, o găsi. Vacarmul încetă, iar pe ecran se ivi un chip îngrijorat.

— Ce se-ntâmplă?! pufni Carlotta. Ar fi bine să fie cel puțin un cutremur de mari proporții! Ai idee cât e ceasul – indiferent cine-ai fi tu?

— Madison, de la Supravegherea Rețelei, răspunse scurt bărbatul. Iată ce se-ntâmplă!

Pe ecran apăru fața unei femei, cu ten gălbejit, ochi migdalați, păr negru, tuns scurt și glas plăcut, însă acum vibrând de încordare.

— Sunt Cynda Elizabeth de pe nava B-31, de pe Pământ. Am fost loviți de un meteor, sistemul de propulsie e avariat și echipajul suferă efectele accelerației prelungite. Avem nevoie de asistență medicală și de permisiunea de asolizare imediată. Joncțiunea cu planeta peste cinci zile. E o urgență. Nava B-31 în pericol…

— Gigantice godzille grohăitoare, șuieră Royce când tehnicianul de la Supravegherea Rețelei reveni pe monitor, sunt niște afurisite de *femocrate*!

Cu un efort suprem, Carlotta își alungă somnul și rosti autoritar și tăios:

— Canalul ăsta e codificat?

— Nu, răspunse tehnicianul.

— De ce naiba nu e?! Vrei ca blestemăția asta să se reverse peste toată planeta?

— A și făcut-o deja, replică bărbatul. Se emite pe zece lungimi de undă diferite – canale de comunicație, de știri, guvernamentale, de divertisment… totul necodificat.

„Cățelele dracu’! își spuse Carlotta. Au făcut-o intenționat. Navă avariată, pe naiba! Un semnal de avarie fals, ca să se asigure că n-avem altă alternativă.”

— Drăguț, murmură Royce. Foarte drăguț…

— Deci și tu crezi că-i o cacialma?

— Fac pariu că după ce vor asoliza, or să ne prezinte niște cazuri de bolnavi suferind de accelerație prelungită, și mai fac pariu că reparația propulsiei va dura destul de mult.

— *După* ce vor asoliza? *Dacă* vor asoliza, tăurașule!

Royce ridică din umeri.

— Avem de ales? Toată planeta le aude țipetele de ajutor.

— ’R-ar al… mârâi președintele. Ai dreptate, lua-le-ar naiba! Transmite-le că permisiunea de asolizare e acordată, urmă ea spre tehnician, și li se va oferi toată asistența medicală necesară. Emite pe toate blestematele alea de canale. Dup-aia, mai expediază-le un mesaj prin undă tahionică focalizată. Spune-le să mențină tăcerea absolută până le vom contacta. Și mai zi-le că dacă n-o fac, n-au decât să fiarbă dracului în suc propriu și să respire vid!

— Pot reformula mesajul ceva mai diplomatic? se interesă tehnicianul.

— Da, oftă Carlotta. Zi-o cât mai drăgăstos îți place, atâta vreme cât înțelesul rămâne foarte clar.

Royce decuplă circuitul, iar femeia aprinse o veioză cu lumină gălbuie și plăcută. Un moment, rămaseră tăcuți unul lângă celălalt, sub razele alinătoare.

— Și-acum? întrebă Royce.

Carlotta respiră adânc, apoi expiră lent.

— Acum, răspunse ea ceva mai calmă, ar fi bine să ne gândim.

„Să începem cu începutul, continuă femeia în minte. Ce trebuie făcut imediat? Votul parlamentar în chestiunea institutului a fost programat poimâine, cu trei zile înainte de asolizarea femocratelor…”

— Trebuie să amânăm votarea, rosti ea cu glas tare. La o dată ce va fi stabilită ulterior.

Royce încuviință din cap.

— Mi se pare greu de crezut că-i doar o coincidență, observă el. Pariez că Falkenstein știa de la început că femocratele se-ndreaptă încoace, și-s aproape sigur că ele știau la rândul lor de prezența lui *Heisenberg.* Deoarece călătoriile interstelare durează destul de mult, ambele părți cunoșteau situația din timp, ceea ce înseamnă că planurile de rezervă au fost deja elaborate în detaliu.

— Și?

— Dacă eu aș fi Falkenstein, aș ști cum să procedez. Aluziile mele în mass-media ar fi cam așa: Carlotta Madigan se opune institutului, Carlotta Madigan le-a permis femocratelor să asolizeze. Femocratele se opun tuturor Institutelor de Știință Transcendentală. Prin urmare, Carlotta Madigan este o cripto-femocrată. Prin urmare, un vot împotriva institutului reprezintă un vot pentru femocrație. Falkenstein a stabilit deja extrem de exact vectorul psihosexual.

— Drace… murmură Carlotta. Iar noi nu putem face absolut nimic… În mod sigur, femocratele vor solicita acces la mass-media și nu li-l putem refuza atâta vreme cât se află pe planetă. „Și nici nu le putem alunga, fiindcă au nava «avariată»”, își dădu ea seama și adăugă cu amărăciune: Bine ați venit în Războiul dintre Roz și Albastru!

Bărbatul părea însă mai puțin sumbru.

— Grație inefabilei mele înțelepciuni, sublinie el, am făcut *deja* ceva, deși prin omisiune. Tu n-ai adoptat deocamdată o poziție publică în chestiunea institutului și, până n-o faci, Falkenstein și femocratele n-au decât să se omoare între ei, însă nu te pot prinde la mijloc.

— Ai dreptate, tăurașule! zâmbi șters Carlotta.

„Și poate că nici nu-i chiar atât de rău, se gândi ea. În mod cert, femocratele se vor duela cu institutul, străduindu-se să le mobilizeze pe femei împotriva lui Falkenstein. Dacă nu intervenim până li se repară nava și putem scăpa de ele, poate că reușim să câștigăm de partea noastră suficiente voturi masculine ca să respingem institutul în parlament.”

— Se pare că în cazul de față, urmă ea cu voce tare, tărăgănarea deține valoarea cea mai importantă.

Aprobând din cap, Royce se dădu jos din pat.

— Deocamdată, pentru tine cel mai bine este să nu faci nimic. Eu o să elaborez un comunicat de presă în privința femocratelor și o hotărâre executivă de anulare a votării. O sărută ușor pe obraz: Ai putea chiar să te culci, fetițo!

Femeia zâmbi, urmărindu-i cu privirea fundul gol ce se îndepărta și se cuibări înapoi, sub pături. „Poate nu-i chiar atât de rău”, își spuse stingând veioza. Brusc, se părea că ea și cu Royce erau iarăși pe aceeași lungime de undă, ca în vremurile bune de-acum câteva săptămâni. Uneori, diferențele de opinii politice pot apropia și mai mult doi parteneri.

•

B-31 zăcea precum hoitul spălăcit al unei imense balene eșuate, într-o luncă verde crud, pe malul unui râu grăbit, la vreo douăzeci de kilometri nord-est de capitala Pacificei. Săptămânile de veghe petrecute la bordul ei începuseră deja să pară pentru Cynda Elizabeth un purgatoriu îndepărtat; așteptând sub soarele cald îmbarcarea pe vasul pacifican cu aripi portante, nările i se umpleau de parfumul subtil al ierbii de pe pajiște și de aromele dinspre râul clipocitor. Planeta aceasta îi asalta simțurile într-un mod direct, pentru care n-o pregătiseră benzile de instruire. Înverzită, pustie, neatinsă de cicatricele radioactive ale războiului ori de mileniile de miasme omenești ce făcea ca până și renăscutul Pământ femocrat să pară un tăciune pe jumătate muribund, Pacifica aducea cu un Eden pierdut, purtând semințele încolțite ale unui viitor mai bun.

— Ia uită-te la toți *bărbații* ăia, rosti Bara Dorothy, arătând spre forța de securitate pacificană ce asigurase un cordon în jurul navei. Nici măcar o soră printre ei!

Cynda își stăpâni o strâmbătură – pe de o parte ca să evite conflictul ideologic cu mentorul misiunii și, pe de altă parte, ca să nu fie doborâtă – victimă din nou a vreuneia dintre formidabilele capacități negative ale Barei Dorothy.

— În locul lor, aș fi procedat la fel, replică ea.

Bara Dorothy o privi bănuitoare, proptindu-și mâinile în șoldurile late și puternice. Cu un cap mai înaltă decât Cynda, având pielea foarte neagră, nasul lătăreț, ochii căprui pătrunzători și trupul cu mușchi proeminenți al unei femei care exersa zilnic, cu fanatism, câte o oră înaintea micului dejun,

mentorul stăpânea tehnica de adoptare, la cea mai măruntă provocare, a unor asemenea poziții de superioritate.

— Ce faci? o întrebă fără urmă de ironie. Iei apărarea fascho-șovinismului pacifican?

„Maică, iar am încurcat-o!” gândi Cynda. În calitate de lider de echipă, ea era șefa misiunii, cel puțin în privința contractelor diplomatice, însă Bara Dorothy își petrecea majoritatea timpului subliniind că nici măcar ea – *mai cu seamă* ea – nu era imună la interpretările mentorului făcute prin prisma doctrinei femocrate.

— Nu iau apărarea nimănui, replică liderul, arborând masca oficială. Îmi fac datoria, analizând tiparele sociale băștinașe. I-am *silit* să ne acorde permisiunea de asolizare, așa încât este normal să fie oarecum suspicioși și ostili. Toate studiile oficiale indică faptul că Pacifica *nu* este o planetă fățiș fascho-șovină. Ba mai mult, conducătorul guvernului e o soră. Așadar, este tactica *ei* de a opri deocamdată surorile să vină spre noi, întrucât știe că ele reprezintă un teren fertil pentru femocrație. Pe când bărbații… sunt *bărbați.*

— S-ar putea să ai dreptate, admise morocănos Bara Dorothy. Nu uita însă: cu o șefă de guvern nu se face o societate femocrată! După cum stă mărturie și modul în care le permite acestor bărbați să se îmbrace în uniforme, ba chiar să poarte arme.

Cynda încuviință evaziv din cap*. Într-adevăr,* exista ceva tulburător la bărbații pacificani, puternici și încrezători în sine, purtând pantaloni strânși pe picior și tunici bleumarin. Erau masculi animalici, complet diferiți de prăsitorii de acasă; semeți, stăpâni pe sine, aidoma fascho-macho-șovinilor din benzile de istorie, complet nedomesticiți. Femeia era înfricoșată, totuși disprețul de rigoare îi era temperat de ceva indefinibil și scârbos de neliniștitor.

De ele se apropie un mascul pacifican, bronzat, blond, cu părul lung și cam cu o jumătate de palmă mai înalt decât Bara Dorothy.

— Gata de îmbarcare, vorbi el fără pic de respect. Ambulanțele portante sosesc în câteva minute.

Pășind și mai aproape, le inspectă cu obrăznicie, din cap până în picioare.

— Pe aici, doamnelor, adăugă schițând o reverență ironică.

— Ai grijă cum te porți, prăsitorule! se răsti Bara Dorothy.

Pacificanul rânji ciudat.

— *Prăsitor*? repetă el și izbucni în râs. În tot cazul, e invitația cea mai rapidă care mi s-a făcut până acum!

Bara Dorothy încleștă pumnii. Păși amenințătoare înainte, dar bărbatul râse din nou.

— Vrei să ne luăm la trântă? chicoti el și-i făcu cu ochiul. Nu poți aștepta până rămânem singuri? Am o bărcuță frumoasă, am putea cina în Gotham, la Windhaven, apoi să facem o croazieră lentă și interesantă…

— Cred că fiecare a înțeles în mod greșit obiceiurile celorlalți, interveni rapid Cynda. Îmi pare rău dacă…

— Nu-i nevoie să te scuzi, făcu binevoitor pacificanul. Ați stat atâta vreme-nchise în cutia aia, fără niciun tăuraș… e normal să nu fiți atât de subtile în privința nevoilor voastre. Îi surâse iarăși Barei Dorothy: *Totuși*, chiar aici, în fața tuturor, *în timpul serviciului*?…

Pentru prima dată de când ținea ea minte, Bara Dorothy nu mai avu replică. Cynda se gândi că era posibil să-l atace pe bărbat și, chiar dacă spectacolul ar fi fost amuzant de privit, putea reprezenta un început teribil pentru o misiune diplomatică.

— Ar fi mai bine să ne îmbarcăm, glăsui ea.

— Da, așa zic și eu, aprobă pacificanul privind la mentor și chicotind în barbă, apoi întorcându-le spatele său lat.

„Sunt convinsă că prăsitorul ăsta știe exact ce se petrece”, aprecie Cynda Elizabeth, suind la bordul portantei. În realitate, nu se așteptase ca Bara să se prăsească atunci și acolo, ci se *distra* cu ea.

— Parazit fascho-șovin! mârâi Bara Dorothy încetișor. Animale-n călduri!

— Nu-s tocmai ca prăsitorii noștri de acasă, replică Cynda, străduindu-se să-și păstreze seriozitatea. Totuși, caută să-ți amintești că te afli pe Pacifica, nu pe Pământ. Dacă încerci să le comanzi prăsitorilor de aici precum celor îmblânziți de pe Terra, s-ar putea să-ți tragă o bătaie, așa cum obișnuiau vechii macho.

— Abia aștept să-ncerce vreunul!

„Și eu la fel, gândi Cynda privind mușchii ce jucau pe umerii și spinarea prăsitorului pacifican. Fac prinsoare că ei știu să *prăsească* așa cum o făceau macho de pe timpuri!” Se împurpură sub soarele arzător, apoi suspină. „Poate că surorile

mele au dreptate, continuă ea neauzită. Poate că în adâncul inimii, sunt o perversă, iubitoare-de-prăsitori…”

Pierdută în gânduri negre, Cynda o urmă supusă pe Bara Dorothy, care urcă pe puntea deschisă, la o depărtare sigură de echipajul alcătuit din prăsitori pacificani. După alte câteva clipe, vehiculul cu pernă de aer se desprinse de țărm și acceleră rapid. Căpătă o viteză amețitoare, plescăind peste râul învolburat și împroșcându-le cu o pulbere de stropi fini pe ambele femei, care stăteau pe metalul fierbinte al punții și priveau malurile verzi gonind într-o volbură năucitoare.

Bara se strâmbă, cu obișnuita ei expresie de dispreț.

— Mă face leoarcă, rosti ea. Hai în cabină!

— Du-te dacă ai chef, răspunse Cynda care se simțea încântată de dogoarea soarelui, de unduirea valurilor, de curentul înmiresmatului aer planetar, ba chiar și de dușul răcoros ce-i stropea chipul. Eu prefer să nu m-amestec cu toți prăsitorii ăia.

— Treaba ta, făcu Bara, pornind nesigură spre pupa.

Cynda rămase singură vreme de câteva minute, privind un stol de păsări mari, albastre, ce poposi scurtă vreme pe portantă, apoi fermele care defilau de ambele părți ale ambarcației, și se strădui după aceea să distingă momentul apariției capitalei pacificane, bucurându-se de senzația mișcării prin peisajul străin. Pentru prima dată de când fusese aleasă să participe la misiune, se gândi că s-ar putea ca în cele din urmă să-i placă.

— Bună! Cred că prietena ta nu mă agreează prea mult, dar tu ce părere ai?

Prăsitorul cel înalt și blond venise dinspre pupa. Se oprise lângă femocrată, dominând-o cu înălțimea lui, legănându-se pentru a contrabalansa mișcările portantei și stând cu mâinile în șolduri, în poziția caracteristică a Barei Dorothy. Uitându-se la el, Cynda descoperi că îi fixa prohabul ce amenința să plesnească. Îmbujorându-se, și nu doar de stânjeneală, își feri ochii.

— Nu-i chiar prietena mea, răspunse. Mai degrabă o colegă.

Surâzând, pacificanul se așeză lângă ea.

— Mă bucur… Vreau să spun că tipa este în mod clar lesbi, așa încât crezusem că voi două…

— *Lesbi*? Nu cred că știu cuvântul.

— O femeie care se culcă cu alte femei. Voi cum le spuneți?

— Păi... păi, în niciun fel. Dar voi cum spuneți unei femei care*... se prăsește cu bărbați*?

Pacificanul se apropie puțin mai mult de ea.

— N-avem un nume special, totuși mi-ar plăcea să-ți șoptesc la ureche câteva din cele obișnuite.

— Drept ce mă iei?! se răsti Cynda cu o indignare mult mai accentuată decât ceea ce simțea de fapt.

— Deci *ești* lesbi, se încruntă bărbatul.

— Bineînțeles! afirmă cu ipocrizie Cynda. Credeai că-s vreo *perversă* de iubitoare-de-prăsitori?

Bărbatul se lumină la față.

— Aha! exclamă el. Mă miram eu de ce cocoana face cam prea mult tărăboi!

Cynda Elizabeth înghență și-și aținti uitătura asupra apelor năvalnice, ferind-o de prăsitor; se simțea paralizată de spaimă și poate de încă ceva. „*De unde poate ști*? se întrebă. Oare pacificanii să fie *telepați*?” Ceea ce rostise cu atâta nepăsare prăsitorul reprezenta o taină îngropată atât de adânc în sufletul femeii, încât ea însăși n-o recunoștea decât pe jumătate, și chiar și atunci numai în momentele când era confruntată cu o absolut inevitabilă clipă de autorevelație. Din câte știa, nu-și manifestase niciodată deschis aceste... aceste fantezii perverse și dezgustătoare. O anumită răceală în pat cu surorile, nostalgia unor legături de durată sau semnificative – cu siguranță asemenea simptome dovedeau doar o tendință către asexualitate. Adevărata perversiune se petrecea numai în intimitatea minții ei – felul cum își imagina stându-i deasupra un macho atavic, atunci când era angajată într-o contribuție obligatorie la banca de fetuși cu un prăsitor cretin și nepriceput, sau cum visa o lance macho înăuntrul trupului ei.

Totuși, psihiatrele recunoșteau că până și aceste fantezii reprezentau regresii atavice normale, resturi evolutive provenite din componenta animală a creierului inferior. Doctrina afirma în mod limpede că *toate* surorile treceau ocazional prin așa ceva; iar asta nu constituia un motiv de îngrijorare, dacă fanteziile nu erau puse în practică. Doar *actul* contactului sexual neautorizat cu un prăsitor se pedepsea drept perversiune, iar asemenea delicte erau rare, deși impulsul anormal fusese recunoscut în mod științific drept relativ banal. Cynda nu se aflase niciodată în

pericol real de a păcătui în mod *concret* prin astfel de scârboșenii; de fapt, nici nu luase în serios posibilitatea de a-și pune în aplicare fanteziile atavice. Ele rămăseseră de-a pururi o rușine intimă, tăinuită în siguranța propriei minți.

Prăsitorul pacifican le citise însă cu precizie, de parcă ar fi fost întipărite cu litere de foc pe chipul Cyndei. „Maică, se gândi ea, chiar așa de clare să fie?”

— Te-am ofensat? întrebă încetișor bărbatul, cu o tandrețe uluitor de ne-prăsitoare în glas. Iartă-mă… Noi am auzit că toate femocratele sunt lesbi, dar… în sfârșit, uitându-mă la tine, îmi vine greu să cred…

Cynda îl privi pe pacifican și nu zări nici obișnuitul servilism prăsitor, nici atavica aroganță macho. Distingea doar simpla îngrijorare, dorința pentru un contact receptiv – sentimente la fel de umane ca ale oricărei surori. Până și o anumită forță stranie, înveșmântată în blândețe, care genera niște senzații aparte în măruntaiele femeii.

— Nu-i nimic, zâmbi ea. Cred că avem de învățat unii despre alții mult mai multe decât pot încăpea pe benzi.

În depărtare, acolo unde râul se lățea, vărsându-se în ocean, turnurile, insulele și podurile capitalei pacificane apăreau conturate fantomatic pe cer, – un oraș străin, unduindu-se în imaginație.

— Poate că ne putem ajuta să învățăm reciproc, zise pacificanul. Eu mă numesc Eric Lauder. Caută-mă dacă ai timp, să-ți arăt orașul, indiferent dacă ești lesbi sau nu. Arătă șiret cu bărbia spre pupa: Dac-o să mă lase prietena ta…

— Ți-am spus, se enervă Cynda, nu-i prietena mea. Iar liderul misiunii sunt *eu,* nu Bara Dorothy. *Eu* sunt șefa.

— *Sigur* că da, o îngână provocator prăsitorul. Ei bine, dacă tot zici că ești cucoana-șefă și femeie liberă, îmi dai o întâlnire?

— O să mă gândesc, replică Cynda cu indiferență.

Pe dinăuntru însă clocotea de o mânie neputincioasă. „Cum să nu – oficial, eu sunt șefa!” Totuși, Bara Dorothy reprezenta în mod direct Comitetul Surorilor; cuvântul ei atârna decisiv în problemele de doctrină – putea suspenda pe *oricine* pentru vreo abatere necorectată. Și cine anume decidea *când* acea chestiune ține de doctrină? *Bara Dorothy*!

•

Acum, pentru prima dată de când misiunea pornise să se adune pe Pământ, Bara Dorothy începea să aprecieze, fără tragere de inimă, înțelepciunea surorilor în alegerea unui personaj dubios, precum Cynda Elizabeth, în calitate de lider oficial. „Cu siguranță, *eu* nu m-aș fi putut descurca în felul acesta cu localnicii. N-aș fi avut disponibilitatea…”

Motonava cu aripi portante le dusese până la o clădire mică și anonimă, de pe o insuliță izolată de la periferia capitalei, unde fuseseră ținute – practic sub arest – până la întrevederea cu Carlotta Madigan, desfășurată în biroul ei din clădirea Parlamentului. Echipajul motonavei, paznicii, până și bucătarii din clădirea unde fuseseră cazate erau cu toții prăsitori atavici îngâmfați, macho desprinși direct din benzile de istorie. Se părea că, în mod intenționat, pacificanii le izolau de orice contact cu surorile locale.

La sugestia Cyndei, își petrecuseră timpul urmărind rețeaua mass-media planetară. După cum Bara se așteptase, savanții transcendentali își începuseră deja campania pentru un institut, prin cele mai abject imaginabile apeluri la adresa tendințelor fascho-șovine existente în toți prăsitorii. Ei bine, asta era excelent! Cu cât faușții aceia fascho-șovini lucrau mai mult asupra psihicului masculin, cu atât mai evident și mai ostentativ urma să devină, în ochii surorilor locale, chiar nelămurite deocamdată, dezgustătorul macho al prăsitorilor pacificani. Strategia clasică era de a polariza sexele, conducându-le apoi pe surori în lupta de preluare a domeniului ce le aparținea de drept; polarizându-i pe prăsitori pentru a le sprijini institutul, savanții transcendentali nu făceau altceva decât să servească drept aliați involuntari femocrației.

Iar acum, Cynda Elizabeth se descurca excelent, asigurându-și necesara libertate de acțiune față de guvernul pacifican – *asta* trebuia să i-o recunoască micuței iubitoare-de-prăsitori! Ei patru se aflau de o jumătate de oră în cabinetul micuț al lui Madigan, iar Bara își înghițise greața, permițând „liderei” oficiale să vorbească cel mai mult.

— Presupun că *ar fi* un pic exagerat să obligăm întregul echipaj să rămână pe navă până la terminarea reparațiilor, spunea Carlotta Madigan. Acceptând că totul este așa cum ați declarat.

— Dacă doriți, puteți inspecta nava, declară, cu nevinovăție, Cynda. Veți constata că totul este așa cum l-am descris. Două sute de surori se află în somn adânc. Navele noastre pur și simplu nu sunt îndeajuns de mari pentru a avea instalații de întreținere a vieții și spațiu locuibil pentru atâtea pasagere.

— Și ar fi crud și inuman să nu le permitem să se trezească și să-și dezmorțească picioarele, interveni ironic prăsitorul lui Madigan.

Prezența acestui Royce Lindblad – un specimen de animal masculin cu totul dezgustător – fusese până acum lucrul cel mai dificil de suportat de către Bara. Poate fiindcă se simțea instantaneu atrasă de Madigan – o soră mândră, debordând magnetism sexual și putere carismatică, o aristocrată încă incomplet cizelată. „Ce mi-ar mai plăcea să-i arăt cum trebuie să fie surorile între ele...” își spuse Bara. Era însă dezgustător de evident că Lindblad obișnuia să violeze, cu netrebnica-i lance, floricica lui Madigan. Înrăutățind și mai mult situația, Madigan îi permitea prăsitorului ei să participe la discuție ca un aproape-egal și, departe de a i se supune ascultător, el părea să privească acest privilegiu inimaginabil drept ceva absolut firesc.

— Mă bucur că sunteți de acord, zâmbi Cynda către Lindblad. Noi nu solicităm ospitalitate oficială. Vom plăti totul, vom locui în case obișnuite și vom avea grijă de surorile noastre.

Bara Dorothy clătină imperceptibil din cap. „Ăsta-i motivul pentru care folosirea unei lidere ca Cynda Elizabeth reprezintă o manevră genială! își spuse ea. E adevărat că prezintă nenumărate tendințe atavice de iubitoare-de-prăsitori și nu te poți bizui pe ea din punct de vedere ideologic, dar ce *alt* tip de soră s-ar putea adapta atât de bine discuțiilor cu băștinașii, fiind chiar în stare să-i zâmbească prăsitorului ăsta arogant și să-l trateze ca pe un egal? Eu, în niciun caz!”

— Toate bune și frumoase, interveni Lindblad cu incredibila lui insolență macho. Dar la urma urmelor, cu ce ocazie pe aici?

— V-am spus, rosti cu blândețe Cynda, am fost lovite de un meteor și...

— Perfect, dar ce drepturi ați considerat că aveți pentru a veni spre Pacifica fără acceptul nostru prealabil?

Bara nu mai putu suporta atâta obrăznicie.

— Nu veneam spre Pacifica, izbucni ea. În momentul accidentului, ne îndreptam către Alcheson, în misiune de asistență tehnică. Acesta era sistemul solar cel mai apropiat și…

— Alcheson e o planetă femocrată, nu-i așa? întrebă cu asprime Lindblad.

— Și ce importanță are?

Mentorul pricepu însă că blestematul de prăsitor ghicise adevărul. Dacă pacificanii ar fi solicitat o confirmare din partea lui Alcheson, cei de acolo ar fi susținut scenariul elaborat cu mult înainte de a simula avaria navei. Creatura aceasta susținea că o confirmare de pe Alcheson n-ar fi reprezentat câtuși de puțin o dovadă credibilă.

Madigan aruncă o privire către Lindblad, confirmându-și parcă un nedeclarat acord psihic și lăsând impresia că-l consultă pe bărbat. El ridică din umeri și de-abia atunci președintele Carlotta vorbi. Într-adevăr, așteptase acordul lui!

— Bănuiesc că, în acest caz, va trebui să acceptăm explicația ca atare, zise Madigan. Nu avem nicio acuzație împotriva voastră.

— Îmi pare rău că apreciați ca fiind necesară o asemenea fundamentare juridică, ripostă Cynda cu un calm glacial uluitor, continuând să joace rolul diplomatei netulburate.

— Suntem o societate democratică, sublinie Lindblad. Avem o legislație și o Constituție după care ne călăuzim – chiar și atunci când instinctele ne spun să procedăm în mod diferit.

— De aceea le-ați permis savanților transcendentali să-și vomite în rețeaua voastră mass-media mizeriile fascho-șovine? întrebă Bara.

Cynda Elizabeth îi azvârli o uitătură dezaprobatoare. Proasta nu-și dădea seama că prăsitorul le oferise porția pe care o așteptau? Pentru o clipă dementă, Bara aproape că invidie felul în care Madigan și prăsitorul ei păreau capabili să se coordoneze fără o vorbă, reacționând și gândind ca o singură făptură.

— Exact, replică Lindblad privind-o superior.

În sfârșit, Cynda pricepu situația.

— Deci nu vă deranjează dacă vom proceda în mod similar? rosti ea, pe un ton retoric. Este adevărat, am ajuns aici printr-o întâmplare, totuși considerăm că este de datoria noastră să contracarăm genul de propagandă fascho-șovină, oriunde o

întâlnim. Libertatea schimbului de idei constituie esența democrației, nu-i așa?

Prăsitorul hohoti sarcastic.

— Am spus ceva amuzant?

Madigan surâse cu milă.

— Solicitarea voastră n-a fost tocmai ne-anticipată, vorbi ea ironic. Ce doriți: exclusivitatea unui canal din rețea?

— Nu va fi necesar așa ceva, răspunse Cynda. Vom cumpăra spațiu de emisie pe canalele obișnuite de pe piața liberă, în funcție de necesități. În schimbul cooperării voastre, am dori să facem o donație.

— O *donație*?

— Avem în navă o mare colecție de benzi. Istorie, filosofie, materiale culturale și altele asemenea. Am fi mulțumite să le descărcăm – în mod gratuit – în băncile de memorie destinate accesului public.

— Un act de extremă generozitate, comentă Lindblad.

— Noi nu credem în necesitatea obținerii unui profit de pe urma cunoașterii, continuă Cynda. Nu avem o economie capitalistă. Ați fi de acord cu aceste propuneri?

— După cum, fără îndoială, știți, nu dispunem de o alternativă legală, zise Madigan.

— Sperasem că vom putea conlucra în spiritul prieteniei, observă Cynda. Nu în limitele acestei baze legale.

— Ați obținut ce-ați dorit, așa că scutiți-ne de alte frecții cu ulei de pântecos! se răsti Lindblad. Nu suntem idioți! Știm de ce vă aflați aici, știm că ne-ați prins în capcana propriei Constituții, nu credem că ați fost silite să asolizați din cauza vreunei avarii – și nu ne place nimic din toate astea. Vi s-a permis să rămâneți datorită instinctelor noastre umanitariste… Vi s-a acordat accesul la mass-media pentru că, pe Pacifica, legea are prioritate față de oportunitatea politică – și uneori față de judecata sănătoasă – deși nu m-aș aștepta ca *voi* să-nțelegeți toate motivele astea.

Bara Dorothy țâșni în picioare, cu pumnii încleștați, și o fulgeră cu privirea pe Madigan.

— E de-a dreptul intolerabil! răcni ea. Ai de gând să-i permiți unui *prăsitor* să-i vorbească în felul acesta unei surori, în prezența ta?

Madigan îi răspunse cu o căutătură înghețată:

— Royce este ministrul mass-media. Are tot dreptul să spună ceea ce crede. Mai mult decât atât, în cazul de față el vorbește în numele administrației mele.

— Vrei să spui că acest…

— Gura, Bara! izbucni pe neașteptate Cynda Elizabeth. Strânse din umeri și reuși chiar să surâdă: Vă rog s-o scuzați pe colega mea. Modurile noastre de comportament sunt diferite și ea resimte șocul cultural.

Lindblad rânji rece.

— Pe Pacifica, chiar și *ea* are dreptul să spună ce-i place. Poate că, într-o bună zi, veți pricepe înțelepciunea acestui lucru.

— Poate… încuviință Cynda, cu un ton extrem de ciudat.

Treptat, furia Barei se domoli. „Mica iubitoare-de-prăsitori este o diplomată, gândi ea, iar eu nu-s în niciun caz. De la fiecare după capacități…”

Madigan se sculă în picioare și declară pe un ton oficial:

— Conform legislației pacificane, vi s-a acordat libertatea de mișcare pe planetă, precum și accesul liber la mass-media. Apreciez că, deocamdată, nu mai avem nimic de discutat. Ca atare, audiența a luat sfârșit.

Concedierea aceea rapidă o lăsă pe Bara Dorothy cu sentimente extrem de ambigue asupra rezultatelor. Vorbind din punct de vedere legal, ele căpătaseră tot ceea ce doriseră să obțină.

Cu toate acestea, deși se așteptase la ostilitatea inflexibilă a prăsitorilor pacificani, dușmănia manifestată de Carlotta Madigan o surprinsese, o tulburase și derutase. Văzuse o femeie care conducea o întreagă planetă – o paradigmă a virtuților surorilor –, dar părea la fel de ostilă femocrației ca și un prăsitor macho! Ea însăși o femocrată înnăscută, îi permisese prăsitorului să controleze nota audienței, aidoma unei stârpituri de dinaintea Holocaustului! Era normal, n-avea niciun sens și, lucrul cel mai rău dintre toate, Cynda Elizabeth părea să se fi adaptat perfect situației străine.

Indiferent ce cusur al Cyndei făcuse posibil acest lucru, el era – în mod clar – necesar și util, cel puțin deocamdată, atâta vreme cât tendința psihologică nu se transpunea într-o acțiune abominabilă. Exceptând numirea deliberată a Cyndei Elizabeth, întregul echipaj al misiunii fusese supus unei selecții neobișnuit de severe, pentru a îndepărta surorile cu tendințe deviaționiste

potențiale. În ciuda acestei măsuri, Bara își dădea seama că, pe Pacifica, disciplina ideologică se cuvenea să fie menținută mult mai strict decât bănuise. Planeta duhnea a perversiune – și încă una extrem de subtilă și de insinuantă. Locul părea special conceput pentru a învia înclinațiile cele mai rele ale surorilor celor mai bune.

În chip straniu și sinistru, exemplul unei Carlotta Madigan, pervertită sexual, dar potentă politic, era mai periculos decât orice mascul fascho-șovin.

• Capitolul 9

Misiunea închiriase al doilea etaj al lui „Sirius” – un hotel modest, aflat pe una dintre cele mai mari insule din centrul Gotham-ului. Majoritatea camerelor fusese transformate în dormitoare prin simpla ticsire cu paturi, iar restul deveniseră birouri de lucru, instalându-se printre piesele de mobilier inițiale console pentru rețea, fișete, mese de lucru și calculatoare. Bara Dorothy insistase asupra acestei proceduri; rezervele creditelor galactice ale femocratelor erau mai reduse decât ar fi fost politic să se dezvăluie, dar în același timp părea înțelept să se păstreze discreție asupra operațiunilor centrale, cel puțin în etapa actuală.

În vreme ce Cynda făcea turul de onoare al planetei, Bara rămase în Gotham, coordonând campania împreună cu Mary Maria, experta în psirăzboi, care se ocupa de firmele producătoare locale și de ministerul mass-media – și planificând asediul asupra mijloacelor de comunicare în masă.

Prima fază a campaniei se desfășura pe două fronturi. Cynda călătorea pe planetă, într-o navă închiriată, împreună cu un anturaj de aproape douăzeci de femocrate-tutori. La fiecare escală, ea se întâlnea cu alte femocrate-tutori, care se deplasau singure, utilizând transportul public. După ce nava Cyndei pornea mai departe, rămânea să funcționeze o celulă locală; datorită numeroaselor veniri și plecări, autorităților pacificane avea să le fie dificil să-și dea seama că se punea la punct o rețea planetară.

Între timp, bătălia mass-media era purtată din Gotham. Tutorii de aici înființaseră celule în oraș, începuse o subtilă activitate de influențare a delegatelor, iar Bara Dorothy coordona efortul general, din biroul ei situat în „Sirius”, evitând orice contact cu băștinașii. Avusese suficientă intuiție pentru a pricepe că pur și simplu nu putea să întrețină relații diplomatice cu pacificanii și nici nu simțea nevoia să încerce.

„Sunt aici, se gândea ea, izolată în acest birou, aproape ca și cum aș fi tot în B-31, lucrând exclusiv pentru subordonate.” Cabinetul ei fusese amenajat în odaia cea mai mare și poate cea

mai țipător împodobită de pe tot etajul – pereți roșu de Burgundia, plafon alb, un gigantic pat oval, poleit, o holomurală imensă a unei scene montane (care rula de la răsăritul soarelui la asfințit și apoi, printr-o noapte incredibil de înstelată, din nou până la răsărit, în concordanță cu ora din Gotham), măsuțe din lemn bongo sculptat, o canapea îmbrăcată în catifea cafenie și, deasupra patului, o oglindă amplificatoare. Mobilierul inițial nu fusese înlăturat – Bara chiar dormea în patul acela obscen – însă efectul de budoar fusese înlăturat fără milă de către completările funcționale: o simplă consolă de rețea, un calculator micuț, un banal birou ieftin, trei fișete pentru benzi și o uriașă hartă demografică a planetei.

Femocrata studia cu satisfacție sporită harta. Zonele cu cea mai mare densitate feminină – Gotham, Insularia, orașul antarctic Valhalla – erau reprezentate în roșu palid. Treimea estică a Columbiei avea un galben intermediar, deșerturile și junglele de abia locuitului Horn afișau un alb neutru, cu excepția punctulețului galben al Hollywood-ului, iar Cordii prezentau un bleumarin sinistru. Pioneze argintii indicau celulele femocratelor-tutori deja instalate, iar gămăliile verzi arătau obiectivele viitoare. În general, aceste marcaje erau grupate în jurul Gotham-ului, prin așezările Insulariei și Valhallei, precum și de-a lungul Marelui Fluviu Albastru. În Hollywood exista o pioneză, dar în Cordi niciuna. Două treimi dintre celule purtau culoarea argintie.

Prin ușa permanent deschisă, în birou pătrunse Wanda Claudine, o blondă micuță și zveltă, care după asolizare se culcase de două ori cu Bara. Îi zâmbi mentorului fâțâindu-și fundulețul grațios când se apropie de hartă, luă o pioneză verde de pe țărmul nord-estic și o înlocui cu una argintie. Bara simți un fior de dorință.

— Mănânci nițică miere diseară, Wanda? o întrebă.

Blonda îi zâmbi radios – și poate puțin cam fals, își spuse Bara.

— E întotdeauna o plăcere și o onoare, răspunse ea. După cină?

Bara încuviință.

— Nimic nu se compară cu ceva dulce ca desert, spuse ea cu amabilitate.

În același timp însă se întrebă, ca întotdeauna, câte din amantele ei erau sensibile la farmecul trupului superb și al gurii pline de subtilitate, și câte se culcau cu femocrata mentor al misiunii pentru a-și asigura bunăvoința acesteia. „Ei bine, filosofă ea, tot după cum abundența amantelor doritoare reprezintă un prerogativ al puterii, tot așa nesiguranța sincerității lor constituie un inevitabil produs secundar.”

— Vrei s-o trimiți la mine pe Mary Maria? rosti apoi, cu glas tare.

Așteptând-o pe experta în psirăzboaie, solicită calculatorului o analiză a stării actuale a celulelor. Fiecare celulă era alcătuită din trei pământene: o femocrată-tutor publică și două secrete. Tutorul public înființa, cât mai discret cu putință, un grup de studiu al femocrației și toate cele trei membre încercau să le convingă pe localnice să participe în mod individual la întâlnirile bisăptămânale – tutorii secreți jucând rolul unor pacificane deja convertite.

În felul acesta, chiar dacă la primele întruniri nu participa decât o singură soră pacificană, ea putea constata că împărțea interese comune cu cel puțin două concetățene, oferindu-se în același timp băștinașelor și niște „convertite instantaneu”, drept exemplu de urmat. Atunci când o celulă atingea nivelul de participare de douăzeci de persoane, tutorii secreți se desprindeau și întemeiau noi celule, ca pacificane cărora li se încredințase această misiune din partea surorilor de celulă. În următoarea etapă, adevăratele surori pacificane căpătau aprobarea înființării de noi celule, astfel încât în etapa a treia de dezvoltare era deja indigenă și devenea greu de urmărit până la sursa ei extraplanetară. În felul acesta, femocrația urma să se răspândească în progresie geometrică, ajungând rapid o adevărată mișcare de masă pacificană, independentă de misiunea terestră, cu excepția coordonării, educației ideologice și susținerii prin mass-media.

Pentru această fază de început, cifrele afișate de calculator erau excelente. O treime din celulele aflate în stare de funcționare dăduseră naștere la câte două celule secundare și existau deja șapte celule terțiare complet pacificane.

Asta însemna că numărul surorilor cel puțin interesate de cauză se ridica la aproape două mii. „Cred că acum suntem gata

să-ncepem bombardamentul mass-media”, se gândea Bara Dorothy, în clipa în care Mary Maria pătrunse în odaie.

Mary era o soră roșcovană și pieptoasă; întrucât în cea mai mare parte a timpului avea relații directe cu pacificanii, începuse să adopte moda vestimentară a acestora – azi purta o tunică verde, vaporoasă, ce-i dezgolea sfârcul brun al unui sân. Stilul respectiv o tulbura pe Bara la nivel ideologic, fiindcă se adresa în mod direct atavicei fixații mamare a prăsitorilor. Mary Maria trebuia urmărită cu atenție. Desigur, era necesar ca ea să se integreze într-o anumită măsură structurii pacificane, însă trebuia evitat complet rolul pe care era chemată să-l îndeplinească.

— Cred că suntem gata să începem războiul mass-media, Mary. Ce avem pregătit pentru canalele rețelei?

— Destule, răspunse prompt Mary. Pe lângă benzile deja aduse cu noi, am completat vreo zece ore cu actori locali – inclusiv prăsitori, care par doritori să joace în *orice* pentru bani. Și pentru întrezărirea unei țâțe, adăugă ea rânjind.

— Nu trebuie să-ncurajezi așa ceva! se răsti Bara, strâmbându-se. Nu doresc ca vreuna dintre surorile noastre să fie percepute ca potențiale obiecte sexuale de către prăsitorii băștinași.

— Ușurează însă *realmente* discuțiile, se apără Mary Maria. E uluitor cum li se îmbâcsește gândirea, atunci când li se bagă sub nas un sân dezvelit. Ba chiar patetic…

— Nu-mi pasă! mârâi mentorul. Surorilor nu li se permite să devină obiecte sexuale visate de prăsitori, indiferent dacă asta-ți ușurează ori nu munca…

Mary Maria se îmbujoră.

— Cred că nu sugerezi că aș…

— Nu te acuz de nimic, Mary, rosti Bara mai calmă. Pur și simplu mă asigur că nu se pot ivi asemenea posibilități. De azi înainte, toate surorile care intră în contact direct cu prăsitorii locali vor fi înveșmântate neutru din punct de vedere sexual. Începând de acum, aceasta e doctrina oficială. Deși înțeleg că, poate, astfel vei fi lipsită de un anumit avantaj psihologic util, nu trebuie să uităm niciodată că pragmatismul nu reprezintă o justificare pentru deșteptarea tendințelor atavice, fie la prăsitorii locali, fie în noi înșine. Pricepi ce-ți spun?

— Da, Bara. Sper totuși să nu crezi…

— Nu reprezintă absolut nicio aluzie la tine, Mary, spuse cu sinceritate Bara. Tu nu ești…

Se opri. Fusese gata să spună: „Tu nu ești Cynda Elizabeth.” Nu avea însă rost să pomenească problema *aceea* în fața cuiva care era subordonata amândurora.

Ridicând din umeri, zâmbi spre Mary Maria, gonind gândul neplăcut.

— Bun, reluă ea pe un ton mult mai practic, cred c-ar trebui să începem cu materialele standard antifascho-șovine…

— Eu zic totuși să pornim cu lucruri mai subtile. Aici, fascho-șovinismul este mult mai rafinat, mai ales pentru că femeile domină structura politică și pe cea economică.

— Parcă n-aș denumi drept „rafinate” atitudinile acestor tauri pacificani, cum își spun ei, se încruntă mentorul.

Mary izbucni în râs.

— În niciun caz n-au o părere proastă despre ei înșiși ca obiecte sexuale râvnite, aprobă ea. Din păcate, același lucru este valabil și pentru femeile pacificane.

— Exact în direcția asta o să începem. Lăsăm economia și politica și ne concentrăm asupra dominației sexuale masculine. Surâzând ușor, Bara continuă: Amicii noștri de pe *Heisenberg* au făcut o treabă excelentă împingându-i pe tauri să adopte atitudini sexuale mai arogante decât posedă ei în chip firesc. Au adus fascho-șovinismul masculin în sprijinul blestematului lor de institut. Perfect! Să le băgăm cu nasurile în chestia asta pe surorile pacificane. Falkenstein îi aduce pe prăsitori în sprijinul cauzei lui și tinde deja să le ridice pe surori împotriva sa, deși acestea n-au un țel limpede. Să li-l oferim noi! Să facem din femocrație lidera opoziției planetare împotriva unui institut pacifican.

Mary Maria căzu pe gânduri câteva clipe, apoi exclamă:

— Excelent! Savanții transcendentali ne-au oferit *într-adevăr* un subiect local perfect pentru a le polariza pe surori. Ne vom construi campania pe ideea asta. Mă apuc imediat de treabă!

După plecarea ei, mentorul își roti scaunul și privi planiglobul Pacificei. „Ăsta-i lozul cel mare! se gândi ea. Centrul Plasei mass-media galactice! Dacă feminizăm planeta, țelul suprem al unei civilizații galactice femocrate se va putea obține în câteva decenii, nu secole. Iar circumstanțele sunt perfecte – șeful guvernului este o femeie și femeile au deja un statut economic

ușor dominant, așa încât modificarea va fi foarte subtilă atunci când surorile vor controla produsul Plasei pacificane. Vom menține «Știrile Galactice» și exportul de divertisment, bazându-ne pe rezervorul uriaș de talente locale – atât doar că se va schimba structura mitică de bază. Și cel mai frumos e că surorile pacificane sunt mult mai pricepute ca noi în privința asta… Ce însemnată contribuție vor aduce cauzei surorilor, după eliberare!

Poate chiar asta, continuă Bara în gând, constituie principala tărie a femocrației. Singura schimbare căutată de noi este deșteptarea deplină a conștiinței în surorile de pretutindeni. Fără o hegemonie politică impusă din exterior – doar surori complet conștiente pe toate planetele locuite de oameni, exercitându-și suveranitatea de drept, în felul lor propriu, eliberate de fascho-șovinismul animalic al prăsitorilor, ce a fost pe punctul de a distruge Pământul.

Unitatea noastră este cea a conștiinței comune, nu a unei ordini politice impuse – nu agresiunea teritorială caracteristică maimuțelor, singurul fel de unitate pe care o pot înțelege prăsitorii. Printre surori, diversitatea devine un atu, nu o sursă de slăbiciune și conflict în eterna confruntare a prăsitorilor pentru supremația totală, pe care niciun trib de-al lor n-o poate dobândi vreodată. De aceea, victoria noastră e inevitabilă!"

Bara Dorothy suspină. „Poate că într-o bună zi, vom izbuti să ne clonăm ca blestemații aceia de savanți transcendentali. Atunci nu va mai fi nevoie de prăsitori și măreţul vis va deveni realitate – o galaxie de femei, o umanitate permanent în pace, unitatea surorilor, infinită în spațiu și timp, continuând atât cât vor sclipi stelele."

•

Montaj foarte rapid al unor imagini din benzi foarte vechi și filme pământene antice: o maimuță pre-umană spărgând, cu ajutorul unui os de animal, țeasta altui hominid hirsut; o legiune romană jefuind un sat al galilor; cazaci călări biciuind evrei îngenuncheați; un pluton de naziști SS mitraliind bărbați, femei și copii, în piațeta unui sătuc; o femeie zbierând, alergând prin junglă și strângând la piept un copil atins de napalm, în vreme ce soldați cu căști privesc totul cu o indiferență profesională. Intermitent, suprapunerile unor fulgerări rapide de explozii nucleare.

Glas de femeie din off: Din trecutul pre-uman și până la Holocaustul ultim, istoria a însemnat povestea neomeniei bărbatului față de alt bărbat… și față de femeie.

Montajul se încheie cu secvențe ale diverselor orașe terestre vaporizate de exploziile termonucleare.

Glas de femeie din off: Gloria finală a imboldului falic spre putere – cel din urmă război, cel care a distrus aproape complet planeta ce ne-a dat naștere. Cu toate acestea, ceea ce putea fi ultimul apus al omenirii a devenit răsăritul unei epoci noi…

Suită de imagini dizolvându-se succesiv una în alta: femei în piei de animale alăptându-și copilașii în jurul unui foc de tabără; Madona legănându-l în brațe pe pruncul Cristos; o balerină executând piruete; o infirmieră îngrijind răniți într-un spital de campanie; țărănci rusoaice secerând grâu; femei mărșăluind pe o stradă dintr-un oraș; Carlotta Madigan adresându-se parlamentului pacifican.

Glas de femeie din off: Pentru că, dintotdeauna, istoria omenirii a însemnat și epopeea anonimă a femeii. Femeia, dăruitoarea de viață… Femeia, inventatoarea iubirii… Femeia, paznicul căminului… Femeia, tămăduitoarea trupurilor și a sufletelor sfărâmate – și acum, în cele din urmă, femeia, aducătoarea păcii.

Plan mediu al unui bărbat cu ochi încercănați, îmbrăcat în zdrențe, ghemuit pe un maldăr de dărâmături. Este flancat de două femei înalte, cu ochi scânteietori, purtând șorturi și tunici. Obiectivul focalizează pe fața bărbatului, răvășită de emoție.

Bărbatul (vorbind direct spre obiectiv): Ce pot să zic? Timp de milioane de ani, noi am stăpânit Pământul și ne-am luptat pentru glorie, iar rezultatul final a fost… *acesta.* Și noi am crezut în pace – am crezut în ea cu atâta tărie, încât am luptat în zece mii de războaie și am înălțat munți de leșuri ca s-o obținem. (Ridică din umeri.) Am încercat. Am dat greș. N-am văzut altă cale. Acum suntem puțini, obosiți și distruși de propria noastră mână. Acum nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să ne ascultăm nevestele, fiicele, mamele și surorile, al căror sfat nu l-am căutat niciodată, și să sperăm că *ele* pot afla calea pe care n-am găsit-o încă de când am coborât din copaci pentru a deveni ucigașii câmpiei. Renunțăm… Lăsăm făclia în niște mâini mai curate…

Tinerele îl ajută să se scoale, clătinându-se.

Imagini ale orașelor pământene distruse, din ale căror ruine încep să se ridice clădiri noi, peste tot forfotind femei cu ochi strălucitori; finalul este o lungă transfocare prin canioanele de zgârie-nori dărâmați ai New Yorkului, până ce obiectivul descoperă Statuia Libertății, intactă încă în mod straniu: femeia cea nobilă înălțându-și torța tot mai sus, în aura unui răsărit de soare…

•

Glas de bărbat din off: Și-acum, știința transcho-șovină vă prezintă ultimul episod zvâcnitor de mătărângă din „Mercenarii Miezului Nopții”. Luați-o repede la frecat, tăurașilor!

Plan general al unei languroase scene de harem – draperii de voal; lumini trandafirii. Pe un divan stă tolănit un bărbat; pieptul îi este dezgolit și se văd sfârcurile roșii, strălucitoare. Poartă doar niște pantaloni azurii, subțiri precum pânza de păianjen, și miroase, visător, o floare galbenă. Tresare la auzul unor zgomote ce provin din afara cadrului.

După o clipă, alți doi bărbați îmbrăcați similar apar mergând cu spatele și împleticindu-se, urmați de trei femei uriașe, în veșminte negre strânse pe trup, purtând între picioare gigantice penisuri artificiale din cauciuc roșu – lungi de aproape un metru și jumătate și având grosimea unui braț. Femeile țin imensele mădulare cu ambele mâini și le utilizează precum niște bâte extrem de incomode, cu care îi asaltează pe bărbați, în pofida țipetelor acestora, lovindu-i peste chipuri și fese.

Penisurile sunt însă lungi, elastice și grele, așa încât încercând să-i pocnească pe cei urmăriți, femeile se clatină și-și pierd echilibrul. Din greșeală, două dintre ele se ciocnesc reciproc și reacționează cu mânie. Încep să se dueleze, mânuind sulele de cauciuc, într-o parodie grotescă a unui asalt de scrimă. A treia femeie se întoarce să privească și dă drumul penisului pentru o clipă. Apendicele cauciucat se apleacă, târându-și căpățâna pe podea, iar femeia, neatentă, se împiedică de el și zboară cu picioarele în sus, peste tovarășele ei luptătoare. Toate trei cad la podea într-un vălmășag de trupuri, continuând să se lovească una pe cealaltă cu penisurile, aidoma unor copii care se bat cu perne, în vreme ce bărbatul de pe divan rămâne mirosind floarea, într-o atitudine de superioritate…

•

Suji Corwin privi pe fereastră, plictisită. Arcuindu-se deasupra orizontului mărginit al zonei rezidențiale din Valhalla, cupola de permasticlă se înălță sură, stăvilind gerul mușcător din Thule, dar nu și veșnicul crepuscul sumbru ce plutea peste continentul antarctic, aidoma unei eterne pâcle mohorâte. În interiorul odăiței închiriate, douăsprezece femei stăteau în cerc, formulându-și opiniile inconsistente asupra stării universului; azi se părea că au drept obiectiv noile programe pompate în rețea de către femocrație. Suji avea impresia că, în majoritate, partenerele de dialog erau la fel de scârbite ca și ea.

„Mă-ntreb de ce se-ncurcă *ele* cu femocrația? se gândi Suji. Oare și taurii lor se comportă ciudat în ultima vreme, așa, ca Ron? Se simt ofensate de majoritatea serialelor transcendentale de tipul „Mercenarii Miezului Nopții”? Sau, pur și simplu, sunt curioase să vadă ce înseamnă ca femeile să se adune laolaltă, fără tăurașii lor, și să-și alcătuiască propria societate secretă și cam prostească? *Ori, în ziua de azi, toți se pricep la mass-media*?”

— Ai prins „Mercenarii”?

— Da, am râs de m-am stricat.

— Și Bill la fel.

— Tăurașul tău s-a amuzat?

— Îhâm. L-a surprins că femocratele au simțul umorului.

— Pe mine mă surprinde că există un bărbat care poate râde de sula lui, vorbi Marta, o femeie masivă, ale cărei observații păreau de obicei mai critice decât ale celorlalte.

Beth Louise, femocrata care inițiase grupul de discuții, surâse ironic.

— Dacă nu râd *cu* noi, vor trebui să înfrunte realitatea că râdem *noi* de *ei,* rosti ea. Și nu vor putea fi de acord cu așa ceva. E o trăsătură înnăscută – o reacție masculină de apărare.

— Mda, aprobă Olivia, cealaltă membră a grupului ce avea tendința dominării conversației. Ca să nu mai vorbesc de șopârla aceea care vehiculează vechile mizerii cum că femocratele – adică femeile! – nu au simțul umorului.

— Mie mi se pare că *taurii* și-au pierdut simțul umorului în ultima vreme, izbucni Suji. Au devenit atât de *serioși,* de când savanții ăștia transcendentali au început să polueze rețeaua...

„Dacă încerc o glumă despre «Mercenarii», sau râd de «Space Opera», Ron devine mai rece decât blestemata de calotă polară,

continuă ea în gând. Până și religiozitatea cu care urmărește documentarele alea transcendentale... Dacă vreau să-l trag la pat când e programat vreunul, mă face de două parale.”

— Dintotdeauna bărbații au reprezentat jumătatea lipsită de umor a speciei, proclamă Beth Louise. Cum ar putea privi impasibili zece mii de ani de istorie fascho-șovină?

— Cum zice vorba aceea străveche? „O sulă sculată n-are minte”? Dacă mă gândesc bine, nici zicala asta n-are simțul umorului.

— Așa-i. Tu ai râs vreodată când te ciocăneai cu un taur?

— Pe dracu’! Așa ceva ar însemna moartea subită a sulei!

Suji se alătură chicotelor generale, pătrunzând mai mult în spiritul întrunirii. Poate că, la urma urmelor, aici se petrecea ceva. În ultima vreme, grație porcăriilor extrapacificane care le erau pompate în creiere de către anormalii ăia de pe *Heisenberg,* taurii păreau orientați pe un vector de-a dreptul țicnit. Mădularele lor continuau să caute crăpăturile familiare, însă la minte bărbații se părea că deveniseră mano. „Poate că este *cu adevărat* momentul ca noi, femeile, să ne strângem rândurile și să rezolvăm mizeria asta, gândi Suji. Poate că povestea cu Surorile reprezintă totuși ceva.”

•

Plan general al unui laborator stilizat. Retorte bolborosind, aparate ce emit scântei, lumini fulgerând amenințător pe fundal. În prim-plan, patru bărbați cu veșmintele savanților transcendentali, purtând în jurul ochilor un machiaj lugubru, dansează după o muzică sincopată. Înapoia lor, spre dreapta, trei siluete grotești le imită pașii într-o hidoasă parodie robotică: un monstru Frankenstein, un cadavru de bărbat putrezit, o trilby[7] într-o rochie albă, diafană, dar cu privire moartă. Toți trei sunt conectați la un panou de comandă cu aspect gotic, ce emite intermitent scântei.

Corul savanților transcendentali (cântând oribil):

Rut-rut-rut
Și put-put-put
Noi suntem băieții de la institut...

[7] Denumire generică anglo-saxonă a unei fete, termen împrumutat din romanul omonim al lui D. du Maurier (*n.tr.*).

Prim-plan al unei femei care, superficial privită, aduce foarte mult cu Carlotta Madigan; decorul reprezintă turnurile și podurile Gotham-ului.

Femeia: Foarte amuzant, așa-i? Nu? Vreți să ziceți că ceea ce va face Pacificei un Institut de Știință Transcendentală nu-i un subiect de luat în râs? Vreți să ziceți că ceea ce au făcut *deja* cei din Institut strică toată distracția micuței noastre comedii muzicale? Vreți să ziceți că tăurașii voștri se comportă ciudat? Că ascund sub pat lenjerie din piele și în debara cătușe? Că au început să vorbească aidoma lui Faust, că se masturbează cu machete de nave spațiale și vă ordonă să votați pentru un Institut al Științei Transcendentale?

Expresia femeii devine conspirativă, atotștiutoare. Face cu ochiul spre obiectiv: Ei bine, băieții rămân băieți și se dau în vânt după noile jucării. Chestia asta s-a mai întâmplat – pe multe planete. Odată ce tipii de la Institut își instalează laboratoarele lor de savanți nebuni, întregi *armate* de tăurași cumsecade se trezesc mărșăluind prin inexistentul tărâm al super science fiction-ului cântat de amăgitori. Desigur însă, așa ceva nu se poate întâmpla aici. Sau se poate, surori ale mele? N-ar fi înțelept să vă cuplați la câteva dintre noile benzi pe care femocrația le-a donat băncilor de memorie publice și să aflați ce va însemna pentru *voi* fascho-șovinismul faustian?...

•

Roger Falkenstein ciuguli neatent din migdalina cu pește wah, privindu-l pe Royce Lindblad, care, așezat în fața lui, trăgea cu coada ochiului prin localul aglomerat, examinându-i pe cei care, la rândul lor, îi cercetau pe furiș pe *ei.* Oare acesta să fi reprezentat modul subtil al lui Lindblad de a face o declarație publică? Ideea întâlnirii aparținuse transcendentalului, dar prânzul într-un restaurant obișnuit fusese propus de Lindblad. Falkenstein hotărî să testeze terenul.

— Nu ți-e teamă să fim văzuți împreună în public?

— Teamă de ce anume? replică, prudent, ministrul.

„Sealane” era un local micuț, situat pe o străduță laterală din centru, specializat în produse de pescărie pacificane, preparate după străvechi rețete terestre. Existau măsuțe și afară, pe trotuar, totuși Lindblad alesese un separeu din capătul salonului principal, mai mult sau mai puțin ferit de ochii numeroșilor

trecători aflați în pauza de prânz. Întâmplare ori un compromis atent calculat?

— De concluziile ce pot fi trase... răspunse Falkenstein. De reacția Carlottei...

Pacificanul se împurpură la chip.

— Să fiu al dracului dacă o să admit politizarea unui simplu prânz, izbucni el. De tine, de Carlotta, de blestematele de femocrate sau de oricare alții. Politizarea asta idioată s-a extins prea mult, și dacă e să fac vreo declarație – atunci asta-i!

— Dac-aș fi crezut că prezența noastră va determina o asemenea reacție din partea femocratelor, m-aș fi retras de pe Pacifica, minți Falkenstein, clătinând din cap.

În realitate, situația fusese extrapolată cu mult timp în urmă, și Arkmintea pronosticase un deznodământ favorabil. Concentrându-și propaganda psihosexuală pe poziții total opuse institutului, femocratele făcuseră o greșeală cumplită, întrucât deveniseră vulnerabile la un atac similar – un vot *împotriva* institutului însemna un vot *pentru* femocrație, pentru dominația femeilor și castrarea psihică a taurului pacifican.

Din punct de vedere teoretic, asta ar fi dus la împărțirea în două tabere distincte, făcând dificil de estimat rezultatul oricărei votări, însă femocratele ignoraseră prostește faptul că majoritatea femeilor pacificane erau heterosexuale, iar taurii erau stăpânii dormitorului, în calitatea lor de obiecte sexuale dominante. Într-o situație extremă, îndeajuns de multe femei ar fi votat în favoarea bărbăției taurilor lor, oferind astfel diferența necesară de voturi.

Acesta era de altfel și motivul pentru care Falkenstein își mutase cartierul general din Cordi, unde misiunea fusese încheiată cu succes, în Gotham, unde pragul critic al traficului de influență urma să fie atins în următoarele două săptămâni. Începutul avea să fie făcut azi, cu crucialul ministru al mass-media, care acum îl privea sceptic.

— Știi ceva, Roger? vorbi în cele din urmă Lindblad, fără pic de ostilitate. Cred că ești uns până peste cap cu ulei de pântecos. Nimic nu te va face să renunți, mai ales când femocratele ți-au făcut jocul.

Fără să vrea, transcendentalul se pomeni râzând. Lindblad găsise modalitatea de a-i reaminti brusc că, în ciuda aspectului său de adolescent întârziat, nu reprezenta a doua figură politică

importantă a planetei doar pentru că era amantul Carlottei Madigan. Ba chiar se putea spune că Madigan ajunsese președinte și datorită faptului că Royce Lindblad îi era amant.

— Întrucât noi ne înțelegem reciproc, Royce, poate că reușim să facem ceva împreună în direcția asta. Sunt convins că-mi împărtășești dezgustul pentru ceea ce întreprind femocratele…

— În privința asta, n-o să încerc să te vrăjesc, strânse din umeri Lindblad. Ne-am procopsit cu un Război dintre Roz și Albastru, în forma lui cea mai detestabilă.

— Și atunci n-ai dori să scapi de femocrate, înainte de a se petrece ceva ireparabil? Ai văzut și tu cum acționează… Până să-și repare nava, vor avea un suport politic suficient de mare printre femeile voastre ca să oblige Parlamentul să voteze împotriva oricărei încercări de a le alunga – iar votul respectiv va însemna o confruntare directă între bărbați și femei. În scurt timp, prezența lor permanentă aici va fi un *fait accompli*[8].

— Bine, Roger, oftă pacificanul. La urma urmei, ce vrei?

— O votare acum, înainte de a fi prea târziu. Vreau să prezinți chiar tu o rezoluție prin care femocratele să fie obligate ca în termen de treizeci de zile să părăsească planeta, iar până atunci să se retragă din mijloacele de comunicare în masă și să rămână în interiorul navei. În mod sigur, vei fi susținut de toți bărbații. Iar în momentul actual, destui tăurași se pot folosi de voturile femeilor lor pentru a obține majoritatea – dacă este strict o rezoluție îndreptată împotriva amestecului femocratelor.

— Carlotta nu va fi niciodată de acord…

— Nu te-ai gândit că, dacă n-o face, în urma unei asemenea votări, tu *însuți* poți ajunge președinte?

Lindblad răpăi cu degetele pe tăblia mesei. „E tentat, se gândi Falkenstein. E realmente tentat.” își ținu răsuflarea, în vreme ce ministrul reflecta în tăcere.

— Nu ține, Roger, rosti în cele din urmă Lindblad. Să nu crezi că nu-mi dau seama ce încerci. Poate că ar trebui să fiu mai ofensat decât sunt, totuși…

— Dumnezeule, Royce! izbucni Falkenstein. Loialitatea ta față de femeia asta e chiar *absolută*?

Lindblad roși. Se încruntă. Ridică din umeri.

— S-ar putea, spuse în cele din urmă. Deși în privința asta n-a fost încă testată. Poziția mea ar fi similară cu a ei, din motive

[8] Un fapt împlinit (*franc.*).

politice pur pragmatice. Dacă eu și Carlotta ne despărțim în mod public datorită acestei chestiuni, planeta s-ar rupe în două. În plus, nu avem temeiuri legale pentru a retrage accesul femocratelor la mass-media sau de a le sili să rămână în navă. Nu, nu se poate face, decât dacă…

— *Decât dacă*?…

Lindblad rânji sardonic:

— Decât dacă rezoluția prevede alungarea de pe planetă și a voastră și a femocratelor.

— Doar n-ai… păli transcendentalul… N-ai putea…

— Mă jucam doar, Roger, râse răutăcios Lindblad. Așa ceva ar însemna o porcărie și mai mare. Bărbații ar vota să te alungăm, doar ca să scape de femocrate, iar femeile ar vota să le alungăm pe femocrate numai pentru a scăpa de voi. Oamenii nu și-ar da seama pentru cine sau împotriva cui votează. Parlamentul n-ar fi nici pentru, *nici* contra – s-ar abține la nesfârșit. Ar fi cea mai rea dintre toate alternativele posibile.

— Atunci de ce-ai mai pomenit de varianta asta? întrebă Falkenstein nesigur. Ca să mă vezi cum tremur?

Pacificanul îl privi, zâmbind amuzat și, simultan, șiret.

— Să zicem ca o idee de serviciu contra serviciu. Voi ne puteți învăța multe despre știință și tehnologie, și recunosc că vreau, să învăț… Chicoti, apoi urmă: Dar când e vorba de politica democrației, Roger, ca să nu mai zic de esența ei filosofică, noi suntem adulți, iar voi copii. Nu te-ai gândit chiar niciodată ce ați avea de învățat *voi* de la *noi*?

Uluiala celuilalt îl făcu să izbucnească din nou în râs. Flutură brațul, cu un gest deliberat imperios, chemându-l pe chelner.

— Poate că mai reluăm subiectul la desert, încheie el.

Falkenstein suspină neauzit. „Nu cred că-l înțeleg cu adevărat pe bărbatul ăsta, se gândi. Mă-ntreb dacă-l voi înțelege vreodată.” Geografia ciudată, lumea animalelor total lipsită de mamifere, până și societatea exclusiv homosexuală din Cordi reprezentaseră pentru transcendental simple date de lucru. Abia acum însă, stând într-un restaurant obișnuit, alături de individul de care crezuse că se apropiase cel mai mult, se simțea ca un străin pe o planetă străină. Iar lucrul cel mai straniu era faptul că nu putea înțelege senzația aceea.

•

— … și acum, din nou „Conversații cu Falkensteinii”!

Plan-mediu cu Roger și Maria Falkenstein, îmbrăcați în alb, conturați puternic pe un fundal negru, înstelat. În colțul drept, superior, al ecranului, apare un chip de femeie, încordat și cu aspect strident.

Femeia (beligerantă): Mă numesc Laura Wintergreen, sunt tehnician minier în Thule și doresc să știu de ce niște fascho-șovini cu creieri de gândaci ca voi bagă-n rețea porcării ca „Mercenarii Miezului Nopții”?! Eu consider că bărbații de pe planeta asta sunt îndeajuns de narcisiști și fără niște străini de lumea noastră, care să le-mbâcsească mințile de adolescenți cu…

Falkenstein (zâmbind spre Maria): Te-am mai bătut în ultima vreme, draga mea?

Maria (chicotind fals și părând stânjenită): Chiar doream să discut cu tine, Roger…

Femeia (iritată): Termină cu rahatul, maimuțoiule, surorile de pe planeta asta s-au cam săturat de el! De ce n-o ștergi de pe Pacifica, dacă ești așa topit după romantismul spațiului interstelar?

Falkenstein: Greșesc oare, presupunând că ești o simpatizantă a femocratelor, Laura?

Femeia: Greșesc oare, presupunând că ești un Faust fascho-șovin, Roger? Poți pune pariu pe sula ta că-s simpatizantă femocrată, tăurașule!

Falkenstein (cu viclenie): Pentru o simpatizantă femocrată, dai dovadă de o obsesie aparte față de organul genital masculin.

Femeia (bâlbâindu-se): Poate… asta pentru că voi toți gândiți cu socoteala aia!

Falkenstein (rânjind către obiectiv): Și după cum știm cu toții, două socoteli sunt mai sigure decât una.

Râde jovial, în timp ce imaginea femeii este înlocuită de fața deschisă a unui bărbat de vârstă mijlocie.

Bărbatul: Mă numesc Harry Ginzer și consider că ultimul apel n-a fost deloc amuzant, domnule doctor Falkenstein. A reprezentat un exemplu tipic al genului de patologie pe care femocratele o creează pe această planetă și, în calitatea dumitale de om de știință, ar trebui s-o privești cu mai multă seriozitate.

Falkenstein (dezaprobator): Haide, Harry, un bărbat trebuie să-și păstreze simțul umorului în fața unor astfel de persoane; să îngroașe puțin obrazul.

Bărbatul: Ușor de spus. Pentru un străin de planetă ca dumneata, creaturile alea n-or să transforme femeile *voastre* în jugănare demente. Însă un taur pacifican trebuie să aibă o piele de godzilla ca să mai facă și bancuri pe tema asta.

Falkenstein: Poate că ai dreptate… însă nu-i deloc treaba *noastră*…

Bărbatul: Chiar așa? Ați promis înființarea unui Institut de Știință Transcendentală, și mulți dintre noi au luat în serios promisiunea asta. Iar acum, femocratele apar și încearcă să se folosească de femeile pacificane pentru a ne fura visul. N-aveți niciun simț al responsabilității? Nu încercați nicio solidaritate pentru pacificanii care cred în voi?

Falkenstein (gânditor): Nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta…

Maria (cu o oarecare rigiditate): Are dreptate, Roger. Ca femeie, eu îmi pot da mai bine seama cum încearcă femocratele să otrăvească mințile femeiești de aici, iar ca savant transcendental înțeleg că, dacă vor reuși, planeta va fi lipsită de institut…

Bărbatul: Ascult-o pe soția dumitale, domnule doctor

Falkenstein. Femocrația este dușmanul tuturor bărbaților și femeilor care doresc să vadă Pacifica ajungând în primele rânduri ale evoluției umane.

Falkenstein: Mulțumesc foarte mult pentru aceste comentarii incitante. Poate că următoarele apeluri vor dori să dezvolte subiectul…

•

Cadru exterior al intrării de tip ecran-oscilant într-o uriașă clădire argintie, versiunea la scară mult mai mare a cabanei transcendentale din Cordi. Deasupra intrării, o placă anunță: „Institutul Pacifican de Știință Transcendentală”. Dinăuntru iese un bărbat cu pieptul dezgolit, după moda taurilor, dar purtând o mantie neagră cu guler înalt, amintind de tunica savanților transcendentali. Trăsăturile feței îi par scrijelite în oțel, iar ochii îi sunt ficși și afundați în orbite.

Travelling; camera îl urmărește pe bărbat, care suie pe un flotor și parcurge o stradă obișnuită din Gotham. Totuși, peisajul

străzii nu este cel normal. Bărbații se deplasează trufași pe flotoare, motorete sau scutere; mulți dintre ei poartă gulerele înalte ale transcendentalilor și toți sunt rigizi, cu ochi înghețați, pierduți în viziuni interioare, aidoma unor zombi aroganți. Femeile folosesc doar trotuarele rulante periferice, înaintând gârbovite, iar unele ținându-se de mâini. Lumina este mohorâtă și amenințătoare, iar atmosfera încărcată de o tensiune sexuală neliniștitoare.

Decupaj: interiorul luxos al salonului dintr-un turn din Gotham – divane plușate, covor gros, o fereastră spre panorama orașului. Pe o canapea stă o roșcată superbă, un vis sexual, cu sânii goi și înveșmântată doar într-o fustiță vaporoasă. În cameră pătrunde bărbatul arogant din imaginile anterioare. Își desface mantia, o azvârle pe covor, se apropie de canapea, oprindu-se lângă femeie, o cuprinde în brațe și o sărută cu o pasiune detașată, neomenească.

Cei doi se sărută îndelung. Mâinile bărbatului încep să se miște pe trupul roșcatei, cuprinzându-i sânii, alunecând între coapse. Șoldurile lor se freacă ritmic. Bărbatul geme răgușit și o împinge încet către divan…

Brusc, femeia se smulge, pășește dansând prin salon și se oprește în mijlocul lui, cu mâinile în șolduri – întregul ei corp este o paradigmă a dorinței, bărbia ușor ridicată în semn de mândrie, un zâmbet ușor fluturându-i pe buze.

Femeia: Nu!

Bărbatul: Nu? Cum adică, *nu,* Lysistrata? (Gesticulează poruncitor): Vino-aici, femeie!

Femeia: Nu înseamnă *nu.* Noi am decis. S-a terminat cu treaba asta, tăurașilor, până nu vă schimbați. Ne-am săturat să facem dragoste cu niște mașini indiferente. Alegeți: știința transcendentală sau *noi*!

Bărbatul (înaintând furios): Termină cu prostiile astea… (Rânjește cu cruzime.) Întotdeauna, există și *alte* femei, care sunt mult mai cooperante.

Femeia își scoate fusta și-și plimbă palmele, ispititor, peste trupul gol.

Femeia: Nici vorbă! Nicio femeie nu se va culca cu vreun bărbat până ce institutul nu-i alungat pentru totdeauna de pe planetă. Ce alegeți: creierul ori mădularul?

Bărbatul: O să-ți arăt eu ce aleg!

Se repede de-a curmezișul salonului, o înșfacă, o trântește pe o canapea și se urcă peste ea. Femeia nu opune nicio rezistență. Zace precum un leș, în timp ce el icnește și se zbate deasupra. După câteva minute, bărbatul încetează, înfrânt.

Bărbatul: Cât crezi că poți rezista așa? Ai și tu nevoile tale…

Plan detaliu: chipul zâmbitor al femeii.

Femeia: Noi avem *surori* cu care să ni le satisfacem. Gândește-te la chestia *asta* rând ți-o iei la frecat, tăurașule!

Izbucnește în râs și-și schimonosește chipul într-o parodie a extazului. Stop cadru.

Glasul femeii din off: *Lysistrata, surori*! *Rămâneți solidare și veți vedea cât de puternice putem fi*!

•

Karla Mantee chicoti. Se lipi și mai mult de Angela pe canapeaua extensibilă și o sărută ușor pe buze.

— Spune-le surorilor! rosti ea, amenințând ecranul cu pumnul. Cine are nevoie de bărbați? Există destule femei care știu cum să dea femeilor ceea ce le trebuie. Ei n-au decât s-o ia la frecat în palmă!

Angela se strâmbă. Se trase de lângă Karla și clătină din cap, cu gestul acela de dezaprobare înțeleaptă, bine-cunoscut Karlei.

— Ce s-a-ntâmplat, Angela?

— *Asta,* răbufni femeia mai vârstnică, arătând cu capul spre consola rețelei.

Karla o privi nesigură.

— Dar… e ceva grozav… *nu-i* așa? întrebă ea pe un ton aproape plângăreț. Va aduce lesbienelor pacificane o întreagă armată de iubite noi!

— „O întreagă armată de iubite noi”, pufni sarcastic Angela. Ce elegant te exprimi!

— Am spus ceva ce nu trebuia? făcu inocent Karla.

Angela suspină. Surâse trist și o cuprinse protector cu brațul pe după umeri.

— Nu ești tu de vină, fetițo, vorbi ea. Există însă o vorbă străveche: când politica se strecoară-n dormitor, iubirea iese pe ușă. Sau, oricum, ceva similar…

Karla își lăsă capul pe un umăr, privindu-și amanta. Angela era mai în vârstă și mai sofisticată decât ea – știa asta și, parțial, fusese atrasă de aceste două trăsături. Uneori însă era teribil de încifrată.

— Vrei să zici că nu-i bine, fiindcă iubitoarele-de-tauri n-ar fi sincere dacă s-ar culca cu noi… c-ar face-o doar ca să-i enerveze pe bărbații lor?

— *Și* asta, încuviință Angela, strâmbându-se din nou. Deși nu-i decât o chestiune măruntă. Ceea ce mă neliniștește cel mai tare e că nenorocitele astea de extrapacificane ne spun că fiecare lesbi de pe Pacifica este aliata lor, de parcă ar fi imposibil să fii în același timp iubitoare-de-cucoane și o adevărată pacificană. De parcă noi am gândi numai cu ce-avem între picioare! Ne *insultă,* nenorocitele dracu'! Și n-or să ne ușureze viața cu nimic.

— Nu m-am gândit la asta… murmură Karla.

Angela zâmbi și o strânse în brațe.

— Am impresia că nu ești singura, zise ea. Surorile sunt puternice… dar la fel e și duhoarea unei cisterne mari, pline cu ulei rânced de pântecos.

•

Luminile Gotham-ului se micșorară treptat înapoia bărcii; câteva stele sclipeau pe boltă și o lumină fantomatică unduia peste ape. Se auzeau doar valurile clipocind la provă, vântul umflând pânzele și scârțâitul parâmelor. Acum, în sfârșit, Cynda Elizabeth înțelegea ce înseamnă să fii cu adevărat singură sub cerul liber al unei planete străine. Aidoma blondului înalt care conducea ambarcația peste ocean, Pacifica era în același timp înspăimântătoare și seducătoare; exotică, totuși amăgitor de pașnică, răsuflând odată cu ritmul oceanic al creației primordiale.

„De ce mă aflu aici? se întrebă Cynda. E un risc nebunesc. Dacă ar ști Bara…"

Poate chiar asta constituia o explicație. Ceva din această planetă o împingea să riște, poate spre binele ei, poate fiindcă tânjea să-i guste realitatea, înainte ca specificul local să fie măturat pentru totdeauna de talazul irezistibil al istoriei.

În decursul voiajului pe Pacifica văzuse multe, totuși nu i se permisese să atingă nimic. Întinsele șesuri verzi, frumusețea înghețată a Thulei, deșerturile pustii și sterpe, nenumăratele insule de smarald ale Insulariei – toate se derulaseră în jurul ei precum un documentar de călătorie, în vreme ce femeia rămăsese prizonieră a propriei sale realități. Înconjurată de

surori, călătorind, mâncând, ba chiar dormind laolaltă, totul sub ochii atenți ai nevăzutelor agente ale Barei.

Contactul cu surorile pacificane fusese limitat la discursuri și întâlniri oficiale; niciodată singură, niciodată între patru ochi. Cynda simțea că văzuse totul și că nu știa nimic. Cât despre prăsitorii pacificani… misiunea dăduse ocol planetei ca și cum bărbații localnici nu existau.

Însă aceste făpturi stranii *existau,* plimbându-se pe străzi, cu pași mari, aidoma străvechilor macho, hălăduind după pofta inimii, lucrând peste tot alături de femei, degajând o energie plină de încredere în sine – ceva ce Cynda nu mai văzuse până atunci –, cu totul diferiți de puținii prăsitori palizi de pe Pământ și, cu toate că mintea ei de-abia cuprindea ideea, diferiți în același timp și de macho din vechime. Aproape ca niște surori întemnițate în trupuri străine. Deși ei nu păreau să *se simtă* întemnițați în corpurile lor musculoase; dimpotrivă, se făleau cu ele și cu felul în care-i priveau surorile…

— Să ne lăsăm puțin și-n voia derivei, rosti Eric, legând o parâmă de eche și coborând velele.

Se rezemă cu spatele de copastia cocpitului deschis; pieptul său dezgolit, împroșcat de spuma valurilor, sclipea sub lumina stelelor. Cynda simți un nod în gât și o amețeală ciudată, ce-i urca dinspre piept.

— Ești mulțumită că te-ai hotărât s-o ștergi de sub ochii paznicilor tăi? întrebă bărbatul, privind-o cu un surâs insinuant. Cum îți place ce vezi aici, departe de oraș?

— E… ciudat, răspunse încetișor Cynda. Nu seamănă deloc cu Pământul. Poate că așa a fost Pământul cu mult timp în urmă, înaintea Holocaustului, înainte ca oamenii să viermuiască pe fiecare centimetru pătrat…

Eric încuviință din cap.

— Ăsta a fost visul Întemeietorilor: un loc unde oamenii să-și poată păstra civilizația fără… fără să copleșească planeta. Sper că o vom menține de-a pururi așa. Se încruntă: Voi însă nu puteți înțelege asta…

Cynda privi peste apele întunecate, în timp ce barca plutea în voia valurilor, descriind un cerc neregulat. Luminile orașului păreau îndepărtate nu doar în spațiu, ci și în timp. Pământul, nava, misiunea, surorile ei, trecutul – acestea constituiau o realitate chiar și mai neclară.

Nu existau decât ambarcația, stelele, oceanul și doi oameni pierduți în imensitatea nopții, iar unicul timp real era clipa prezentă.

— Poate că vom reuși să învățăm, zise ea.

Eric îi zâmbi, își arcui spatele și-și scutură părul lung și blond.

— *Tu* s-ar putea să înveți, Cynda. Nu ești precum celelalte.

— Nu sunt?

El surâse larg și deodată păru că se scurge peste cocpit spre ea. Într-o clipă, ajunse lângă Cynda. Femeia îi putea simți mirosul puternic și aparte al trupului. Eric își lăsă mâna pe copastia dinapoia ei, pielea lui dezgolită oprindu-se la o fracțiune de milimetru de umerii Cyndei. Mușchii ei se încordară; ceva îi spunea să se retragă, însă rezistă și rămase locului, privind stelele, incapabilă să se clintească, incapabilă să se uite în ochii bărbatului.

— Ele n-ar sta aici, într-o barcă, singure cu… cu un *prăsitor,* vorbi Eric, subliniind disprețuitor ultimul cuvânt.

— Ce vrei să zici? îngăimă Cynda, brusc înțelegând prea bine de ce se afla acolo, știind că și el știa…

— Știi la ce mă refer, șopti el.

Cu o mișcare aproape subliminală, brațul lui atinse umerii femeii. Trupul ei se cutremură ca sub efectul unei descărcări electrice. Nodul neplăcut ce i se ridicase din piept, oprindu-se în gâtlej, explodă, umplând-o cu o senzație de libertate amețitoare. „O s-o fac, își dădu ea seama. Nu-mi pasă. Trebuie s-o fac. De ce m-aș împotrivi?”

— Povestește-mi despre prăsitorii voștri, Cynda, rosti încetișor Eric. Te-ai culcat cu vreunul?

Cynda se îmbujoră.

— Datoria noastră este să producem un embrion viabil, dacă putem. Datorită nivelului radioactiv e foarte dificil. A fost de datoria mea…

Bărbatul încuviință din cap. Se apropie încă puțin. Cynda îi putea simți fermitatea trupului.

— Ți-a plăcut?

— N-am simțit nimic, răspunse ea; însă era doar o jumătate de adevăr.

Masculii din camerele de prăsire nu erau altceva decât instrumente. Le porunceai să-și expună lancea și să se pregătească pentru introducere, apoi te coborai pe organ și

basculai ritmic până la depunerea seminței. Un act mecanic, conform prescripțiilor câtuși de puțin similar mâncatului mierii cu o soră; nimeni nu simțea nimic. Până și prăsitorii erau dezgustați de contactul sexual cu altcineva decât cu cei din rasa lor – așa fuseseră condiționați de multe generații.

— Te-aș putea face să simți ceva, zise Eric. Te-aș putea face să simți ceva ce n-ai mai simțit niciodată.

Cynda coborî privirea spre prohabul pantalonilor lui albi. Putea zări forma prelungă a lăncii, reliefată prin țesătură. Ochii lui îi observară căutătura. Râse și o prinse de mână.

— Pe Pacifica poți să și atingi, rosti el și, pe neașteptate, îi trase mâna între picioarele lui, apăsând-o pe bărbăția misterioasă a trupului său.

Femeia scoase un țipăt înăbușit. Un spasm de încordare îi străbătu corpul, lăsând în urmă o dulce moleșeală. „Da, își spuse ea. De ce să tăgăduiesc inevitabilul? De ce să neg adevărul? Nimeni nu trebuie s-o afle vreodată."

— Arată-mi-o, murmură ea. Vreau să-ți văd lancea.

Fără un cuvânt, Eric își scoase pantalonii, dezvăluindu-și întreaga goliciune. Ochii Cyndei erau atrași, cu o fascinație extraplanetară, de arhitectura colțuroasă a pelvisului său. Șovăind, întinse degetele și atinse pielea membrului. Pulsa și zvâcnea sub mâna ei, aidoma unei vietăți. Cât de minunat! Niciodată nu mai atinsese una cu mâna. Ce caldă era! Ce sensibilă! Și absolut stranie!

Fără să retragă brațul, privi în ochii bărbatului. Erau plini de bunătate, totuși simți că el era amuzat. Se zărea înțelegere, dar în același timp ceva crud și rece. Combinația era copleșitoare. Ea ar fi vrut… ar fi vrut… nu știa ce anume.

— Nu… nu știu ce să fac, șopti ea. Arată-mi.

Eric zâmbi, iar acum cruzimea și amuzamentul erau și mai evidente, înfiorând-o pe femeie, întrucât expresia de pe chipul lui părea cumva să-i scoată în evidență mușchii colosali ai brațelor, atât de primejdioși și de ademenitori. Cuprinse în palme chipul Cyndei și-i coborî gura în jos. Străpunse rezistența surprinsă a buzelor ei. O sufoca. Îi simțea limba, fierbinte precum o bucată de friptură și totodată aidoma catifelei. Iar el o mișcă în gura ei, gemând încetișor.

Era lucrul cel mai straniu ce i se petrecuse vreodată Cyndei Elizabeth. Un lucru ce o înspăimânta și o dezgusta. Îi înmuia

întreaga gură, făcând ca trupul să-i pulseze de văpaie. Semăna cu mâncatul mierii și în același timp nu aducea cu nimic din univers. Trebui să-și învingă o senzație de vomă, cu toate acestea ar fi vrut să o înghită pe toată.

După mult timp, Eric își încleștă degetele în părul ei și îi ridică încet capul, până ajunse în dreptul feței lui. Răsuflă greoi, iar ochii săi aveau o privire visătoare și pierdută. Cynda constată că propria-i respirație suna la fel.

— Și acum… murmură bărbatul.

Se aplecă deasupra ei, îi desfăcu nasturii cămășii și pantalonilor, și, fără o vorbă, i le trase de pe trup. Rămaseră amândoi dezbrăcați, sub cerurile înstelate, cu barca legănându-se dedesubt, în ritmuri complexe. „Acum o să mă culc cu un prăsitor pacifican, se gândi Cynda cu un calm straniu, aproape irațional. Cu un *bărbat.* Aici, unde nu poate vedea nimeni."

Așteptă ca Eric să se întindă pe spate, oferindu-și lancea.

— Ei bine? întrebă ea, în cele din urmă. *Ce faci*?

Eric părea cu adevărat surprins. „Eu trebuie să-i arăt?" se întrebă Cynda. Îi atinse pieptul și-l împinse cu blândețe înapoi. Bărbatul se supuse.

— Ah, nu, chicoti el. Nu, nu, ăsta nu-i stilul meu.

Înaintă, învingându-i *acum* rezistența, apăsând-o cu trupul său puternic, și o propti cu spatele în copastie.

Apoi întreaga lui greutate se lăsă peste Cynda și, printr-o mișcare fluidă a părții în fierbere a corpului, o străpunse până în adânc.

Cynda țipă. Gemu. Valuri de senzații îi străbăteau trupul, începând din locul contopirii lor, pe măsură ce Eric începu să-și miște lancea înainte și înapoi. Ea icni de spaimă și de încântare; brațele îi căzură peste bord și vârfurile degetelor mângâiară cu blândețe suprafața unduitoare a apei, în vreme ce impulsurile bărbatului o izbeau cu regularitate de marginea dură a copastiei.

Lăsă capul pe spate, închizând ochii și, pentru o clipă, visul ei tainic reveni – uriașul macho păros, violând-o cu sălbăticie animală. Apoi însă închipuirea se destrămă și se trezi *aici,* în prezent, într-un loc unde nu mai fusese niciodată. Eric era brutal, grăbit și dur; apoi languros, tandru și blând; după aceea rapid, acumulând; pentru ca să devină lent, mocnind sub

suprafață. Era neașteptat de subtil, variind ritmurile aidoma unui maestru muzician.

Ochii femeii clipeau aleator, capul i se legăna înainte și înapoi, palmele-i izbeau apa, și apoi se relaxau sub mângâierea ei răcoroasă. Îndărătul pleoapelor i se roteau modele de spirale. Imagini ale chipului congestionat al bărbatului. Stele învolburându-se deasupra capului, văzute din unghiuri anormale. Muchia copastiei intrându-i în carne. Răceala udă din vârful degetelor. O greutate enormă pulsa în toată ființa ei. Sporind, crescând, acut, un talaz de încordare insuportabil de dulce, care…

… se sparse într-un fulger de plăcere chinuitoare, explodându-i dintre buze într-un țipăt mut…

Gâfâind și căutând să-și recapete răsuflarea, revenind încet dintr-un loc necunoscut, lipsit de nume, Cynda văzu chipul lui Eric, care icnea sălbatic. Îi simți trupul unduindu-se într-un spasm gigantic, apoi descărcându-se înăuntrul ei aidoma unei fântâni arteziene; dădu ochii peste cap, oftă o dată, și totul se sfârși.

Cynda Elizabeth făcuse amor cu un*… bărbat* pacifican. Nu semănase câtuși de puțin cu actul consumat cu prăsitorii pământeni, nici cu acei macho din benzile de istorie; nu adusese nici cu visele ei tainice. Fusese altceva, pur și simplu unic și straniu.

Rămase tăcută mult timp, ignorându-l pe bărbatul de lângă ea, privind luminile îndepărtate ale Gotham-ului, încercând să decidă ce simțise. Existase o plăcere fizică, pe care n-o încercase niciodată cu un prăsitor terestru sau cu o soră; o legitimitate trupească, o curgere naturală și lipsită de cuget, o senzație viscerală ce-i transmitea, aici, sub cerul liber, în bezna anonimă, că așa trebuie să stea lucrurile. Cu toate acestea, dimensiunea mentală a actului era deformată, nesănătoasă, înspăimântătoare și cumva înjositoare.

În cele din urmă, se uită către Eric. Chipul lui puternic era complet destins, dar ochii păreau să licărească amuzați. În mod ciudat, femeia îl vedea acum și mai străin – în pofida totalei intimități fizice pe care-o împărtășiseră. Impenetrabilă, mintea lui ocupa o dimensiune diferită, imposibil de ghicit. „Un taur, gândi ea. Un taur pacifican… Maică supremă, ce fel de făptură este în realitate?”

— Ei bine? rosti el, cu un glas ce venea parcă din depărtări.

— Ei bine, ce?

— Ei bine, ți-a plăcut?

— Mi-a… nu știu…

Bărbatul râse ironic.

— Ăsta chiar că-i un răspuns unic.

— Te joci cu mine, Eric? Te-ai jucat cu mine de la bun început?

El o privi direct în ochi, și amuzamentul de pe fața lui dispăruse. Între ei păru că trece ceva nerostit, ceva adevărat.

— Sunt la fel de sincer ca și tine… soră, îi răspunse.

Cynda se strădui să râdă, îl atinse ușor pe genunchi, apoi privi peste ape, dar nu către luminile orașului, ci spre orizontul estic, unde scânteietorul cer înstelat dispărea brusc în oceanul negru și impenetrabil – o linie clară, conturată între imaginea de toate zilele a spațiului galactic și singularitatea acestei planete întunecate și neștiute. „Iar aici ne aflăm noi, își spuse, doi oameni legănându-se pe interfață. Ce soi de făptură ești tu, Eric Lauder? Maică Supremă, ce soi de făptură sunt *eu*?”

•

Precum o stafie, Maria Falkenstein bântuia străzile Gotham-ului pe flotorul închiriat, deplasându-se prin oraș, dar nereușind să-l atingă, izolată de oameni datorită poziției ei și a motivului pentru care se găsea aici. De când revenise din Cordi împreună cu Roger, se obișnuise să întreprindă aceste nocturne plimbări singuratice – în timp ce bărbatul era ocupat cu intrigile politice – căutând nu știa ce anume… poate absolut nimic.

Localurile treceau pe lângă ea, strălucind de lumini și zumzăind de conversațiile clienților. Dintr-o sală de spectacole se scurse o mulțime de oameni, sporovăind zgomotos. Un bărbat cu harnașament atinse strada la câțiva metri de Maria, apoi săltă iarăși, descriind o altă parabolă prelungă. Un grup de adolescenți pe patine o depășiră prin ambele părți, țâșniră în josul străzii și traversară un pod, spre insula vecină. Maria ieși de pe artera circulată, pe o scurtătură ce ducea la puntea către o insuliță – o colină împădurită, ridicându-se abrupt din golf.

Drumul urca, descriind o spirală în jurul insulei ce părea un parc. Razele gălbui și calde ale lampioanelor luminau traseul, iar din loc în loc se zăreau bărci din lemn bongo albastru, ascunse în nișe atent decupate în tufișurile sălbatice. Unele erau ocupate

de pacificani: îndrăgostiți, bătrâni discutând, copii jucând jocuri necunoscute, cu bile și figurine micuțe. În vârful colinei, exista o poiană mare și rotundă, acoperită cu iarbă verde, de unde orașul se zărea nu cu mult mai jos, întinzându-se în toate direcțiile.

Nu era un peisaj banal, văzut din vârful unui munte și care să reducă labirintul de străduțe puternic luminate și rețeaua diafană a podurilor la panorama abstractă a unei holoînregistrări, ci altceva, mai subtil; mai presus de oraș, totuși rămânând o parte a lui, păstrând dimensiunea umană. Oamenii de pe străzi făceau parte din ansamblu, bărcile și portantele care ocoleau podurile păreau atât de aproape, încât le-ai fi putut atinge. Gotham trăia dedesubtul femeii; zgomotele citadine reprezentau rumoarea unei metropole, nu doar niște zumzete îndepărtate.

Maria opri flotorul pe vârful colinei. Aparatul coborî pe sol și ea pricepu deodată că nu căuta ceva anume în aceste incursiuni printr-un oraș străin, ci că fugea: se refugia în anonimat, fugea de Roger și de ea însăși, de ceea ce erau și făceau ei pe această planetă care părea să trăiască într-o atât de bună înțelegere.

„«Conversații cu Falkensteinii», se gândi cu amărăciune. De fapt, discutați cu Roger, care mă folosește drept decor”. Accesul liber la mass-media, drept sacru al pacificanilor. Se întreba ce ar fi spus oamenii aceia de jos, dac-ar fi știut că ultima emisiune fusese un scenariu regizat cu cinism, pentru a înșela. Dac-ar fi știut că democrata ce delira grotesc și taurul ipocrit fuseseră actori de pe *Heisenberg,* totul fiind conceput de psihopoliticieni și finisat de Arkminte…

Clătină din cap. Cu siguranță, unii trebuie să fi ghicit adevărul. Ei însăși i se păruse că sunase fals. «Ca femeie, eu îmi pot da seama mai bine cum încearcă femocratele să otrăvească mințile de aici…» „Dar *noi* ce facem, Roger? Care-i adevărul despre noi?”

Maria cunoștea toate răspunsurile corecte la această întrebare. Necesitatea politică… Viitorul evoluției umane, care atârnă de ceea ce se petrece aici… Scopul scuză mijloacele… Iar femocratele constituiau *cu adevărat* o otravă, un cancer social pentru stăvilirea căruia nu trebuia precupețit niciun efort.

„Totuși, Roger, în lupta noastră împotriva acestei otrăviri, nu cumva devenim exact ceea ce ne acuză ele că suntem?

Opunându-ne unei minciuni, n-o transformăm în adevăr? *Fascho-șovinism,* denumirea oribilă pe care o folosesc ca să-și justifice propriul fascism sexist dezgustător... Dar seriale precum «Mercenarii Miezului Nopții» nu sunt chiar fascho-șovine? N-au construit oare psihopoliticienii un întreg scenariu, bazat pe polarizarea bărbaților împotriva femeilor? N-ai încercat chiar tu, Roger, să-l stârnești pe Royce Lindblad împotriva femeii sale? Nu te folosești de *mine* ca model al soției iubitoare ce-și sprijină soțul împotriva celor de același sex? Și câte femei au reușit să absolve institutul? Este cu adevărat o problemă de diferențe mentale intrinseci sau e posibil ca femocratele să joace pe cartea unui adevăr?”

Privind Gotham-ul, Maria suspină. I se părea că pacificanii dețineau ceea ce niciun străin de planetă nu putea înțelege pe deplin. Taurii se făleau și-și etalau însușirile sexuale precum detestații fascho-șovini din fanteziile femocrate, totuși numai o femocrată ori un nebun puteau nega faptul că, aici, femeile erau ceva mai mult decât egale. Ele își dominau bărbații din punct de vedere politic și economic, dar balanța rămânea aproape echilibrată. Absolutismul lor în privința principiilor egale reprezenta o slăbiciune tactică; însă, privit din alt punct de vedere, nu constituia o forță?

Maria porni flotorul, care se înălță deasupra solului. „Fug de ceva, își continuă ea gândurile, dar oare nu și găsesc ceva, în același timp? Un popor care trăiește în bună înțelegere. O societate mai complexă, în multe privințe, decât a noastră, un echilibru delicat al unor improbabilități fragile, pe care îl călcăm în picioare, căutând să ne slujim propriile certitudini clare, distincte, evoluționiste. Poate că femocratele au dreptate în privința noastră, iar noi în privința lor. Poate că numai acești pacificani au găsit drumul cel bun, calea de mijloc”.

O briză rece porni să sufle în golf, când Maria începu coborâșul. Pentru o clipă, femeia înălță privirea către stelele strălucitoare de deasupra orașului. Păreau indiferente, aspre și foarte îndepărtate.

• Capitolul 10

Plan panoramic al unei piețe publice, aflată sub una dintre imensele cupole de permasticlă ale Valhallei. Plan detaliu: un ecran uriaș, instalat pe pajiștea centrală. Deasupra ecranului, între doi copaci, este întinsă o pancartă neagră pe care scrie cu litere argintii: „Pacificanii pentru institut”. În fața ei a fost instalat un podium scund. De pe acesta, un bărbat purtând salopeta gri a tehnicienilor din Thule se adresează mulțimii ce umple piața; chipul lui este proiectat în direct pe giganticul ecran.

Tehnicianul din Thule: … aici, în Thule, unde însăși existența noastră, ca și economia întregii planete, depind de cel mai ridicat nivel tehnologic pe care-l putem dobândi!

Mulțimea vuiește. E alcătuită aproape în exclusivitate din bărbați; indivizi duri, realiști, îmbrăcați în haine de lucru. Ici-colo, deasupra capetelor lor, se zăresc pancarte. „Pacificanii vor Institutul”. „Înapoi pe Pământ, maici femocrate!” „Votați viitorul!” „Opriți cățelele să mai latre!” Toate lozincile sunt scrise cu litere argintii pe fundal negru și par realizate în serie.

Tehnicianul Thule: … directorul general al Arkologiei științei transcendentale *Heisenberg,* doctorul Roger Falkenstein!

Audiența aclamă zgomotos când chipul lui Falkenstein apare pe ecran; degajat, surâzător, calm – un contrast impresionant față de tumultul din piață. Obiectivul se apropie de ecran odată cu primele cuvinte ale transcendentalului, astfel încât, adresându-se direct telespectatorilor, acesta acoperă întreg cadrul.

Falkenstein: Vă mulțumesc foarte mult. Sunt realmente copleșit de sprijinul pe care „Pacificanii pentru institut” îl dovedesc în aceste momente pe întreaga planetă…

Montaj rapid de imagini, prezentând mulțimi de bărbați din diverse colțuri ale Pacificei: Băieți Buni de la Munte într-un luminiș defrișat, gothamiți într-un amfiteatru boltit, o masă amorfă lăbărțată de-a lungul unui mal al Marelui Albastru, o insuliță acoperită de populație masculină. Toți agită aceleași pancarte negru-argintii, produse în serie. Fiecare imagine se

focalizează asupra unui ecran mare, de pe care Falkenstein vorbește în direct, și a unei lozinci: „Pacificanii pentru institut”.

Falkenstein: Legile voastre ne interzic să ne amestecăm în politica pacificană, dar nu vă opresc pe *voi* să vă exprimați opțiunile. *Noi* nu putem sprijini în mod oficial „Pacificanii pentru institut”, însă *voi* ne puteți sprijini ca o expresie spontană a judecății sănătoase a pacificanilor de pretutindeni. Noi suntem pregătiți să vă fim de ajutor. Acordați-ne permisiunea de care avem nevoie, și laolaltă vom transforma Pacifica… materia se va modifica singură la comanda voastră…

Imagine din pustiul cafeniu și mort al deșerturilor: un oraș se înalță ca prin farmec din nisipuri, dezvoltându-se din nimic, cu o viteză incredibilă.

— … sori artificiali vor încălzi sudul înghețat…

Trei sori mici, galbeni apar pe cerul plumburiu deasupra șesului alb, înghețat, al Thulei. Bolta se preschimbă într-un azur strălucitor. Stratul de gheață, gros de un kilometru și jumătate și vechi de un miliard de ani, dispare instantaneu; din solul cafeniu, dezgolit, răsar pajiști, copaci și lanuri de cereale.

— „… iar moartea fi-va alungată.”

Cadru al unui grup de bătrâni, femei și bărbați; spinările li se îndreaptă, părul coliliu devine blond, roșcat sau negru, iar ridurile dispar de pe chipuri aidoma unui film proiectat în sens invers, cu mare viteză.

Imaginea revine la Falkenstein, degajat, încrezător, inteligent.

Falkenstein: Toate acestea și multe altele! Noi nu căutăm dominația politică și nici distrugerea modului de viață corect și înțelept pe care vi l-ați statornicit de-a lungul anilor. Nu învrăjbim bărbatul cu femeia, nici nu poluăm organismele politice cu un fascism feminin, grotesc și pervers, care constituie deja ținta glumelor de pe toate planetele cu adevărat civilizate. Noi nu suntem ideologi, ci dascăli. Nu suntem demagogi, ci savanți. Nu suntem șovini sexuali demenți, cu creiere de godzille și ochi sălbatici – dar știm cine-i așa, iar *voi,* prieteni, o știți de asemenea!

Imagine aproape subliminal de rapidă a chipului Cyndei Elizabeth, contorsionat într-o grimasă de ură. După aceea, montaj alert de cadre transmise de pe întreaga planetă: mii de gâtlejuri masculine izbucnesc în ovații…

•

Suită de imagini panoramice ale mulțimilor de bărbați care agită pancarte – fiecare, din altă regiune a planetei. Scene de masă tensionate, neplăcute, ce par și mai amenințătoare prin folosirea unui subtil filtru roșu și a unei coloane sonore exagerate, peste care s-au suprapus aproape subliminal mârâituri animalice. Altă serie de cadre, de data aceasta prim-planuri ale fețelor masculine – trăsături contorsionate de mânie, păr zbârlit, stropi de salivă zburând de pe buze – un montaj al bestialității bărbătești.

Glasul din off al Cyndei Elizabeth: Băieții rămân băieți...

Apare chipul migdalat al Cyndei Elizabeth – calm, înțelept, cu o toleranță infinită și un aer de evidentă superioritate.

Cynda Elizabeth: ... sau *altceva.* Dar după cum știm cu toții, așa cum a zis doctorul Falkenstein, știința transcendentală nu caută poluarea sistemelor politice pacificane și nici n-ar *visa* să trezească șovinismul sexual dement în creiere de godzille și ochi sălbatici. Ca atare, tăurașii aceia pe care i-ați văzut nu reprezintă în niciun caz o gloată de sălbatici fascho-șovini, ci doar produse ale imaginației noastre feminine! *Asta* și sunt!

Prim-planul unei tinere blonde, pe fundalul unei străzi aglomerate din Gotham.

Tânăra: ... mai văzut niciodată așa ceva. Bărbați, urlând ca niște animale pentru ceva ce ei denumesc *știință*? Falkenstein i-a adus în situația de a gândi cu sulele...

Prim-planul unei femei mai în vârstă, grizonată, așezată înapoia unui birou.

Femeia (cu gravitate): Așa ceva n-a mai existat niciodată pe Pacifica. Până la apariția lui *Heisenberg,* bărbații și femeile s-au înțeles întotdeauna în mod civilizat. Până acum, n-am acordat mare importanță teoriilor femocrate, dar, după ce am văzut ce-a făcut știința transcendentală din bărbații noștri în numai câteva săptămâni, încep să mă întreb dacă nu există un adevăr în noțiunea despre nevoia masculină înnăscută de a domina prin violență...

Prim-planul unei femei obișnuite, mânjite de funingine, care stă lângă o mașinărie cenușie.

Femeia: A început să fie tot mai greu să lucrezi cu taurii. Devin ursuzi când primesc ordine de la femeile care le sunt șefi. Discută numai între ei. La cel mai mic pretext, se lansează în

acuzații la adresa femocrației. Nu se comportă normal. E timpul ca guvernul să oprească această…

Prim-planul unei brunete tulburătoare, rezemată de copastia unei ambarcații.

Bruneta: E absolut ridicol. Nu mai pot face dragoste cu niciun taur, fără să se declanșeze o ceartă imbecilă pe teme politice. Încep să-mi doresc să fi fost *lesbi,* poate că atunci m-aș fi putut iubi cu cineva care să mă trateze ca pe o făptură omenească. De ce întârzie Carlotta Madigan? De ce nu votăm o dată să li se dea un șut în fund provocatorilor ăștia fascho-șovini?

Plan mediu al Cyndei Elizabeth, care înalță din umeri.

Cynda Elizabeth: Noi nu ne aflăm aici ca să le spunem surorilor de pe planetă ce să facă. Am ajuns pe Pacifica în urma unui accident, și nici măcar nu ne-am fi implicat, dacă n-am fi văzut acțiunea ticăloasă a fascho-șovinismului extraplanetar. Totuși, atâta vreme cât această prezență străină rămâne aici, trezind atavica fiară macho ce sălășluiește și în bărbatul cel mai civilizat, atâta vreme cât știința transcendentală manipulează în interes personal monstrul fascho-șovin, noi vom rămâne pe planetă ca să ne luptăm cu el, în măsura în care ne-o vor permite femeile de-aici!

•

Carlotta Madigan se rostogoli într-o parte, îndepărtându-se de Royce, și rămase întinsă în bezna dormitorului de pe Lorien, răsuflând întretăiat, asudată, cu dureri de șale după cea mai jalnică ședință de amor.

Capul îi pulsa de frustrare, iar mintea îi era copleșită de imagini dezgustătoare. Royce, gâfâind și icnind deasupra ei, ca o mașină de regulat. Chipuri congestionate, de bărbați răcnind. Picioarele ei, înconjurându-i talia precum o menghină, în vreme ce-și freca pelvisul de al bărbatului, încercând să juiseze – și la dracu’ cu restul lumii! Carlain Winkler numind-o trădătoarea sexului ei. Scurte cadre oribile din dramaletele porno ale științei transcendentale – femei zbierând terorizate, bărbați în haine de piele neagră, penisuri sumețindu-se mânioase, carnea violând carne, cromul violând cauciuc.

Royce o atinse cu blândețe pe coapsă.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Îți pare *rău*?! izbucni Carlotta. De ce-ar trebui să-ți pară rău? *Tu* ți-ai dat drumul, nu, tăurașule?

Bărbatul își trase brusc mâna.

— Hai sictir! făcu el. Știi bine că nu prea te-ai omorât ca să-mi fie bine!

— Voiam să-mi mănânci mierea.

— Ei bine, tocmai așa ceva nu s-a… ia stai așa! *Să-ți mănânc mierea*?! Ce mama dracilor e asta? Citezi dintr-un dicționar femocrat?!

„Măi să fie! își spuse Carlotta. Așa-i! Așa-i, fir-ar al dracului!” Aprinse veioza cu lumină gălbuie, plăcută, și amândoi rămaseră privindu-se fix.

— Ce dracu’ se-ntâmplă, Royce? rosti femeia, străduindu-se să-și controleze tonul și încercând să se dezmeticească.

Royce făcu o grimasă, și liniile furioase ale chipului i se mai destinseseră.

— În calitate de tăuraș al tău, as zice că devii o cățea narcisistă și egoistă, care nu-și poate da drumul fiindcă nu-ți poți sincroniza trupul cu sentimentele reale față de mine…

— Ce?! Tu vorbești, egoist…

Bărbatul ridică palma, cerându-i să se oprească, și zâmbi compătimitor.

— Însă în calitate de profesionist, reluă el, cred că amândoi suferim de aceeași nouă versiune de cafard mass-media, care-a infectat toată planeta.

— Cafard mass-media? repetă Carlotta. Ce vrei să spui cu asta?

Cafard mass-media era un termen ironic, pseudo-medical, definind o supraîncărcare nervoasă datorată cuplării la rețea; descria situația unei persoane care vizionează atât de mult programele, încât încetează să mai aibă vreun raport cu realitatea înconjurătoare. „Ce legătură are *cafardul mass-media* cu ciocăneala asta ratată?”

— De fapt, explică Royce, i-ai putea spune cafard mass-media inversat și cu o răsucire de bandă Moebius. Ia zi, Carlotta, ce-ți trecea prin minte în timp ce încercam să facem dragoste – dacă-i poți spune așa?

— Gigantice godzille grohăitoare! murmură ea. Mi-ai citit gândurile?

Royce strânse din umeri.

— Le-am citit pe-ale mele.

— Și tu?…

— Îhâm.

— Dar e ridicol! exclamă Carlotta. Noi doi ne iubim. Suntem împreună de ani de zile. Suntem *pacificani* – experți în mass-media. Iar tu îmi spui că niște rahaturi imbecile, primitive și extraplanetare sunt capabile să ne afecteze mințile și să ne dea peste cap iubirea?

— Mai e nevoie să ți-o *spun*? Calitatea produsului n-are nicio importanță aici – e vorba de o supraîncărcare mass-media. Femocratele au pisat capetele femeilor cu ideea că bărbații sunt animale primitive și egoiste. Poate că pe tine povestea nu te-a afectat la nivel intelectual, însă imaginile, grație repetiției, pur și simplu se întipăresc în subconștient. Un străvechi dictator pământean numea asta Teoria Marii Minciuni. Dacă strigi o minciună suficient de tare și de des în urechile oamenilor, în cele din urmă ei o vor crede, indiferent cât de scandaloasă ar fi. Iar *el* nu beneficia nici măcar de televiziunea primitivă.

„E adevărat, își spuse Carlotta. Și savanții transcendentali fac exact aceeași blestemăție. Femocratele demente încearcă să vă castreze, interzicându-vă institutul, tăurașilor! Arma voastră e sula, așa că folosiți-o, băieți! Ce mama dracului, s-au strecurat până și între mine și Royce!"

Sări din pat și începu să dea ocol dormitorului.

— Trebuie să-i punem capăt, Royce! Trebuie să-i punem capăt *acum,* înainte ca toată planeta să ajungă la spitalul de nebuni, inclusiv noi doi.

Bărbatul se ridică și i se alătură.

— Dar cum s-o facem? întrebă el.

— Nu știu, totuși trebuie să ne gândim la *ceva.* Hai să ieșim la aer.

„Dar *ce* anume? se gândi președintele, în timp ce parcurgeau coridorul spre verandă. Ambele facțiuni depășiseră intervențiile mass-media subtile, intrând în campanii politice fățișe. Era Războiul dintre Roz și Albastru cu toate armele aruncate în luptă, iar din punct de vedere emoțional războiul dintre sexe pornise deja. Carlotta se strâmbă. Unica modalitate de a *înrăutăți* situația ar fi să forțăm un vot imediat asupra acestor probleme, vot care se poate încheia printr-un rezultat atât de strâns, încât facțiunea învinsă să nu recunoască în spirit democratic înfrângerea – și atunci, însuși guvernul constituțional poate începe să se năruie..."

Pe verandă, aerul era cald și îl simțea umed pe picioarele ei desculțe. Crâmpeie de nori pluteau pe bolta înstelată. Valurile lingeau țărmul, împodobind plaja cu o spumă efemeră, diafană. Toată afacerea aceea blestemată părea de-a dreptul ridicolă, aici, în universul senin al oceanului și al cerului. Trupul gol al lui Royce sclipea precum argintul sub lumina stelelor. „Doar eu și tăurașul meu, se gândi Carlotta, așa cum trebuie să fim. De ce nu ne pot lăsa în pace? De ce nu-i putem *face* să ne lase-n pace?”

— Știi, începu Royce, așezându-se într-un scaun din lemn bongo și privind spre ocean, reparațiile navei femocrate se apropie de sfârșit. Am *putea* încerca să forțăm un vot de expulzare – și dacă l-ai transforma într-un vot de încredere pentru tine…

— Și ce obținem? făcu Carlotta, așezându-se lângă el. Zece milioane de femei, convinse că li s-a pus pumnul în gură de către bărbați și cerându-mi capul? Gândește-te la situația inversă – dacă am izbuti să forțăm un vot prin care să alungăm știința transcendentală, zece milioane de bărbați ar afirma că au fost castrați de pacificane.

Royce încuviință din cap.

— În joacă, rosti el, eu l-am amenințat pe Falkenstein cu a treia posibilitate.

— *A treia*?

— Să-i zburăm și pe ei, și pe femocrate.

— Crezusem că ești convins că trebuie să deținem știința transcendentală…

— Fusesem… sunt… doar îl chinuiam puțin. În plus, dacă am cupla problemele, nici măcar nu le-am putea trece pe ordinea de zi. Deși…

— Deși *ce*?

— Deși reușisem să-l sperii…

Brusc, ceva începu să zgândăre periferia conștiinței femeii. Femocratele doreau un lucru, savanții transcendentali un altul, iar o definiție bună a compromisului politic suna cam așa: ceva ce displace în egală măsură ambelor părți…

— Toți insistă din răsputeri pentru un cât mai rapid vot decisiv, nu-i așa? întrebă ea, încet.

Royce aprobă.

— Cred că în maximum două săptămâni o să primești o petiție parlamentară cerând votarea.

— *Coitus interruptus*... murmură Carlotta.

Bărbatul o privi cu atenție.

— S-a declanșat ceva în creierul tău machiavelic?

— Poate... Deci ne confruntăm cu două bombardamente mass-media și campanii politice, în intenția unui deznodământ rapid...

— Și?

— Dacă le stricăm graficul?

— Cum adică? întrebă Royce, mângâindu-și cu degetul buza inferioară.

— O să-ți fac o comparație sexuală... Un cuplu care se ciocănește în draci, din ce în ce mai tare și mai repede, energiile se acumulează spre descărcarea prin orgasm – ei bine, ce se întâmplă cu nivelul ăsta de energie, dacă orgasmul e întârziat cu... să zicem șase luni?

— Aha! exclamă Royce. Fie scade la un nivel ce poate fi întreținut, fie indivizii se prăbușesc epuizați, înainte să se fi petrecut ceva decisiv.

— Exact! Femocratele și savanții transcendentali pur și simplu n-ar putea menține nivelul ăsta de isterie, dacă toți ar ști că votul are loc abia peste șase luni. Iar dacă ar încerca s-o facă, în cel mult două luni toată lumea – din ambele tabere – și-ar da seama că nu sunt altceva decât niște maimuțoi maniaci.

Bărbatul se sculă și porni să se plimbe agitat pe verandă.

— Inteligent, comentă el. L-am putea boteza Planul Madigan. Să amânăm cu șase luni votul asupra institutului. Între timp, le lăsăm pe femocrate să încerce orice doresc. Mda, pentru o acțiune pe termen lung, vor trebui să reducă nivelul nebuniei.

— Crezi că am putea trece prin parlament planul ăsta?

Royce se opri lângă scaunul ei și o atinse pe umăr.

— Glumești, păpușo? rânji el. Delegații se vor călca în picioare ca să voteze orice ar preveni o confruntare imediată. Da, or să-l accepte fără probleme. Un lucru însă...

— Ce anume? întrebă femeia, simțind un fior de neliniște.

— Cred că între timp ar trebui să acceptăm funcționarea unui Institut de Știință Transcendentală.

— *Ce*? răcni Carlotta, sărind în picioare. În niciun caz! L-ar utiliza ca să-și lărgească baza politică – vor relua la o scară mai mare ceea ce au făcut în Cordi.

— Totuși, ar fi o chestiune decisivă, insistă Royce. În clipa de față, ei ne promit întregul univers adus plocon pe o tavă de aur. Să lăsăm un institut să funcționeze timp de șase luni și vom *ști* cât anume reprezintă adevărul și cât e doar ulei de pântecos.

Se așeză din nou și înălță ochii către stele. Carlotta știa ce gânduri îi treceau prin minte. Indiferent ce-ar fi susținut, continua să fie fermecat de grandoarea faustiană a științei transcendentale; refuza să renunțe la ea.

— Și *noi* avem savanți, vorbi Carlotta. Într-o bună zi, vom fi capabili să obținem tot ceea ce ne promit transcendentalii.

— Bineînțeles… Peste un secol. Peste două… trei… Dar, dacă totul ar fi adevărat, gândește-te ce impuls am putea căpăta după numai șase luni de funcționare a unui institut aici…

— Ar însemna o sinucidere politică, remarcă femeia cu răceală. Dacă-l întemeiază în Cordi, o să căpătăm o elită de mano șovini. În Gotham, ar însemna un focar de tulburări politice. Pune-l în Thule, unde se găsesc studenții, și vom avea un cancer afectându-ne inima economică.

— Dacă *nu* permitem funcționarea unui institut pe durata perioadei de probă, bărbații de pe planeta asta nu vor accepta Planul Madigan. Femocratelor li se va permite o libertate totală, dar savanților transcendentali nu. Parlamentul n-o să fie de acord niciodată.

— Adică *tu* n-o să-l susții cu tot sufletul! explodă Carlotta, trântindu-se pe scaunul de lângă bărbat.

Royce o privi belicos.

— Dacă insiști să rezumăm astfel situația – *da*!

Rămaseră amândoi într-o tăcere împietrită. Cu fălcile încleștate într-o hotărâre definitivă, Royce examina stelele vinovate, iar Carlotta nu catadicsea să-l privească, hipnotizată de valurile mici care mușcau nisipul plajei.

Rugo apăru pe verandă, claxonând un salut fericit, ignorat de ambii oameni. Bâzâitorul se opri între scaunele lor. Alintă cu ciocul coapsa femeii.

— N-am chef, Rugo, mormăi ea, trăgându-și piciorul.

Pasărea se întinse și-și frecă penajul capului de umărul lui Royce.

— Termină, maimuțoiule! se răsti bărbatul, iritat.

Rugo privi de la Carlotta la Royce și înapoi. Dacă ar fi avut șolduri și mâini, le-ar fi utilizat cu siguranță, indignat, când își declamă ultragiul:

— Honk-ka-honk ka-honkiti honk!

— Rugo, te rog, termină! izbucni Royce.

— Honk, honk, ka-honk, honk, honk!

Certându-i, bâzâitorul își zburli furios penele.

— Vrei să nu mai zbieri la noi ca o blestemată de godzillă? țipă Carlotta.

Muștruluit, Rugo tăcu în cele din urmă, dar Royce rânji larg:

— Godzille! exclamă el, frecându-i creștetul lui Rugo. Maimuțoiule, ești un geniu!

— Ce?

Bărbatul izbucni în sălbatice hohote de râs.

— Godzillaland! izbuti el, în cele din urmă, să pronunțe. N-au decât să-și întemeieze blestematul de institut în Godzillaland! Te-ai prins?

Fu rândul Carlottei să izbucnească în râs. Jungla tropicală, unde temperatura nu cobora niciodată sub patruzeci și cinci de grade. Godzille gigantice bântuind printre copaci, trâmbițându-și zi și noapte nesfârșitele amenințări. Și plăsmuitorii nebuni cărora chiar *le plăcea* să trăiască acolo! Oh, era grozav! Falkenstein n-avea decât să încerce să-și întemeieze o bază politică printre maniacii ăia! La două mii de kilometri de civilizație! Totul avea să se transforme într-o glumă planetară.

Se ridică și-l strânse în brațe pe Royce.

— Asta-i, chicoti ea, Godzillaland! Institutul Transcendental din Godzillaland!

— Deci avem Planul Madigan?

— Bineînțeles! Faușții fascho-șovini cu creiere de godzille!

Începu iarăși să râdă și porni să tropăie pe verandă, mârâind și grohăind ca o godzillă. După câteva clipe, Royce i se alătură și stătură față în față, dându-și ochii peste cap, mormăind și bătându-se cu palmele peste umeri, până când se prăbușiră, hohotind, unul în brațele celuilalt.

— Honk-ka-nonk? Honkiti honk?

Rugo îi privea, răsucindu-și capul într-o parte și în alta, convins că amândoi înnebuniseră.

•

— Perfect, zise Royce Lindblad, o să-i dăm drumul diseară, așa cum este.

Închise ecranul de comunicații și solicită calculatorului parlamentar ultimele sondaje de profunzime. Patruzeci la sută din populație, în majoritate femei, se pronunțau acum împotriva unui institut; patruzeci și doi la sută, aproape toți bărbați, doreau expulzarea femocratelor; optzeci și șapte la sută voiau un vot imediat asupra ambelor probleme. În mod logic, toate cifrele erau reale și se părea că prevestesc înfrângerea dezastruoasă și zdrobitoare a Planului Madigan.

Instinctele lui Royce se opuneau însă logicii sondajelor. Acum, în sfârșit, Ministerul Mass-Media avea să joace în conflict un rol politic activ. Nenorociții ăștia de extraplanetari folosiseră prea multă vreme rețeaua în scopul lor personal, în vreme ce Ministerul Mass-Media era ținut în frâu de Constituție, transformându-se fără voia lui într-un aliat, slujind ca păzitor al accesului neîngrădit la mass-media, dar incapabil să funcționeze ca organism politic.

Acum, blestemații aveau să primească o lecție despre cum *pacificanii* puteau utiliza rețeaua în scopuri politice *pacificane.* Acesta era și motivul pentru care rezultatele actualelor sondaje de opinie nu reprezentau aproape nimic. Începând chiar de diseară, aceleași tehnici de bombardament mass-media care dăduseră roade pentru știința transcendentală și femocrate urmau să fie folosite ca arme împotriva lor.

Banda produsă de Larry Cristensen pentru anunțarea Planului Madigan reprezenta o mini-capodoperă. Începea prin imagini preluate din propagandele cele mai turbate ale femocratelor și savanților transcendentali din ultima vreme, montate într-un ansamblu absolut dement, pe fundalul căruia nivelul sonor al vacarmului mulțimilor creștea treptat spre un muget animalic. Urmau, după aceea, fragmente din spectacole de varietăți stupide, suprapuse montajului de propagandă; râsetele preînregistrate de pe coloana lor sonoră acopereau treptat hărmălaia gloatelor, prin hohote dezlănțuite și chicoteli isterice. Apoi, decupaj pe imaginea Carlottei, explicând Planul Madigan, cu vocea dulce a rațiunii. În final, cadre rapide afirmând susținerea planului din partea unor delegați deja convinși, aleși cu grijă pentru ca bărbații să fie în număr egal cu femeile.

Royce rânji. Se sculă și se apropie de fereastra cabinetului său din minister. Se întrebă cum aveau să reacționeze femocratele și savanții transcendentali la Planul Madigan. „Dacă *eu* aș fi în pielea lor, își spuse, mi-aș ține gura. Dacă ambele facțiuni nu fac valuri, planul va trece prin parlament fără să afecteze balanța politică. Iar dacă vreunii dintre ei se opun, noi și cealaltă facțiune o să le sărim în cap ca o godzillă de șaizeci de tone.” Desigur, ideal ar fi fost ca numai femocratele să se opună Planului Madigan. Atunci le puteau călca în picioare cadavrele politice, cu un vot totuși destul de strâns pentru ca Falkenstein să fie de acord să ofere niște concesii reale în sprijinul pacificanilor.

„De fapt, asta vrei, nu-i așa? se întrebă bărbatul. Un institut fără Războiul dintre Roz și Albastru, aflat direct sub controlul pacificanilor. Știința transcendentală, dar fără savanții ei. Și… cine știe? Cine știe ce am putea realiza noi, în șase luni de probă? Cum îi vor selecta transcendentalii pe candidați? Cât de mult va dura până ce absolvenții pacificani vor deprinde suficiente cunoștințe din științele transcendentale, astfel încât să funcționeze independent?”

Reveni la consola rețelei. Oare o măruntă imoralitate n-ar fi putut soluționa totul, după aprobarea Planului Madigan? Puțin spionaj? La urma urmelor, Falkenstein parcă o cerea…

Deschise un circuit de comunicații codificat și se cuplă cu Harrison Winterfelt, ministrul științei.

— Hari, îi spuse el, vreau să-mi alcătuiești o listă. Fizicieni, biologi, farmacologi, experți electroniști – toate ramurile științifice. Vreau să-i știu pe indivizii competenți din toate domeniile științei.

Fața colțuroasă și zbârcită a lui Winterfelt se încruntă, derutată.

— Vrei douăzeci de volume de *Dicționar al Savanților Pacificani,* Royce? Pentru ce?

— Trece-i prin calculatorul parlamentului, care să-i trieze după anumiți parametri.

— Care anume?

— Fără bătrâni, răspunse Royce. Să nu aibă sau să nu fi avut relații cu guvernul. Să nu fie implicați politic în mișcarea „Pacificanii pentru institut”. Memoria eidetică ar reprezenta un avantaj, dar nu-i obligatorie. După ce ai întocmit lista, verifică-i

psihic. Doresc numai personalități puternice, apolitice, orientate spre meserie – altfel zis, oameni care ar fi cei mai rezistenți la orice forme de control mental.

Winterfelt ridică o sprânceană întrebătoare.

— Pentru ce dracu-ți trebuie, Royce?

— Încă nu sunt sigur. Să zicem că pentru ocazii neprevăzute. Nu-ți spun mai mult decât e necesar să știi, întrucât doresc o securitate cât mai bună. La fel să procedezi și tu… Implică doar personalul strict necesar, fragmentează proiectul de așa manieră încât nimeni să n-aibă o viziune de ansamblu asupra lui și raportează-mi numai mie.

— Nici Carlottei?

Royce șovăi, simțind că urma să traverseze un Rubicon personal, vag definit.

— Nici, răspunse în cele din urmă. Ar însemna sinuciderea ei politică dacă s-ar afla ceva și ea ar fi implicată… Pentru că mai există un ultim parametru…

— Care anume? întrebă Winterfelt, ușor neliniștit.

— Lista finală trebuie să conțină numai bărbați.

Winterfelt fluieră încetișor și înțelegerea îi licări în ochii mari.

— *Acum* cred că-mi dau seama ce intenționezi, rosti el.

— Ei bine, nici măcar să nu mi-o spui, replică Royce și decuplă circuitul.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, privi pe fereastră către soarele în amurg. „Pacifica va păstra controlul asupra propriului destin, își spuse, iar străinii ar face bine să se ferească.” Planul Madigan avea să fie votat, iar asta reprezenta doar o parte a strategiei; exilarea institutului în Godzillaland constituia a doua parte, iar intervenția activă a ministerului era ultima treime. Până nu se terminau toate, ar fi fost bine dacă și spionajul putea intra în ecuația asta. Situația prezentă conținea o mulțime de necunoscute. Cum aveau să reacționeze femocratele și savanții transcendentali față de Planul Madigan? Cum urmau să fie selectați viitorii studenți ai institutului? Cât de multe îi putea spune Carlottei, și când?

Cumva însă, cel puțin în sufletul lui Royce, situația se schimbase. Acum el acționa – nu reacționa. Acum, ceva *pacifican* urma să apară între forțele extraplanetare opuse. Liniile de putere începeau să alcătuiască un alt tipar, cu Ministerul Mass-Media într-unul dintre focare. „Țin într-o mână

echea, iar în cealaltă scota ghiului, își spuse bărbatul. Simt vântul și curentul apei, și voi conduce barca prin furtună. Voi face ceea ce știu eu cel mai bine.”

•

— Lăsați-ne singure, vorbi poruncitor Bara Dorothy.

După ce membrele auxiliare ale echipei părăsiră biroul, o fulgeră cu privirea pe Cynda Elizabeth. Mary Maria stătea pe marginea răvășitului pat poleit, cât mai departe de ele, căutând să pară discretă, deși Cynda simțea că, fiind sora care lucra cel mai mult cu pacificanii, masculi și femele, ar fi putut reprezenta un aliat atât pragmatic, cât și psihologic. Tot din același motiv însă, era posibil să nu dorească un dezacord fățiș cu femocrata mentor.

— Repet, Bara, spuse Cynda, vom face o mare greșeală. Planul Madigan va fi aprobat, indiferent de acțiunile noastre. De ce insiști să continuăm o bătălie deja pierdută?

— Țelul acestei misiuni este de a câștiga războiul, replică Bara Dorothy, cu răceală. Arătă din cap spre harta Pacificei, cu o pădure de pioneze argintii în locurile cele mai importante: Totul s-a desfășurat conform planurilor, suntem în plin avânt – și acum Planul ăsta Madigan ne dă peste cap toate graficele!

— *Nu putem face nimic*! insistă Cynda.

Bara își împreună vârfurile degetelor.

— Care-i propunerea ta, Cynda Elizabeth? întrebă ea, morocănos.

— Să sprijinim Planul Madigan sau cel puțin să rămânem neutre. În felul ăsta, avem asigurate șase luni de acțiune nestingherită și nici nu înnebunim opinia publică pacificană.

Mentorul privi ascuțit spre experta psi.

— Tu ești de acord cu așa ceva?

— A… analiza relațiilor cu publicul pare corectă… se eschivă speriată Mary.

Bara izbi cu pumnul în tăblia biroului:

— Maică Supremă, cum puteți fi atât de grele de cap! izbucni ea. Ce public? Care pacificani? *Surorile* de pe Pacifica sunt de acord cu o perioadă de șase luni de probă pentru institut? Nu! Bineînțeles că nu!

— Dar… dar ele *sunt* de acord cu Planul Madigan… murmură Mary.

— Pentru că acea trădătoare a sexului ei, Carlotta Madigan, a legat acceptarea rămânerii noastre de acceptarea unui institut! În felul ăsta, i-a păcălit și pe prăsitori să ne voteze rămânerea.

— Deci *admiți* că nu ne putem permite să încălcăm Planul Madigan, interveni Cynda. În caz contrar, ar însemna alungarea noastră de pe planetă.

— Însă chiar *tu* ai spus că planul va fi aprobat indiferent de acțiunile noastre, articulă răspicat Bara Dorothy.

— Nu înțeleg…

— *Asta,* din păcate, e evident. Ideea este că Planul Madigan constituie un fapt deja împlinit și, de aceea, noi trebuie să acționăm *acum* și în așa fel încât să ne amplificăm poziția viitoare în cadrul lui. Scopul misiunii noastre este ca surorile de pe Pacifica să preia controlul asupra planetei – oricum, când va veni momentul, prăsitorii vor fi cu toții împotriva noastră.

— Dar ce legătură are asta cu opoziția față de Planul Madigan? făcu nedumerită Cynda.

— Ce dracu', adaptează-te realității! Timp de șase luni, aici va funcționa un institut. Campania noastră a fost gândită pentru o confruntare imediată – care nu va mai avea loc. Suntem obligate să încetinim ritmul, păstrând pentru viitor sprijinul surorilor. Planul Madigan reprezintă un compromis, iar noi nu putem susține *compromisuri.* Acum, mai mult ca oricând, trebuie să adoptăm o poziție strict ideologică împotriva institutului fascho-șovin – *pentru că blestemăția va exista*! De-acum înainte, întreaga noastră campanie trebuie axată pe lupta împotriva răului fascho-șovin al institutului. Va trebui să fim capabile să spunem la fiecare pas: „noi v-am zis-o!” Pentru a ne stabili viitoarea credibilitate, ce modalitate poate fi mai bună decât opoziția din capul locului față de o perioadă de probă pentru Institut – chiar cu riscul de a fi alungate de pe planetă? Maică Supremă, dacă Falkenstein e îndeajuns de despotic, am putea obține chiar sprijinul unor *prăsitori*! Nu vă dați seama?!

Cynda Elizabeth oftă. Fusese o analiză fără cusur; singurul ei neajuns îl constituia faptul că era complet eronată. Cât despre motivele erorilor, pe acestea nu îndrăznea să le menționeze nici în fața Barei, nici a altcuiva.

Greșeala provenea din faptul că Bara Dorothy nu făcuse niciodată amor cu un pacifican. Continua să-i considere pe bărbații de aici drept versiuni locale ale prăsitorilor pământeni,

dacă nu și mai rău – macho atavici, ușor de convertit în prășitori mano domesticiți, după ce surorile pacificane obțineau puterea absolută. Însă tocmai cele trei întâlniri secrete ale Cyndei cu Eric îi demonstraseră cât de simplistă era această viziune, cât de mărginită de către un ciudat șovinism istoric.

Desigur, în goliciunea nopții apăreau toate tendințele macho; ele erau întipărite în genele masculine, aici ca și pretutindeni. Cum ar fi putut o făptură a cărei plăcere supremă o constituia străpungerea, cu lancea ei dură, a unui gingaș receptacul de floare, să nu adopte o postură de dominație sexuală în clipa contactului trupurilor? Firește, dacă nu cumva fusese condiționată, vreme de generații întregi, împotriva compatibilității geometrice naturale? Totuși același mascul pacifican accepta să lucreze sub îndrumarea unei femei, vota o femeie delegat și chiar o femeie președinte și stabilea, fără resentimente, o relație stabilă cu o soră superioară din punct de vedere social și economic. Un macho, atavic atunci când lancea lui întâlnea floarea, se transforma în cu totul altceva atunci când mintea lui întâlnea o minte femeiască. Iar aceasta constituia starea naturală îndrăgită de pacificane.

Și, cu toate că Cynda se înfiora de fiecare dată când și-o amintea, nu era greu să-și închipuie această stare ca reprezentând ceva dincolo de fascho-șovinism sau doctrina femocrată – atunci când propriul ei trup se adapta cu atâta ușurință felului de a fi pacifican. „Îmi place ca lancea lui să pătrundă adânc în mine, își spuse ea. Îmi place chiar s-o și sug… deși am fost educată să consider asta drept o acțiune perversă și decadentă.”

Atunci, cât de puternică era legătura sexuală ce le unea pe surorile *pacificane* de bărbații lor? Nu simțeau toate plăcerea lăncii macho fără durere? Nu cumva bărbații și femeile pacificane erau conectați laolaltă prin ceva ce depășea simplele tipare de dominanță fascho-șovină?

Oare „Planul Madigan” nu reprezenta în realitate un „Plan Madigan-Lindblad”? Eric era un bărbat destul de obișnuit; cum trebuie să fi fost relația dintre Carlotta Madigan și un bărbat ca *Royce Lindblad*? Trupuri unite, lance-floare, ca în trecutul atavic, dar minți alăturate ca aproape-egali. Aproape ca *de la soră la soră*!

— Ei bine, Cynda? o interpelă cu răceală Bara Dorothy: Mai ai și alte obiecții?

— Trebuie să recunosc că logica ta e impecabilă, încuviință tristă Cynda.

„Cum ai putea înțelege vreodată, Bara? continuă ea în gând. Cum ai putea, dacă n-ai simțit niciodată un bărbat deasupra ta, cu lancea lui afundându-se în adâncurile tale? Cum ai putea înțelege vreodată că surorile de-aici doresc lucrul ăsta, chiar în vreme ce demonstrează pentru femocrație? Fără s-o fi simțit tu însăți, cum ai putea pricepe că o lance în floarea ta – așa cum și trebuie să se petreacă lucrurile – este la fel de puternică pe cât au fost vreodată Surorile? Ceea ce-și doresc cel mai mult pacificanele este exact ceea ce au avut înainte ca noi, ori *Heisenberg,* să fi apărut pe planetă: să-i *aibă pe bărbații lor așa cum erau înainte*!”

•

Roger închise consola rețelei și începu să se plimbe prin salonul apartamentului din hotelul gothamit.

— Deci femocratele se opun Planului Madigan, nu-i așa? mormăi el. Deci înaintea votării, Cynda Elizabeth se va adresa Parlamentului, așa-i?

Maria nu-și mai zărise niciodată soțul atât de agitat. Și pentru ce?

— Nu înțeleg, rosti ea. Aprobarea Planului Madigan nu reprezintă o concluzie prevăzută de noi? Nu ne avantajează?

Roger, agitat, se așeză pe brațul canapelei.

— Da, este o concluzie prevăzută. Nu, nu este ceea ce dorim.

— De ce nu? Putem înființa institutul.

— Da, scumpa mea, dar numai temporar și sub presiunile constante ale mass-mediei femocrate. Dacă am fi reușit să impunem un vot imediat asupra unui institut permanent, am fi avut destule șanse să învingem. Mulțumită femocratelor, tăurașii ne sprijină puternic și probabil că ar fi adus și destule voturi din partea femeilor încât să câștigăm. Însă acum… acum va fi nevoie să obținem victoria peste șase luni, în cu totul alte condiții.

— Totuși, având posibilitatea de-a arăta planetei ce poate însemna un institut…

— Bineînțeles, încuviință Roger. Problema este că perioada de probă ne va confrunta cu un paradox teribil.

— Nu-l sesizez…

Bărbatul o privi straniu, aproape ca și cum ar fi căzut pe gânduri, temându-se să-i spună ceva.

— Haide, Roger, făcu Maria ușor neliniștită. Am ajuns să avem secrete între noi?

Transcendentalul oftă și umerii i se gârboviră. După o clipă, se așeză pe canapea, lângă ea.

— Securitatea împotriva pragmatismului politic… începu el șovăitor. Femocratele se opun Planului Madigan, pe motivul că institutul va reprezenta un centru de instruire pentru o elită masculină fascho-șovină. Din aceste considerente, ne vor ataca în următoarele șase luni, atât pe noi, cât și pe partizanii noștri.

— Și?

— Datorită Planului Madigan, continuă bărbatul fixând cu privirea covorul albastru, va trebui să riscăm, oferindu-le dovezi care să sprijine acuzația aceasta. Din motive de securitate ce nu pot fi ocolite…

— *Ce*?

— Am zis…

— Am auzit ce ai zis. Dar la ce te referi?

— Să examinăm situația. Tonul lui se distanțase, căpătând răceala unei expuneri docte: Este vorba de un institut răspândind cunoștințe avansate și coexistând cu o misiune femocrată extrem de activă, pe o planetă cu o situație politică instabilă. Problemele de securitate vor fi acute. În mod evident, trebuie să fim absolut siguri că toți studenții pacificani înțeleg efectiv pericolul ca știința noastră de vârf să ajungă în mâinile cuiva care nu este un savant transcendental, gata să accepte – fără a pune întrebări – disciplina totală a institutului.

— Tot nu pricep…

— Nicio femeie pacificană nu trebuie admisă ca studentă, spuse Roger apăsat, privind-o în ochi. Vom strecura printre studenți câteva femei de pe *Heisenberg,* ca să înșelăm aparențele, dar nu ne putem permite…

— *Cum*?! Asta-i cea mai…

— *În plus,* urmă el ridicând glasul și întrerupând-o, admiterea în institut, chiar și pentru bărbați, trebuie să fie extrem de riguroasă. *De altfel,* ei vor fi psihocondiționați și permanent reîndoctrinați subconștient. Vor fi urmăriți îndeaproape o perioadă îndelungată, înainte de a li se permite să învețe ceva

semnificativ din punct de vedere tehnologic. Rânji: Acum mă poți numi un blestemat de fascho-șovin mincinos.

— După toate câte mi-ai zis, ar fi ceva absolut redundant, comentă Maria tăios. Aș putea totuși adăuga un „dezgustător” la lista asta de *mea culpa*. În plus, ca absolventă a institutului, măsura mi se pare de-a dreptul o insultă personală.

— Maria, Maria… murmură Roger încercând să-și pună mâna pe genunchiul ei. (Femeia se feri furioasă.) Nu-ți dai seama că asta n-are nicio legătură cu tine sau cu orice altă absolventă a institutului…

— Care sunt câtă frunză și iarbă! pufni ea sarcastic.

— Exact genul de emotivitate feminină care-mi demonstrează spusele! se răsti Roger.

Se opri și suspină.

— Iartă-mă… a fost o răutate gratuită. Totuși, *trebuie* să înțelegi, Maria. Femeile de pe această planetă sunt supuse unei cumplite presiuni femocrate, iar balanța psihosexuală este din capul locului deplasată în mod anormal către dominația feminină. Ajunge ca femocrația să câștige de partea ei o singură absolventă a institutului – una singură! – și… ce se va întâmpla? Clonarea, propulsia prin intermediul găurilor negre ori tehnicile avansate de inginerie genetică vor ajunge în mâinile femocratelor! De aici încolo, îți poți alege singură coșmarul favorit! Dacă vrei, poți numi totul fascho-șovinism, însă pur și simplu nu ne putem permite riscul unei asemenea scurgeri de informații.

Dădu din umeri, desfăcu palmele și continuă:

— De aceea trebuie să vorbesc și eu în Parlament, opunându-mă, în termenii cei mai categorici, Planului Madigan. De aceea trebuie să avertizez întreaga planetă că femocratele sunt niște ingrate nemiloase și machiavelice, care nu vor ezita să răspândească minciunile cele mai sfruntate în interesul ideologiei lor patologice, motiv pentru care trebuie interzise imediat. Oftă: Nu cred că pot influența votarea, dar sper să le distrug credibilitatea, în caz că…

— În caz că ele pot afla ce se întâmplă și vor spune Pacificei adevărul!

— Exact, surâse călduros bărbatul. Ai înțeles!

Maria suspină, și toată iritarea ei justificată se destrămă. În ciuda planului dezgustător al lui Roger, nu putea nega rațiunea

sa politică obiectivă, dură și reală. Femocratele n-aveau să dovedească mai multe scrupule ori îndoieli morale decât Roger, sau Arkminte însăși. Aceasta reprezenta politica logică, profund științifică și infailibilă. Orice altceva ar fi fost, cu adevărat, o „emotivitate feminină”.

Sau poate – *poate* – ceva care depășea și rațiunea științifică, și emotivitatea feminină. Încrederea reciprocă, un anumit simț organic al identității dintre femei și bărbați, dintre organismele politice și intimitatea sufletească; ceva care, dacă eșua, ar fi fost denumit nebunie, însă în caz de victorie urma, cu siguranță, să fie considerat înțelepciune. „Ceva ce, dac-ar fi lăsați în pace, pacificanii aceștia ciudați s-ar putea să posede, gândi Maria. Ceva ce, în ciuda cunoștințelor noastre avansate, încă n-am reușit să programăm într-o Arkminte.”

— Da, Roger, vorbi ea cu glas tare, înțeleg. Totuși, există momente când îmi doresc să nu-nțeleg.

•

Balconul semicircular și înalt, destinat spectatorilor, era mai ticsit decât îl văzuse vreodată Carlotta Madigan la o sesiune parlamentară. Toate locurile fuseseră ocupate, iar pe scări se înghesuiau mulțimi compacte de oameni. Cabina mass-media dinapoia ei era plină de camere de transmisie, iar delegații veniseră personal. Participau *toți* cei care puteau fi aici în carne și oase; probabil că pe întreaga planetă nu exista un singur adult care să nu fie cuplat electronic. Ca act politic, votarea Planului Madigan urma să reprezinte o dezamăgire, însă ca eveniment mass-media avea probabil să fie evenimentul cu cea mai largă audiență din istoria Pacificei. Motivele se aflau pe scaunele care o flancau azi pe președintele Carlotta; pentru întâia dată laolaltă sub același acoperiș, chiar în aula parlamentului, Roger Falkenstein și Cynda Elizabeth se ignorau în mod deliberat. În primul rând al locurilor pentru public se afla Maria Falkenstein, însoțită de un grup mic de pe *Heisenberg,* iar la șaizeci de grade mai departe, pe curba aceluiași rând, se instalase o delegație de femocrate încruntate, purtând tunici identice, bleumarin, sobre. Tensiunea din amfiteatru era atât de ridicată, încât se părea că în aer se simțea izul de ozon.

Audiența fusese neașteptat de liniștită pe parcursul superficialelor dezbateri parlamentare asupra Planului Madigan. Principalul eveniment urmau să-l constituie discursurile lui

Falkenstein și Cynda Elizabeth; prin prisma lor, orice altceva reprezenta o plictiseală inutilă – lucru recunoscut chiar și de către delegați. Numai cinci dintre ei se deranjaseră să se înscrie la cuvânt, rostind scurte pledoarii, *pro forma,* în spiritul Planului Madigan, recepționate cu o indiferență plictisită. Parțial, lipsa dezbaterilor reale se datora recunoașterii că toată lumea aștepta momentul de vârf, iar audiența planetară nu avea chef de obișnuitele cuvântări politice.

„Pe de altă parte însă, gândi Carlotta, niciun delegat nu dorește, pe cât posibil, să-și exprime poziția fermă vizavi de adevăratele probleme.” Cu excepția celor doi Cordi, toți delegații, bărbați ori femei, reprezentau circumscripții electorale aproximativ echilibrate în privința participării sexelor. O luare de poziție publică avea să piardă aproape tot atâtea voturi potențiale pe cât putea câștiga – de fapt, acesta era principalul motiv pentru care Planul Madigan urma să fie aprobat cu o majoritate zdrobitoare. Simpla votare pentru plan s-ar fi putut să nu fie privită cu simpatie de electorat, totuși nu avea să asmută împotriva delegaților jumătate din alegătorii locali. De aceea, discursul lui Falkenstein și cel al Cyndei Elizabeth constituiau doar un simplu spectacol. Cel puțin *această* decizie rămânea pe de-a întregul în mâinile pacificanilor; extraplanetarii nu puteau interveni cu nimic.

— Și acum să trecem la principalul punct de pe ordinea de zi, rosti Carlotta. Atât Cynda Elizabeth, cât și doctorul Falkenstein au solicitat permisiunea de a se adresa Parlamentului. Cynda Elizabeth va vorbi prima. Nu însă, mă grăbesc să adaug, pentru a respecta principiul „mai întâi, doamnele”. Pur și simplu, am dat cu banul.

Un val de râsete ușor nervoase străbătu amfiteatrul, însoțit de un vuiet destul de rău prevestitor. Acesta se stinse însă când Cynda Elizabeth se sculă în picioare, părând, în mod straniu, mai degrabă o școlăriță intimidată decât o instigatoare fanatică.

— În scurt timp, începu ea cu un glăscior ezitant, veți vota o moțiune ce va permite misiunii noastre să rămână încă șase luni pe această planetă, îngăduind ca în aceeași perioadă să funcționeze experimental un Institut de Știință Transcendentală. Noi acceptăm cu recunoștință invitația de a mai rămâne și intenționăm să-i dăm curs. Cu toate acestea, conștiința ne

silește să ne opunem acestei moțiuni și să vă cerem s-o respingeți.

Se opri, parcă așteptând o reacție. Întrucât aceasta nu se făcu auzită, continuă pe un ton mai puternic și mai ascuțit, care i se păru Carlottei o simplă simulare a intensificării emoțiilor.

— Planul acesta pune semnul egalității între accesul liber la mass-media al principiilor femocrate și funcționarea unui Institut de Știință Transcendentală, de parcă ele ar reprezenta niște echivalenți matematici ai unei egalități democratice*. Însă nu e vorba de așa ceva*! O asemenea afirmație insultă femocrația, insultă femeile pacificane și, în cele din urmă, jignește principiul libertății deciziilor politice – pe care această planetă declară că le consideră sacre!

Urmară câteva aplauze răzlețe din partea grupului femocrat și a câtorva suportere fanatice. Când ele se stinseră, stânjenite, Cynda Elizabeth coborî glasul la un ton potolit – deși părea o strategie îndelung repetată anterior.

— Femocrația a activat în mod deschis pe Pacifica și va continua cu aceeași transparență. Noi spunem ceea ce avem de spus, direct, pe rețea, respectând clauzele constituționale ce protejează pe planeta voastră libertatea discursului. Și nu intenționăm să facem *altceva.* Eventualele modificări politice sau sociale determinate de prezența noastră aici vor reprezenta în totalitate rezultatul ideilor pe care vi le supunem în mod deschis analizei…

Vocea îi spori iarăși, accentuând în mod dramatic cuvintele, și femocrata privi disprețuitor spre Falkenstein, care se uita drept înainte, impasibil.

— Pe de altă parte, un Institut de Știință Transcendentală va însemna un instrument de subversiune antidemocrată, fascho-șovină, nemiloasă și indirectă! El va opera ca stat în stat. Își va alege studenții pacificani pe baza propriilor condiții necunoscute și nu va ezita să se folosească de tehnici ezoterice de subjugare a minții. Rezultatul va fi apariția unei elite restrânse de agenți fascho-șovini, posedând cunoștințe științifice avansate și fiind devotată unei ideologii expansioniste, decise să elimine modul vostru de viață și să-l înlocuiască cu un regim de marionete fascho-șovine, controlat de știința transcendentală. Așa s-a întâmplat pe toate planetele care le-au permis acestor creaturi să-și stabilească un cap de pod. Credeți că nu se poate întâmpla

și aici? Respingeți moțiunea! Salvați-vă planeta, pentru voi înșivă! Dacă n-o faceți, nu veți putea spune că nu v-am prevenit!

Un zgomot ciudat, difuz, reverberă dinspre galeria spectatorilor. Delegația femocrată se sculase în picioare, încercând să dea tonul aplauzelor și uralelor. Se auzeau, într-adevăr, aplauze, dar și huiduieli izolate, precum și o rumoare de indignare și mândrie rănită.

Discursul i se păru Carlottei oarecum insultător, mai cu seamă către final, iar stilul fusese mai degrabă rigid. Întâmplător, ochii îi poposiră asupra Mariei Falkenstein, care stătea nemișcată, privind Dumnezeu-știe-unde, cu o ciudată expresie de suferință pe chip, de parcă mediocra performanță oratorică atinsese o secretă coardă femocrată dinlăuntrul ei.

— Doctore Falkenstein? rosti Carlotta, după ce reacțiile împărțite ale spectatorilor se potoliră.

Transcendentalul se sculă încet și teatral, zâmbind sarcastic și obținând atenția generală chiar înainte de a deschide gura.

— Mă tem că și eu va trebui să mă opun moțiunii, începu el cu o mâhnire ce părea exteriorizată anume pentru a stabili o legătură directă cu uriașa audiență din fața consolei rețelei. Ridică din umeri și continuă: Ba chiar am pregătit un discurs minunat, în care îmi explicam motivele. Am fost însă complet eclipsat de valoroasa mea adversară.

Surâse ucigător și cu superioritate înspre Cynda Elizabeth.

— După cele ce ați auzit, mă tem că orice alte explicații din partea mea ar fi total redundante. Dacă aș fi fost însuși marele Shakespeare, oare aș fi putut găsi cuvinte mai potrivite ca să susțin alungarea femocrației de pe planeta voastră, decât acest noian de venin, patologie și minciuni *sfruntate* pe care tocmai ați avut neplăcerea de a le asculta?

Falkenstein făcu o pauză, lăsând rumoarea din amfiteatru să se domolească. Când reîncepu să vorbească, sarcasmul îndurerat și detașarea ironică dispăruseră – glasul lui era tăios și strălucitor precum oțelul, iar ochii îi scânteiau direct în obiectivele camerelor.

— Nu pot vorbi în numele vostru, dacă mai aud o dată termenul de *fascho-șovin,* probabil c-o să adorm de plictiseală. Dacă Pacifica *trebuie* să fie împroșcată de invective intelectuale anoste, nu putem măcar să ne bucurăm de varietate? Pot

sugera *porc*? Bestie? Pui de cățea? Sau obscenitatea aceea secretă pe care le place s-o rostească între ele: *prăsitor*? Oricum, toate se rezumă la același zbieret ascuțit, irațional și androfob: „Lua-v-ar dracu'!”

Huiduieli, urale, fluierături, râsete răgușite.

— Dar, pe lângă a-și trâmbița din răsputeri ura deformată de frustrări sexuale, ce altceva mai oferă femocratele decât un tezaur de deformări machiavelice și minciuni neobrăzate? Femocrația acționează în mod transparent pe Pacifica? Atunci cum de a apărut, peste noapte, „Liga Femocratică Pacificană”? Probabil prin combustie spontană! Femocrația dorește doar libertatea *discursului* intelectual? Ce au făcut însă cu bărbații de pe planetele ocupate? *Prăsitorii* lor, cum îi numesc ele – o mână de epave manipulate genetic, ținute în cuști precum animalele și supuse unor atrocități incredibile…

Bărbatul tăcu, parcă încercând să-și stăvilească furia.

— De ce să mai continui? reluă el pe un ton scăzut. Este evident că acelea care, în mod deliberat, își transformă jumătate din semeni în animale de împerechere, lipsite de rațiune, pot face sau pot spune absolut orice. Pentru cineva în stare de *așa ceva*, ce mai contează niște minciuni?

Strânse din umeri.

— Dacă moțiunea în discuție va fi aprobată, minciunile pe care vor continua să le debiteze se vor transforma în demență. Fără îndoială, ne putem aștepta să auzim că studenților institutului li s-a scos creierul, pentru a fi înlocuit cu circuite electronice. Că tragem copiii în țeapă și-i punem la frigare. Că-i silim pe inițiați să se tăvălească în propriile excremente, să bea sânge de om și să jure credință diavolului. Dacă votați să vă supuneți de bună voie acestei patologii, noi vă vom respecta decizia. Vă vom demonstra valoarea unui Institut pacifican de Știință Transcendentală prin fapte, nu prin vorbe goale. Și niciun fel de minciuni răutăcioase și nefondate nu ne vor clinti din hotărârea noastră de a ne dedica progresului științific al oamenilor de pretutindeni. Profesiunea de dascăl este cea mai nobilă dintre toate, iar dacă prețul pe care trebuie să-l plătim pentru a ne justifica vocația este defăimarea din partea unor primitive ignorante – așa să fie!

Uralele pentru Falkenstein fură mult mai puternice – dar la fel și huiduielile și fluierăturile. „Brrr! se gândi Carlotta. A fost un

discurs al naibii de bun, iar reacțiile au fost vehemente de ambele părți și absolut nesănătoase.” Acum, trăsătura dominantă în aula parlamentului o constituia mânia – atât cea stârnită de Falkenstein împotriva femocratelor, cât și cea adresată transcendentalului. O energie întunecată părea că pulsează dinspre galeria publicului, totuși președintele mai simțea ceva – un potențial ce putea fi deturnat...

Inițial, intenționase să se treacă la vot imediat după discursul lui Falkenstein, fără ca ea să mai ia cuvântul. Acum însă instinctul îi spunea altceva, și se trezi privind către Royce, așteptând o confirmare subliminală. Din primul rând al delegaților, bărbatul încuviință încetișor din cap. „Perfect, tăurașule, își spuse Carlotta, ia să atenționăm noi Pacifica!”

— Ei bine, începu pe un ton degajat și fără să se ridice, i-am ascultat pe prietenii noștri extraplanetari numindu-se între ei fascho-șovini, mincinoși, subversivi și monștri machiavelici, iraționali și isterici. Nu mai țin minte exact cum l-a numit unul pe celălalt...

Tensiunea se risipi, cel puțin pentru moment, în chicote.

— De fapt, cui îi pasă cum l-a numit unul pe celălalt? continuă ea, mândru. De multă vreme ne asurzesc cu aceleași rahaturi, iar noi ne aflăm aici pentru a ne desfășura, ca de obicei, ședințele democratice. E adevărat, poate că unii dintre noi susțin una sau alta dintre cauze, dar am rămas tot *pacificani*, nu? Ascultăm, reflectăm, votăm și respectăm deciziile adoptate în mod democratic. Aceasta este democrația electronică, și nu cred că mă fălesc zadarnic afirmând că fiecare pacifican o înțelege...

Privi de la Falkenstein spre Cynda Elizabeth, apoi înapoi către public și ridică din umeri.

— Dar bănuiesc că oamenii aceștia habar n-au despre ce este vorba. Fiecare facțiune e convinsă că deține adevărul suprem; de aceea, noi toți ar trebui să le spunem extraplanetarilor să tacă, pentru a nu ne polua sensibilele minți adolescentine cu gunoaie ideologice. Ideea că suntem încă nehotărâți în aceste privințe, și ca atare trebuie să acordăm proceselor noastre democratice – validate de timp – un răgaz decent pentru a ajunge la o concluzie democratică, pare considerată drept grozav de naivă de către acești sofisticați galactici.

Carlotta tăcu. Aula era cufundată în liniște, însă dispăruse încordarea; femeia avu impresia că era liniștea receptivă a bunului simț și a rațiunii.

— Mă întreb însă cine-i naiv și cine-i sofisticat, reluă ea. Aceia care încearcă să înăbușe dezbaterile? Sau aceia care ascultă, evaluează, votează și respectă deciziile adoptate în mod democratic? Adevărații credincioși tânjind după convertiți? Sau oamenii care au făcut cel mai mult pentru ca Plasa Galactică să devină arena discursurilor interplanetare libere din ziua de azi? Se pare că toți doresc să ne lumineze, într-un mod sau altul, pe noi, bieții pacificani primitivi. N-ar trebui însă ca *noi* să-i luminăm pe acești sărmani extraplanetari ignoranți, oferindu-le în schimb o demonstrație pe viu a celui mai liber sistem democratic din galaxie? N-ar trebui să-i silim să participe la actuala democrație pacificană, fie că le place sau nu? N-ar trebui să *votăm*?

Aplauzele răsunară mult mai puternic decât anterior; din toată inima, totuși cuviincioase, entuziaste și pacificatoare. Foarte repede se transformară în scandarea „La vot! La vot! La vot!”, atât din partea publicului, cât și a delegaților. „Asta nu mai este vocea gloatei, gândi Carlotta, ci a unui parlament democratic, a unui popor democratic. N-o fac pentru mine, ci pentru *noi*.”

Simți un nod în gât. Mândria și stânjeneala i se contopeau înapoia pleoapelor ce o furnicau. „Asta-i realitatea... Ăsta e lucrul pentru care merită să te sacrifici.”

— „Da” pentru aprobarea moțiunii, „nu” împotriva ei, rosti cu glas tremurător, străduindu-se să-și păstreze neutralitatea tehnocrată.

Când ecranul mural arătă că moțiunea fusese aprobată cu scorul general de 98 la 5, aula răsună de aplauze puternice și în același timp demne – delegații și spectatorii laolaltă își ovaționară președintele, guvernul, și se ovaționară pe ei înșiși.

„Încă n-am uitat să fim pacificani, își spuse Carlotta, în vreme ce ochii i se împăienjeneau de lacrimi. Dacă mâine ar vota înlocuirea mea definitivă din funcție, aș rămâne totuși cu momentul acesta și mi-ar fi de ajuns.”

• Capitolul 11

Relaxat și indiferent la căldura ucigașă, Roger Falkenstein stătea lângă elicopter, la marginea luminișului ce reprezenta aeroportul Hollywood-ului, în vreme ce ultima serie de viitori studenți ai institutului, asudând teribil și tresărind la fiecare pocnet sau trosnet din jungla înconjurătoare, urca la bord. Temperatura ambiantă era de circa cincizeci de grade, iar umiditatea se apropia de obișnuita ei valoare, de sută la sută, însă ecranul-inerțial modificat ce înconjura trupul transcendentalului îi păstra pielea perfect uscată, la douăzeci și unu de grade. „Dacă obligația de a ne instala institutul în jungla asta de nebuni reprezintă mai mult decât o glumă sinistră, gândi el, atunci e sortită unui eșec de proporții. Cu cât mediul înconjurător e mai ostil, cu atât tehnologia noastră primește o notă mai bună, iar problema securității e redusă la minimum aici – la două mii de kilometri de orice așezare, înconjurați cum suntem de o junglă tropicală infestată de godzille și unde puțina populație locală e mult prea obsedată de realizarea nesfârșitelor seriale cu godzille pentru a se putea gândi și la lucruri mai serioase.”

Falkenstein urcă în elicopter și încuviință din cap spre pilot. Aparatul se înălță deasupra junglei și porni către nord-vest, în direcția institutului, despărțit de ciudatul oraș Hollywood prin douăzeci de kilometri de junglă impenetrabilă. De altfel, aproape imediat, trecură chiar peste metropola cea lăbărțată.

Din văzduh, Hollywood părea o așezare uriașă, o gigantică și eclectică combinație a tuturor stilurilor arhitecturale concepute vreodată de mintea omului. Ici, câteva cvartale de palate desprinse din *O mie și una de nopți,* colo reconstruiți zgârie-nori ai străvechiului New York. Castele medievale de pe Pământ și turnurile de cleștar din Heldhime. Centrul Gotham-ului și legendarele parcuri de distracții din Tivoli. Luxor-ul faraonilor și Roma lui Iulius Cezar.

De fapt, cele câteva mii de plăsmuitori ce populau orașul locuiau într-un pâlc de domuri ambientale, situat în partea estică; restul erau decoruri fragile la scara unu pe doi,

reproducând clădiri celebre care erau periodic făcute țăndări de godzillele furioase, în folosul camerelor de filmare și spre încântarea publicului galactic. Chiar acum, un colos verde și cornut, înalt de vreo cincizeci de metri, împreună cu o monstruozitate și mai mare, cu botul plin de colți zdrobitori, se rostogoleau pe străzile anticului Babilon, încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte, în vreme ce grădinile suspendate și zigguratele se sfărâmau sub loviturile lor. Chiar din adăpostul elicopterului, recruții gothamiți păreau destul de impresionați de urletele teribile și de mârâituri.

Nu însă și Falkenstein, care devenise de multă vreme indiferent la peisajul dement din Godzillaland, deși prima sa întâlnire cu această realitate tulburătoare nu era ușor de uitat.

Naveta de pe *Heisenberg* asolizase pe aeroportul Hollywood, aducând echipa de constructori ai institutului, iar Roger și Maria coborâseră și fuseseră izbiți de o pală sufocantă de pârjol umed. Chiar în fața lor se înălța un imens panou verde, din arbori, liane și tufișuri, care emana o duhoare atotpătrunzătoare, de fecunditate în putrefacție. În junglă, creaturi invizibile urlau, răcneau, mârâiau și se loveau – zgomote amenințătoare, aproape prea cumplite pentru a fi crezute.

— Pe sorii cei mari! exclamase Maria. Nu poate fi adevărat!

— Lindblad, sau cine-i răspunzător pentru chestia asta, are cu siguranță un umor morbid, completase soțul ei, ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

Brusc, din jungla aflată în fața lor, răsunase o serie de mugete și mormăituri îngrozitoare, iar peste o clipă ceva gigantic străbătu tufișurile și apăru în poiană, în mijlocul unei verzi explozii vegetale.

Creatura era acoperită de pete brun-verzui și avea o înălțime de patruzeci de metri. Stătea pe niște picioare de grosimea unor copaci, terminate cu tălpi uriașe, cu gheare. Ca să-și mențină poziția verticală, se echilibra cu o coadă imensă, prevăzută cu trei spini lungi de doi metri. Capul cu ochi micuți era dominat de dimensiunile gurii; când urlă, furioasă, balele vâscoase se prelinseră din șirurile triple de colți și un val de răsuflare incredibil de puturoasă asaltase nările lui Falkenstein, chiar în clipa când el și Maria se retrăseseră către navetă.

Apoi o altă dihanie lunecase spre ei, pe cărarea croită prin junglă de primul monstru. Noul venit era scund, verde-

strălucitor și unduitor precum un șarpe; coada trupului său, aparent nesfârșit, nu se ivise nici după derularea a treizeci de metri de corp. Avea ochi galbeni, imenși, un bot cu buze rânjite, iar în locul nasului purta un corn de forma unui iatagan. De pe limba roșie și bifurcată se prelingeau picături negre de venin.

Urlând, șuierând și răcnind, godzillele avansaseră în luminiș, iar Falkensteinii sprintaseră către navetă. Pe neașteptate însă, ambele fiare încremeniseră simultan, aidoma unor statui. Reptila se lăsase cu pântecele pe sol. Monstrul biped ridicase un membru superior, într-o parodie grotescă a unui salut militar.

În tăcerea neașteptată, Falkenstein auzise un râset omenesc răgușit. Privise cu luare aminte creaturile imobile. Un bărbat cu părul lung, purtând doar un șort negru, călărea grumazul reptilei verzui, hohotind satisfăcut. Cocoțată pe o șa fixată de ceafa bipedului, o blondă, îmbrăcată de asemenea doar cu pantaloni scurți, chicotea de-a dreptul isteric.

— Bun venit în Godzillaland! strigase ea.

— Bun venit în Hollywood.

Cei doi plăsmuitori izbucniseră din nou într-un râset idiot. Abia atunci, după ce-i trecuse prima străfulgerare de teroare viscerală, Falkenstein remarcase micuțele console de comandă, negre, fixate pe cefele godzillelor. „Bineînțeles! își amintise el. Cutiile del gado.” Cei de aici implantau electrozi direct în creierii monștrilor. Prin intermediul consolelor, puteau apoi manevra uriașele creaturi ca pe niște roboți de protoplasmă. Așa își realizau serialele, dirijând godzillele prin telecomenzi. Falkenstein nu se gândise niciodată că cineva ar fi dorit să utilizeze tehnica respectivă pentru a transforma giganticele lighioane mirositoare în *animale de călărie,* și nici nu și-ar fi putut imagina o stare a demenței omenești care să considere *amuzante* asemenea sperieturi.

De atunci însă trecuseră cinci săptămâni, își reaminti el, pe când elicopterul survola cartierul nord-estic al Hollywood-ului, unde constructorii, călărind godzille bipede, ridicau din ruinele ultimei distrugeri o imitație a clasicei Atena. Acum, nici el, nici personalul institutului nu mai puteau fi surprinși de indiferent ce-ar fi făcut plăsmuitorii, iar când aceștia pricepură cum stau lucrurile, își pierdură cheful de a glumi pe seama transcendentalilor. Între ei se instaurase un fel de înțelegere tacită de a se considera reciproc niște maniaci de naturi diferite

și a se ignora reciproc. Niciunul dintre plăsmuitori nu manifestase măcar cel mai vag interes față de institut. Nu-i atrăseseră nici chiar ecranele inerțiale; făcuseră o profesiune de credință din a se desfăta în oribila căldură locală.

Pe sub elicopter goni întinderea deasă a junglei, apoi, aproape pe neașteptate, ajunseră deasupra institutului. Folosind un laser orbital, *Heisenberg* defrișase un cerc perfect, cu diametrul de trei sferturi de kilometru. În mijlocul acestuia fusese ridicată o imensă construcție discoidală – clădirea temporară standard a institutului, identică celei din Cordi, cu excepția dimensiunilor. Atunci când Institutul pacifican de Știință Transcendentală avea să devină o instituție permanentă, clădirea definitivă urma să fie realizată în stil arhitectural local, într-un loc mult mai potrivit – ideal, în Insularia, la o distanță convenabilă de Gotham.

Discul argintiu era înconjurat de câteva cupole micuțe. Perimetrul cercului fusese dublat de un singur fir de criosârmă, fixat pe piloni. Acesta proiecta un câmp electric puternic, ce alunga în mod eficient godzillele sălbatice care mișunau prin junglă. Nu întâmplător, barajul respectiv făcea imposibilă și orice plecare spre exterior, altfel decât pe calea aerului.

Acum, după sosirea ultimului grup de recruți, locul putea fi complet izolat de contactul cu exteriorul pe durata următoarelor cinci luni. Elicopterul asoliză în fața clădirii principale. O sută optzeci de bărbați pacificani, cincizeci de transcendentali și douăzeci de femei de pe *Heisenberg*, jucând rolul unor pacificane – toți într-un mediu izolat, semănând mult cu un experiment într-o eprubetă sterilă, neexistând nici măcar accesul general la consolele rețelei, pentru a nu fi contaminat procesul. „O bătălie purtată pas cu pas, își spuse Falkenstein conducând grupul de pacificani către clădire, dar, în cele din urmă, am reușit!”

Procedura de recrutare prezentase ultima dificultate cu autoritățile pacificane, dar acum, în sfârșit, totul se terminase. Primiseră zeci de mii de candidaturi – un coșmar de procesare a datelor – însă tocmai asta îi permisese lui Falkenstein – prin mijlocirea paravanului absolut opac alcătuit din însăși retorica democrată a pacificanilor – să refuze sugestia Ministerului Științei de a alege *ei* studenții.

De fapt, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Falkenstein ar fi fost niște savanți pacificani atestați de guvern. Studenții selectați în

final fuseseră neofiți, foarte inteligenți, lipsiți de legături permanente cu femei, sensibili la tehnicile de psihomodelare și care manifestau oarecare simpatie față de „Pacificanii pentru institut”. Un procentaj destul de ridicat îl reprezentau mano din Cordi și tehnicienii cu pregătire medie din Thule. Dacă mai rămăsese vreo mică posibilitate privind scurgerile de informații, aceasta fusese redusă de parametrii selectați de către Arkminte, iar programul de psihomodelare urma să coboare marja erorii, tinzând spre un zero pe care nu-l putea atinge nicio procedură științifică.

În interiorul clădirii, în holul vast de unde se putea vedea zidul junglei dinapoia barierei de criosârmă, Falkenstein îi adună pe recruți în jurul său pentru un scurt cuvânt de bun sosit, înainte de a-i lăsa pe mâna celor de la psihomodelare. Transpirația de pe chipurile pacificanilor se usca rapid în răcoarea institutului, și toți păreau destul de fericiți să fie înăuntru.

— Bun venit la Institutul pacifican de Știință Transcendentală, începu Falkenstein. Îmi cer scuze pentru împrejurimile deloc plăcute, dar aceasta a fost alegerea guvernului vostru, nu a noastră! Veți constata totuși că izolarea este favorabilă studiului, iar mediul local constituie o sursă de inspirație despre modul în care, folosind cele învățate aici, puteți transforma universul brutal și indiferent într-o matrice mult mai adecvată, construită de mintea și mâna omului.

Ca și cum abia ar fi așteptat această replică, două godzille gigantice, una bipedă, iar cealaltă o monstruozitate scundă și masivă, cu țeasta îmbăloșată, ieșiră din junglă, lovindu-se și mușcându-se. Se izbiră de invizibila barieră electrică, scoaseră urlete groaznice de durere, teamă și furie, apoi dispărură speriate în junglă, uitând de disputa lor.

— Cam astea-s forțele naturii… surâse cu subînțeles Falkenstein. Acum, vă voi lăsa în grija personalului din institut, care o să vă arate unde veți locui și va începe inițierea voastră în acea măreață căutare a totalei supremații omenești asupra materiei, energiei, timpului și minții, pe care acum o împărțim între noi. Încă o dată, bine ați venit și mult noroc!

„Perfect”, gândi Falkenstein, în vreme ce psihomodelatorii împărțeau recruții în grupuri mici și-i duceau să-i cazeze.

„Dacă mi-ar fi trecut prin minte, am fi putut să aranjăm chiar noi câteva godzille și să regizăm un spectacol similar pentru *toți* studenții!”

•

Mergând pe coridor și trecând pe lângă săli de clasă, laboratoare și studiouri de înregistrări, Maria Falkenstein încerca o stranie senzație de dedublare a realității. Cât de mult semăna locul acesta cu institutul unde studiase ea – și totuși cât de diferit era!

Cursurile din programă rămăseseră în esență aceleași: psihosomică, fizică contextuală, psihoistorie, proiectare genetică, teorie temporală, extrapolare și altele – însă aici erau predate linear, *nu* holistic. În loc să studieze simultan problemele fundamentale, pentru a fi subliniată unitatea de bază a tuturor cunoștințelor – esența științei transcendentale – studenții pacificani erau învățați secvențial, iar secvența constituia un element major al procesului general de psihomodelare.

Mai întâi o săptămână în care nu se făcuse nimic altceva decât psihosomică, știința interfeței minte-materie. Matricea electronică și chimică a conștiinței înseși, determinismul psihosenzorial, psihosomică evolutivă și toate celelalte. Datorită rafinamentului lor în arta mass-media, studenții pacificani deprinseseră rapid o înțelegere mai profundă asupra propriilor procese mentale, facilitate de ședințele prelungite în Creiere și de dozele permanente de amplifuri cerebrale, care maximizau matricele chimice ale minții.

În această stare euforică, pe când forța științei transcendentale era evidentă în câmpul conștiinței lor, urmase o săptămână în decursul căreia li se predase doar psihoistorie – evoluția matricelor culturale umane determinată de interfața simțuri-mediu. Istoria societăților umane, privită ca evoluție a șabloanelor conștiente, autoîntreținute și determinate de ambient, ce dusese la tribalism, șovinism, raționalism și război. Sfărâmarea acestor tipare rigide, în secolul douăzeci, ca urmare a unui mediu tehnologic aflat într-o evoluție exponențială, conducând la un feedback pozitiv între conștiință și mediu și la extinderea omenirii în spațiu. Rezultaseră, pe de o parte, culturi planetare ne-naționaliste și cancere sociale, de tipul femocrației și, pe de altă parte, știința transcendentală – următoarea

treaptă evolutivă spre definitiva eliberare a omului de determinismul uman și fizic.

Totul, încununat de o nemiloasă analiză psihoistorică a înseși culturii pacificane. Democrația electronică – rezultat al abundenței și al dispersării… Puterea economică feminină – consecința distribuirii universale a capitalului cetățenilor. Atracția sexuală a bărbaților către femeile mai vârstnice, autoritare – compensare a pierderii supremației masculine, mandatată genetic, în domeniile economic și politic. Atracția femeilor către tăurașii preponderent sexuali – compensare a lipsei de personaje masculine dominante social. Vulnerabilitatea pacificanelor în fața femocrației – rezultat al acestei balanțe sexuale proprii Pacificei. Și așa mai departe, expunându-se fiecare colțișor și ungher al societății băștinașe unei logici științifice detașate, simultan cu adăugarea de euforizante subtile în formulele amplifurilor cerebrale ale studenților.

Abia după ce analiștii de profunzime certificau că procesul de psihomodelare fusese încheiat cu succes, studenților pacificani li se prezentau acele domenii ale științei transcendentale din care proveneau tehnologiile de vârf. Deși chiar și atunci, programa rămânea majoritar teoretică, în paralel cu continuarea psihomodelării.

Maria înțelegea perfect motivele strategice ale acestei deformări a științei transcendentale. „Rămâne însă o *denaturare*”*, s*e gândi ea, privind într-una dintre clasele pe lângă care trecea. Fusese de acord cu parametrii de selectare și cu absența pacificanelor, justificând toate acestea față de ea însăși prin considerente de securitate, deoarece femocratele își continuau atacurile la adresa institutului, accentuând în mod subtil supremația feminină. Chiar și puternica psihomodelare și manipularea formulelor de amplifuri cerebrale puteau fi admise, în numele obținerii cât mai rapide a unui avans.

Însă această predare secvențială, motivată politic, a științei transcendentale, viola însăși esența științei, anulând chiar scopul pentru care *Heisenberg* venise aici. Dacă imaginea lumii văzute prin prisma științei transcendentale putea fi rezumată printr-un singur cuvânt, acesta era unitate. Materia, energia, timpul și mintea, ca stări ale aceluiași întreg, trebuiau studiate simultan și holistic, ca să poată fi înțelese în termenii fiecărei stări, iar conștiința absolutului să transceadă cu adevărat

compartimentarea științei tradiționale. Aceasta constituia natura științei transcendentale, care aici era violată.

Maria ajunse la unul dintre balcoanele închise, de la periferia clădirii, unde studenții pacificani se adunau singuri ori în grupulețe, ca să studieze sau să discute. Afară, întunecata junglă din Godzillaland era amenințătoare și străină, sub soarele sfârșitului de după-amiază. Monștri invizibili zgâlțâiau arborii, în deplasarea lor. La răstimpuri, un bot imens cu colți sau o suprafață uriașă de piele solzoasă se ițea pentru o clipă. Reprezenta un tablou impresionant și în același timp respingător – încarnarea universului nepăsător, irațional și sălbatic. În același timp însă, era cumva... Pacifica însăși, cu toate promisiunile ei de fertilitate neîmblânzită.

Majoritatea studenților învățaseră să ignore panorama. Cu ochi strălucitori, vorbăreți, îmbujorați de mândria adolescentină a noilor cunoștințe, tinerii își comentau studiile cu un entuziasm candid, copleșiți de splendidul univers nou dintre pereții institutului; lumea exterioară nu constituia decât o holodioramă, la periferia conștiinței lor.

„Ce creăm noi aici? se întrebă Maria pășind printre inocenții entuziaști. O clasă de oameni care nu mai sunt nici pacificani, dar nici savanți transcendentali pe de-a-ntregul. O elită de simulacre inteligente, totuși superficiale, ale noastre înșine, alienați pe propria lor planetă – însă neaparținând deocamdată conștiinței ce-i unește laolaltă pe locuitorii Arkologiilor.”

Până atunci nu reflectase niciodată la cei din institutele planetare, dar acum, stând printre ei, își dădu seama că reprezentau oameni singuri și înstrăinați, nici în car nici în căruță, cu picioarele înrădăcinate în solul compatrioților, pe care-i dominau aidoma unor extraplanetari artificiali, iar cu mințile înălțate către stelele aflate de-a pururi dincolo de posibilitățile lor. „Oare noi oferim la fel de mult pe cât luăm?” îndrăzni ea să se întrebe.

Unul dintre pacificani stătea separat de ceilalți, cu palmele lipite de peretele transparent, privind jungla de sub cerul purpuriu. Era scund și vânos, cu ochi mari, nervoși, iar trupul său zvelt părea să vibreze de o tensiune care, în acea clipă, o atrase pe Maria.

— Ce vezi acolo? îl întrebă femeia, apropiindu-se.

El se retrase în sine, și privirea îi deveni circumspectă.

— Jungla, îi răspunse. Ce altceva ar trebui să văd? Ignor ceva?

Se străduia să păstreze un ton neutru, totuși din glasul lui răzbătea o încordare amară.

— Mă gândeam la ceea ce vezi, ca pacifican. Ce înseamnă pentru tine?

— Vrei să-ți explic ce înseamnă să fii pacifican? Credeam că știți asta. Aici ne-ați învățat totul despre noi înșine.

Tresări, nervos, de parcă îi scăpase ceva periculos. Reacția lui o captivă și mai mult pe Maria. Poate că dorea să-l placă. Poate că dorea ca și el s-o placă.

— Doar analitic, din exterior, răspunse femeia. Esența rămâne numai a voastră, nu-i așa?

— *Rămâne*? se bâlbâi el. Ne-ați lăsat atât de mult?

— Tu știi lucrul acesta mai bine decât mine. Ce vrei să spui?

— Noi suntem *pacificani,* începu repede bărbatul. Psihodinamica mass-media poate că nu-i chiar psihosomică, dar crezi că cineva care-a dat cu nasul de ea nu poate recunoaște modelarea mentală subliminală, chiar dacă-i la un nivel ce ne depășește, chiar când suntem…

Se opri, parcă speriat de propriile cuvinte. Întorcându-i spatele Mariei, privi jungla.

— Ce anume?

— Nimic, nimic… Am vorbit deja prea mult. Se răsuci către ea; ochii săi rugători contrastau cu expresia beligerantă: Vei raporta discuția aceasta, nu-i așa? Va fi analizată, evaluată și…

„Trebuie s-o fac, se gândi Maria. Nu se știe cum, individul acesta a trecut nedetectat prin psihomodelare. Este un risc potențial de securitate, un factor imprevizibil, aleator.” Totuși, buzele ei rostiră cu totul altceva:

— Nu, nu te voi raporta. A fost o conversație neoficială.

— Nu știu dacă să te cred.

— Nu toți suntem…

Ridică din umeri, incapabilă să formuleze cuvântul exact. Oricum, pacificanul păru că pricepe.

— Mi-ar plăcea să fie așa, spuse el. Voi dețineți într-adevăr niște caracteristici aparte, totuși…

— Același lucru se poate afirma și despre voi, îl întrerupse Maria.

— Cel puțin așa am crezut, murmură bărbatul revenind cu ochii asupra junglei de colți și gheare.

— Să zicem că nici n-am discutat între noi, conchise Maria și se îndepărtă.

Se simțea cuprinsă de o tristețe ciudată, ce se contopea cu un tremur neclar, dar și cu o satisfacție pe care n-o putea identifica precis – de parcă, pentru o clipă fugară, fuseseră depășite barierele politicii și ale minciunilor, ale culturii și ale manipulării. „Ce trist, își spuse, că amândoi trebuie să ne prefacem că nici n-am discutat vreodată.”

•

Carlotta Madigan se afla în cabinetul ei din clădirea Parlamentului, încercând să iasă la suprafață din muntele de chestiuni arzătoare ce se acumulaseră de-a lungul perioadei în care întregul guvern fusese obsedat de criza femocrație-știință transcendentală.

Situația dăinuia: femocratele inundau rețeaua cu propaganda anti-institut, știința transcendentală contraataca prin bombardamentul lor în mass-media, „Pacificanii pentru institut” și „Liga Femocrată Pacificană” continuau să fie active politic, relațiile bărbați-femei nu se amelioraseră, totuși aprobarea Planului Madigan înlăturase cel puțin starea de urgență. Acum, în sfârșit, administrația nu mai avea nicio legătură cu criza, și Carlotta își putea găsi timp să rezolve în mod coerent problemele de zi cu zi ale funcției ei.

Și erau o mulțime! Propunerea de a înființa o corporație guvernamentală pentru a impune reducerea tarifelor pe ruta Gotham-Cordi. O scădere neașteptată înregistrată pe piața grâului. Chestiunea destul de complicată a…

— Carlotta! Cuplează-te pe canalul patru de știri – *imediat*!

Femeia își răsuci scaunul spre consola rețelei. Pe ecranul de comunicații apăruse chipul lui Royce, parând *extrem* de agitat.

— Nu poate aștepta? pufni ea iritată. Am o…

— Cuplează-te și discutăm mai târziu! o întrerupse Royce. Las circuitul ăsta deschis.

— Rahat, mormăi Carlotta cuplându-se la canalul de știri, dacă nu-i ceva *important*…

Pe ecran apăruse un bărbat vânos, agitat, cu ochi mari, arzători, al cărui chip părea că pulsează de o încordare nesănătoasă. Vorbea repede, sacadat și ascuțit.

— … așa am reușit să mă ascund într-un elicopter, până la aeroport și de-acolo am luat prima navetă, înainte ca ei să-și fi dat seama că lipsesc…

Cadrul se lărgi, cuprinzând-o și pe Nancy Muldaur, o binecunoscută vânătoare-de-știri.

— Dar ce s-ar fi întâmplat dacă le spuneați că vreți să plecați? întrebă ea.

— Nu știu… Nu știu până *unde* ar fi fost în stare să ajungă.

— Doar n-ar fi încercat să vă rețină în institut cu forța? Asta ar fi însemnat *răpire*, nu?

Din nou prim-planul bărbatului, acum mai degrabă furios decât speriat.

— Uite ce-i, am impresia că nu pricepeți ce vă spun. Ei *spală creierele* acolo! Și-au ales studenții tocmai după docilitatea față de tehnicile de modelare mentală – și asta fac! Nu vor ca pacificanii să știe ce se întâmplă – asta ca să folosesc un eufemism! Nu există canale particulare pentru accesul la rețea. Au ridicat o barieră electrică în jurul institutului, chipurile pentru a opri godzillele să intre, însă îi oprește și pe așa-zișii studenți să *iasă.* Cum pot *eu* să știu de ce mai sunt în stare? Credeți că voiam s-o aflu pe pielea mea?

Din nou, Nancy Muldaur părând ușor sceptică.

— Această… ăă, așa-numită „spălare de creiere”… despre ce-i vorba, *de fapt*?

— Este greu de înțeles, dacă n-ați trecut prin așa ceva. De pildă, toți studenții sunt permanent îndopați cu droguri. Amplifuri cerebrale, despre care se afirmă că măresc matricea chimică a conștiinței. Așa e, îți ascut mintea… însă cine poate ști ce *altceva* se mai găsește în formulă? Apoi, ceea ce se predă acolo și modul cum se predă… În primele două săptămâni, nu ne-au învățat absolut nimic despre știință sau tehnologie. Ne-au pisat la cap cu fel de fel de teorii asupra conștiinței, care se referă la organizarea lor mentală, apoi au trecut la ceea ce ei numesc psihoistorie, dar care nu-i altceva decât o pură propagandă transcendentală, deghizată ca obiectivitate științifică. Iar în toată vremea asta, zilnic se desfășurau ședințe cu așa-numiții tutori – de fapt, experți în spălatul creierelor, care ne evaluau reacțiile. Vă spun – le spun tuturor de pe Pacifica – aia nu-i o *școală*, ci o academie de spălat creiere!

Deși „evadatul” din institut părea isteric și instabil, vorbele sale îi sunau Carlottei ca adevărate. Glasul lui purta o convingere emoțională, iar tacticile dezvăluite nu erau deloc imposibile din partea lui Falkenstein și a oamenilor săi. Simți un nod mare și greu în stomac. Exista o singură întrebare ce putea opri lucrurile înainte ca Planul Madigan să fie aruncat în aer.

— Întreabă-l cum de nu l-au afectat pe *el*! șuieră ea către ecran.

O adevărată profesionistă, Nancy Muldaur îi îndeplini dorința și puse întrebarea la care se gândiseră probabil milioanele de pacificani cuplați la interviu.

— N-o considerați ca o jignire, domnule Carstairs, dar prin ce diferiți *dumneavoastră*? Dacă spălarea de creiere în institut este cu adevărat reală, de ce n-a avut efect și asupra dumneavoastră? De ce numai dumneavoastră vă aflați acum aici și trageți acest semnal de alarmă?

Obiectivul reveni cu un prim-plan asupra lui Carstairs. Expresia derutată de pe fața acestuia părea cu adevărat reală, cu adevărat sinceră, ba chiar atractivă prin absența vicleniei ori a naivității.

— Să vă spun cinstit, nu știu, rosti el după o pauză prelungă. Studiasem mai înainte psihodinamica mass-media și n-am menționat acest lucru în cererea de înscriere, gândindu-mă că m-ar fi putut respinge… așa că poate am avut mai multă perspicacitate decât alți studenți. N-am o diplomă sau așa ceva… pur și simplu am prins niște lucruri de la o prietenă cu care am locuit o vreme, de aceea ei n-aveau de unde să știe…

Tăcu, iar când reluă, glasul lui suna mult mai calm.

— În plus, mă intrigau amplifurile acelea cerebrale… la început n-am fost suspicios, doar curios, la modul intelectual. Încercând un experiment, nu le-am mai luat vreme de câteva zile. Parcă mi s-a limpezit mintea… Lucrurile care-mi fuseseră predate nu mai păreau deloc evidente… Strânse din umeri: Nu susțin că ăsta-i motivul, continuă el pe un ton rugător, poate că pur și simplu am avut noroc…

— Și poate că nu sunteți singurul, completă Nancy Muldaur, al cărei chip acoperi acum ecranul, înlocuindu-l pe cel al lui Carstairs.

Carlotta îi citi ațâțarea din ochi, când reportera se adresă direct obiectivului:

— În mod clar, situația impune o investigare completă. Puteți fi siguri că dacă guvernul n-o va demara imediat, rețeaua aceasta de știri o să…

— Ajunge! mormăi președintele, decuplându-se. Am înțeles despre ce-i vorba!

De pe ecranul de comunicații, Royce o examina atent.

— Ei bine, rosti el ironic. A fost suficient de *important*?

— Dezastrele sunt întotdeauna importante, suspină femeia. Iar ăsta ne readuce la punctul de plecare.

— *Dacă* suntem foarte, foarte norocoși, completă Royce. Femocratele or să înnebunească de-a binelea auzind asta, și cine poate ști cum va contraataca Falkenstein. Mă rog cerului doar să nu sfârșim *mai rău* decât înainte de a impune Planul Madigan. Se strâmbă: Deși mă îndoiesc. Mi se pare o perioadă de acumulări, de escaladare a conflictului.

— Va trebui să închidem institutul imediat, vorbi Carlotta. Niciun guvern nu poate să tolereze *asemenea* rahaturi și să continue să se intituleze „democratic”.

Bărbatul scutură din cap cu fermitate.

— Nici vorbă! Pe baza unor acuzații lipsite de dovezi? Fă-o, și „Pacificanii pentru institut” îți vor cere capul.

— Crezi că povestea nu-i adevărată?

Royce înălță din umeri.

— Cine știe? Eu știu doar atât: ar fi bine să nu luăm nicio poziție până nu aflăm adevărul. Vreau să-ți spun că individul ăsta, Carstairs, nu mi s-a părut omul cel mai sănătos de pe planetă…

„Dar *spunea* adevărul, se gândi Carlotta. Am simțit-o cu toată ființa mea. Totuși, analiza lui Royce e corectă. Am intrat iarăși în rahat și trebuie din nou să tragem de timp. Dar nu pentru multă vreme. Nu, nu!”

— Și ce propui, mărite stăpân al mass-media? îl întrebă.

— Să anunțăm că problema se cercetează, răspunse Royce încruntându-se. Se strâng dovezi… Între timp, să așteptăm declanșarea reacțiilor politice.

— Cam slăbuț, remarcă femeia. Trebuie să facem *imediat* ceva concret și spectaculos.

— Atunci anunță că voi merge personal în Godzillaland pentru investigații. Mai rămân câteva zile ca să iau sub control aspectul mass-media, apoi plec să discut cu Falkensteinii.

— Mă lași singură când se sparge buba…
Royce reuși un surâs slab.
— Cel puțin nu vei înfrunta godzillele, replică el.
Oftând, Carlotta izbuti să-i zâmbească în același fel:
— Nu, doar populația unei planete, răcnind la fel ca ele…

• Capitolul 12

Prim-plan, preluat din emisiunea de știri, al lui Carstairs, evadatul de la institut: furios, cu o privire cinstită.

Carstairs: … ales studenți tocmai după docilitatea față de tehnicile de modelare mentală – și asta fac! Nu vor ca pacificanii să știe ce se întâmplă – asta ca să folosesc un eufemism!

Decupaj pe prim-planul Cyndei Elizabeth. Femocrata ține în mână un vraf de documente, pe care le agită semnificativ, în timp ce vorbește.

Cynda Elizabeth: Exact *așa* este, domnule Carstairs, și mai există câteva lucruri pe care nici *dumneata* nu le cunoști! Am aici lista celor o sută optzeci de pacificani verificabili, studenți ai institutului – și toți sunt *bărbați.* Mai mult, am reușit să depistăm legături între nouăzeci și șapte dintre ei și „Pacificanii pentru institut”. Însă înșelătoria fascho-șovină a științei transcendentale nu se oprește aici! Se mai pune problema celor douăzeci de așa-zise studente ale institutului. Nu s-a putut găsi niciun act doveditor al existenței lor pe Pacifica, înainte de înscrierea la institut. Concluzia e una singură: nu sunt câtuși de puțin surori pacificane, ci agente de pe *Heisenberg*!

Serie de cadre panoramice cu femei pacificane demonstrând și mărșăluind – în centrul Gotham-ului, pe străzile Valhallei, într-un orășel de pe malul Marelui Albastru, într-un sat din Insularia.

Glasul Cyndei Elizabeth, din off: Deci ceea ce există în Godzillaland este exact ceea ce am prezis atunci când m-am împotrivit adoptării Planului Madigan – o academie de știință transcendentală profilată pe spălarea creierelor, ai cărei studenți sunt numai masculi, aleși în primul rând pentru tendințele lor fascho-șovine, și infiltrată cu agenți secreți de pe *Heisenberg.* Fascho-șovinism fățiș, droguri, modelare mentală, spioni, minciuni și duplicitate! Un efort total de subjugare a societății pacificane, prin crearea unei elite masculine, fascho-șovine, manipulate prin spălarea creierelor!

Prim-plan al Cyndei Elizabeth, afișând cu superioritate expresia „eu v-am avertizat!”

Cynda Elizabeth: Dacă surorile de pe Pacifica s-au îndoit vreo clipă asupra oportunității închiderii imediate a acestui așa-zis institut, acum situația este limpede. Astăzi, surorile pacificane demonstrează pe întreaga planetă, iar doleanța lor este simplă și clară: închiderea imediată a institutului și izgonirea pentru totdeauna a științei transcendentale de pe Pacifica!

Vedere panoramică a intrării principale a Parlamentului, în fața căreia mărșăluiește un puhoi de oameni. Obiectivul camerei se apropie, dezvăluind femei organizate în pichete masive, disciplinate. Pancartele pe care le poartă repetă aceleași trei mesaje: „Liga Femocratică a Pacificei”, „Închideți imediat institutul!”, „Alungați fauștii faschoșovini!”

Glasul Cyndei Elizabeth, din off: Surorile pacificane au început demonstrațiile și nu se vor opri până ce ultimul savant transcendental fascho-șovin nu va părăsi sistemul solar! Cerem guvernului *să închidă institutul, acum*!

Pichetele scandează: Carlotta Madigan, *închide institutul acum*! *Carlotta Madigan,* ÎNCHIDE INSTITUTUL ACUM!

•

Plan detaliu al organelor genitale ale unui bărbat. Un cuțit uriaș, ținut de o mână de femeie, traversează ecranul și le desprinde de trup. Tăietură: plan mediu al unei femei, foarte asemănătoare Cyndei Elizabeth, care agită într-o mână un cuțit însângerat, iar în cealaltă penisul și testiculele. Chipul ei poartă o expresie de triumf dement.

Glas masculin, aspru, din off: Nu vă mai autoamăgiți, tăurașilor, *ăsta* e finalul!

Decupaj: cadru panoramic al unei imense mulțimi de bărbați, umplând parcul Seaside din centrul Gotham-ului, furioși, răcnind și agitând lozinci pe care scrie: „Pacificanii pentru institut”, „Muie la femocrație!” și „Dați taurilor puterea!” Camera transfochează pe scena instalată pe o colină verde, în fața demonstranților. Înapoia scenei se ridică un ecran uriaș, pe care se află stop-cadrul sosiei lui Cynda Elizabeth, fluturând triumfătoare cuțitul și organele masculine însângerate. Pe scenă se găsește un bărbat masiv, cu o privire mânioasă. Poartă o salopetă neagră, strânsă pe corp, cu o vădită croială neomilitară.

Bărbatul în negru: Femeile ne-au fost dintotdeauna egale pe Pacifica – chiar *mai mult* decât egale! Ele dețin puterea

economică, puterea politică, până și președinția – dar nu le ajunge! Acum, ele vor… *asta*! *Boașele* noastre pe-o tavă de argint!

Mulțimea urlă sălbatic.

Bărbatul în negru: Vreți să vedeți ce au de gând să facă din noi? Iată concepția femocratelor asupra taurilor!

Pe scenă urcă o femeie uriașă și urâtă, trăgând după ea un bărbat cu o zgardă în jurul gâtului. Bărbatul poartă o fustiță albastră, vaporoasă și colanți roz. Părul îi este vopsit într-un oribil trandafiriu-pastel și coafat în buclișoare. Traversează scena cu pași mărunți, în hohotele mulțimii. Femeia îl smucește de lesă.

Femeia: Zi-le ce minunat e să fii un prăsitor femocrat, taur scopit ce ești!

Bărbatul cu fustiță (cu glas pițigăiat): Da, stăpână. Nouă, *băieților,* ne place *tare* mult să fim prăsitori femocrați. Stăpânele noastre se îngrijesc de noi, ne dau haine frumoase și nu trebuie să ne facem *nicio grijă* – nici măcar nu trebuie să *gândim.* Tot ce avem de făcut este să le pupăm cizmele, și nouă ne *place* să le lingem până se fac curate…

Cade în genunchi și începe să lingă cizmele femeii care îl ține de lesă. După câteva clipe, ea îl lovește cu piciorul, târându-l pe scenă, unde rămâne ghemuit, scâncind. Mulțimea huiduie, fluieră și blestemă. Foarte puțin râd.

Bărbatul în negru: Vrem să lingem cizmele femeilor noastre?

Urletul mulțimii: NU!

Bărbatul în negru: Vrem un institut?

Urletul mulțimii: DA!

Bărbatul în negru: O să mai înghițim mult rahat de la femocrate și amicele lor?

Urletul mulțimii: NU!

Bărbatul în negru: O să le dăm un șut în cur, să zboare dracu’ de pe planeta noastră?

Urletul mulțimii: DA!

Bărbatul în negru: Și-o să ne uităm mai atenți cum e condusă planeta asta? Le-am dat femeilor noastre puterea politică și economică, iar ele ce ne dau în schimb? Un șut în coaie! Cine sunt conducătorii înnăscuți și stăpânitorii Pacificei?

Urletul mulțimii: NOI SUNTEM!

Bărbatul în negru: Și ce vrem noi?

Urletul mulțimii: TAURILOR – PUTEREA!
Bărbatul în negru: Și ce vom lua?
Urletul mulțimii: TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!
Bărbatul în negru: Strigați-o! Strigați-o atât de tare, încât să se audă în Parlament, în tot orașul, pe toată planeta!

Camera se retrage pentru un cadru panoramic al mulțimii scandând, agitând pancarte, tropăind din picioare asurzitor, la unison.

— TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!

•

Când Eric întoarse barca, îndreptând-o înapoi spre luminile Gotham-ului, Cynda Elizabeth se simți cuprinsă de o tristețe amestecată cu ceva pe de-a-ntregul străin, un sentiment pe care nu-l putea pricepe.

De vină nu era doar faptul că, de data asta, făcuseră dragoste în mod mecanic, fără chef, și nici – își spunea femeia – imaginile oribile care-i asaltaseră mintea în vreme ce trupul lui îl izbea pe al ei de puntea cocpitului, lancea bărbatului pătrunzând-o și ieșindu-i din trup ca o armă a răzbunării; imaginile mulțimilor de prășitori pacificani scandând: „TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!”, în ritmul cu care lancea îi străpungea floarea, ca și cum toți bărbații de pe planetă îl priveau sfredelind-o și-l încurajau într-o cadență sadică.

Sentimentul nu se datora nici exclusiv convingerii reale că Eric era bântuit de aceleași obsesii, că-și simțea corpul mișcându-se după incantația planetară: „TAURILOR – PUTEREA!”

„Nu, își spuse Cynda, cu adevărat oribil este faptul că unei părți anormale din mine *îi plăcea* închipuirea asta.” Întreaga afacere legată de „Taurilor – puterea” îi trezea simultan un val de greață în stomac și un fior nesănătos prin șira spinării, iar dihotomia o înspăimânta și-i producea un soi de autodispreț neclar.

— Eric?

Bărbatul se întoarse către ea, cu o expresie rece și distantă.

— La ce te gândeai în timp ce făceam dragoste?

El se încruntă și privi în depărtare, peste apele întunecate ale oceanului:

— N-ai să vrei să știi…

— Eu cred că *știu* deja…

Eric o cercetă și se strâmbă:

— Chiar așa? făcu el sardonic.

— „Taurilor – puterea”… izbucni Cynda.

Eric înălță din sprâncene.

— Bănuiesc ce crezi *tu* despre asta…

— Ești în stare? rosti femeia, cu nevinovăție. Atunci poate c-o să-mi spui și mie, fiindcă mă simt destul de derutată.

— Ce-i asta? se răsti Eric. Vrei să m-atragi într-o discuție ideologică și să-mi poți turna pe gât ulei de pântecos femocrat? Credeam c-am fost de acord…

— Tu chiar crezi în… în…

— Rahatul fascho-șovin? completă furios bărbatul. Dar tu chiar crezi în rahatul *tău* fascho-șovin?

„Nu mai sunt sigură”, ar fi dorit Cynda să răspundă, însă șopti jalnic:

— Femeile n-au ieșit pe străzi ca să strige „Florii – puterea”…

— Chiar așa? Atunci poate-mi spui *tu* care-i diferența între „Taurilor – puterea” și femocrație?

— Păi… păi… sunt tot atât de diferite, pe cât pot fi oricare alte două lucruri!

Eric oftă și privi către luminile orașului ce se apropiau, reflectându-se acum pe valuri. Vorbi cu blândețe:

— Uite ce-i, Cynda, Pământul a avut o lungă istorie de dominație masculină – de acord, o recunosc –, așa că femocrația a reprezentat consecința firească de înhățare a puterii de către femei – după un război idiot – pe o planetă unde ele nu beneficiau de așa ceva. Dar aici, femeile au făcut dintotdeauna lucrurile așa cum au dorit, iar bărbații s-au autoamăgit crezând că le sunt egali, fiindcă sulele lor îi făceau regi în dormitor. Deci, pe Pământ a fost necesar un război cumplit pentru ca femeile să preia puterea de la bărbații care o beliseră cu afacerile lor, în vreme ce aici, ați fost voi, nenorocitele de femocrate, care i-ați trezit pe bărbații planetei, silindu-le pe femeile noastre să-și încordeze mușchii politici ca să ne mențină acolo unde am fost dintotdeauna. Eu sunt bărbat, așa încât am un interes personal în „Taurilor – puterea”. Ca femeie, tu ai interesul să-i transformi pe tauri în niște blestemați de prăsitori. Ca atare, este o putere împotriva celeilalte – restul e ulei de pântecos.

— Legea junglei, murmură Cynda. Un război evoluționist între sexe, care continuă la nesfârșit?

— Nu la nesfârșit, rânji crud Eric. După cum spun savanții transcendentali, între sexe există diferențe intrinseci. Noi suntem mai bine dezvoltați și mai puternici. Am condus vreme de milioane de ani – până și voi, femocratele, vorbiți despre dorința de stăpânire a masculului, nu? Dacă n-am fi fost conducători înnăscuți, crezi că am mai fi putut domina în cea mai mare parte a istoriei omenești? Atunci când puterile se confruntară între ele, câștigătorul este determinat biologic – și amândoi știm ce înseamnă asta, nu?

Cynda se înfioră de parcă un vânt nevăzut ar fi început să sufle peste ocean.

— Chiar crezi așa ceva? întrebă ea. Chiar crezi în… în… în *supremația* masculină?

— Dar tu nu crezi în ea? ripostă viclean bărbatul. Chiar tu – șefa unei afurisite de misiuni femocrate, faci amor cu mine în ciuda gunoaielor alea pe care ți le-au vârât în cap. De ce? Pentru că orice femeie își dorește *un bărbat adevărat* deasupra ei – adânc în trupul ei, în blestematele de *gene*, indiferent ce soi de ulei de pântecos are în minte. Uită-te la felul cum suntem concepuți, Cynda: bărbații mari și puternici, femeile micuțe și slăbuțe. Scula mea astfel croită încât să pătrundă în tine, iar tu alcătuită ca s-o primești. Propriul tău corp nu-ți spune tot ce ai nevoie să știi despre „Taurilor – puterea”?

— Dar… dar ăsta nu-i decât sex, Eric, rosti Cynda nesigur.

El pufni și privi din nou spre oraș; clădirile, insulele și podurile erau acum clar conturate de propriile lor lumini.

— Mda, așa obișnuiam noi să gândim pe Pacifica. Democrație… Egalitate… Toate rahaturile alea cu nume pompoase… Până ce ați apărut *voi* și ne-ați convins femeile că suntem niște animale fascho-șovine care trebuie controlate pentru propriul lor bine. Ei bine, dacă trebuie să fim sau *prăsitori,* sau fascho-șovini, nu prea avem de ales, așa-i? Acum, când am căpătat și un nume, trebuie să jucăm – și să câștigăm!

O privi pe Cynda în ochi și surâse.

— Știi, continuă el, am senzația că în subconștientul lor cel mai ascuns, femeile noastre asta și-au dorit de fapt dintotdeauna: „Taurilor – puterea”. Vreau să zic că s-au străduit din răsputeri s-o provoace, nu-i așa? *Tu* nu te-ai străduit?

Cynda se cutremură iarăși, când Eric cârmi barca spre pontonul liniștit și trainic. Constata că nu mai avea răspunsuri

prompte, iar dorința ei de a discuta fusese înlocuită cu bucuria de a fi înconjurată de tăcerea întunecată a nopții. „Oare să aibă dreptate? se întrebă. Să existe oare gene atavice la *femei,* la fel ca la bărbați?” Milioanele de ani de fascho-șovinism masculin, de supremație macho să nu fi fost rezultatul unei predispoziții genetice a bărbaților spre putere, violență și dominare, ci o lacună genetică a întregii specii umane? O înclinație genetică *feminină* de *a consolida* fascho-șovinismul, în ciuda intereselor Surorilor și ale rasei privite ca un tot? O codificare biologică în femei și bărbați, conlucrând pentru a da naștere unei tendințe rasiale spre… „Taurilor – puterea”?

Cum ar fi putut explica de ce durase milioane de ani până ce Surorile se ridicaseră, în cele din urmă, împotriva acestei tendințe?

Eric amară ambarcația și, cu un gest automat, o ajută pe Cynda să pășească pe țărm. Femeia îi prinse mâna cu un gest tot reflex – acum însă își dădu seama de răspunsul mecanic, subconștient. „*Poate fi adevărat*? Va trebui să luptăm împotriva a ceva puternic și adânc înrădăcinat în noi toți? *Și în surori, de asemenea*?”

— Să ne mai întâlnim, Eric? întrebă ea. Sau de acum încolo între noi nu poate fi decât război?

Bărbatul o sărută pe buze, cu o tandrețe ironică.

— De ce să nu mai continuăm puțin jocul? râse el răgușit. Să câștige cel mai bun!

•

Zburând razant peste nesfârșita junglă verde, apoi ocolind periferia sudică a Hollywood-ului, pentru a evita o scenă de luptă între douăsprezece godzille, filmată într-o reconstituire a Veneției străvechi – monștri greoi zdrobind păduri, scufundând gondole elegante, sfărâmând Palatul Dogilor –, Royce Lindblad coborî cu *Davy Jones* în mijlocul pâlcului de domuri ambientale de la marginea orașului – cartierul rezidențial al plăsmuitorilor.

Transpirând abundent în căldura umedă care-ți putrezea pielea, parcurse cât mai repede strada principală așternută cu pământ bătătorit, trecu pe lângă șiruri de godzille imobilizate electronic, aducând cu propriile lor statui hidoase, și ajunse în sanctuarul cu aer condiționat al lui Hollywood Central.

Aici, sub cupola cea mai largă a așezării, se găseau cabinele de montaj și post-sincron, laboratoarele tehnice și birourile

producătorilor; un vălmășag dezordonat de barăci improvizate, depozite și bungalouri într-o permanentă transformare, aidoma culturilor de ciuperci de sub baldachinul verde al junglei din Godzillaland.

Lauren Bates, de multă vreme producătorul numărul unu al serialelor cu godzille și primarul neoficial al Hollywood-ului, îl aștepta la intrarea principală, înconjurat de un pâlc de plăsmuitori, bărbați și femei, purtând doar omniprezenții pantaloni scurți, specifici locului. Lauren era puțin exagerat în costumația aceea, având în vedere părul lui rar, grizonat și pântecele incipient, își spuse Royce, în vreme ce Bates îi strânse încântat mâna și-l conduse, prin gloata de plăsmuitori, spre singurătatea și relativa normalitate a propriului bungalou.

„Același azil de nebuni”, se gândi insularul, așezându-se cu precauție pe un scaun făcut din laba unei monstruozități prea gigantice pentru a fi măcar contemplată. Aici nu se zărea nici urmă a influenței institutului sau a furtunii politice care bântuia peste restul planetei. Ca întotdeauna, Godzillaland părea o lume în sine. Cu toate acestea, merita să discute cu Lauren înainte de a merge la Falkenstein – întotdeauna Bates cunoștea cele mai mici detalii despre tot ce se întâmpla în jur.

Biroul lui era mobilat cu mese, scaune și fotolii standard, dar și cu obiecte grosolane, realizate din fragmente ale godzillelor locale. Pereții erau tapetați cu imagini hidoase, extrase din sute de filme, iar teancurile de scenarii și grafice de producție se vedeau la tot pasul. În timp ce vorbea, Bates însuși se plimba agitat, examinând scenarii, orașe și felurite fleacuri.

— Știu c-ai venit aici pentru șmecheria aia de institut, Royce, începu el. Rețeaua-i plină de jegul ăla, însă trebuie să-ți vorbesc ceva cu un impact cosmic mult mai mare. De fapt, maimuțoii institutului au fost sursa mea de inspirație. *Godzillele în spațiu*! Ia gândește-te, Royce! Am construit o machetă unu pe doi a lui *Heisenberg* și opt – ba nu, chiar o duzină de godzille o vor *distruge complet,* în timp ce papagalii în costume de savanți transcendentali nu le pot opri, cu toate super-armele lor! Pe bune, e chestia cea mai tare! Poate cu ăsta o să prindem și piața femocrată…

— Lauren, pentru…

— Știu, știu, ridică o mână Bates. Cu scumpirile astea, n-o să fie ieftin deloc. Dar godzille în *imponderabilitate,* Royce! Îți *garantez* c-o să-și scoată banii, ascultă-mă…

— Lauren, n-am venit aici să discut subvenții ministeriale! se răsti Royce. Chiar n-ai habar ce se-ntâmplă în afara casei ăsteia de nebuni? Nu-ți dai seama că-i o criză politică?

— Te referi la jegul ăla de Război dintre Roz și Albastru? Restul planetei face spume la gură pentru cel mai plictisitor ulei de pântecos imaginabil, și ne zice *nouă* nebuni? Noi *facem* filmele cu godzille, nu *jucăm* în ele. Noi *controlăm* godzille, nu ne comportăm ca ele. Desigur însă, toată lumea știe că *noi* suntem țăcăniți.

— Aici ai dreptate, încuviință acru Royce. Vrei să spui că voi, cei de-aici, n-ați fost afectați deloc, deși institutul e la doi pași?

Bates strânse din umeri.

— Ne tolerăm reciproc. E adevărat, din când în când, unii din administrația lor mai vin să se uite la filmări, dar, dacă încep cu comentariile, se trezesc brusc discutând cu o godzillă de șaizeci de metri, care dansează step. I-am învățat pe papagalii ăia să-și țină pliscul cât stau pe-aici. Trăiește și lasă-i și pe-alții s-o facă, tăurașule!

— Dar studenții pacificani? Cum ți se par?

— Zero-zero! N-am văzut niciunul. Probabil băieți studioși, care asudă din greu. Ori asta, ori papagalii transcendentali le-au bruiat comenzile, ca unor godzille. Hmm… fac pariu că femocratele nu s-au gândit niciodată la *așa ceva*…

Fără să vrea, Royce zâmbi. Cumva, în circumstanțele prezente, tocmai stranietatea locului oferea o doză proaspătă de sănătate mintală. Poate că plăsmuitorii erau țicniți în felul lor, ba chiar obsedați, totuși nu luau nimic *în serios* – în orice caz, nu în felul cum restul locuitorilor planetei deveniseră lipsiți de umor și obsedați patologic. Păcat că nu erau mai mulți, pentru a forma o adevărată bază politică.

— Ei bine, rosti ministrul ridicându-se, cred c-ar fi cazul să văd ce-i cu institutul.

— Da, sigur că da, dar ce zid de *Godzillele în spațiu*? Îți spun, exportul va…

— E prea scump, Lauren, ai înnebunit, îl opri Royce, jovial. Uite ce-i, surâse el, dacă nu-mi place ce văd la institut, vă dau vouă locul ăla, să vă jucați cu el. Ia *douăzeci* de godzille și *rade-*

/! Nu-s sigur în privința exportului, dar am o presimțire: că pe Pacifica o să aibă un succes nebun.

— Nu, nu, interveni Bates ațâțat, planetele femocrate or să se bată pentru el – putem sparge piața, în sfârșit! E tare, Royce! Îi putem spune *Răzbunarea godzillelor.*

Se opri și-l scrută pe Royce cu atenție:

— Vorbești serios? Pun scenariștii la treabă?

•

Nervos și sumbru, Roger Falkenstein se pomeni urmându-l pe Lindblad prin institut, aidoma unui funcționar mărunt ducând trena unui inspector venit din partea consiliului. Știuse ce avea să se întâmple, urmărind anunțurile rețelei, dar nu știuse când, iar Lindblad apăruse pur și simplu din senin, declarând cu fermitate că avea să înceapă imediat inspecția locului; cea mai mică lipsă de cooperare, adăugase el, urma să fie considerată drept o dovadă a acuzațiilor femocrate.

Lindblad își băgă nasul peste tot și puse întrebări ce păruseră atât de precise și documentate, încât îi conferiră o autoritate aproape parlamentară. În arhivă, comparase cataloagele studenților cu anumite documente pe care le adusese el și care puteau fi chiar listele femocratelor. În infirmerie, solicitase explicații despre amplifurile cerebrale și efectele acestora asupra constituției individuale. Când Baltsky îi răspunsese printr-o explicație tehnică ce depășea în mod evident înțelegerea lui Lindblad, acesta îl oprise și, cu un ton autoritar, ceruse ca, în termen de zece ore, un raport complet să fie trimis Ministrului Științei.

Asistase după aceea la cursuri de psihosomică și psihoistorie, fără să facă niciun comentariu. Oprise studenți la întâmplare și le pusese întrebări ciudate și lipsite de legătură cu scopul vizitei. „Cine-i delegatul tău?”, „Cum stai cu dragostea?”, „Care sunt programele tale favorite de divertisment?”, „De ce ai solicitat admiterea în institut?”

„E clar că nu-i o simplă vizită de lucru, își spuse Falkenstein, urmându-l pe pacifican pe unul dintre balcoanele panoramice. E pus pe treabă, extrem de atent și, dacă află adevărul, am încurcat-o urât de tot.” Deși Lindblad nu ajunsese niciodată chiar atât de departe încât să susțină institutul, el se opusese, mai mult sau mai puțin fățiș, celor care căutau să-i pună bețe în roate, inclusiv – poate – Carlottei Madigan. „În plus, pare să aibă

o afinitate fundamentală față de scopurile noastre finale și bănuiesc că dorește să ni se alăture în spirit. Un raport negativ din partea lui ar însemna un dezastru politic.”

Acum ministrul se apropie de Anne Masshak, o psihomodelatoare de pe *Heisenberg,* travestită în studentă. Falkenstein simți un gol în stomac. Dacă nu-l convingea că este pacificană…

— Bună ziua, mă numesc…

— Știu, ești Royce Lindblad și inspectezi institutul, rosti candidă Anne. Cu ce te pot ajuta?

— Răspunzând la câteva întrebări simple. Cum te cheamă și de unde ești?

— Anne Masshak, din Salo. O insulă la vreo șaizeci de kilometri de…

— Știu foarte bine regiunea, o întrerupse brusc bărbatul. Obișnuiam să navighez pe-acolo ca să-i privesc pe dylei împerechindu-se. Ieșeau cu zecile la suprafață și se luptau între ei cu înotătoarele. Se auzeau perfect peste lagună. Ai fost vreodată ca să-i vezi făcând dragoste?

Anne reuși o ușoară îmbujorare:

— Păi…

— Haide, haide, toți din Salo o fac…

— Păi, o dată sau de două ori, în adolescență… recunoscu transcendentala, continuând să joace rolul unei timide.

— Asta-i tot! o opri Lindblad.

— *Asta-i tot*? repetă ea.

Lindblad aruncă o căutătură piezișă spre Falkenstein.

— E mai mult decât suficient.

Fără să știe cum sau de ce, Falkenstein fu convins că se petrecuse un dezastru. Trebuia întreprins ceva pentru a repara necunoscutele greșeli pe care le făcuseră – și cât mai *repede* cu putință. „Să pornesc de la varianta cea mai defavorabilă, hotărî transcendentalul. Nu-mi pot permite să-i subestimez inteligența. Să-l câștig de partea noastră, *în pofida* celor ce a aflat. Să-l conving că tot ceea ce are de oferit știința transcendentală depășește categoric imperativele limitate ale politicii locale.”

— Dacă tot ești aici, Royce, vorbi el cu glas tare, poate că dorești să vezi și câteva dintre realizările noastre de vârf. Evident, după ce îți închei inspecția…

Lindblad îl privi drept în ochi.

— Sigur că da, Roger. De ce nu? Inspecția mea s-a terminat. Poți să-mi arăți chestiile voastre cele mai tari. Ar cam trebui s-o faci, după cele văzute azi.

Falkenstein păli.

— Nu te grăbi să tragi concluzii bazate pe date incomplete.

— Nici nu mă gândeam s-o fac, replică ministrul, continuând să-l fixeze atent. Condu-mă în turul de onoare, apoi vom cina și, după ce-o să digerăm totul, o să stăm de vorbă. Rânjind ironic, Lindblad făcu o reverență adâncă, fluturând brațul: Condu-mă, Potemkin[9]!

•

Royce Lindblad sorbi pentru ultima dată din vin, se lăsă pe spate în scaun, își alipi vârfurile degetelor de la ambele palme și se uită peste ele către Roger Falkenstein, aflat de cealaltă parte a mesei. Simțea parcurgându-l un flux de putere, atât din partea lui cât și dinspre transcendental.

„Aș putea închide imediat institutul, se gândi el, și Falkenstein o știe, deși poate că n-are habar «cum» ori «de ce».” Lauren Bates, absența oricăror canale de rețea și gardul electronic reprezentau dovezi ale politicii de izolare a studenților de lumea exterioară. Orele de curs fuseseră cam așa cum le descrisese Carstairs, iar ministrul științei avea să-i comunice în scurtă vreme ce era cu amplifurile cerebrale. Studenții de sex masculin păruseră în mod clar tipi din categoria „Taurilor – Puterea”, iar o cercetare amănunțită prin intermediul calculatorului parlamentar urma probabil s-o dovedească.

Argumentul decisiv îl reprezentase însă așa-zisa studentă din Salo. Orice pacifican din preajma lui Salo știa că acolo nu exista o zonă de împerechere a dyleilor, iar insularii mai știau și că actul sexual respectiv se petrecea sub apă, nu la suprafață. Ca atare, „Anne Masshak” provenea de pe *Heisenberg* la fel ca – fără îndoială – și celelalte „studente”, iar asta nu putea fi greu de dovedit.

„De fapt, continuă să reflecteze Royce, dovezile nici nu mai pot fi puse la îndoială. Dacă validez acuzațiile lui Carstairs, institutul e terminat, pentru că nu va fi judecat de vreun tribunal, ci din punct de vedere politic – în fața parlamentului.

[9] Aluzie la prințul Potemkin care, pentru a-i dovedi protectoarei sale, împărăteasa Ecaterina, cât de bine trăiesc sub domnia ei țăranii ruși, a condus-o printr-un sat de butaforie, ale cărei case erau... doar niște fațade. (*n.tr.*).

Acum dețin puterea de viață și de moarte asupra institutului, iar Falkenstein o știe.”

Traseul de VIP pe care i-l acordase Falkenstein reprezentase acceptarea evidentă a puterii respective: o încercare de echilibrare a noii ecuații, prin dezvăluirea unor aspecte științifice ascunse în spatele tehnologiei, precum și prin sugerarea viitoarelor tehnologii pe care le presupuneau cunoștințele respective.

Ecranul inerțial nu era doar un climatizor portabil; se baza pe completa izolare masă-energie a unui sistem adiabatic, implicând controlul gravitației, propulsia neinerțială și cine mai știe ce. În forma lui evidentă, „transformatorul de materie” constituia un truc de scamator – dar ce posibilități deschidea în domenii variind de la construcția instantanee și, practic, gratuită, până la transmisiile tahionice! Chiar și „psihosomica”, pervertită aici într-o modalitate sofisticată de spălare a creierelor, necesita un control absolut conștient al parametrilor conștiinței umane; abilitatea minții de a evolua, împingându-se singură spre progres. Iar „proiectarea genetică” folosită la tot pasul se baza pe capacitatea de sinteză, după cerințe, a moleculelor de ADN, de configurare la comandă a organismelor existente sau de creare a vieții însăși din chimicalele de pe raftul oricărui laborator – ca să nu mai amintim de posibilitatea, foarte reală, a nemuririi fizice!

Pentru întâia dată, Royce simțea că înțelege ceea ce implica *știința* transcendentală, spre deosebire de simpla tehnologie de vârf. Transcendentalii descuiaseră atâtea domenii ezoterice, încât până și lor le-ar fi fost necesare secole pentru a exploata integral ceea ce știau deja. Iar cunoștințele creșteau excepțional – cu cât dețineai mai mult, cu atât era mai ușor să le sporești.

Dacă Falkenstein căutase să-l convingă de stupiditatea dezinteresului Pacificei, atunci reușise cu brio. „A ne izola de știința transcendentală ar însemna ca pe parcursul unei singure generații să ne transformăm într-o planetă de troglodiți, se gândi Royce. Un fel de rezervație istorică în care se păstrează un moment încremenit al trecutului, bizar și de-a pururi intact, pentru delectarea turiștilor din *adevărata* civilizație. Asta-i sursa puterii *tale,* Roger!”

— Perfect, rosti în cele din urmă Lindblad, să discutăm despre realitate.

Falkenstein înălță, inocent, o sprânceană întrebătoare. Soția lui, Maria, care nu scosese aproape niciun cuvânt pe toată durata mesei mai degrabă taciturne, se încruntă și se ridică, gata să plece.

— De ce nu rămâi, doamnă Falkenstein? o opri Royce. S-a terminat cu secretele și cu uleiul de pântecos, si-ar fi bine să asiști și dumneata.

— Nu sunt convinsă că *vreau* să aud ceea ce urmează, replică Maria, privindu-și soțul.

— Cel puțin prezența dumitale ar putea respinge acuzațiile privind o cabală masculină fascho-șovină care-a decis viitorul institutului și al Pacificei, vorbi Royce pe jumătate serios.

„Aici va urma un târg, adăugă el în gând, și cred că toți înțelegem asta.”

— Rămâi, Maria, încuviință Falkenstein. Prefăcuta lui inocență dispăruse, iar ochii îi erau atenți și duri: Sfaturile tale se pot dovedi utile.

Maria Falkenstein se lăsă înapoi în scaun. Dincolo de fereastra sufrageriei Falkensteinilor, institutul părea că plutește în beznă: un disc argintiu, autonom și izolat de jungla din fundal, precum o navă spațială sub bolta înstelată. Imaginea rezuma perfect situația: o prezență extraplanetară, independentă, ocolind silențios Pacifica, purtând la bord promisiuni, dar și amenințări.

— S-au formulat niște acuzații, începu Royce, și acum amândoi știm că sunt adevărate.

Transcendentalul inspiră adânc. Chipul Mariei era rece și impenetrabil.

— Te referi la acuzațiile lui Carstairs? zâmbi slab Falkenstein. Nu se contrazic unele pe altele? În mod evident, *el* n-a fost ales pentru loialitate față de mișcarea „Taurilor – puterea” și nici n-ar putea sluji drept exemplu al perfectei noastre spălări de creiere!

Femeia se strâmbă, parcă dezgustată. „S-ar putea să se fi săturat, până și *ea,* de rahatul ăsta?” se întrebă Royce și continuă cu glas tare:

— Las-o baltă, Roger! Am verificat că așa-zisele studente provin de pe *Heisenberg.* Am asistat la cursurile voastre, și nu uita că sunt profesionist în mass-media. Mi-am dat seama de simpatiile politice ale adevăraților studenți. Mâine voi căpăta raportul ministrului științei referitor la drogurile cu care-i îndopați. *Chiar* vrei să aștepți dovada finală sub forma unei

acuzații din partea ministrului justiției? Jocul s-a terminat, Roger – sunt pe urmele tale.

Falkenstein expiră zgomotos.

— Greșești, Royce, răspunse el calm. Ca și femocratele, ca și bietul Carstairs însuși, ai interpretat în mod greșit niște date izolate…

— Termină, Roger! izbucni brusc Maria Falkenstein. Nu-ți dai seama că insulți inteligența omului? Nu mai prostești pe nimeni!

Falkenstein se holbă, uluit și șocat, spre nevastă-sa.

„Hopa, hopa! chicoti în gând Royce. În sfârșit o fisură a fațadei *lor*!”

— N-ar fi rău s-o asculți pe doamna, observă el. Nu câștigi absolut nimic dacă încerci să mă minți în continuare.

Directorul general tăcea, încremenit. Pentru prima dată, Royce îl vedea nesigur pe situație: derutat, contrariat, șovăitor. Uman…

— Dumnezeule, Roger, termină! exclamă Maria. Dacă tu nu vrei să recunoști adevărul, o s-o fac *eu.* Așa e: nu există studente, a…

— *Maria*! răcni Falkenstein, cu chipul roșu de furie, ultragiere și ceva foarte asemănător indignării tăurașilor.

În fața exploziei de mânie a soțului ei, femeia păru că se retrage într-o carapace rece.

— Fă ce vrei, Roger, vorbi ea calmă. Lucrurile au fost rostite, momentul a trecut și situația s-a schimbat. Ai spus că sfatul meu poate fi util și eu așa cred că a fost. Tu ești însă directorul general al lui *Heisenberg* și-mi poți ordona să plec…

Pacificanul îl privi pe Falkenstein luptându-se să-și recapete sângele rece, sfâșiat de sentimente contradictorii. Maria Falkenstein îi asigurase o victorie tactică, injectase în dialog realitatea necesară și-i era recunoscător pentru bunul ei simț. Cu toate acestea, sfidarea deschisă a soțului în fața unui adversar părea destul de indecentă. Îl făcea pe Royce să se simtă solidar cu Falkenstein, ba chiar să-l admire pentru felul cum caută să redevină stăpân pe sine, cum reușește si-si află liniștea.

— Perfect, zise Falkenstein sec. După cum a spus Maria, momentul a trecut și situația nu mai este aceeași. Totuși, Royce, te-aș ruga să te gândești *de ce* am făcut ceea ce am făcut.

— Bine… de ce?

— Ai văzut potențialul…

— Știu, știu, îl întrerupse Royce. Nu vă permiteți să riscați ca știința voastră să ajungă pe mâinile femocratelor. Nu-i nevoie să repeți toată polologhia. Sunt de acord!

Falkenstein îi azvârli o căutătură aparte.

— Dacă ești de acord, atunci de ce te împotrivești…

— Pentru că *noi nu suntem* nenorocitele de femocrate! se răsti Royce. V-ați folosit de ele ca să justificați toate prostiile pe care le-ați făcut pe planeta asta. V-ați luptat cu atâta îndârjire împotriva lor încât, treptat, ați devenit exact ceea ce pretindeau ele că sunteți. Dar asta-i treaba *voastră.* Va deveni treaba *mea,* atunci când veți începe să-i tratați pe *pacificani* drept dușmani.

— Noi nu suntem dușmanii voștri, Royce.

— Poate că nu. Poate că pur și simplu ați devenit atât de paranoici, încât ați uitat cum să vă purtați și altfel. Totuși, voi și femocratele v-ați abătut paranoia asupra planetei *mele,* și asta trebuie să înceteze. Și ți-o spun de la bun început: felul cum conduceți acest institut nu-i deloc acceptabil pentru mine.

— Poți să fii mai concret?

— Da, pot. În primul rând, ați selectat studenți pe criterii politice, ceea ce e echivalent cu amestecul în treburile interne ale pacificanilor, iar *asta* e ilegal. În al doilea rând, ați *mințit* pe șleau în privința studentelor, chestiune ce se apropie foarte mult de violarea legilor privind accesul la mass-media. În al treilea rând, modul cum modelați mental studenții e la un pas de a deveni o acțiune agresivă. În al patrulea rând, tot ceea ce ați făcut a accelerat actuala criză, care periclitează Planul Madigan, ne transformă pe mine și Carlotta în doi idioți și vă amenință poziția. Iar *asta* reprezintă pur și simplu prostie, Roger!

Se opri, așteptând o reacție, dându-și seama încotro se îndreptau lucrurile. „Trebuie să-i pot controla pe studenți, se gândi, sau cel puțin să introduc aici niște savanți pacificani. Trebuie ca aici să avem oameni care să fie mai întâi pacificani, și abia apoi savanți transcendentali. Asta va fi condiția care nu se poate negocia.”

Roger îl privi tăcut, dar Maria fu cea care vorbi:

— Are dreptate, Roger. Am făcut o harababură politică. Am subestimat în mod jalnic rafinamentul politic al acestor oameni, și acum plătim pentru asta.

— Și ce propui, Maria? întrebă glacial Falkenstein.

— Nu știu… Cred însă că domnul Lindblad are niște sugestii personale și bănuiesc că ar fi bine să le cântărim cu toată atenția.

— Perfect, șuieră Falkenstein străduindu-se în mod evident să-și înfrâneze mânia. Te ascult, Royce…

— În primul rând, declară pacificanul, dacă nu plec de aici cu o înțelegere care să mă mulțumească, voi raporta faptele exact așa cum le-am găsit. Eu însumi voi solicita în mod public închiderea institutului și voi folosi Ministerul Mass-Media ca să mă asigur că Parlamentul are să valideze moțiunea. Te îndoiești că aș putea s-o fac?

— Nu mă îndoiesc că ai *putea,* replică Falkenstein, dar sunt mai puțin sigur că *o vei face.* Cred că-ți dai seama că importanța pe care o au științele transcendentale pentru planeta voastră depășește efemerele considerații politice. S-ar putea să încerci o cacialma.

— Dacă într-adevăr crezi așa ceva, pufni Royce, atunci așa-zisa psihoistorie a voastră nu-i decât ulei de pântecos, fiindcă pur și simplu nu înțelegi Pacifica. Sunteți atât de prinși în trufia voastră, încât nu vă dați seama că democrația electronică pacificană reprezintă un salt tot atât de important în arta politicii, pe cât sunt și descoperirile voastre științifice. Poate că vă este imposibil s-o pricepeți pentru că, *politic,* n-ați evoluat la nivelul *nostru*. Însă ceea ce am realizat noi aici este unic, complex și fragil – dacă vă lăsăm să-l distrugeți, s-ar putea să fie pierdut pentru totdeauna. Și crede-mă, Roger, nimic din ce ne puteți oferi nu valorează *atât.*

— Dar dacă îți spun că vom pleca de aici în condițiile în care institutului nu i se permite să continue așa cum dorim noi?

Royce rânji cu viclenie.

— Adică să le lăsați pe femocrate să acționeze nestingherite aici, în buricul mass-media al galaxiei? *Tu* vorbeai de cacialmale?

Falkenstein reuși să râdă, ceea ce-i atrase admirația din partea lui Royce.

— Bine, încuviință el. Să discutăm condițiile.

„Asta-i, își spuse pacificanul. Acum trebuie să joc atent, să nu cer nici prea mult, dar nici prea puțin.”

— Actualii studenți trebuie îndepărtați și înlocuiți cu alții, selectați de Ministerul Științei.

— Nici vorbă! izbucni Falkenstein. Te aștepți să-ți las pe mână controlul absolut asupra studenților?

— De acord, sunt dispus să mai cedez, încuviință Royce. Ministerul vă va oferi o listă a candidaților aprobați – fără nume, doar pe baza unor numere. Îi puteți examina cum doriți, respingându-i pe cei care nu corespund. Dar întrucât nu le veți cunoaște numele, n-o să poți aplica parametri politici.

— Mă rog, să zicem că asta am aproba, făcu transcendentalul, mângâindu-și gânditor bărbia.

— E în avantajul vostru. Preluând candidații oferiți de noi, anulezi majoritatea acuzațiilor ce vi s-au adus. În același timp, și pentru mine e mult mai ușor să păstrez Planul Madigan.

— Perfect, zise Falkenstein. Condiție acceptată.

— În al doilea rând, tratamentul cu amplifiuri cerebrale se va face doar cu acordul Ministerului Științei.

— Nicio problemă. În ciuda propagandei paranoice, medicamentele alea nu fac *nimic* altceva decât să îmbunătățească performanțele creierului. Dacă savanții voștri sunt cât de cât competenți, își vor da seama.

— Trei: toți studenții trebuie să aibă acces liber la consolele de rețea. Reprezintă dreptul lor constituțional, care nu poate fi negociat.

— De acord.

— Și acum, ultimul aspect, spuse Royce. Nu-mi place modul de predare de aici. Mi se pare că stabiliți un soi de șablon mintal înainte de a trece la subiecte concrete, ceea ce se apropie periculos de mult de spălatul creierelor…

— Nu! interveni tăios Falkenstein. Împingi lucrurile prea departe! Nu vă permitem să ne dictați metodologia de lucru. Nici nu ne gândim să lăsăm niște cunoștințe periculoase pe mâinile unor oameni ce n-au fost educați corespunzător. Știi bine motivele. Trebuie să avem o *minimă* securitate și altceva nu ne-ai mai lăsat.

Royce căzu pe gânduri. Carstairs rezistase modelării mintale, pur și simplu fiindcă se întâmplase să dețină o instruire în psihodinamică mass-media. Cu siguranță, un curs rapid de aceeași natură urma să aibă efecte similare asupra savanților pacificani neutri din punct de vedere politic, selectați de Ministerul Științei. De fapt, nici nu conta dacă erau afectați

câțiva dintre ei. „Suntem atât de aproape de un acord… trebuie să ne asumăm riscul acesta redus.”

— Bine, rosti el. De dragul unei înțelegeri, voi renunța la punctul ăsta. Facem târgul, Roger?

Transcendentalul se sculă și începu să se plimbe prin odaie, descriind cercuri mici.

— Poate… *Dacă* ești de acord cu două condiții ale mele…

— Ascult.

Falkenstein se opri, lăsă mâinile pe masă, se aplecă înainte și-l fixă cu privirea pe Royce.

— *Trebuie* să avem o asigurare că nimic din ceea ce-i învățăm pe studenții pacificani nu va cădea în mâinile femocratelor. Conform legislației voastre, un absolvent pacifican al institutului nu poate fi împiedicat să vândă informațiile căpătate.

— Asta pot aranja eu, îl liniști Royce. În calitate de ministru al mass-media, acționez ca agent pentru toate tranzacțiile Plasei și pot considera misiunea femocrată de pe planetă drept un client extraplanetar. După cum știm amândoi, femocratele n-au niciun sfanț în credite galactice. Îți garantez că nimeni nu va căpăta aprobarea de a vinde femocratelor sau oricui altuia, tehnologie la preț de dumping. Ai cuvântul meu în privința asta.

Falkenstein se așeză înapoi în scaun.

— E promisiunea oficială a guvernului pacifican?

— Nu – e cuvântul de onoare al lui Royce Lindblad, ministrul mass-media al Pacificei, replică bățos Royce. Trebuie să te mulțumești cu el.

Transcendentalul tăcu preț de câteva clipe, apoi suspină:

— Bine, atunci. Deși ar mai fi ceva… Făcu o pauză și-și privi soția, care-i ascultase cu un chip împietrit, apoi reveni spre Royce: Fără studente. Condiția asta rămâne în picioare. Nu ne putem asuma riscul.

Maria Falkenstein păli. Păru gata să vorbească, dar soțul ei o pironi cu o căutătură înghețată.

„În felul ăsta, o să fie mult mai dificil de convins parlamentul, iar Carlottei n-o să-i placă”, se gândi Royce. Totuși, n-ar fi putut spune că nu înțelegea poziția lui Falkenstein. Ideea că asemenea tehnologii avansate puteau ajunge în mâinile femocratelor îi producea un ghem în stomac și, după toate câte se întâmplau, nu putea afirma cu certitudine că pe Pacifica exista vreo femeie pe care să te poți bizui din punct de vedere

politic. Gândul în sine îl tulbura profund, dar nu-i putea nega validitatea.

— E o chestie care mie nu-mi place, spuse el în cele din urmă, și-mi va îngreuna mult acțiunile, politic vorbind. Trebuie însă s-o accept, nu?

Falkenstein oftă. Chipul său și întregul trup părură că se topesc, destinzându-se.

— Atunci ne-am înțeles, rânji transcendentalul.

Umplu cu vin cele trei pahare goale de pe masă și-l înălță ceremonios pe al său.

— Să bem pentru asta!

Royce își luă paharul și se lăsă pe spate în scaun. „Am făcut-o! își spuse. Am câștigat. Am ajuns la adăpost.” Ciocni paharul cu Falkenstein.

— Pentru zile și mai bune! toastă el.

— Vă rog să mă scuzați, *domnilor*... rosti tăios Maria Falkenstein. Azvârli o privire nimicitoare către soțul ei și părăsi sufrageria.

•

Clocotind de furie și de o derută pe care n-o putea defini, Maria Falkenstein se plimba agitată prin micul dormitor, când Roger intră cu chipul schimonosit de mânie și trânti ușa înapoia lui.

— Minunat spectacol ai oferit! începu el. Ce te-a apucat?

— *Tu* mi-ai cerut să rămân!

— Ca să mă ajuți, nu să intervii în negocierile mele cu Lindblad.

— Mi-ai cerut părerea și ți-am spus-o! În plus, ai ajuns și la o înțelegere, nu? În ciuda stupidei mele intervenții feminine sau poate tocmai datorită ei. Dacă n-aș fi vorbit când am făcut-o, ai încerca și *acum* să-l tratezi ca pe un sălbatic naiv, deși mereu a fost mai inteligent decât tine.

— *Ce*?! exclamă Roger. Se așeză pe marginea patului, holbându-se la femeie: Nu-mi vine să cred ce aud!

„Nici mie! își spuse Maria uluită. Nu ți-am mai vorbit niciodată așa, nici măcar nu m-am *gândit* s-o fac.” Într-un fel anume, asta îi atinse un filon ascuns de revoltă, care îi dădu curajul de-a continua.

— În vreme ce tu interveneai în cultura locală, *eu* am avut timp suficient ca să examinez cu atenție în ce ne-am băgat, rosti

ea. Lindblad nu-i fraier, iar pacificanii nu ne sunt în niciun caz inferiori intelectual. Poate că se află mult în urma noastră în privința științei și tehnologiei – însă cât de înapoiați suntem *noi* când e vorba de subtilitatea politică, de construirea unei societăți pentru *toți*, de justiție sau pur și simplu de conviețuirea ca ființe omenești?

— E absurd! pufni Roger. Ce-i în neregulă cu societatea *noastră*? Ce-i în neregulă cu modul cum conviețuim *noi* ca ființe omenești? Pe toți sorii, Maria, te-a afectat patologia femocratelor?

Femeia se lăsă greoi într-un scaun de lângă ușă, cât mai departe posibil de Roger. „Nu, gândi ea, dacă m-a afectat ceva, atunci e chiar *Pacifica.* Felul cum bărbații și femeile acestei planete se tratau reciproc înainte de a interveni noi. Felul cum sistemul lor politic continuă să funcționeze, în ciuda stresului teribil la care este supus. Asentimentul lor de a accepta, cu pragmatism, consecințe negative doar pentru a rămâne fideli conceptului de constituționalitate, esteticii dreptății. Abilitatea lor de a ajunge la un compromis. Indiferent cum s-ar numi, noi avem foarte puțin din toate acestea. Atât de puțin, încât nici măcar nu putem concepe ce anume ne lipsește. Atât de puțin, încât tu nu simți nicio lipsă, Roger."

— *Femocratele*? repetă ea. Nu, față de ceea ce posedă pacificanii, ele sunt cel puțin la fel de patetice ca și noi.

— Patetice? Noi suntem *patetici*? Ce vrei să spui?

— Oricum, n-ai putea înțelege, Roger. Eu însămi nu pot afirma că pricep exact. Știu doar că acesta este un popor nobil, mai nobil decât noi în niște privințe pe care n-am izbutit deocamdată să le înțeleg pe deplin. Râse amar: În loc să le băgăm pe gât institutul nostru, poate că ar trebui să-i solicităm ca dascăli. Deși nu sunt prea sigură că ceea ce cunosc ei poate fi predat.

Roger o privea înmărmurit. Brusc, bărbatul i se păru îndepărtat, arțăgos… redus în ochii ei. „Unul dintre noi a devenit străin, Roger, gândi ea. Și cred că acela sunt eu."

Clătinând din cap, Roger se sculă și strânse cuvertura de pe pat.

— Îmi ajunge câte am auzit, mormăi el. Hai la culcare. Poate că mâine dimineață o să fii mai rațională.

Maria se ridică și-l privi. Își simțea ochii arzând – nu-și dădea seama dacă de tristețe, de mânie sau de durerea pierderii.

Mintea îi era un asurzitor vârtej de nesiguranță. O încercau o furie, zvâcnind fierbinte și purpurie dinspre filonul acela necercetat, și în aceeași măsură o tandrețe stranie, melancolică, neaducând cu nimic altceva simțit vreodată. Un singur lucru îi apărea absolut clar: trebuia să rămână singură.

— Cred că ar fi mai bine să mă culc în sufragerie în seara asta, rosti.

Roger o privi de-a dreptul stupefiat, apoi izbucni:

— Soția mea! O absolventă a Institutului! Atacându-mă cu emoționalisme feminine! Uită-te la tine, Maria, reacționezi ca un pacifican primitiv, irațional și încătușat de planetă!

— Și ce-i rău în asta? strigă femeia. *Ce dracu-i rău în asta*?

Părăsi dormitorul în grabă, trântind ușa.

• Capitolul 13

Deasupra lagunei Lorien, azurul cerului nu era pătat de niciun nor, iar oceanul avea netezimea sticlei. Rugo coborâse pe plajă și discuta cu un pâlc de bâzâitori sălbatici; pe verandă, Royce rânjea spre Carlotta Madigan de parcă tocmai ar fi învins într-o regată. Absolut totul părea întruchiparea tihnei naturii și a armoniei familiale.

Iar Royce, tăurașul ei, cel mai intim aliat politic, *alter ego*-ul ei, tocmai o anunțase că, în mod unilateral, încheiase un târg cu Roger Falkenstein, ocolind-o pe ea, vânzând-o științei transcendentale.

„Cum ar trebui să reacționez? se întrebă Carlotta. Să zbier și să-mi smulg părul din cap? Să plâng?” Royce nu-i era de niciun folos; continua să zâmbească fericit, așteptând parcă o mângâiere pe cap și o felicitare din inimă: „Bravo, tăurașule!”

— Trebuie să recunosc că nu știu ce să zic, vorbi ea în cele din urmă. Du-te-n mă-ta?… Lua-te-ar dracu’?… Și tu, Brutus?…

— Te-ai supărat? rosti Royce, cu o inocență ce te scotea din minți.

Carlotta se întoarse către Rugo, care se plimba pe plajă alături de ceilalți bâzâitori.

— Ai auzit, Rugo? răcni ea. Tipul mă-ntreabă dacă m-am supărat! Reveni spre bărbatul care se încruntase, părând să priceapă în sfârșit despre ce era vorba.

— Da, Royce! M-am supărat. Mă simt jignită… Uluită… Ba chiar ai putea spune că-s șucărită rău de tot!

— Ce-i cu tine? izbucni Royce, reacționând față de mânia ei cu o combinație de nevinovăție rănită și superioritate iritată. Este lucrul cel mai bun care se putea face în aceste condiții. Ce altceva ai fi făcut *tu*?

— Închideam nenorocitul ăla de institut! zbieră Carlotta. De fapt, asta am să și fac. Nu mai pot eu de înțelegerea ta idioată!

— *Tu nu* poți închide institutul. Știi bine că asta o decide parlamentul, prin vot.

— Ascultă-mă pe mine, când raportul tău către parlament va fi transmis pe rețea, vor exista suficiente voturi pentru

închidere. Studenții selectați pe criterii politice! Spălarea creierelor! Studente false! Minciuni! Șmecherii! Până vom termina, nici delegații mano nu vor fi în stare să se opună.

— N-o s-o fac, rosti sec Royce.

— *Ce?* Ce-ai zis?

— Am zis că n-o s-o fac.

Carlotta se holbă la el, de parcă bărbatul din fața ei ar fi fost o nouă și stranie specie de animal. Ce dracu-l apucase?

— *De ce* n-o s-o faci? întrebă, abia stăpânindu-și furia.

— Mai întâi pentru că mi-am dat cuvântul de onoare în fața lui Falkenstein și apoi fiindcă eu am dreptate, iar tu greșești.

— Royce… Royce! Cu ce te-au intoxicat acolo?

— Vrei să nu mai țipi și să mă asculți un minut?! se răsti bărbatul. Se sculă și începu să se plimbe agitat. – Îți place sau nu, acum avem o înțelegere cu Falkenstein, și asta înseamnă că el are tot interesul să potolească lucrurile. Însă dacă-l tragem pe sfoară, o să se năpustească asupra noastră ca o godzillă căreia i-a intrat un ghimpe-n cur. Iar femocratele i se vor alătura, să ne dea lovitura de grație. Până când vei cere punerea la vot, subiectul nu va mai fi trădarea institutului, ci Femocrația împotriva „Taurilor – puterea”, bărbații împotriva femeilor – o fractură exact în mijlocul tuturor circumscripțiilor electorale de pe planetă! Dacă *tu* ai fi o pacificană-delegat, cum crezi că ai vota într-o asemenea situație?

— Aș…

— Să-ți spun eu! Ai vota împotriva rezoluției, dar mai întâi ai susține că o faci doar pentru ca să forțezi un vot electronic de încredere. În felul acesta, doar *Carlotta Madigan* va trebui să înfrunte electoratul în legătură cu acest subiect, și-o să dea de dracu’, pentru c-o să se lovească de propriul ei Plan Madigan! Rezultatul final? Institutul continuă să funcționeze, tu zbori din post, iar planeta e supusă celui mai polarizat cu putință vot electronic de încredere. *Foarte inteligent*!

Royce se așeză, surâzând cu tristețe.

— Haide, rosti el, zi-mi că n-am dreptate.

— Nu pot, spuse Carlotta. Însă nici „târgul” pe care l-ai făcut nu-i cu nimic mai bun. În schimbul unui oarecare control asupra candidaților, trebuie să susțin un corp studențesc exclusiv masculin? Cum crezi că voi fi în stare să impun *ceva de felul ăsta*, când ideea în sine face să-mi clocotească sângele?

— Foarte simplu: pur și simplu, nu suflăm nicio vorbă despre toată povestea. Anunțăm doar că Falkenstein a acceptat ca Ministerul Științei să-i recomande pe candidați și ne felicităm singuri pentru această victorie. Nu confirmăm acuzația. Mâna e mai rapidă decât ochiul.

— Dezgustător, Royce! Ăsta-i *chiar* fascho-șovinism. În plus, chiar dacă aș reuși s-o fac fără să vomit, la ce bun? Peste mai puțin de patru luni, perioada de probă va lua sfârșit și vom reveni acolo de unde am plecat.

— Iar atunci vom solicita izgonirea savanților transcendentali și a femocratelor.

— *Ce*?! exclamă Carlotta. „A luat-o razna! Asta-i! Falkenstein i-a dat ceva care i-a distrus creierul.” Vorbești aiurea, tăurașule! Dacă ăsta-i rezultatul final, atunci pentru ce mai trebuia să ne mânjim cu tot rahatul de pân-acum?

— Pentru un Institut pacifican de Știință Transcendentală.

— *Ha*?!

— Condus de pacificani, în care predau pacificanii, cu studenți și studente pacificane și fără niciun intermediar extraplanetar. Nu m-ai lăsat să spun ce altceva am mai făcut.

— Gigantice godzille grohăitoare! *Mai e* ceva?

— Am stabilit o listă de savanți pacificani de nivel mediu, selectați după stabilitate și neutralitate politică. Vor urma un curs intensiv de psihodinamică mass-media, ca să contracareze orice spălare de creiere de către institut. O să-i strecurăm printre noii studenți. Peste patru luni, poate că nu vor ști chiar atâtea cât cei de pe *Heisenberg,* dar îndeajuns ca să ne putem lansa singuri în știința transcendentală.

— Deci o trupă de spioni, exclusiv bărbați?

— Evident.

— Asta-i deci piatra de boltă a imensului edificiu politic pe care l-ai construit de unul singur, îndărătul meu? rosti Carlotta. Apropo, cine-i de fapt președintele? Ai tras o mulțime de sfori, tăurașule, așa-i?

— Nu mi-am făcut decât meseria, replică sec bărbatul. Am făcut ceea ce mi se părea lucrul cel mai bun.

— Ce ți s-a părut lucrul cel mai bun! strigă Carlotta sărind în picioare. Crezusem că eu sunt blestematul de președinte! Crezusem că formăm o *echipă*! Acum îmi spui că ai jucat soarta

administrației pe-o schemă concepută de creierul unei godzille, fără măcar să te deranjezi să mă consulți!

— Ei bine, am crezut că sunt ministrul mass-media, nu doar curierul tău! o repezi Royce.

Se sculă și rămaseră amândoi fulgerându-se din priviri, față în față, aproape atingându-se.

— Asta nu-nseamnă că poți angaja administrația pe vreo linie politică, fără acordul meu!

— Nu ți-am angajat în nimic blestemata ta de administrație, Carlotta! M-am angajat pe *mine,* Royce Lindblad, ministrul mass-media al Pacificei. I-am dat lui Falkenstein cuvântul *meu,* nu al tău. Am accentuat faptul că nu vorbeam în numele întregului guvern. Pentru prima dată în viață, am luat o decizie politică personală. *Falkenstein* părea să creadă că sprijinul ministrului pacifican al mass-media are oarecare valoare și fără celebra Carlotta Madigan, chiar dacă tu ești de altă părere!

— Și dacă-ți spun că nu-mi place ce-ai făcut? Dacă îți spun că decizia *mea* personală și independentă este de a închide imediat institutul?

Royce tăcu. Furia părea că i se scursese din trup. Se apropie de balustrada verandei, se rezemă de ea și privi către oceanul turcoaz, liniștit.

— Ești o ființă omenească independentă, Carlotta, rosti el încet. Ai tot dreptul să urmezi calea *ta,* dacă ți se pare cea mai bună. Același drept îl am și eu.

Carlotta i se alătură. Deasupra lor, un stol de uruitoare începu să claxoneze în cor, și pentru prima dată sunetul i se păru trist și jelitor, o tânguire îndepărtată.

— Însă n-o să mă sprijini, așa-i, Royce? șopti ea. Vom fi de părți opuse ale baricadei. Tu vei face orice îți stă în putință ca să menții în funcțiune institutul…

— Am luat o decizie și mi-am dat cuvântul, se întoarse bărbatul către ea. Ce mai reprezint eu, dacă asta nu înseamnă nimic? Un prăsitor pământean ținut în lesă? Nu poți respecta asta, Carlotta?

— „Taurilor – puterea”? murmură Carlotta, ironic.

Royce izbucni în râs și, pentru o fracțiune de secundă, redeveni taurul ei; briza îi flutură părul lung, soarele scânteia auriu printre genele lui, și femeia simți că nu se putea vorbi despre o moarte – ceea ce-i unea pe ei era mult mai puternic

decât ceea ce-i despărțea acum. Legătura lor poate că fusese subțiată de durerea acestui moment, dar rămăsese viabilă.

— Poți să-i zici și așa, vorbi încet Royce. Te iubesc și, cel puțin în privința asta, niciun dezacord politic nu va schimba în vreun fel lucrurile. Totuși, eu sunt cel de-al doilea personaj important al planetei și dacă *eu* n-am coaie ca să-mi susțin punctul de vedere în fața femeii mele – atunci când consider că am dreptate –, ce concluzie se poate trage despre bărbații pacificani? Dacă tu nu poți fi de acord cu asta, ce concluzie se poate desprinde despre tine? Despre noi? Despre lucrurile în care-ar trebui să credem?

— Chiar așa sunt eu? întrebă Carlotta. Te-am ținut, într-adevăr, în umbra mea?

Bărbatul înălță din umeri. Își lăsă mâna pe brațul ei.

— Eu zic că poate amândoi *am fost* așa, spuse zâmbind. În plus, ești o tipă dată naibii și, de obicei, ai dreptate.

Carlotta se simți străbătută de un fior ciudat. Fără sprijinul lui Royce, orice încercare a ei de închidere imediată a institutului ar fi însemnat un adevărat dezastru. Propriul ei minister mass-media i s-ar fi opus, iar bărbatul care făcuse atâtea în trecut, ajutând-o să depășească alte crize, urma să-i fie potrivnic. În plus, înțelegerea aceasta cu Falkenstein și planul de a strecura în institut spioni, exclusiv bărbați, devotați lui personal, duhnea puternic a fascho-șovinism și a patologie de tipul Războiului dintre Roz și Albastru. Fusese încolțită, lovită pe la spate, iar autorul era chiar Royce.

Cu toate acestea, își simțea trupul ca prins într-un câmp magnetic, apropiindu-se tot mai mult de al bărbatului. Se pomeni cuprinzându-i talia cu brațul și strecurându-și mâna între coapsele lui. Nu era însă mânată de o pasiune sexuală. Cumva, într-un mod nedefinit, respectul solicitat de el se revărsa liber din inima Carlottei. În fața greutăților, înșelată, amenințată – ea nu se simțise niciodată atât de mândră. Avea senzația că băiețelul pe care nu-l avusese – de fapt – nicicând, se dezvăluise acum, pe neașteptate, ca fiind un adult, o entitate egală ei. Cu adevărat, simțea o pierdere, însă limitată la eul propriu; iar ceea ce o înlocuia venea din inimă, o iubire față de Royce pe care n-o mai simțise până atunci.

— Așa să fie, rosti ea. Dacă tu crezi că ăsta-i prețul maturității tale, mă pot înfrunta cu tine pe tărâm politic, dacă va fi nevoie,

continuând să te iubesc – afurisit încăpățânat și fascho-șovin ce ești!

Royce râse și-și lipi trupul de al ei. Uruitoarele porniră spre apus, iar Rugo sări în ocean cu un plescăit dizgrațios. Totul ajunsese vraiște, totuși două lacrimi fierbinți se scurseră pe obrajii femeii sub razele puternice ale soarelui; și tocmai în clipa aceea – dintre toate momentele absurde – ea simți o unitate mai presus de orice înțelegere cu Royce, o identitate, în ciuda conflictului care depășea tot ceea ce cunoscuse anterior.

— Ce-ai zice de-un ciocănit tandru și cârcotaș? îi șopti Royce la ureche.

Amândoi râseră și se strânseră în brațe, tocmai când un singuratic norișor alb trecu peste discul auriu al soarelui.

•

Timp de două zile, viața politică și familială nu mai existase pentru Royce Lindblad, în vreme ce Carlotta încercă să examineze situația și să ajungă la o decizie personală. Ministrul făcuse cunoscută latura publică a înțelegerii sale cu Falkenstein, însă reacția pacificanilor fusese mult mai modestă decât se așteptase el. Femocratele parcă turbaseră, iar mișcarea „Taurilor – puterea” nu mai putea fi moderată decât prin expulzarea celor dintâi. Royce începuse să creadă pe jumătate în afirmația lui Falkenstein, potrivit căreia „Taurilor – puterea” dobândise de acum o viață aparte.

Ca atare, își petrecea majoritatea orelor cuplat la rețea, căutând o mișcare politică ce nu mai venea și organizând cursul interior de psihodinamică mass-media pentru grupul de infiltrați, pe când Carlotta încerca să adune partizanii inexistenți în favoarea unui vot de închidere a institutului.

De la revenirea din Godzillaland a bărbatului, orele pe care le petrecuseră împreună căpătaseră o anumită irealitate. Momentele de sex fuseseră mai frecvente, mai prelungite, mai intense și mai tandre – parcă pentru a umple tăcerile prelungi și a astupa hăul dintre ei cu unicul material rămas eficient. Royce avea senzația că femeia încerca simultan să-l ironizeze, dintr-o pornire arțăgoasă de *noblesse oblige*, și să depășească diferențele politice, cu o tandrețe sinceră, chiar dacă exagerată. Drept rezultat, până și amorul lor fizic, realmente bazat pe iubire, nu putea scăpa conotațiilor politice.

Își consumau timpul liber făcând dragoste, iar pe parcursul orelor de serviciu Carlotta rămânea în cabinetul ei din clădirea Parlamentului, în vreme ce Royce se închidea în biroul din minister și se cupla la rețea – fiecare își urma propria cale politică. Tensiunea devenea insuportabilă; în curând, *ceva* trebuia să cedeze.

Royce asculta un raport din partea ministrului științei, când toate ecranele de pe consola rețelei începură să pulseze în roșu, iar canalele audio porniră să anunțe: „PRIORITATE ABSOLUTĂ! PRIORITATE ABSOLUTĂ!"

„*Ce mai e*?" se întrebă sumbru Royce.

— Continuăm mai târziu, îi spuse el lui Harrison Winterfelt, decuplându-se de la circuit și trecând pe canalul de prioritate.

Pâlpâiturile și țipetele încetară imediat, iar pe ecranul de comunicații apăru Bill Munroe, din departamentul de urmărire a știrilor, purtând o expresie răvășită și excitată.

— Ce-i? întrebă scurt Royce.

— Grevă în Thule. E pe toate canalele de știri. Cuplați-vă la oricare.

— E treaba Ministerului Muncii, nu a mea, dădu din umeri Royce.

— Nu și *acum,* sublinie Monroe. Mai bine v-o derulez de la început. Canalul guvernamental, e bine? Nu există diferențe între transmisiuni.

— E bine… Dar despre ce-i vorba?

— *Nenorocitele de femocrate*! mârâi Monroe. Priviți!

Cadru panoramic al unui puț de exploatare minieră, aflat sub o cupolă de dimensiuni mijlocii, din permasticlă. În exteriorul cupolei, vârtejul alb al unui viscol thulian. În interior, uriașele excavatoare și conveioare stau nemișcate, abandonate precum niște godzille înghețate, din oțel. Pichete de femei purtând uniformele de lucru ale tehnicienilor Thule formează cordoane în jurul mașinilor și al puțului ducând spre adâncuri. Pancartele declară: „Alungați imediat faușții fascho-șovini!", „Închideți institutul!" și „Liga Femocrată a Pacificei".

Glasul crainicului: O grevă generală, declarată azi de un comitet de inițiativă al muncitoarelor din Valhalla, a paralizat, practic, întreaga activitate minieră și industrială din Thule.

Montaj de cadre: pichete de femei în jurul altei exploatări la suprafață, un complex subteran, șase fabrici sub cupole

ambientale. În două imagini, câțiva bărbați par a se opune grevistelor, dar neorganizați, fără pancarte.

Glasul crainicului: Muncitorii de sex masculin evită confruntările și nu încearcă să străpungă cordoanele grevistelor. Nu s-au raportat incidente. Susan Willaway, purtătoarea de cuvânt a grevistelor, a explicat motivul acțiunii în cadrul unui miting ținut acum trei ore în Valhalla…

Plan mediu al unei femei cu păr nisipiu, urcată pe o estradă improvizată, vorbind unei mulțimi de muncitoare.

Susan Willaway: … nicio femeie nu va relua munca aici în Thule, până ce nu se va închide fascho-șovinul Institut al Științei Transcendentale, iar *Heisenberg* nu va fi trimis acolo de unde a venit! Să vedem cum poate „Taurilor – puterea” să mențină în stare de funcționare, cu numai jumătate din forța de muncă, inima industrială și minieră a Pacificei! Surori din Thule, uniți-vă împotriva institutului! Munca înseamnă putere! Nu vom mai munci, atâta timp cât institutul rămâne deschis!

Cadru panoramic, fără coloana sonoră, al mulțimii de femei ovaționând frenetic.

Glasul crainicului: Ministerul Muncii estimează că greva este susținută de cel puțin șaptezeci și cinci la sută din personalul muncitor feminin din Thule…

Ecranul auxiliar de comunicații al lui Royce prinse viață. Era Carlotta.

— Ai…

— Da, da, stai puțin… Bărbatul închise sonorul ecranului de știri. Decuplează-te de pe circuitul ăsta, Bill, se adresă el lui Monroe. Și mulțumesc!

Reveni la Carlotta.

— Asta cam schimbă datele problemei, nu-i așa, Royce? vorbi ea, cu o agitație înapoia căreia părea că se ascunde o anumită satisfacție îngâmfată.

— Crezi? mormăi Royce, nesigur.

— Dumnezeule, toată industria noastră grea și majoritatea exploatărilor miniere sunt în Thule! Încă vreo câteva zile, și toată economia planetară va începe să se oprească treptat. Lăsând totul deoparte, *trebuie* să închidem institutul acum, dacă nu vrem să avem șomaj în masă și o criză de proporții.

— Să cedăm în fața unui grup de greviste ațâțate de femocrate? Ar trebui să iei legătura cu Cynda Elizabeth și să-i ceri să anuleze totul, altfel…

— Altfel *ce*?

— Altfel le dăm un șut în cur de pe planetă!

— Asta n-ar face decât să le ațâțe și mai tare pe greviste, se strâmbă Carlotta. Trebuie să intervenim acum, iar eu dețin autoritatea s-o fac de una singură, dacă va fi nevoie. Voi declara stare de…

— N-o să rezolvi nimic, Carlotta, așteaptă să vezi.

Pe principalul ecran de comunicații se ivi chipul lui Roger Falkenstein. „Hopa! își zise Royce, se pare că nu va fi nevoie să așteptăm prea mult!”

— Mă solicită Falkenstein, o anunță el pe Carlotta, și nu pare foarte încântat.

— Oricum e ceva, comentă sarcastic femeia. Lasă-mă și pe mine conectată la circuit, doar să asist.

— Bine, încuviință Royce.

Deschise un canal de monitorizare între consola lui și a Carlottei, astfel încât președintele să poată urmări convorbirea cu Falkenstein. Chipul încordat și gânditor al femeii îl privea de pe ecranul auxiliar în timp ce conectă legăturile audio.

— Ce-i cu greva din Thule, Royce? întrebă furios transcendentalul. Am crezut că am ajuns la o înțelegere.

— Așa este, Roger – e în continuare valabilă.

— Și ce ai de gând să faci în legătură cu situația actuală? Arkmintea noastră estimează că dacă, situația continuă, economia pacificană va începe într-o săptămână să se clatine, iar în două săptămâni veți înregistra șomaj în masă. În momentul acela, presiunea economică pentru închiderea institutului va fi copleșitoare și…

— Nu pot face nimic, clătină din cap Royce. Dreptul la grevă e garantat prin Constituție.

„Deși, reflectă el, o grevă cu revendicări politice, fără legătură cu condițiile de muncă, s-ar putea apropia suficient de mult de o rebeliune… ar merita să mă consult cu Ministerul Justiției…”

— Chiar așa? rosti tărăgănat Falkenstein. Vrei să zici că n-ai nicio pârghie legală de stopare a grevei?

— Așa mi se pare, aprobă pacificanul, știind care avea să fie răspunsul inevitabil și așteptându-l, pe jumătate mulțumit.

Greva femocratelor putea fi contrabalansată de o singură acțiune politică viabilă, iar Falkenstein era, cu siguranță, îndeajuns de inteligent ca să priceapă ceea ce era evident. Situația ar fi devenit și mai tensionată, însă în tot cazul anula singura alternativă actuală: cedarea în fața femocratelor.

— Ei bine, Royce, cred că îți dai seama cum… cum vor reacționa taurii din Thule vizavi de această tactică…

— Am o vagă idee, răspunse ironic Royce.

— Desigur, nu pentru că eu sau cineva dintre oamenii mei ar interveni în problemele voastre interne…

— Nici prin cap nu-mi trece că ați face așa ceva, Roger. Oricum nu le-ați depăși pe femocrate. Mai exact, n-ați face mai mult decât au izbutit ele până acum.

— Dar nici mai puțin! La urma urmelor, conștiința nu-mi permite să încerc să-i opresc pe susținătorii noștri pacificani să… ia măsurile cuvenite. Ar însemna un amestec în politica voastră internă, nu?

— Evident, mârâi Royce.

— Totuși asta nu trebuie să afecteze înțelegerea stabilită de noi. Îmi înțelegi poziția?

— Perfect, Roger, ți-o înțeleg perfect.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici…

— Și mie, replică pacificanul, decuplându-se din circuit și adăugând în minte – „cred”.

— Pare-se că v-ați înțeles foarte bine, se încruntă Carlotta. Îmi poți destăinui și mie înțelesul ascuns al acestei conversații criptice?

— N-a fost limpede? Muncitorii bărbați vor declanșa în mod „spontan” o grevă pentru menținerea institutului și expulzarea femocratelor.

— Drace… gemu Carlotta. Așa e!

— De asta am afirmat că a ceda în fața pretențiilor femocratelor nu rezolvă nimic. Peste câteva ore, atât bărbații, cât și femeile vor fi în grevă pentru revendicări ce se exclud reciproc. Cedând în favoarea unora, poți fi sigur că ceilalți vor continua.

— Gigantice godzille grohăitoare – și acum ce facem? întrebă Carlotta, privindu-l gânditoare pe bărbat. Pot spune „ce facem”, așa-i, Royce? Suntem în aceeași tabără, nu?

— Din nevoia de a opri ambele greve fără să cedăm nici uneia?

— Din nevoia de a le stopa cât mai rapid pe amândouă, prin orice mijloace, oftă Carlotta. Date fiind condițiile, bănuiesc că e același lucru, nu?

— Așa-i, păpușo, încuviință Royce. Prioritatea absolută o reprezintă salvarea economiei. În privința asta, sunt alături de tine, șefa!

Femeia îi zâmbi, mimând un sărut. El râse și-i răspunse la fel. „Așa cumplită cum este, situația are și părțile ei compensatoare, își spuse. Cel puțin suntem iarăși alături în fața nenorocirilor. Și *ce mai* nenorociri!”

— Ei bine, tăurașule, ai vreo idee genială?

Royce ridică din umeri.

— Poți vorbi cu Cynda Elizabeth, ca s-o anunți despre greva de răspuns, propuse el. Spune-i că-l pot determina pe Falkenstein s-o anuleze, dacă ele încetează greva lor.

— Puține șanse… Cynda Elizabeth, trebuie să fi știut din capul locului că urma să aibă loc o grevă de răspuns. Am senzația că atât savanții transcendentali, cât și femocratele nu vor fi deloc nefericiți dacă situația aceasta va continua până la declanșarea unei confruntări pe față.

Își frecă gânditoare buzele.

— Totuși *există* o posibilitate. Nu avem mijloace legale de stopare a grevelor, însă dacă le-am putea declara răzmerițe civile…

— Iarăși mi-ai citit gândurile, păpușo!

Carlotta surâse larg.

— Te bucuri, nu? În măsura în care ne putem bucura în aceste condiții…

Bărbatul izbucni în râs. În ciuda gravității situației, simțea o uriașă descărcare de tensiune. Cel puțin deocamdată, stresul provenea din exterior, nu din interior. Acum lucrau din nou pe aceeași lungime de undă – cel puțin pentru moment –, indiferent de rezultatul politic.

— Vorbește cu Cynda Elizabeth, rosti el, și între timp eu iar legătura cu Ministerul Justiției.

— Așa, puiule. Mă bucur să fim iarăși în aceeași barcă.

— Mă bucur și eu. Acum trebuie să ne gândim numai cum să evităm naufragiul.

•

Travelling: Roger Falkenstein și un bărbat scund, brunet, purtând o tunică neagră, pseudomilitară, merg pe un coridor lung al institutului.

Falkenstein: … menținându-ne politica de neintervenție, nu ne exprimăm opinia vizavi de greva bărbaților din Thule…

Bărbatul în negru: Nici vizavi de greva femocratelor?

Falkenstein: Aceea reprezintă altceva, Mike. Greva femeilor este susținută în mod deschis de „Liga Femocrată Pacificană”, un avanpost evident femocrat, care ne-a declarat pe față război. Greva lor poate fi legală, totuși e îndreptată împotriva institutului și ca atare nu încercăm nicio mustrare de conștiință cerând oprirea ei imediată, prin orice mijloace.

Bărbatul în negru: Cu toate acestea nu veți sprijini în mod oficial greva organizată de „Pacificanii pentru institut”?

Falkenstein (oarecum malițios): Așa ceva ar constitui o *ilegalitate,* Mike. Desigur, noi sprijinim în totalitate *țelurile* voastre. Considerăm însă că taurii pacificani sunt îndeajuns de bărbați pentru a-și alege destinul fără sfaturile ori ajutorul nostru. *Totuși,* apreciem că ar fi mai bine să le arătăm pacificanilor ce anume poate pierde planeta lor, dacă „Liga Femocrată Pacificană” izbutește prin intermediul șantajului economic să ne alunge de pe planetă…

Decupaj: cadru exterior, lângă clădirea institutului. Șase pacificani, operează la un pupitru de comandă, cuplat la un disc confecționat din sârmă subțire și având un diametru de vreo cincizeci de metri. Discul este instalat pe piloni zvelți din lemn, deasupra unei movile mari de pământ.

Glasul lui Falkenstein din off: O variantă a transformatorului de materie, utilizat în construcția instantanee. În memoria calculatorului sunt introduse șabloanele matriceale ale mai multor clădiri sau aparate. Produsul dorit este ales, iar transformatorul îl asamblează electronic, dintr-o masă echivalentă de materii prime…

Un câmp de forță învăluie zona de sub plasă. Peste o secundă, se destramă, lăsând să se vadă o copie a clădirii institutului, cu diametrul de patruzeci de metri, apărută din neant.

Glasul lui Falkenstein din off: … o clădire… sau un vehicul…

Câmpul de forță reapare; când se destramă din nou, macheta clădirii a fost înlocuită de un vehicul cu pernă de aer, albastru, aerodinamic.

Glasul lui Falkenstein din off: … ori chiar un monument…

Câmpul de forță transformă aparatul într-o sculptură monumentală: patru tauri pacificani, în culori perfect naturale, privind statuia unui savant transcendental, dăltuită în obsidian negru. Deasupra palmei deschise a acestuia, plutește în chip magic holograma înstelată a galaxiei.

Glasul lui Falkenstein din off: Îmi place sculptura asta, ție nu? Cred că o s-o păstrăm.

Decupaj: cadru interior al unei infirmerii. Într-un pat, zace un bătrân înconjurat de echipamente de reanimare. Lângă el, trei pacificani în halate albe urmăresc datele aparatelor și-i fac injecții bătrânului.

Glasul lui Falkenstein din off: Aici, studenții pacificani deprind multiplele și variatele tehnici pe care le implică întinerirea. Rezultatul acestora poate fi considerat, în mod corect, prelungirea nedeterminată a duratei vieții, asociată unei perpetue vitalități tinerești. Pentru ca toți pacificanii să beneficieze de tehnicile respective, nu ajunge însă să pregătim utilizatori ai diverselor tehnologii și procedee, ci să formăm și *cadre didactice,* într-un institut *permanent,* astfel ca planeta voastră să poată educa un corp de câteva mii de savanți transcendentali, absolut necesari.

Decupaj: o odăiță întunecată, un student pacifican stă întins pe un pat, sub ochii atenți ai unui savant transcendental. Poartă în jurul frunții o bandă cu electrozi, conectată la o consolă micuță. În mijlocul încăperii se zărește holoproiecția la scară redusă și oarecum încețoșată a unei scene din Gotham: clădiri eterice, mulțimi neclare, punctulețe ce ar putea fi hidrofolii sau perne de aer, gonind peste apele sclipitoare din apropiere.

Glasul lui Falkenstein din off: Aceasta reprezintă o tehnologie de frontieră, chiar și pentru noi. Creierul subiectului este cuplat la un calculator ce comandă un holoproiector, transformând gândurile în imagini vizibile. Tehnologia nu-i încă perfecționată, iar instruirea pentru operarea încununată de succes a echipamentului este destul de complexă. Posibilitățile sunt însă uluitoare: noi forme de psihoterapie, noi forme de artă și tehnologii mass-media – în cele din urmă, poate chiar o

modalitate, amplificată electronic, de comunicare directă între minți.

Decupaj înapoi la travelling-ul cu Falkenstein și bărbatul în negru, care continuă să meargă pe coridorul aparent nesfârșit, trecând pe lângă multe uși deschise, prin care se întrevăd activități ezoterice.

Falkenstein: Una dintre acuzațiile cu care suntem confruntați este aceea că dăm naștere unei elite științifice – iar asta, trebuie să recunosc, este adevărat. La urma urmelor, ce *reprezintă* o elită, dacă nu o comunitate – aflată în permanent progres – de indivizi luminați, idealiști și dedicați țelului lor, care-și conduc poporul înainte, spre infinit?

Decupaj: Cadru exterior al grupului statuar de lângă clădire; savantul transcendental stilizat, conducându-i pe taurii pacificani spre stele – filmat de jos, accentuând elanul ascendent al liniilor lucrării.

Glasul lui Falkenstein din off: Tot așa cum noi înmânăm absolvenților institutului torța cunoașterii, ei vor deveni o elită care va trece torța mai departe, întregului popor. Aceasta este uriașa spirală ascendentă a evoluției umane – în sus și înainte, timp fără de sfârșit, lumi fără frontiere. Dacă așa arată fascho-șovinismul faustian, atunci să profităm cât mai mult de el!

•

Bara Dorothy îi zâmbi Cyndei Elizabeth, așezată vizavi de ea. Prostuța iubitoare-de-prăsitori bătea darabana, nervos, pe tăblia mesei, incapabilă în continuare să priceapă cât de perfect funcționa strategia. La urma urmei, ea se opusese din capul locului grevei. Părea că-și pierduse, de foarte multă vreme, ideea clară asupra adevăratului scop al misiunii.

— Tot nu înțeleg de ce ești atât de încântată, scânci Cynda. Ideea grevei a reprezentat o eroare de proporții. Institutul continuă să funcționeze, Falkenstein a contracarat prin greva bărbaților, iar acum guvernul *nu mai poate* să închidă institutul, și în același timp să evite o confruntare directă cu prăsitorii.

Bara Dorothy clătină din cap, nemulțumită.

— Care-i scopul misiunii noastre? întrebă ea de parcă ar fi avut de-a face cu o fetiță ignorantă.

Cynda Elizabeth o privi inexpresiv.

— Nu de-a închide institutul, urmă femocrata, ci de a uni surorile de pe Pacifica în conștiința femocrată, astfel încât ele să

preia puterea și să instaureze un guvern femocrat pe planetă! Maică Supremă, Cynda, ai uitat asta?!

Cynda deschise gura apoi își mușcă buza inferioară, de parcă voise să spună ceva, dar se răzgândise.

— De aceea, continuă Bara, actuala situație e ideală. Grevele au delimitat clar pe surori de prăsitori. Tot ceea ce Falkenstein face acum pentru a mobiliza în sprijinul său detestabila mișcare „Taurilor – puterea” va mobiliza în același timp surorile în sprijinul *nostru.* Pe măsură ce grevele vor afecta economia pacificană, nici chiar trădătoarea sexului ei, Carlotta Madigan, nu se va mai putea eschiva. Vor exista un învingător și un învins – cât de *curând.*

— Totuși, cum poți să fii atât de sigură că nu vor învinge *prăsitorii*? Ei reprezintă jumătate din populație și se situează pe poziții aproximativ egale.

— *Politica democratică*! pufni Bara. Te-ai molipsit de la ideologia locală, Cynda? Crezi că subiectul acesta va fi decis de *voturi*?

— Așa fac ei lucrurile aici…

— *Așa făceau* lucrurile aici! Însă destinul acestei planete va fi acum decis de *putere*, iar puterea – aici, ca și oriunde – se găsește în mâinile surorilor! Prăsitorii Pacificei se pot uni împotriva noastră, dar ei rămân *prăsitori macho,* ceea ce înseamnă că surorile pacificane reprezintă obiectele lor sexuale. Asta în timp ce surorile pe deplin conștiente nu au nevoie sexuală de prăsitori. Deci, în momentul confruntării finale, înseși scârbavnicele lănci ale prăsitorilor îi vor sili să capituleze.

— Dar… dar majoritatea pacificanelor sunt heterosexuale, bâigui Cynda. Ele îi doresc pe bărbați în aceeași măsură în care sunt dorite de ei.

„Deocamdată, prostuțo, deocamdată”, gândi Bara și rosti:

— Din nefericire, este destul de adevărat. Tocmai de aceea, a sosit momentul să le ridicăm pe surorile pacificane la conștiința deplină, desființând dorința lor atavică pentru prăsitorii locali. Atunci ele vor fi cu adevărat unite în femocrația totală. Atunci vor ajunge pe deplin la puterea ce li se cuvine și o vor face simțită – *în mod decisiv*! Deja Mary Maria pregătește materialul pentru campania mass-media.

Cynda Elizabeth se încruntă și în ochi îi apăru o privire suferindă. „Scârba de iubitoare-de-prăsitori!”

— Ce s-a mai întâmplat? rosti cu viclenie Bara Dorothy, răsucind cuțitul puțin mai adânc, provocând-o pe perversă să-și dezvăluie adevăratele sentimente atavice. Ți-e *milă* de împuțiții de porci macho? Îți lipsește voința de a lupta până la victoria finală? Ești cumva, în adâncul inimii, o *iubitoare-de-prăsitori*?

Emoțiile se perindară pe chipul Cyndei: o împurpurare de mânie, un fior de teamă, un efort vizibil de a se stăpâni.

„Prostuță străvezie ce ești!”, gândi Bara.

— Dacă... dacă astea-s acuzații oficiale, se bâlbâi Cynda, formulează-le în mod oficial. Altfel... altfel, păstrează-ți aluziile pentru tine!

— Așa te vreau, comentă sardonic mentorul. Haide, fruntea sus! Nu te acuz de nimic. „Deocamdată”, adăugă ea în gând și râse veselă: Haide soră, să ne bucurăm laolaltă de acest moment. Putem, în sfârșit, să înălțăm adevăratul stindard și să ne unim mândre, urmate de surorile pacificane. Asta nu te încântă? Nu vrei să sari în picioare și să ovaționezi?

Hohoti prelung și zgomotos, în fața tăcerii împuțitei de perverse, care rămăsese cu ochii goi.

• Capitolul 14

Imagini de arhivă prezentându-i pe străvechii naziști pământeni; falange de trupe în uniforme negre, bătând pas de defilare, cu brațele întinse într-un salut falic, traversând ecranul în răpăitul bocancilor cu blacheuri de oțel. Dizolvare lentă, într-un cadru absolut identic, al unei demonstrații „Taurilor – puterea”, mărșăluind în același ritm, subliniat de bubuiturile permanente ale bocancilor din coloana sonoră nazistă. Răcnetele sacadate de „Taurilor – puterea! Taurilor – puterea!” se topesc, contopindu-se în cadența defilării, iar în același timp sule uriașe, ireale, țâșnesc din prohaburile mărșăluitorilor, parodiind în mod hidos salutul nazist – măciuliile lor sunt înlocuite de pumni încleștați.

Decupaj: prim-planul unei figuri extrem de asemănătoare cu Falkenstein, supraimpresionată unor imagini de arhivă înfățișând rachete de război, decolând de pe lansatoare; la fiecare rachetă pornită cu o coadă de flăcări, bărbatul își dă ochii peste cap, într-un extaz orgasmic. Decupaj: imagini de arhivă ale unor tancuri străvechi, înaintând greoaie printr-un peisaj sfârtecat de explozii. Înapoia lor sunt supraimpresionate uriașe siluete masculine, goale, astfel încât tancurile, cu țeava lungă și rigidă a tunului, devin organele lor genitale. Pe măsură ce tunurile trag, distrugând totul în cale, siluetele masculine își arcuiesc spinările, în extaz.

Glas feminin din off: De-a lungul istoriei omului, bărbații și-au identificat fățiș organul sexual cu războiul, dominarea, răzbunarea și violența. Ei și-au *belit* adversarii, și-au *ciocănit* inamicii, și-au *străpuns* dușmanii, i-au *regulat* pe oponenți, și-n general i-au *posedat* pe toți, fără ca măcar să-i *doară-n sulă.*

Plan detaliu tulburător de clinic, grotesc, exagerat, al unui penis lipsit de trup, care pătrunde și iese printre labiile unei vulve. Montaj rapid cu alte cadre: o sabie afundându-se într-un pântece, un pumn izbind o față, flăcările de la gura țevii unei mitraliere, săgeți înfigându-se în leșul unui animal – toate reglate, ca unghi și ritm, pentru a fi sincronizate cu imaginea vulgară a penetrării sexuale.

Glas feminin din off: De aceea, majoritatea femeilor au echivalat dintotdeauna, în secret, sexul cu bărbații, reprezentând silnicia, supunerea, pângărirea trupească și siluirea...

Montaj rapid de imagini: un soldat violând o femeie lângă zidul năruit al unei clădiri, o femeie goală stând în genunchi și sugând penisul unui bărbat nepăsător, ce poartă un costum de piele neagră, o femeie regulată pe o masă de laborator de către un bărbat în halat alb – imaginea terminându-se prin prim-planul teribil al unui vagin sfârtecat din care se scurg sânge și spermă.

Glas feminin din off: Lancea vă *străpunge* trupul, bărbatul vă *izbește, strivindu-vă* cu greutatea corpului său, iar apoi își *descarcă* fluidele străine în tainițele cele mai ascunse ale ființei voastre.

Plan detaliu, amplificat, al unei sule însângerate, ce ejaculează direct în obiectiv.

Glas feminin din off: Prin înșiși parametrii săi biologici, activitatea sexuală reprezintă pentru mascul un act de agresiune și cucerire! Agresiunea și sexul sunt îngemănate în însăși esența masculinității. Lancea este arma primordială a fascho-șovinismului, iar actul heterosexual constituie modul primordial de fascho-macho, violent. O femeie nu *poate* îngădui o lance în interiorul trupului ei, fără să contribuie astfel, cu propria-i energie, la acest fascho-șovinism esențial!

Montaj rapid al imaginilor anterioare: naziști mărșăluind, tancuri sub formă de organe genitale masculine, un pumn izbind o față, o femeie violată de un soldat, țeava înflăcărată a unei mitraliere, o demonstrație „Taurilor – puterea”, un penis însângerat ejaculând.

Glas feminin din off: Atunci când îi permiteți unui mascul să-și bage lancea în voi, la *asta* vă supuneți, de milenii întregi, la nesfârșit! Culcându-vă cu bărbații, vă dăruiți prețioasele energii însăși bestiei! Există însă și o altă cale, și sute de milioane de surori au găsit-o...

Imagini artistice, cristaline, ușor încețoșate, înfățișând două femei uluitor de frumoase care fac dragoste într-o luncă eterică, pe iarba verde, luxuriantă, printre nenumăratele flori multicolore. Cadrele se topesc și se dizolvă unul în celălalt, senzual, suprapunându-se într-o tandră fugă vizuală – analogul imagistic al muzicii preclasice ce răzbate din fundal. Guri umede

și delicate, afundându-se între coapse. Degete line cuprinzând sâni catifelați. Buze întâlnind buze, în mângâieri sfâșietor de dulci. Un imn al sexualității feminine lirice, de sine stătătoare, care se descătușează într-o mandala complexă, multiplă și suprapusă, alcătuită din toate variațiunile posibile ale baletului sexual femeie-femeie.

Glas feminin din off (ușor răgușit și senzual): Când o soră își atinge sora, nu există penetrare și nici dialectica violentă dintre tare și moale, dintre „a da” și „a lua”. Toate actele iubirii devin congruente și singura putere ce există între ele este blânda și drăgăstoasa putere a trupurilor, minților și inimilor rezonând laolaltă, puterea unirii surorilor…

•

Imagini, dizolvându-se dintr-una într-alta, ale unor animale terestre: un cerb nobil cu o coroană măreață de coarne, înconjurat de haremul său de ciute; un păun magnific, rotindu-și coada înaintea unei păunițe adoratoare; un gigantic mascul gorilă bătându-se cu pumnii în piept și înfricoșând un intrus, în vreme ce femelele și puii se ascund dinapoia lui; un maiestuos leu cu coamă neagră străbătând falnic veldtul și răgind înspăimântător spre cer. În cele din urmă, un bărbat Cro-Magnon, cu statură impunătoare și trup puternic, ținându-și protector brațul în jurul perechii sale, care poartă la sân un prunc.

Glas masculin din off: Din codrii străvechi ai nordului până la junglele tropicale și veldtul primordial, virtuțile masculine ale curajului, cinstei și protecției au fost gravate în toate genele speciilor cu sânge cald ce au evoluat pe planeta Pământ. Calitatea esențială de taur este ceva ce împărțim nu numai cu toți bărbații din toate vremurile și toate locurile, dar și cu giganticul fluviu temporal al evoluției terestre. Mai vechi decât însăși specia umană, el ne-a purtat din codrii primordiali ai nașterii noastre spre moștenirea ce ne este predestinată – stelele!

Bărbatul Cro-Magnon devine un grec înveșmântat în togă, un cavaler medieval în armură, un vechi astronaut în costumul său strălucitor, un savant transcendental, un taur pacifican, în timp ce femeia și copilul, traversând transformări similare, rămân lângă el.

Glas masculin din off: Și pe toată durata acestui drum îndelungat, femeia a rămas alături de bărbat – tainica forță de progres din spatele evoluției speciei. Fiindcă în genele masculului se găsește gravat și impulsul de a concura cu semenii lui pentru împlinirea idealului de valoare bărbătească, iar el se ia la întrecere pentru favorurile, dragostea și admirația femeilor. Femeile au reprezentat *judecătorii* calităților masculine. Ele i-au ales pe cei curajoși, pe cei puternici, pe cei cinstiți și pe cei înțelepți, pentru a zămisli următoarele generații, astfel încât împreună au fost creatorii a ceea ce suntem noi azi.

Decupaj: imagine panoramică a unei scene dintr-un oraș pământean contemporan; clădiri murdare și străzi desfundate. Obiectivul transfochează ici-colo, aducând în prim-plan fețe de bărbați și femei; bărbații sunt eterici, cu ochi goi, pe când femeile – masculinizate, cu chipuri dure și priviri arzătoare.

Glas masculin din off: Însă atunci când această dialectică evoluționistă se năruie, așa cum s-a întâmplat pe Pământ, rezultatele inevitabile sunt deteriorarea genetică și o cultură inferioară, decăzând în mod inevitabil spre barbarie. Și asta întrucât calitățile taurilor reprezintă esența a ceea ce a purtat specia noastră, de la copaci către stele. Când sunt ocoliți de femei și categorisiți drept fascho-șovini, când bărbații uită ce sunt ei înșiși – atât bărbații, cât și femeile încep inevitabila alunecare înapoi, spre prăpastia involuției rasiale…

Plan mediu al unui taur pacifican, viril, cu privire inteligentă, care se preschimbă treptat într-un prăsitor terran, slăbănog: un trup costeliv lipsit de rațiune, o maimuță preumană hirsută, cu maxilarul atârnând.

Decupaj: imaginea unui șir de asemenea oameni-maimuță, împleticindu-se pe o câmpie, îndemnați cu biciul de către femei purtând veșminte femocrate. Cerul se întunecă, se acoperă de stele și deasupra oamenilor-maimuță apare o Arkologie a științei transcendentale. Creaturile se opresc, spinările li se îndreaptă și pornesc să mărșăluiască, aproximativ la unison, într-o nouă direcție. Pe măsură ce ritmul li se iuțește, părul cade de pe corpuri, mersul devine vertical, iar femocratele aruncă biciurile și devin pacificane care-i însoțesc. Soarele se ridică treptat și procesiunea devine o demonstrație „Taurilor – puterea”, străbătând triumfal străzile Gotham-ului contemporan.

Glas masculin din off: Acum, aceleași forte acționează aici, pe Pacifica. Ele vă vor reduce bărbăția la o jalnică debilitate, la o umbră palidă și fugară a ceea ce trebuie să fie bărbatul. Există însă și tauri cu voința de a rezista, de a fi bărbați printre bărbați, de a conduce această planetă spre viitoarea uriașă civilizație galactică, bărbați pentru care „Taurilor – puterea” nu înseamnă o zdreanță a rușinii, ci o medalie de onoare…

Decupaj: imaginea unor bărbați goi care parcurg o stradă din Gotham, cu ochii ațintiți înainte, cu penisurile erecte și mândre. Femeile se uită de pe trotuare. Unele – urâte, grase, dezgustătoare, îmbrăcate după moda femocrată – huiduie și blesteamă. Altele – frumoase, zvelte, purtând haine provocatoare – privesc tăcute, cu ochi fascinați, adoratori.

Glas masculin din off: Iar principalul lor aliat sunt înseși pacificanele! Atâta vreme cât bărbații au curajul de a fi ei înșiși, atâta vreme cât taurii mărșăluiesc mândri sub propriul drapel, glasul trupului se va face auzit, masculul va chema femela, iar acele femei care sunt demne de respect vor fi mândre să-și urmeze bărbații oriunde ar merge! Fiindcă numai cei curajoși merită frumosul, și doar frumosul este demn de cei curajoși!

Cadru mediu, cu primul rând al bărbaților goi ce mărșăluiesc.

Aceștia ridică pumnii în aer.

Bărbații (sacadat): *Ce doriți*?

Femeile (în cor): TAURILOR – PUTEREA!

Bărbații (sacadat): *Ce doriți*?

Femeile (în cor): TAURILOR – PUTEREA!

Imagine panoramică a unei mulțimi vaste, de superbe femei goale, unduind provocator, mângâindu-se ademenitor, lovind ritmic văzduhul cu pumnul încleștat.

Femeile (scandând implorator): TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!

Suprapus lor, chipul senin, atoateștiutor, inteligent, al unui taur pacifican idealizat. Nobilul cap de bărbat parcurge o serie de transformări, devine un berbec, un taur, un vultur, un cerb, un leu cu o coamă neagră și iarăși un bărbat.

— TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!

•

— E revoltător, Roger, rosti Maria Falkenstein. Nu pot nici măcar să privesc mizeriile patologice pe care le reverși.

Dincolo de confortul răcoros al ecranului ei inerțial, arșița amiezii din Godzillaland era aproape vizibilă sub forma unor molecule de abur exhalate de jungla verde și luxuriantă, aflată dincolo de bariera electronică. Undeva, nevăzute, monstruozități se zvârcoleau și răgeau, în vreme ce Falkensteinii părăsiră clădirea institutului, îndreptându-se către apartamentul lor; cu toate acestea, Mariei i se părea că tot ceea ce se petrecea îndărătul zidurilor argintii ale institutului nu era cu nimic mai puțin ucigaș, mai sălbatic și mai irațional decât lumea junglei, a colților și ghearelor ce înconjura insulița așa-zisei lor civilizații.

— Poate că preferi genul de mizerii patologice ale femocratelor? replică iritat bărbatul. În tot cazul, în ultima vreme nu pari deloc drăgăstoasă.

— Asta n-are nicio legătură cu discuția noastră, răspunse ea, ferindu-și privirea.

Era adevărat; suporta cu greu atingerile bărbatului, până și simpla lui prezență o irita. Începuse să se întrebe dacă nu cumva dezgustătorul război mass-media, lipsit de orice principii, pe care-l declanșaseră ambele tabere, izbutise să otrăvească traiul *lor* împreună. În niciun caz, nu credea că oribila propagandă femocrată îi deformase propria impresie asupra bărbaților în general, și lui Roger în particular; cu toate acestea, ar fi putut el *cu adevărat* dirija o asemenea campanie de stârnire a celor mai nocive visuri de putere narcisiste masculine – și, da! extrem de fascho-șovine – fără să rezoneze cu sentimentele latente, adânc îngropate în propriul său psihic? „Fără să etaleze și să exacerbeze astfel de patologii subconștiente care supurează la baza propriei noastre societăți? Cu siguranță, *pacificanii* au un simț al echilibrului psihosexual mai profund, mai stabil și mai just decât noi, gândi femeia, totuși până și *ei* au fost otrăviți de acest război între două fascho-șovinități. *Cu adevărat,* i-am putea transforma pe ei, fără să fim afectați și noi?”

— Deși, rosti ea, poate că *există* o legătură. Oare, chiar în procesul înfruntării femocratelor, tu nu devii o caricatură a fascho-șovinismului masculin descris de ele? Nu le joci jocul, permițând ca propaganda lor să devină o profeție ce se îndeplinește?

— Prostii! izbucni Roger. Nu am început noi! Nici măcar nu ne-am fi atins de planeta asta, dacă femocratele n-ar fi trecut-o pe

lista obiectivelor lor. Acum, când și-au dat arama pe față, nu mai putem decât să contraatacăm cu aceeași vigoare. Focului îi răspunzi prin foc!

— Chiar așa? făcu sarcastic Maria. Crezusem că focul îl stingi cu *apă.*

— Un sofism semantic ridicol…

— Nu-i deloc așa! se răsti femeia. Dacă ai încerca să stăvilești focul prin foc, ai crea o conflagrație și mai mare, arzând până și ceea ce doreai să salvezi. Exact așa ceva se petrece aici! Femocratele își trâmbițează grețoasa propagandă antimasculină, iar tu le răspunzi zbierând niște mizerii despre supremația bărbatului, care nu fac altceva decât să valideze toate afirmațiile lor despre masculi, în aceeași măsură în care spusele *lor* validează otrava mișcării „Taurilor – puterea”. Cum se vor încheia toate astea, Roger? Cum te poți aștepta să se sfârșească?

— Prin înfrângerea lor și victoria noastră! mârâi Roger, cu chipul contorsionat într-o mască hidoasă de furie și o venă zbătându-i-se pe tâmpla dreaptă. Prin zdrobirea grevei și expulzarea lor de pe Pacifica!

Nicicând până atunci nu apăruse nici măcar pe departe atât de hidos în ochii Mariei.

— Și cum te aștepți să se realizeze *asta*? întrebă ea tăios. Prin triumful sloganului… „Taurilor – puterea”?

— Dacă va fi nevoie, replică sec bărbatul.

Brusc, Maria se opri. Își atinse soțul pe umăr, silindu-l și pe el să se oprească, și-l privi drept în ochi, simțind cum clocotește de mânie.

— Chiar vorbești serios, nu-i așa? spuse ea. Ești gata, într-adevăr, să distrugi fragila balanță psihosexuală a acestei planete înlocuind-o cu fascho-șovinismul masculin, cu ochi injectați – pentru a păstra poziția noastră aici?

— Cu un singur cuvânt: *da*!

— Dar pacificanii? izbucni femeia. Ce părere ai despre un mod de viață care a fost valabil vreme de trei sute de ani pentru bărbați *și* femei? Ei nu sunt decât niște pioni pe o tablă de șah cosmică?

— Țipi la mine, Maria?! răcni Roger.

— Exact, răspunse ea controlându-și furia. La urma urmelor, tocmai ai recunoscut că ești gata să comiți un genocid cultural, iar eu cred că asta reprezintă ceva pentru care merită să țip.

— Genocid cultural?! Ce prostie! Dacă balanța psihosexuală a acestei planete n-ar fi fost anormală din capul locului, nimic din toate astea n-ar fi fost necesar.

— C*hiar așa*? Ai judecat Pacifica de pe culmea noastră de egalitate psihosexuală, sănătate și echitate și ai constatat că ea ne aștepta, doritoare?

— Pe toți sorii, Maria! oftă nervos Roger. Dacă ți-ai limpezi mintea de toată această emotivitate femeiască, ți-ai da seama că bărbații de pe Pacifica sunt pur și simplu niște adolescenți nedezvoltați psihosexual. Dacă ar fi fost adulți adevărați, crezi că le-ar fi permis femocratelor să asolizeze? Pacificanele i-au dominat întotdeauna pe tauri, într-o măsură anormală, și chiar dacă metodele noastre pot părea extreme, n-am făcut altceva decât să restabilim balanța naturală.

— Emotivitate femeiască! zbieră Maria. Scuipi din tine numai rahaturi fascho-șovine și ai neobrăzarea să-mi ții teorii despre *emotivitate femeiască*?

— Nu mai striga la mine!

— Să nu mai strig?! De-abia am…

Brusc, precedate de o serie de mugete ascuțite, întretăiate de trosnetele tufișurilor, două uriașe godzille bipede apărură din junglă, se izbiră de câmpul barierei electronice, urlară de durere și furie și rămaseră locului, pe masivele lor membre posterioare, agitându-și zadarnic atrofiatele membre anterioare și amenințându-se reciproc cu mârâituri guturale și scrâșnete de colți.

— Ăștia suntem noi, Roger! strigă Maria pentru a se face auzită în vacarm. Două godzille fără minte, urlând și răgind una la cealaltă! În asta transformăm întreaga planetă – într-o junglă sălbatică și nenorocită, infestată de monștri furioși, setoși de sânge!

Având puteri egale și știind exact acest lucru, cele două creaturi rămaseră locului câteva clipe prelungi, proferând amenințări, dar fără să atace. În cele din urmă, își întoarseră spatele reciproc și, cu o ultimă explozie de furie animalică, dispărură înapoi în junglă, pe căi diferite.

— Ajunge, Roger! continuă femeia. Nu mai suport.

Se răsuci și porni către clădirea institutului.

— Unde te duci?

— Mă mut în dormitorul comun. Cel puțin până îți revii în fire. Am văzut care ne este dușmanul – noi înșine.

O podidiră lacrimile, în vreme ce mergea fără să privească înapoi. „Fug de Roger, își spuse, dar încotro mă îndrept? Spre blestematul nostru de institut – câtă zădărnicie într-un asemenea gest! Trebuie să ies de aici pentru o vreme. Trebuie să găsesc un loc unde să pot fi singură și să mă gândesc. Poate în Gotham… Lucrurile păreau să fie mai limpezi acolo. Poate că pacificanii au un răspuns. Noi în niciun caz nu-l deținem. Nu-s sigură nici măcar că știm întrebarea…”

•

Tremurând de încordare, Cynda Elizabeth își parcă flotorul pe strada pustie și porni pe jos, de-a lungul potecii străbătând crângul des, spre pontonul izolat unde Eric își amara barca. Când ajunse pe țărm, îl zări pe bărbat așteptând-o în capătul debarcaderului: cu mâinile în șolduri, un trup puternic și masculin, împlătoșat în tunica neagră, pseudomilitară, la modă în ultima vreme printre pacificani – o siluetă precum o lamă întunecată, pe scânteietorul fundal nocturn al orașului. Femocrata simți un fior rău prevestitor; silueta neagră se contura distantă și amenințătoare peste luminile Gotham-ului, adoptând în mod deliberat aspectul unei ideograme de sfidare macho.

— Ei bine, rosti el, ai avut totuși curajul să apari. Cel puțin bravura sunt silit să ți-o recunosc.

Cynda se întinsese să-l atingă, dar ceva o opri de parcă bărbatul era înconjurat de o impenetrabilă barieră psihică; gestul ei rămase neterminat.

— Ce s-a întâmplat, Eric? șopti ea jalnic.

Pacificanul râse amar.

— Ce să se-ntâmple? Doamna a venit să se culce cu mine, nu? Faptul că încearcă să le despartă pe toate femeile planetei de bărbați n-ar trebui să conteze, nu?

— Asta… asta nu-i vina mea… se bâlbâi Cynda. Am încercat să opresc…

— Ești șefa misiunii, nu?

— Doar cu numele, suspină Cynda. Habar n-ai…

— Probabil că nu. Și, să fiu sincer, nici nu mă interesează.

— N-am putea să mergem pe barcă și să… începu femeia, dar Eric o întrerupse, fulgerând-o cu privirea.

— În seara asta, nu mergem nicăieri. S-a terminat, doamnă! A fost ultima dată când m-ai folosit pe rol de vibrator!

Genunchii Cyndei tremurau. Simțindu-se epuizată, se așeză pe lemnul tare al debarcaderului și ridică ochii spre Eric, care se înălța impunător deasupra ei, încremenit în aceeași atitudine arogantă de macho furios.

— Nu m-am folosit de tine, Eric. Îți dau cuvântul meu că n-am făcut-o.

El se lăsă pe vine lângă femeie, balansându-se pe călcâie, țesătura întinsă de pe turul pantalonilor săi oprindu-se la câțiva milimetri deasupra lemnului de smarald, prelucrat grosolan și uzat de vreme.

— Chiar așa, Cynda? M-am cuplat la rețea. Am văzut ce difuzați. Deci ceea ce am făcut noi este un act de agresiune macho? O metaforă a războiului și a dominării fascho-șovine? „Perversă” – după criteriile voastre…

— Nu! Vreau să zic că eu nu-s așa!

— Nu? Dar, *cum* ești, cucoană?

— Maică Supremă, nici nu mai știu… suspină Cynda.

— Atunci o să-ți spun eu! explodă Eric. Ești o nenorocită de *perversă*! Îi urăști pe bărbați. Te consideri o ființă superioară. Consideri că sulele sunt niște organe dezgustătoare, atașate *prăsitorilor* inferiori, al căror loc este la picioarele tale, îngenuncheați și lingându-ți blestematele de cizme…

Rânji cu cruzime și începu să-și mângâie prohabul.

— Însă în realitate trupul tău vrea să simtă în el arma dezgustătoare a fascho-șovinismului. Îi disprețuiești pe bărbați, dar, ah, cât îți mai place *sula*!

Își descheie șlițul și, cu aceeași mână, scoase afară lancea. Aceasta crescu imensă și solidă, cumva amenințătoare când o bălăngăni spre femeie.

— Uită-te la ea, cucoană, și zi-mi că nu vrei s-o bag în tine. Zi-mi că nu vrei s-o iei în gură și s-o sugi până te umpli de scârboasa sămânță bărbătească!

— Ești dezgustător! țipă Cynda, nereușind să-și desprindă ochii de la lancea care pulsa, deși întregul ei trup se crispa în fața acesteia.

— Evident că sunt dezgustător, încuviință bărbatul, Asta-i toată șmecheria, nu? Consideri dezgustător și pervers ceea ce dorești să faci. Corpul tău o vrea, însă mintea spune lumii întregi ce lucru dezgustător este. Pizda ta nu-i pe aceeași lungime de undă cu creierul, ești răsfututǎ pe dinăuntru și exact asta înseamnă să fii perversă, nu? O altă definiție ar fi *ipocrită.*

— Nu-i așa! repetă ea.

Eric se sculă, cu lancea legănându-se în briza călduță a nopții, deasupra chipului Cyndei, aidoma unui stindard palid, un simbol respingător al fascho-șovinismului. Cu toate acestea, femeia constată că nu-și putea desprinde ochii de la ea, iar buzele doreau s-o…

— Atunci, capul sus, Cynda, făcu Eric. Pune-ți gura… Se opri și hohoti sarcastic: Pune-ți *mintea* acolo unde-și dorește gura. Termină cu rahatul. Nu-ncerca să oprești alte femei de a fi exact ceea ce-ți dorești *tu.*

— Am… am încercat, zău c-am încercat. Dar n-am putut, nu stă-n mâinile mele…

— Ulei de pântecos!

— Ba e-adevărat!

— Atunci, smulge-te din mâinile *lor,* rosti bărbatul aproape cu blândețe.

— Cum adică?

— Dezertează! ridică el din umeri. Solicită azil politic. Spune întregii planete că totul e o minciună. Treci de partea noastră.

— De partea *voastră*? A cui adică? A lui Falkenstein? A „Taurilor – puterea”?

Eric își apropie lancea la câțiva centimetri de buzele ei, mângâind-o languros.

— De partea *asta,* răspunse el. De partea de care se află deja trupul tău.

— Nu pot s-o fac.

Ațâțător, bărbatul atinse vârful lăncii de buzele ei. Un șoc electric o cuprinse de acolo, de la buze, până în măruntaie, iar gura i se deschise precum o floare. Eric râse și valsă puțin îndărăt.

— De ce nu poți?

„La urma urmelor, într-adevăr: de ce nu? se întrebă Cynda. Recunoaște că o urăști pe Bara. Ai început să detești ceea ce faceți aici, nu mai ești nici măcar sigură că dreptatea este de

partea voastră. Și ești o *iubitoare-de-prăsitori,* Cynda, o mizerabilă și perversă iubitoare-de-prăsitori. Dorești lancea aceea în floarea ta, dorești s-o sugi; de când ai ajuns pe planeta asta n-ai mâncat miere nici măcar o singură dată. Are dreptate – asta ești: o perversă. Ce te oprește? De ce să n-o faci până la capăt”?

Înălță ochii spre Eric, o siluetă întunecată, plină de aroganță macho, atotștiutoare, împungând cu lancea aidoma unei arme: imaginea perfectă a dezgustătoarei mândrii fascho-șovine.

„*Cu-adevărat* o folosește drept armă, își dădu ea seama. Ceea ce afirmăm noi s-ar putea să nu reprezinte chiar întregul adevăr, dar nici nu e o minciună sfruntată. Împotriva *ăsteia* ne luptăm noi pe Pacifica și asta a ațâțat Falkenstein în prăsitorul pacifican. *Așa* vor deveni bărbații acestei planete, dacă învinge „Taurilor – puterea”. Acesta e chipul fiarei. Ajută-mă, Maică Supremă, mă simt atrasă de el, însă știu că nu-i bine, este o eroare în genele mele, într-ale lui, în ambele jumătăți ale speciei noastre divizate. Poate că surorile nu reprezintă unicul răspuns, totuși e singurul pe care-l cunosc, iar asta... *asta* este cu siguranță ceva pentru care merită să lupt, în lume și în sufletul meu.”

Încet, se ridică în picioare.

— Eu sunt ceea ce sunt, Eric. Iar tu ești ceea ce ești. Am crezut că s-ar putea să fim și altfel, dar acum îmi dau seama că nu-i așa.

Bărbatul o cerceta încruntat. Treptat, chipul său se îmblânzi, exprimând regret, tristețe și stânjeneală. Cu gesturi stângace, își strecură lancea înapoi în pantaloni și trase fermoarul cu o mișcare hotărâtă.

— Probabil că așa e, șopti el. Probabil că m-am făcut de râs.

Cynda strânse din umeri și surâse cu tristețe.

— Poate datorită felului cum sunt alcătuite lucrurile, ne-am făcut amândoi de râs. Poate că realmente suntem o specie imperfectă, atât bărbații cât și femeile. Totuși eu mai cred încă într-un fel de comuniune a surorilor, indiferent cât de imperfectă ar fi ea. Ideea asta n-o pot trăda, Eric. Nici pentru tine, nici pentru propria-mi sexualitate, nici pentru nimic altceva. Iartă-mă.

— La fel simt și eu, rosti bărbatul. Cred, poate, în „Taurilor – puterea”, însă nu pot spune că *acest* taur se simte prea puternic acum.

Cynda îl atinse ușor pe obraz. Luminile orașului destrămau bezna dinapoia lui Eric, iar deasupra capului său stelele erau punctulețe lucitoare izolate, pierdute într-o imensitate nepăsătoare.

— Bănuiesc că asta înseamnă „adio”, spuse ea.

El oftă și încuviință tăcut din cap.

— Încearcă să nu mă urăști prea mult, adăugă Cynda, apoi porni în fugă pe ponton, împovărată de tristețe și clocotind de o mânie despre care nu știa cui se adresează.

•

Nori alburii, vârstați cu gri pe pântecele dolofane, le traversară cu iuțeală calea, atunci când Royce făcu o nouă voltă spre nord, manevrându-l pe *Davy Jones* către Gotham, sub permanentul vânt dinspre vest.

Perioada aceasta de criză acută și încremenită i se păruse Carlottei Madigan drept cea mai puțin probabilă, de vreme ce Royce se impusese în veșnica lor dispută și o convinsese să facă lentul voiaj cu vele din Lorien până în Gotham. Poate că gestul ei reprezenta un simbol, mutual acceptat, al nuanțelor modificate ale relației lor sau poate că avusese vreo legătură cu înțelegerea faptului că, în acele condiții – cu economia afectată de grevele din Thule și fără să se întrevadă nicio modalitate de acțiune – timpul femeii devenise mai puțin valoros decât dorise ea să pară.

Însă pe când navigau către Gotham și efectuau nenumărate volte – nord, sud, nord – sub vânturile potrivnice, Carlotta începu să priceapă la ce se referise Royce afirmând că se puteau folosi de călătorie ca să gândească, să învețe din dinamica vântului și valurilor, din inerția derivei. „Ce perfect seamănă cu evenimentele politice din ultimele luni! gândi ea. Vântul bătându-ne împotrivă, noi cârmind statul prin nenumărate manevre diversioniste și menținând aparențele unei adevărate destinații doar prin contrabalansarea reciprocă a forțelor opuse...”

Acum însă procesul respectiv părea să fi intrat în impas. Cum puteau găsi o apă limpede, peste care să conducă Pacifica, strecurându-se printre stâncile ascuțite ale distrugerii, ce se înălțau din ambele părți?

Îl studie pe Royce, absorbit de echilibrarea tensiunii din scota ghiului în funcție de inerția echei – „similare parcă forțelor din

relația noastră, își spuse femeia; noi doi se pare că reușim ceva, dând și cerând mereu ceva, descriind zigzaguri, pe fondul unei ușoare încordări cu care ne-am obișnuit. De ce n-am putea aplica același proces și la politică, precum niște pacificani, laolaltă?” Brusc, un licăr de speranță porni să se întrevadă undeva, dincolo de nivelul conștiinței…

— Mă-ntreb, vorbi ea cu glas tare, dacă n-ar trebui pur și simplu să declarăm grevele drept răzmerițe civile și să le tratăm ca atare…

Bărbatul înălță din umeri.

— Conform Institutului Justiției, o „răzmeriță civilă” trebuie să implice încercarea ilegală de violare a unei legi sau a Constituției, îi reaminti el. Din punctul lor de vedere, grevele sunt perfect legale.

— Dar Parlamentul? Mă îndoiesc că greviștii ar sfida o rezoluție a Parlamentului, chiar dacă ar fi luată pe temeiuri legale șubrede.

— Hmm… Sondajele de opinie sunt destul de interesante. Treizeci la sută dintre bărbați susțin greva declanșată de mișcarea „Taurilor – puterea”, și cam tot atâtea femei se declară de partea acțiunii femocratelor… practic, toți bărbații se opun grevei femocrate și toate femeile se opun grevei bărbaților. Cu toate acestea, aproape douăzeci și șapte la sută din totalul populației e sătulă de ambele greve, iar opțiunea respectivă *nu este* polarizată sexual…

— Iar numărul ar trebui să crească zilnic, pe măsură ce economia se deteriorează.

— În mod sigur… totuși nu-i încă de ajuns de mare pentru ca majoritatea delegaților să fie într-atât de curajoși ca să voteze stoparea grevelor – în niciun caz atunci când pot evita, printr-un chițibuș legal perfect sigur, adaptarea unei poziții ferme.

Royce răsuci echea și trase ghiul pe deasupra. Vela se umflă și fâlfâi pentru o clipă, după care se umflă iarăși, pornind o voltă spre sud.

— La dracu’! exclamă Carlotta. De ce trebuie să-i lăsăm pe savanții transcendentali și pe femocrate să controleze parametrii? De ce nu putem găsi o blestemată de poziție *pacificană,* care să nu fie „sau-sau”?

Bărbatul o cercetă meditativ.

— *Eu* crezusem că am găsit-o, dar tu n-ai fost de acord.

— *Tu* ai găsit-o și *eu* n-am fost de acord?

— Să infiltrăm în institut spioni pacificani, explică el. Să obținem cât putem de mult în timpul perioadei de probă, apoi să-i alungăm pe *toți* de pe planetă. Tu însă ai considerat că-i ulei de pântecos fascho-șovin, mai ții minte?

— Îhâm, murmură Carlotta. Însă acum ai schimbat volta, nu?

— Aha! Ai priceput în sfârșit inegalabila înțelepciune a minții mele viclene.

— Nu tocmai, tăurașule, îl potoli femeia, deși piesele puzzle-ului începuseră să se potrivească la locurile lor. Totuși îmi dau seama că poate noi doi *suntem* de acord în privința situației fundamentale și că poate, chiar acum, în barca asta, deținem esența unei adevărate poziții *pacificane.*

— Crezi c-o deținem?

— Uite ce-i, niciunul dintre noi nu dorește o Pacifică femocrată, dar nicio castă elitistă de savanți transcendentali care să stăpânească planeta, așa-i? Prioritatea numărul unu o reprezintă menținerea unei Pacifice pacificane. Nu ți se pare un subiect care depășește cu mult în importanță polarizarea asta sexuală, ațâțată de extraplanetari?

— Nu, dacă ideea ta este de a-i alunga imediat pe toți extraplanetarii, replică Royce. Eu nu voi susține nicio acțiune care să ne reteze complet legăturile cu știința transcendentală. Vorbesc serios și nu m-am răzgândit.

Un vag sentiment de furie o străbătu pe Carlotta, care și-l suprimă instantaneu. Acum mintea ei era analitică și detașată, căutând compromisul, nu conflictul. Gata să efectueze volte sub toate vânturile potrivnice, chiar dacă acestea proveneau dinlăuntrul ei.

— Perfect, urmă ea, atunci să ne înțelegem să avem păreri diferite în această privință și să vedem dacă nu-i găsim chiar și neînțelegerii o poziție pacificană, fiindcă, oricum, este tocmai prăpastia ce trebuie trecută.

— Dacă asta vrei să-mi vinzi, eu sunt gata să cumpăr.

— Bine, continuă repede femeia. Deci ce anume încercăm noi să restaurăm și să păstrăm ca pe ceva specific pacifican? Procesul democratic. Egalitatea între bărbați și femei. Echilibrul psihosexual.

— Libertate și dreptate, comentă Royce, sardonic.

— Aha, deci crezi că nu-i decât ulei de pântecos?

— Toate astea sunt cuvinte și definiții înzorzonate, Carlotta. Ceea ce avem noi aici nu depinde de așa ceva. Adevărata caracteristică pacificană este – sau era – un sentiment, o senzație, ceva de natură sufletească. Comuniune, încredere, habar n-am…

După un prelung moment de tăcere, Carlotta suspină și vorbi cu glas încet:

— Da, Royce, sentimentul acela l-am pierdut. De ce nu poate fi *el* un subiect politic? Dacă extraplanetarii au dovedit ceva, este faptul că nu pot înțelege acel lucru ce face Pacifica pacificană.

— Pacifica pentru pacificani? rosti cu viclenie bărbatul.

— De ce nu? răspunse Carlotta, și în clipa aceea totul îi deveni limpede. Pacifica pentru pacificani, și în stilul pacifican! De ce să nu transformăm sentimentul acesta în subiectul unei campanii?

Royce rânji.

— Logica e un pic obscură, rosti el, dar parcă văd bombardamentul mass-media.

— Cu cât e mai obscură, cu atât mai bine! La dracu', vom *continua* planul tău de infiltrare a institutului, vom aplica în mod unilateral înțelegerea ta cu Falkenstein, vom anunța întreaga planetă că am făcut ceva și vom solicita oprirea grevelor. Sloganul va fi „încrederea": pacificanii trebuie să se încreadă în pacificani, nu în orice extraplanetar cu creier de godzillă!

— Adevărat grăit-ai!

— Acțiunile adevărate le vom trece sub tăcere, urmă Carlotta. N-o să suflăm un cuvințel despre infiltrarea institutului ori despre înființarea unuia propriu. Campania va fi „Pacifica pentru pacificani" – oricine nu-i de acord este un trădător al modului de viață pacifican și un pion al intriganților extraplanetari! Punct!

— Mi se pare destul de mârșav, comentă Royce, schimbând din nou direcția sub vânt. Singurul necaz, adăugă el, după ce barca pornise către nord, este că în clipa de față absolut nimeni n-o să cumpere așa ceva.

— Atunci o să le-o băgăm dracului pe gât! izbucni Carlotta. Iar subiectul cu care-i vom testa va fi stoparea grevelor. Oricine este pentru continuarea lor, nu-i pacifican adevărat! O să introducem o rezoluție în parlament, silindu-i pe delegați să ia poziție.

— Mai mult ca sigur o vor respinge, oftă Royce.

— Atunci să-l ia dracu' de parlament! explodă femeia. Apoi surâse. Rânji. Izbucni în râs. „Desigur!" Exact asta vom face, preciză ea.

Royce înălță o sprânceană întrebătoare.

— O să belim *cu adevărat* parlamentul, explică femeia. Vom introduce rezoluția de încheiere a grevelor și ne vom asigura că e *respinsă.* După aceea vom solicita un vot electronic de încredere și vom utiliza campania pentru a stabili cea de-a treia forță – o mișcare „Pacifica pentru pacificani", un clasic naționalism local. Apoi, când voi câștiga votul de încredere, o să se aleagă un alt parlament în care vom avea suficienți delegați care să reprezinte a treia forță – gata să blocheze *orice* încearcă „Taurilor – puterea" sau „Liga Femocrată Pacificană".

Royce se holbă uluit la ea.

— E un scenariu foarte apetisant, însă iluzoriu. Totul se va destrăma la votul electronic de încredere. Cum dracu' poți spera să-l câștigi?

— Oprind grevele *după* respingerea rezoluției, dar *înainte* de votul electronic. Delegații care au respins rezoluția vor arăta ca niște idioți perfecți. Or să-și piardă pozițiile, fiind înlocuiți de oamenii noștri.

Bărbatul clătină din cap, amețit.

— Și cum intenționezi să realizezi miracolul opririi grevelor?

— Atunci când începi să joci cu adevărat murdar, viața devine mult mai simplă, chicoti Carlotta. Ne vom folosi de campanie ca să facem un drum în Valhalla. Le vom spune greviștilor că, dacă nu încetează, vom solicita închiderea institutului, permițând femocratelor să rămână pe Pacifica, iar grevistelor o să le zicem exact contrariul. Bineînțeles, dacă cineva dă publicității amenințările noastre, vom nega orice, numindu-le minciuni extraplanetare anti-pacificane.

— Hopa! E o cacialma destul de tare! Dacă se dau cărțile pe față…

— Nici vorbă de așa ceva, îl opri încrezătoare femeia, în primul rând, „cacialma" este un termen mult prea eufemistic. De ce să nu-i spunem pe nume – *șantaj.*

— Tu ai zis-o, nu eu, hohoti încântat Royce. Continuând să râdă, se apropie de Carlotta și o sărută pe buze. Poți fi o cucoană dată naibii, atunci când trebuie, spuse el aprobator.

Agitându-și pumnul către un uruitor singuratic ce trecea pe deasupra lor, răcni din răsputeri:

— Pacifica pentru pacificani, maimuțoiule!

— Pacifica pentru pacificani! îl imită Carlotta.

Pupa ambarcațiunii lăsa un siaj alb, înspumat, vântul umfla vela pe jumătate și, brusc, zigzagurile lor păreau firești; în pofida eforturilor răutăcioase ale vânturilor potrivnice, manevra *reprezenta* o cale spre siguranța portului. Ținând cârma într-o mână și scota în cealaltă, puteai găsi o cale de a-ți impune voința împotriva curenților și a vântului, a forțelor exterioare și a mâinii orbești a sorții.

Royce surâse larg:

— O să fac un matelot a-ntâia din tine, Carlotta Madigan.

— Ce dracu' vrei să zici cu asta? replică ea în mod reflex.

Bărbatul nu se obosi să-i răspundă, însă Carlotta își spuse că începea să înțeleagă ce vrea el.

• Capitolul 15

Secvențe prezentate într-un montaj tot mai rapid: *Heisenberg* pe orbită, o scenă de viol din „Mercenarii Miezului Nopții”, chipul îngâmfat al lui Falkenstein, nava femocrată înconjurată de forțele pacificane de securitate, un cadru de lesbianism din „Lysistrata” a femocratelor, Cynda Elizabeth, demonstrații, marșuri, întruniri, pichete de grevă. Pe coloana sonoră, o bolboroseală neinteligibilă de voci, care sporește în intensitate, devenind tot mai stridentă pe măsură ce ritmul montajului sporește; finalul prezintă un bărbat și o femeie, față în față, urlând unul la celălalt cu glasurile animalice ale gloatei, chipurile lor împurpurându-se de mânie. Imaginea se dizolvă în alta similară, în care două godzille scot aceleași mugete iraționale.

Decupaj: chipul Carlottei Madigan – relaxat, calm, afișând cel mai convingător surâs Borgia.

Carlotta: Bun-venit pe Pacifica, locul primului serial galactic cu godzille umane. Veți vedea bărbații și femeile sfâșiindu-se precum fiarele din junglă! Veți asista la dezintegrarea economică a centrului mass-media al galaxiei omenești! Și, în final, îi veți zări pe delegații celui mai democratic Parlament cunoscut de om, târându-se pe pântece precum reptilele!

Decupaj: imaginea paranoică a aulei parlamentului, insistând asupra ecranelor aflate deasupra președintelui care solicită votarea.

Carlotta: Cei care sunt pentru declararea ambelor mișcări greviste din Thule drept răzmerițe civile și îl împuternicesc pe președinte să ia măsuri pentru curmarea lor – votează da. Cei care se opun – votează nu!

Numerele pâlpâie pe ecran, în timp ce delegații votează; rezultatul final – 31 „da” și 72 „nu”. Apar fire roz și albastre, legate între picioarele delegaților bărbați, respectiv femei. Obiectivul camerei urcă încet de-a lungul sforilor încâlcite, traversează Cupola aulei, dezvăluindu-i pe Roger Falkenstein și Cynda Elizabeth, păpușari care rânjesc satisfăcuți, manipulându-i pe delegați.

Decupaj: prim-planul Carlottei Madigan.

Carlotta: Și astfel parlamentul a exprimat voința poporului pacifican! Sau oare n-a făcut-o? Asta îți dorești cu adevărat, Pacifica?

Mai multe imagini dizolvându-se lent una în alta: echipamente miniere ruginind sub zăpadă, într-un dom ambiental distrus; mușchi și licheni acoperind mașinăriile dezmembrate dintr-o fabrică abandonată; o stradă din Gotham ticsită de arătări înfometate, scheletice, îmbrăcate în zdrențe; un lan de grâu pârjolindu-se treptat sub soarele nemilos.

Din nou prim-planul Carlottei Madigan, fremătând acum de o justificată indignare.

Carlotta: Ei bine, asta au votat delegații noștri, refuzând să-mi sprijine decizia de a pune capăt acestor greve declarate de minți de godzille! Deja, economia se destramă. În curând, șomajul va atinge douăzeci și cinci la sută. Mai este puțin și va fi afectată producerea hranei. Tot ceea ce am construit pe această planetă de-a lungul a trei sute de ani se transformă în *rahat*! Și pentru ce, concetățeni pacificani*, pentru ce*?

Imaginea unei armate care traversează ecranul, de la stânga la dreapta, în pas de defilare. Soldații poartă uniforme albastre, mulate pe trupuri, și arborează sule imense din cauciuc.

Cadru tăiat: imaginea unei armate similare, mărșăluind în sens opus. Este alcătuită din femei îmbrăcate în costume roz, strânse pe corp; între picioarele lor se zăresc capcane din oțel, cu dinți strălucitori de fierăstrău, care scrâșnesc și pocnesc în ritmul pasului de defilare. Cele două oști se întâlnesc și încep o luptă grotescă. Bărbații le lovesc pe femei cu penisurile-bâte. Gurile vaginale înarmate cu dinți din oțel mușcă sulele gigantice, retezându-le și împroșcând jerbe de sânge. Bătălia devine ideograma unei demente ostilități sexuale.

Glasul Carlottei, din off: Pentru ca să continuați Războiul dintre Roz și Albastru, cel mai stupid și autodistrugător conflict din întreaga istorie nebună a rasei umane?!

Prim-planul Carlottei, zâmbind ironic.

Carlotta: Vă amintiți ce glumă proastă reprezenta pentru noi până acum câteva luni Războiul dintre Roz și Albastru? Acum, *noi* suntem clovnii care se îmbrâncesc ca idioții, într-o satiră-bufă a propriului nostru mod de viață – spre distracția întregii galaxii –, în timp ce ne distrugem economia și societatea!

Obiectivul se retrage, dezvăluind peisajul dinapoia femeii: laguna Lorien, valurile blânde, cerul azuriu, un stol de uruitoare.

Carlotta: Acum, în calitatea de președinte al vostru, mă găsesc în fața unui vot electronic de încredere privind oprirea acestor greve. Stau aici, pe veranda casei mele, și mă întreb de ce-mi mai bat capul cu așa ceva. De ce continuu să-mi irosesc energia, slujind o planetă care pare hotărâtă să se autodistrugă?

Obiectivul se apropie în plan detaliu, când ea ridică din umeri. Privirea Carlottei pare pierdută în depărtare; ochii i se umezesc, în vreme ce fața i se încruntă. Peste prim-planul ei se suprapun o serie de imagini lirice, dizolvându-se una în cealaltă: Marele Fluviu Albastru, o panglică de safir șerpuind printre lanuri aurii de grâu; un pâlc de insulițe de smarald, sub bolta albastru-intens, poleită de soarele în amurg; pantele ascuțite și verzi ale Sierrei Cordillera, încununate de zăpezi orbitor de albe; scânteierea specială a calotei glaciare Thule, sub un cer rece, negru, presărat de nenumărate stele sclipitoare; și în sfârșit, Pacifica însăși, amețitor de organică și vie, conturată pe catifeaua întunecată a spațiului cosmic.

Glasul Carlottei, din off: Savanții transcendentali n-au decât să-i spună emotivitate femeiască... Femocratele n-au decât să-i spună impuls atavic... Eu îi voi spune dragoste pentru planetă și-atât! De aceea, mă supun votului vostru de încredere, însă nu greșiți în privința lui – reprezintă, în același timp, expresia permanentei *mele* încrederi în *voi.* Și a permanentei voastre încrederi în voi înșivă, ca pacificani.

Prim-plan al Carlottei adresându-se direct obiectivului.

Carlotta: Aceste greve dezastruoase trebuie oprite – *imediat*! Indiferent de loialitățile voastre temporare față de ideologii extraplanetare, viitorul acestei planete cere ca atât bărbații, cât și femeile să voteze acum ca *pacificani* și pentru *Pacifica.* Dacă voi câștiga acest vot de încredere – nu vă amăgesc –, voi acționa cu toată operativitatea și autoritatea conferite de funcția de președinte, pentru a stopa imediat grevele. Și vă spun la fel de deschis: dacă voi pierde votul de încredere, puteți să vă duceți dracului cu toții și fără aportul meu... nu voi mai candida niciodată pentru o funcție publică. Atât de mult țin *eu* la această planetă pe care o iubim cu toții. Dar voi, concetățeni pacificani? Doriți s-o distrugeți de dragul vorbelor, sloganurilor și ideologiilor unor străini?

Prim-planul se dizolvă lent într-un cadru al Pacificei: imaginea unei complexități vii și fragile, opuse simplității dure și lipsite de compromisuri a eternei nopți galactice.

Glasul Carlottei, din off: Sau, la ceasul adevărului, vom fi laolaltă, bărbați și femei, tauri și surori, vorbind cu același glas, care se va auzi de pe străzile Gotham-ului până în pădurile Cordilor, din Insularia până în junglele din Horn, și de pe malurile Marelui Albastru până în pustiurile înghețate ale Thulei? Glasul *pacificanilor* vorbind în numele *Pacificei*!

•

Plan mediu al unei femei aspre, îmbrăcată țipător, aflată pe un podeț din Gotham; pe fundal, clădirea Parlamentului se zărește dincolo de golf.

Femeia: Cum naiba poate vreo soră să se încreadă cu adevărat în Carlotta Madigan, când ea refuză să ia o poziție fermă în privința *adevăratelor* probleme?

Glasul reporterei, din off: Totuși, afirmați că *oricum* veți vota *pentru* ea?

Femeia (indicând Parlamentul): Care-ar fi alternativa – lașii *ăia* lipsiți de curaj? Ca să nu voteze, și-au băgat degetele-n cur! Cel puțin, Madigan e gata să-și riște cariera pentru a stopa grevele.

Glasul reporterei, din off: Vreți să spuneți că sunteți pentru închiderea institutului și, *în același timp,* pentru încetarea grevei Ligii Femocrate?

Femeia (zâmbind ironic): Păpușel, toată viața am fost iubitoare-de-cucoane și sunt tot atât de lesbi ca oricare dintre nenorocitele de femocrate. Însă asta nu mă oprește să fiu o pacificană. Zi-mi și mie ce-au obținut prin idioata lor de grevă, în afară de a le oferi fanaticilor din „Taurilor – puterea” un motiv pentru a începe greva lor și a face ca patriotismul oricărei lesbiene pacificane să pară suspect… (oarecum cu sfială): în plus, tocmai am fost pusă pe liber…

Decupaj: plan apropiat al unui mano înalt, cu părul lung, rezemat de un arbore bongo.

Mano: încă nu m-am decis dacă să votez sau nu pentru Madigan. Eu sunt de partea „Pacificei pentru pacificani”, și blestematele de femocrate au pornit toată porcăria asta. Nu uitați că taurii au intrat în grevă doar ca să oprească atacul femeilor împotriva institutului. Așa că dacă Madigan îmi explică mie cum va stopa ambele greve fără să cedeze în fața

femocratelor, a câștigat votul lui băiatu'! Altfel însă… (Ridică din umeri.)

Decupaj: cadru general cu două uriașe godzille bipede, imobilizate de cutiile del gado. Animalele, sunt călărite de doi plăsmuitori: un bărbat și o femeie.

Bărbatul: Poți să-ți pui sulica la bătaie c-o s-o votăm pe Carlotta Madigan, băiețică! Institutu-i vecinul nostru și nu ne deranjează defel. Cât despre femocrație… (Scoate limba și emite un pârțâit obscen.)

Femeia: N-avem nevoie de mineri care să ne-nvețe cu cine să ne ciocănim, n-avem nevoie de jucării științifice și-n *niciun caz* nu ne trebuie niște fanatici cu creieri de găinaț, care să paralizeze toată economia pacificană! Singura chestie pe care i-aș reproșa-o Carlottei Madigan e că nu merge până la capăt cu măsurile…

Bărbatul: Așa-i, ar trebui să trimitem vreo douăzeci de godzille în Valhalla. Atunci să-i văd pe afurisiții de greviști încercând să le strige slogane! Au același nivel intelectual, și-ar ieși un episod trăsnet. „Pacifica pentru pacificani”, băiețică! Numai că restul planetei ne consideră pe *noi* nebuni!

Plăsmuitorii acționează asupra consolelor, și cele două uriașe godzille se cabrează brusc, rag și salută cu micuțele lor membre anterioare.

Ambii plăsmuitori în cor: „Pacifica pentru pacificani!”

Izbucnesc în hohote de râs: „Godzillelor – puterea”!

Decupaj: Carlotta Madigan și Royce Lindblad, împreună în cabinetul Carlottei. Amândoi surâd ușor, mâinile li se ating, radiază o aură de comuniune și par a discuta între ei, fără să se adreseze obiectivului.

Carlotta: Ei bine, de câteva zile, mulți oameni se pare că-și revin la normal. Și *noi* am avut unele neînțelegeri în ultimele săptămâni, totuși…

Royce: Cine n-ar fi avut, cu rahaturile care ni se îndeasă pe gât? Eu cred că toți pacificanii – fie fauști macho fascho-șovini; fie cripto-femocrate castratoare – încep să-și dea seama că aceste greve fac rău tuturor, exceptându-i pe cei câțiva fanatici extraplanetari, cărora oricum nu le pasă de economia pacificană.

Carlotta (privind acum spre obiectivul camerei): Și am găsit o modalitate echitabilă de a-i opri.

Royce: Exact! În vreme ce parlamentul stă cu mâinile sub fund, *noi* am întreprins o serie de negocieri cu Roger Falkenstein și l-am silit să accepte următoarele modificări ale Planului Madigan…

Carlotta: Actualii studenți ai institutului vor fi trimiși la casele lor. Noii studenți nu vor mai fi aleși de savanții transcendentali, ci de Ministerul Științelor pacifican. Numele lor nu vor fi dezvăluite transcendentalilor, pentru a împiedica orice selecție pe criterii politice. Studenților nu li se vor da niciun fel de medicamente ajutătoare, decât cu acordul prealabil al Ministerului Științelor. Începând de astăzi, pun în aplicare acest acord, conform autorității mele personale de președinte al Pacificei. Din punctul meu de vedere, această acțiune trece institutul sub control pacifican efectiv și anulează orice motivații pentru continuarea grevelor din Thule.

Royce: M-am convins că Pacifica trebuie să aibă un Institut de Știință Transcendentală. Din punctul *meu* de vedere, aceasta reprezintă modalitatea pacificană de a-l obține.

Obiectivul transfochează asupra Carlottei.

Carlotta: Mi-am fundamentat campania pe promisiunea de a pune capăt grevelor, dacă înving, dar acum, deținând acest acord, am hotărât că *faptele* sunt mai convingătoare decât vorbele. Au mai rămas două zile până la votul electronic. Royce și cu mine vom pleca imediat în Thule și nu ne vom întoarce până nu vom opri grevele. Dacă nu vom reuși acest lucru până în ziua votării, vă cer să mă îndepărtați pentru totdeauna din funcție! Însă când vom pune capăt grevelor – și să dea *naiba* dacă n-o s-o facem – oricine va vota împotriva mea înseamnă că votează împotriva normalității, împotriva rațiunii și a Pacificei înseși.

Obiectivul se retrage, cuprinzându-i în același plan pe Royce și Carlotta.

Royce: Am negociat acest acord ca o *echipă,* vom pune capăt grevelor tot în *echipă* și sperăm că în momentul votării o să vă gândiți la noi ca la o echipă. Nu un bărbat sau o femeie, ci doi *pacificani* care se iubesc, care se respectă și care se străduiesc să facă din această planetă ceea ce trebuie ea să reprezinte – *Pacifica pentru pacificani*!

Royce și Carlotta se îmbrățișează, zâmbesc către obiectiv și se sărută scurt.

Carlotta: Dacă *asta* înseamnă trădarea sexului meu, atunci să profit cât mai mult!

•

Cu mintea ascuțită ca o lamă de către forțele ce convergeau spre acel moment de răscruce al destinului personal și planetar, Carlotta Madigan păși în uriașa și tăcuta hală a mașinilor unde o aștepta comitetul de inițiativă al grevei. În jurul unui banc de lucru pustiu stăteau așezate cinci femei în salopete cenușii; aveau chipuri aspre, țineau brațele încrucișate posac peste piept și o priveau cu ostilitate cum avansa peste podeaua din beton răsunător, printre șirurile de strunguri oprite.

„Cu mâna ta ți-ai făcut-o”, se gândi Carlotta, oprindu-se înaintea lor. În ciuda succesului ultimei apariții pe rețea, voturile continuau să fie în defavoarea ei, așa cum prevăzuse Royce. Răgetele de mânie continuau să reverbereze, nu doar din partea femocratelor și a susținătoarelor acestora, ci și dinspre majoritatea covârșitoare a delegaților, care considerau că-și depășise împuternicirile. Cei patruzeci la sută care o sprijineau, conform ultimelor sondaje – înrăiții pacificani pentru Pacifica și persoanele cărora le rămăsese suficientă rațiune pentru a vota contul personal din bancă – reprezentau un semn dătător de speranțe, totuși unica șansă reală de obținere a votului de încredere se afla aici și acum, și consta în uluirea celor șaizeci de procente ce i se opuneau: prin oprirea grevelor. Acesta era momentul adevărului și ea n-avea să permită nici unui căcăcios de comitet de inițiativă să-i stea în cale.

— Deci, ce propui? începu o femeie cu chip aspru și păr nisipiu, pe care o recunoscu – era Susan Willaway, conducătoarea grevistelor și unul dintre personajele importante ale „Ligii Femocrate Pacificane”.

„La dracu’ cu diplomația!” își spuse Carlotta. Rămânând în picioare, își puse mâinile în șolduri, adoptând o poziție beligerantă.

— Nu *propun* nimic, surioară, replică ea. Am venit aici în calitate de șef al guvernului, ca să vă *ordon* să încetați greva.

— Nu ne lua pe noi cu „surioară”, iubitoare-de-prăsitori ce ești! se răsti Susan Willaway. Și nici să nu crezi că ne poți ordona nouă ceva. Crezi că tu și fascho-șovinul ăla de Lindblad puteți…

— Taci dracu' odată! răcni Carlotta. Se așeză pe marginea bancului și privi spre comitet: Da, îmi veți *asculta* ordinele și acum o să vă explic de ce o veți face.

— *Chiar așa*? pufni Susan, în râsetele nervoase ale celorlalte femei.

— Exact, încuviință cu răceală președintele. Asta întrucât veți constata că alternativa e inacceptabilă. Dacă nu plec de aici cu acordul vostru de a înceta imediat greva, voi solicita în mod direct expulzarea femocratelor și păstrarea institutului.

Cele cinci membre ale comitetului izbucniră în râs, și încordarea păru că li se destramă.

— Ce mai amenințare, comentă o roșcată costelivă. Neputincioasa președinte Carlotta ne va lua de guler. *Murim* de frică, surioară.

— Deci nu credeți că am vreo șansă de a câștiga votul de încredere, așa-i? întrebă Carlotta, silindu-se să-și păstreze un ton de optimism superior.

— Dar tu o crezi? replică disprețuitoare Susan Willaway.

— Cu o majoritate zdrobitoare, dacă pun capăt grevelor – și exact asta se va întâmpla.

O priveau acum de parcă era de-a dreptul nebună.

— Deci o să câștigi *dacă* oprești grevele și o să ne șantajezi să le oprim *după* ce-ai câștigat, observă Susan Willaway. Mi se pare că te-nvârți în cerc cu logica, *surioară.*

Carlotta tăcu și se strădui să zâmbească. „Acum e momentul de autoîmplinire a profeției, își spuse. Nu mă lăsa, Royce!"

— Am impresia că n-ai examinat cifrele, *surioară,* vorbi ea cu glas tare. În mod unilateral, am trecut la aplicarea unui acord de a menține funcționarea institutului pe durata Planului Madigan. Ceea ce înseamnă că mă vor vota toți taurii de pe planetă.

— Și toate surorile vor vota împotrivă, interveni o femeie masivă. Crezi că ne *temem* de o asemenea polarizare totală?

„Nu, gândi Carlotta, asta-i exact ceea ce credeți voi, proastelor, că doriți!"

— Dacă veți continua greva, rânji ea, voi obține suficiente voturi din partea femeilor ca să înving. Oricum, voi veți fi moarte din punct de vedere politic – atunci când bărbații de aici vor pune capăt grevei *lor,* în mod unilateral.

— *Ce*?!

— Pentru ce să mai continue ei greva? chicoti Carlotta. Le-am oferit ceea ce-și doreau. Făcu o pauză, apoi urmă: Chiar acum, Royce semnează cu ei o înțelegere în privința asta.

Grevistele amuțiră pe moment; logica evenimentelor era evidentă chiar și pentru niște ideologi politici naivi. Numai să fi reușit Royce să finalizeze profeția ei…

— În felul *ăsta* speri tu să obții voturile femeilor? întrebă Susan Willaway, cu un ton ceva mai puțin sigur. Ți-ai vândut pe față surorile pentru savanții transcendentali – lucru dovedit de sprijinul greviștilor fascho-șovini – și te aștepți să te mai voteze vreo soră? Ești demnă de toată mila!

— Iar creierul tău ți-e atât de vârât în pizdă, încât uiți că există pacificane care nu gândesc ca tine, o repezi Carlotta. Una dintre ele este chiar acum în fața ta, găoază! Grație grevelor astea, douăzeci și cinci la sută din electoratul femeilor este în șomaj. Câte din voturile lor trebuie să obțin pentru a câștiga, având taurii de partea mea? Zece procente? Cinci? Trei? Crezi că trei la sută din femeile alea nu vor vota împotriva noastră pentru a-și recăpăta slujbele? Chiar atât de proastă ești? Chiar crezi că toate femeile de pe planetă sunt niște fanatice fără minte ca voi?

— Ești dezgustătoare! zbieră Susan Willaway.

— Trădătoarea sexului!

— Unealta fascho-șovinilor!

Acum răcneau precum niște godzille cărora le intraseră ghimpi în cur; altfel zis, erau speriate.

— Continuați cu greva și o să vedeți cât de dezgustătoare pot fi cu adevărat, spuse Carlotta. Oferiți-mi ocazia de a face din voi, cretine cu creieri de godzille, personajele negative ale evenimentelor – *singurele* care împiedică planeta să reînceapă munca. Marionetele subversive al femocratelor. Lesbiene antipacificane, androfobe și distrugătoare ale economiei pacificane. *Trădătoare*! Cred că nici nu-mi va fi greu să obțin *acuzarea* voastră pentru trădare.

Surâse larg, văzând cum membrele comitetului încleștau zadarnic pumnii.

— Să știți că vă fac o favoare, continuă ea. Vă ofer o scăpare politică. Greva bărbaților a luat sfârșit – punct! *Voi* puteți continua cu a *voastră*, nefăcând altceva decât să oferiți propagandă gratuită pentru nenorociții din „Taurilor – puterea”

și să transformați inevitabila mea victorie politică într-o victorie a științei transcendentale. În ciuda celor ce credeți voi, eu nu doresc acest lucru. Dar să fiu a dracu', surorilor – dacă mă siliți, voi lua ce mi se oferă!

Se sculă în picioare.

— Ajunge cu pălăvrăgeala. Ori sunteți de acord să-mi respectați dispoziția, ori pasul următor îl constituie Ministerul Justiției.

Pentru câteva momente, femeile schimbară priviri furioase și frustrate. În cele din urmă, Susan Willaway vorbi cu glas posac și supus:

— Dacă oprim greva, vei anunța că a fost propria noastră decizie?

— Încetarea ambelor greve va fi anunțată simultan, în felul ăsta, toți veți ieși cu aureolă de patrioți.

— Garantezi încheierea grevei „Taurilor – puterea"?

Carlotta își mușcă ușor buza inferioară. „La urma urmelor, ce am de pierdut?"

— V-am spus-o deja, răspunse ea.

Membrele comitetului începură să șușotească între ele. După câteva clipe, Susan Willaway le întrerupse printr-un gest hotărât din mână. Nu putea exista nicio îndoială cine era *șefa*! Se răsuci spre Carlotta, fulgerând-o din priviri. Își mușcă buza.

— În situația actuală, se pare că nu avem alternativă, glăsui ea încet.

— Exact, aprobă Carlotta, stăpânindu-și un rânjet triumfător, și îi întinse mâna.

Femocrata se retrase, pufnind disprețuitoare.

— Bagă-ți-o-n cur, trădătoareo! mârâi ea.

— Mulțumesc, la fel, replică senină președintele.

Îi întoarse spatele și ieși fără grabă din hală, știind că la venirea dimineții locul avea să zumzăie de viață, știind că votul de încredere fusese câștigat și că, încă o dată, virase nava statului pe o traiectorie *pacificană,* printre stâncile ascuțite ale ideologiilor extraplanetare potrivnice. „Asta, adăugă ea puțin nesigură, dacă Royce a fost la fel de norocos ca mine!"

•

În exteriorul domului ambiental, gheața acoperită cu zăpadă se întindea parcă la nesfârșit, o pătură sclipitoare cu nuanțe albăstrui sub cerul senin. În interiorul domului, Royce Lindblad

stătea pe vine alături de cei trei membri ai comitetului de grevă, pe șenila unui excavator uriaș ce staționa pe buza unei gigantice exploatări de suprafață, terasată de serpentinele drumurilor de acces și ticsită de utilaje monstruoase, acum nemișcate. Începând cu gheața de afară, continuând cu craterul minier și încheind cu echipamentele înseși, proporțiile peisajului erau ireal de imense, amplificând astfel senzația de izolare față de restul planetei. Totuși, acest peisaj crud și inuman reprezenta inima industrială a Pacificei. Aici se găseau minele de cărbuni, fabricile urâte, fumarolele, gazele nocive și apele uzate ce permiteau restului planetei să funcționeze ca o împletire estetică între energia naturală și cea urbană.

Și tot aici se aflau trei bărbați duri și hotărâți, reprezentând o forță de muncă ce petrecea jumătate de an pe această platformă industrială planetară, posomorâtă și înghețată. Sclavii Pacificei, și în același timp aristocrații muncii, câștigând într-o jumătate de an trăită aici mai mult decât majoritatea pacificanilor. Îndeajuns pentru a-și petrece restul anului ca turiști sub soarele cald al Insulariei.

„Poate că ăsta-i motivul pentru care grevele au izbucnit tocmai aici, se gândi Royce, și poate că de aceea muncitorii din Thule par atât de indiferenți în fața șomajului în masă care afectează restul planetei. Când totul va lua sfârșit, pe ei n-o să-i coste din punct de vedere economic decât sacrificarea unei luni sau două de concediu. *Ei* își pot permite o grevă ideologică îndelungată – întregul lor trai este orientat ca atare."

— Ei bine, taurilor, începu el cu degajare, am venit ca să vă spun că ați învins. Institutul rămâne deschis, cel puțin pe durata perioadei de probă, așa că-i momentul să reveniți la treabă.

— Noi nu vedem situația tocmai așa, replică Mike Lumly.

Un bărbat vânjos și puternic, el era unul dintre liderii mișcării „Taurilor – puterea", având poate legături directe cu Falkenstein însuși. Berliner și Como, ceilalți doi membri ai comitetului de grevă, dețineau funcții pe deplin egale cu a sa, însă păreau mai puțin orientați politic, fiind elemente locale de decor pentru o acțiune care era probabil dirijată de Falkenstein prin intermediul lui Lumly. „La urma urmelor, se întrebă Royce, cât spațiu de manevră are chiar Lumly însuși?"

— Bine, atunci *cum* o vedeți voi? rosti el jovial.

Nu se aștepta să aibă probleme în stoparea grevei; Carlotta era cea care avea de tras din greu.

— Suntem de acord cu ceea ce ai făcut tu și Madigan, începu Lumly, ba chiar putem accepta să le mai lăsăm pe mizerabilele de femocrate să rămână pe Pacifica, dacă asta-i condiția pentru funcționarea în continuare a institutului. Însă după cum vedem noi situația, Madigan a impus acordul ei cu Falkenstein fără să dețină majoritatea parlamentară. În felul acesta, dacă pierde votul de încredere, ne-ntoarcem de unde am plecat... dacă n-o să fie chiar mai rău. Noi încetăm greva, dar grevistele femocrate vor sili în mod unilateral noul parlament să închidă institutul pentru a salva economia.

— Ca atare, adăugă Berliner, am hotărât să nu întreprindem nimic până ce nu are loc votul de încredere și vedem ce se întâmplă.

— Exact, aprobă Como. Nu se câștigă nimic prin reducerea presiunii acum.

— Ba da, ripostă Royce. Dacă grevele nu încetează înaintea votării, Carlotta va pierde. Încetând însă, ea o să câștige cu siguranță și vă putem garanta că institutul rămâne deschis.

— Vorbiți cu grevistele femocrate, nu cu noi, pufni sceptic Lumly. Dacă ele se opresc, ne oprim și noi. Altfel...

— Asta face Carlotta în clipa de față, explică Royce. Și vă pot garanta că femeile de aici vor veni mâine la lucru.

— *Ce*?!

— Nu se poate! Cum vă așteptați să le convingeți?

Royce le oferi surâsul său de confidențialitate – ca între tauri.

— Foarte simplu. Carlotta le spune că voi ați acceptat deja să închideți greva, sugerându-le că oricum va câștiga votul de încredere, indiferent ce ar face ele. Așa încât, dacă ele continuă greva, vor fi personajele negative și Carlotta le va călca în picioare. Le-am înnodat și urechile cuconițelor, taurilor!

— Te referi și la *noi*? șuieră Lumly. Deci tu și Madigan anunțați că vom încheia greva? E o *minciună,* Lindblad, și o știi prea bine.

— Chiar așa, Mike? Dacă minciuna asta oprește greva femocrată, nu poate ea deveni un adevăr? O să renunțați la o asemenea victorie politică doar fiindcă președintele a tras o cacialma?

— Nu-mi place să fim manipulați astfel, se încăpățână Lumly.

— Nu-i chiar așa, Mike, interveni Como. Am obținut ceea ce am dorit, nu? Ce contează dacă s-a mai umblat cu tertipuri?

— Îhâm, aprobă Berliner. Mie mi se pare chiar o chestie deșteaptă.

— Serviciu contra serviciu, preciză Royce. Carlotta câștigă votul de încredere, iar voi obțineți ceea ce doreați, revendicarea pentru care ați făcut grevă. Sau ați uitat despre ce era vorba?

— Mie tot nu-mi miroase bine, insistă Lumly. Ar însemna să încheiem greva fără a fi stabilit nimic limpede. Institutul funcționează tot pe baze temporare, femocratele rămân pe loc, și singurul câștig îl înregistrează Carlotta Madigan.

— Hai, Mike, ce dracu'?! exclamă Como iritat. Ce-i asta, o criză de personalitate? Royce ne-a dat ceea ce a promis și nu mai avem niciun motiv să continuăm greva.

— Mda... Și dac-o s-o continuăm, ghici pe cine va călca în picioare Madigan *atunci*? Dacă femeile revin la lucru, iar institutul rămâne deschis, pentru ce pizda mă-sii mai zicem că facem grevă?

— Pentru alungarea femocratelor de pe planetă! Pentru ca institutul să devină permanent! Pentru „Taurilor – puterea”!

— Un rahat de ulei de pântecos – o știi prea bine!

Royce tăcu, lăsându-i pe cei doi tehnicieni din Thule să-l atace pe Lumly și să-i ușureze lui situația. I se părea că Lumly repeta niște idei trasate de Falkenstein – acum, transcendentalul dorea, aidoma femocratelor, ca această criză să continue până la deznodământul final. „Taurilor – puterea”, cândva un simplu mijloc de acțiune, devenise un scop în sine pentru indivizi precum Lumly și poate chiar pentru savanții transcendentali. Cu toate acestea, se părea că mulți dintre susținătorii institutului, chiar făcând parte din „Taurilor – puterea”, ca Berliner și Como, nu-și pierduseră detașarea programatică ce le permitea să înțeleagă diferența dintre mijloacele tactice și solicitările ideologice ale unor minți de godzille. Iar asta îl făcea să spere și dincolo de obținerea actualei victorii tactice absolut esențiale.

— Uite ce-i, Mike, amândoi suntem de acord cu Royce pentru a înceta greva, vorbi în cele din urmă Berliner. Acesta e un comitet democratic, și noi doi deținem majoritatea, dacă vrei s-o luăm așa.

Como încuviință aprobator. Lumly privi de la Berliner la Como și apoi la Royce, întâlnind peste tot priviri reci. Se încruntă și strânse din umeri.

— Bine, rosti fără entuziasm. Atunci să fie unanimitate.

— N-o să-ți pară rău, spuse Royce întinzând mâna. Como și Berliner i-o scuturară cu entuziasm. Lumly i-o strânse de parcă ar fi fost vorba de un calcan zburător muribund, având încă otravă.

— Sper să ai dreptate, mormăi el. Nu-mi dau seama însă care-i de fapt poziția ta și a lui Madigan.

— Credeam că am explicat lucrurile destul de limpede…

— Nu mă refer la greve, Lindblad, ci la situația generală, la chestiile cu adevărat importante. De la venirea lui *Heisenberg,* tu și Madigan ați dat din colț în colț, ați tras de timp și v-ați eschivat, așa încât nimeni nu știe exact de partea cui sunteți. Ca-ntre tauri, Lindblad, care-i poziția ta?

— Aduc eu cu un femocrat?

Como și Berliner izbucniră în râs.

— Nu, dar cucoana ta așa pare, și ea e șefa, preciză Lumly.

— Ea e *președintele,* Mike, iar eu sunt ministrul mass-media. Lucrăm împreună, formăm o echipă – și, crede-mă, Carlotta Madigan nu-i o cripto-femocrată! Chiar crezi că m-aș putea regula cu o asemenea ființă?

— Afirmi deci că administrația va fi de partea noastră la sfârșitul perioadei de încercare, când va sosi momentul adevăratei decizii?

— „Partea noastră”? repetă evaziv Royce. Adică *a cui*?

— A institutului… A fraților tăi… A „Taurilor – puterea”.

Insularul nu răspunse imediat, gândindu-se cât își putea permite să dezvăluie. Fără îndoială, orice declarație a sa urma să ajungă la Falkenstein, așa încât inima tânjea să le spună acestor tauri tot adevărul, mintea îl sfătuia să nu riște.

— La terminarea perioadei de testare, vorbi el, intenționăm să acționăm pentru alungarea femocratelor. Iar eu, personal, sunt convins că trebuie să existe un Institut pacifican al științei transcendentale.

— Deci *ești* de partea noastră!

— Poate chiar mai mult decât o puteți înțelege deocamdată. Noi suntem de partea *Pacificei.* Cred că tot într-acolo se îndreaptă și sentimentele voastre. Am încercat să impunem o

cale *pacificană,* o soluție intermediară. Și mai sper că atunci când totul se va termina, vom fi iarăși de aceeași parte. Nu ca bărbați și femei, ci ca pacificani laolaltă. Așa cum a fost… Așa cum a mers bine… Așa cum trebuia să fie. Gândiți-vă la asta, taurilor, și vedeți dacă n-am dreptate.

Lumly pufni disprețuitor, însă ceilalți doi tăceau îngândurați, și lui Royce i se păru că le putea simți nostalgia după felul cum fuseseră lucrurile pe timpul când bărbații și femeile erau pacificani laolaltă, iar baletul sexelor reprezenta un dans de iubire, nu de război. Cum s-ar fi putut ca un bărbat să *nu* dorească așa ceva, în adâncul sufletului? Ce erau bărbații, fără iubirea femeilor? Ce erau femeile, fără prezența taurilor alături de ele?

„Niște creaturi isterice și frustrate în care s-au transformat atâția dintre noi.”

Royce privi în exterior, peste orbitoarele pustiuri albe ale Thulei, acolo unde ghețarii duri și nemiloși se frecau implacabil, înfruntându-se într-un steril și irațional șah etern, aidoma femocrației și „Taurilor – puterea”; prin contrast, viitoarea campanie parlamentară îi apăru bărbatului precum un vis de fecunditate verde, organică.

„Lasă-i să se erodeze reciproc, prin mijlocirea propriului fanatism, se gândi, lasă-i să delireze și să apeleze la creier și la sex. Noi vom vorbi cu blândețe, adresându-ne inimii – câmpurilor Columbiei, pădurilor Cordilor și insulelor verzi, amintindu-ne ce a însemnat planeta asta pentru noi și ce am reprezentat noi înșine. În cele din urmă, cu răbdare, dragoste și tact, își vor irosi energiile luptându-se între ei, și va rămâne doar Pacifica inimilor noastre.”

•

Plan mijlociu al Carlottei Madigan. Triumful ce i se citește pe chip este temperat de blândețe, de modestie, chiar de umilință. Înapoia ei se zărește holograma unui arhipelag, plutind verde pe oceanul ce scânteiază sub razele soarelui.

Carlotta: Concetățeni pacificani… conform tradiției, ar trebui să vă mulțumesc pentru uriașul vot de încredere pe care tocmai mi l-ați acordat, dar, ca să fiu sinceră, victoria este a *voastră*, nu a mea. Încrederea pe care v-ați exprimat-o este în voi înșivă, ca pacificani. În Thule, susținătorii cei mai înfocați ai femocrației și ai „Taurilor – puterea” și-au încetat grevele, pentru a nu

distruge economia planetei pe care o iubim cu toții. Până și ei ni s-au alăturat ca pacificani pentru Pacifica, și în clipa aceasta suntem iarăși, cu toții, frați și surori…

Holograma din afara ei se dizolvă într-o panoramă a calotei glaciare din Thule, albă sub o perdea de fulgi mari și lini.

Carlotta: Acum vor urma noi alegeri parlamentare, o campanie îndârjită între candidați convinși fiecare că dreptatea este de partea lui. Subiectele care ne despart – pe femei de bărbați, pe îndrăgostiți între ei – ne vor stârni din nou pasiunile, despărțindu-ne iarăși într-un conflict politic. Este corect, este normal, este însăși esența democrației…

Îndărătul ei, peisajul se modifică în continuare: versanții împăduriți ai Cordilor estici se înalță deasupra cafeniului sterp al deserturilor precum eterna promisiune a primăverii.

Carlotta: Cu toate acestea, democrația înseamnă și calea de mijloc, *unicul* mod prin care un popor divizat poate găsi un nou centru comun și-și poate tămădui rănile conștiinței colective. De aceea, în acest moment de discordie, vă cer să vă gândiți nu doar la ceea ce ne dezbină, ci și la ceea ce ne adună laolaltă.

Pe fundal, Marele Fluviu Albastru șerpuiește printre lanuri aurii de grâne coapte, iar siajul îngust și alb al unei hidrofolii desenează o linie caligrafică între malurile luxuriante.

Carlotta: Printre răcnetele și furia mișcării „Taurilor – puterea” și ale femocrației, vor continua, cu siguranță, să existe și voci distincte, care să apeleze la rațiune, pentru a evita triumful oricărui extremism. Bărbați și femei care n-au uitat ce am avut, cine suntem și ce trebuie să redobândim din nou…

În spatele ei, se zărește doar întunericul negru, presărat de stele, al spațiului interplanetar.

Carlotta: N-o să vă spun ce să votați – vă cer doar să vă amintiți ce ați obținut azi și să ascultați…

Un punctuleț de lumină crește în centrul neantului, devenind un cerculeț albastru, apoi o piatră împestrițată strălucitor în albastru, alb, verde și cafeniu, și în sfârșit planeta vie, Pacifica, sfidând bezna – luminoasă, minunată, rotindu-se cu o grație maiestuoasă: o sferă uriașă și superbă, luminând indirect chipul rugător al Carlottei Madigan.

Carlotta: Nu ascultați doar afirmațiile și acuzațiile savanților transcendentali și ale femocrației. Noi suntem un popor măreț, binecuvântați de planeta noastră, înnobilați de istoria noastră și

întregiți prin dragostea noastră. Astăzi, chiar numai pentru o clipă, ne-am arătat unii altora că putem redeveni așa. Vă cer doar să ascultați cu inima la glasul acela limpede dinăuntrul fiecăruia – la pacificanii vorbind ca pacificani pentru Pacifica – și sunt absolut sigură că, dacă o veți face, torța pe care am reaprins-o împreună, astăzi, nu poate muri niciodată. Vă mulțumesc tuturor, și noapte bună!

• Capitolul 16

Simțindu-se acum în elementul ei, dirijând genul de luptă pe care fusese instruită s-o poarte, Bara Dorothy stătea la birou, evaluând datele demografice district cu district, completând lista candidatelor la funcția de delegate femocrate, pe măsură ce erau contactate de agentele de teren, și urmărind cum tabloul general se închega rapid pe noua hartă a Pacificei, instalată pe peretele dinapoia ei.

Harta fusese împărțită în districte, codificate conform balanței demografice. Cordii, preponderent masculini, erau de un albastru intens. Risipite prin Gotham, Insularia și Thule se zăreau petele roșu-întunecat ale districtelor unde surorile îi întreceau în mod hotărâtor pe prăsitori, însă astfel de pete izolate, bleumarin, se întâlneau și în Godzillaland, deserturi, Insularia și valea Marelui Albastru, unde prăsitorii erau mai numeroși. Cam douăzeci la sută dintre districte erau egal împărțite între bleu și roz – prăsitorii, respectiv surorile dețineau aici ușoare avantaje demografice, nu însă suficient pentru a fi decisive. Majoritatea planetei avea un alb neutru – în cele mai multe districte, eroarea statistică depășea abaterea de la o egalitate 50 – 50.

Pioneze argintii marcau zonele în care „Liga Femocrată" avea deja candidate, iar noi pioneze se adăugau rapid. Stegulețe negre marcau districtele ce anunțaseră candidați ai „Taurilor – puterea" – și strategia lui Falkenstein începuse să se contureze. Transcendentalul își introdusese candidații în toate districtele bleu și bleumarin, precum și în majoritatea celor albe, evitând roșul, ba chiar și rozul. Bara Dorothy intenționa însă să prezinte candidate în toate districtele care nu erau covârșitor masculine, inclusiv în cele bleu.

„Nehotărâții ne-ar putea oferi victorii în regiunile unde bărbații au o superioritate minimă, se gândi ea, suficient pentru a controla majoritatea simplă a Parlamentului. Fiecare district are cel puțin un candidat care nu reprezintă nici Liga, nici mișcarea «Taurilor – puterea». Dacă ne putem asigura o marjă solidă de voturi din partea femeilor, candidații aceștia

independenți ar putea consuma suficiente voturi ale prăsitorilor pentru a ne asigura succesul chiar și în districtele majoritar masculine. Dacă nu sunt cu noi, sunt împotriva noastră – atât candidații «Taurilor – puterea» cât și așa zișii «neutri». Asta ar putea deruta destui prăsitori imbecili, făcându-i să-i voteze pe independenți în locul celor din «Taurilor – puterea»...”

•

După cum dăduse dispoziție, Mary Maria intră în centrul de comandă pentru a finaliza bombardamentul mass-media. Așa cum *nu* dăduse dispoziție, odată cu ea pătrunse și Cynda Elizabeth. În ultima vreme, Cynda se comportase mai mult decât regresiv, dacă așa ceva mai era cu putință; se opunea încăpățânată celor mai mărunte decizii, adesea în prezența subalternelor, găsind o perversă satisfacție publică în a sublinia că stratagema cu greva însemnase un eșec de proporții, decisă parcă să-și evidențieze poziția de lider al misiunii, deși autoritatea ei reală se destrămase rapid. Totuși, întrucât *era* liderul și deocamdată nu comisese niciun act fățiș regresiv, Bara nu putea face mare lucru. N-o putea nici măcar exclude de la această întrunire, deși ar fi dorit s-o facă.

„Totuși, într-o bună zi, cât de curând, o să faci o greșeală, împuțită iubitoare-de-prăsitori, și-atunci...”

— Maria, ai finalizat scenariul mass-media? întrebă ea, ignorând-o în mod deliberat pe Cynda Elizabeth.

— Așa cred, deși condițiile scrutinului nu sunt tocmai ideale. Șapte zile de la început la sfârșit ne cam neutralizează organizarea superioară la nivel local.

— Ai început deja cu scuzele? pufni Bara Dorothy. Eu eram convinsă exact de contrariul. Avem celule peste tot, pe când Falkenstein trebuie să-și construiască o organizație pornind de la zero.

Experta psi se foi nervoasă.

— Falkenstein are probleme mult mai serioase decât noi, rosti ea. La nivel de partid, îi suntem superioare. Problema o reprezintă candidații independenți, care nu sunt controlați nici de ei și nici de noi. Blestematele astea de alegeri pacificane nu sunt făcute pentru confruntări între partide. *Fiecare* candidat la postul de delegat capătă timp de emisie integral pe un canal local al rețelei, iar independenții sunt indivizi cunoscuți de *ani de zile* în comunitățile respective. Pacificanii votează

personalități locale, nu partide politice. Ei n-au avut *niciodată* partide politice planetare. Maică Supremă, nici chiar *Madigan* nu e susținută de un partid politic coerent!

— Ei bine, *acum* au unul, nu-i așa? se răsti Bara. Pe *noi*! Două partide, considerând și „Taurilor – puterea”. Care-i problema? Deținem o organizare superioară și o poziție ideologică cu ecou în rândul maselor – asta ar trebui să ne-ajute să-i zdrobim atât pe Falkenstein, cât și adunătura asta anarhică de așa-numite „personalități locale”. În matricea lor politică primitivă, noi introducem rafinamentul politic al partidelor. Cum putem să nu învingem?

Mary Maria încuviință, deși mai lingușitor decât i-ar fi plăcut Barei.

— În esență, asta indică și analizele mele, spuse ea. Nu afirm că nu putem învinge. Spun doar că prin campania mass-media va trebui să punem accentul asupra platformei noastre planetare. Să abandonăm materialul produs la nivel central pentru fiecare candidată locală și să ne concentrăm asupra impunerii femocrației printr-un bombardament mass-media *planetar.*

— Votați comuniunea surorilor, nu o singură soră, aprobă Bara. Cam asta-i esența, nu?

— Excelent! exclamă Mary Maria, părând pentru prima oară cu adevărat entuziasmată. Poate folosim chiar lozinca asta! Ar trebui să ne concentrăm asupra a trei puncte esențiale, pe care să le repetăm întruna: o opțiune pentru noi înseamnă un vot *împotriva* fascho-șovinismului, o opțiune pentru „Taurilor – puterea” înseamnă un vot *pentru* fascho-șovinism și – lucrul cel mai delicat – o opțiune pentru un candidat independent înseamnă un vot pentru Carlotta Madigan, trădătoarea sexului ei. În principiu, acesta e planul pe care l-am stabilit.

— Să-mi lași să studiez și detaliile, zise Bara, deși mi se pare un lucru bun.

„Mai bun decât îți dai seama”, adăugă în gând. Ar fi fost o eroare să devină obsedate de numărul voturilor pentru și contra obținute la un tur de scrutin. Femocrația nu putea niciodată să câștige în mod detașat alegerile pe o planetă unde prășitorii aveau drepturi egale. Fiecare alegere trebuia considerată doar un mijloc de întărire a unității și numărului surorilor, precum și de ridicare a conștiinței surorilor locale, până în punctul unde

dorința de putere nu mai ținea seamă de sensibilitățile reziduale, de soiul proceselor electorale, ori de drăgălășeniile constituționale. Victoria finală putea veni doar în urma unei revoluții, iar scenariul psi-expertei avea măcar să slujească îndreptării surorilor pacificane în direcția respectivă.

Mary Maria puse pe biroul Barei un dosar gros, apoi dădu să se scoale.

— O clipă! rosti Cynda Elizabeth. Am ceva de spus!

„Ce-o mai fi?” se întrebă femocrata mentor. Mary Maria privi nesigură de la Bara la Cynda, apoi iarăși la Bara.

— Poți pleca, Mary, vorbi aceasta.

— Nu! se opuse Cynda. Este o declarație oficială și vreau o martoră neutră.

Bara o studie pentru câteva clipe. Chipul micuței iubitoare-de-prăsitori era roșu de furie și încordat de tensiune. „Poate că acum e momentul, gândi mentorul. Poate că, în sfârșit, este gata să-mpingă lucrurile prea departe. O martoră s-ar putea să nu fie o idee chiar atât de rea.”

— Perfect, încuviință ea. Mary rămâne. Recită-ți declarația… *șefo*!

Mary Maria se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie derutată pe față. Cynda Elizabeth păru că se relaxează, iar când vorbi, glasul îi sună sec, cu indiferența unui raport oficial.

— În calitate de șef al acestei misiuni, îmi exprim dezacordul oficial față de politica pe care ai decis s-o urmezi în privința alegerilor. Consider că rezultatele acțiunilor noastre vor duce la un parlament controlat din nou de Carlotta Madigan, la posibila alienare a majorității populației pacificane, la probabila noastră expulzare de pe planetă și, astfel, la eșecul misiunii. Dacă intenționezi să continui pe această linie, doresc consemnarea oficială a poziției mele.

Bara rămase cu gura căscată, apoi chicoti. Nu-i venea să creadă în prostia Cyndei ori în propriul ei noroc.

— Stai puțin, să văd dacă am înțeles bine, spuse ea. Mă silești să declar situația drept o chestiune de doctrină și să preiau conducerea în mod oficial?

— Exact! Acum, responsabilitatea eșecului misiunii îți aparține în exclusivitate.

— Dar și succesul, preciză Bara. Îți dai seama ce înseamnă *asta,* Cynda Elizabeth? În dosarul tău se va consemna în mod

oficial că te-ai opus interpretării mele doctrinare și vei fi acuzată de împiedicarea implementării unei politici aducătoare de succes. Sancțiunile…

— … sunt identice cu cele pe care le vei suporta *tu,* în cazul eșecului! se răsti Cynda. Una dintre noi două va fi dezvinovățită, iar cealaltă va fi azvârlită în dizgrație, retrogradată, anatemizată…

— Sau și mai rău!

— *Sau și mai rău*!

Era *prea* ușor. Bara Dorothy se holbă la Cynda Elizabeth, neizbutind să discearnă ce anume se petrecea în mintea aceea deformată. Nu-i venea să creadă că Cynda îi înmânase arma propriei distrugeri. Considera cu adevărat că misiunea putea eșua? Plănuia să dezerteze? Sau atavica societate pacificană îi spulberase și ultimele rămășițe de luciditate?

— Sunt încântată să-mi mizez șansele pe cartea succesului, glăsui ea în cele din urmă, dacă tu ești într-atât de inconștientă încât să susții varianta eșecului.

Acțiunea respectivă putea fi considerată un act fățiș de regresiune, care-ar fi permis arestarea și detenția Cyndei. Deși, dacă mass-media pacificane aflau… Era ispititor, totuși nu merita riscul.

— Poți să mă luminezi cu sclipitoarea ta analiză?

Brusc, Cynda Elizabeth păru că-și pierde șira spinării. Se lăsă moale în scaun, clătină din cap și privi inexpresiv la mentor.

— Îți pot *spune*, Bara, dar mă tem că *iluminarea* ta depășește cu mult capacitățile mele reduse. Numai faptele o pot face – și, chiar și așa…

Strânse din umeri, după care continuă:

— Pentru a recunoaște adevărul și a se consemna în înregistrare, în momentul de față Carlotta Madigan și Lindblad sunt eroii planetei. Ea și-a riscat cariera, făgăduind să pună capăt grevelor, și a câștigat. Deocamdată, Falkenstein n-are niciun motiv s-o înfrunte, dar va încerca s-o facă, pentru că noi îl silim să conteste alegerile. Voturile taurilor vor fi împărțite între el și Madigan, și…

— Exact! o întrerupse Bara. Voturile prăsitorilor vor fi divizate, iar noi le vom avea pe surori de partea noastră!

— Doar dacă tu n-o vei ataca pe Madigan, preciză Cynda. Fanaticii institutului îi vor vota pe candidații mișcării „Taurilor –

puterea”, iar femocratele îndârjite ne vor susține pe noi, însă cei de la mijloc...

— *Care* cei de la mijloc, idioato? răbufni Bara.

Cynda oftă și o privi batjocoritor.

— Tu chiar *nu* înțelegi, așa-i? Pentru tine, ei sunt invizibili. Pacificanii! Femeile care iubesc bărbați. Bărbații care iubesc femei. Oamenii cărora le pasă mai mult de ei înșiși și de planeta lor, decât de femocrație sau de institut. Izbucni în râs: Ei te vor înfrânge, Bara – oamenii invizibili. Sunt de ordinul milioanelor.

— O mână de primitivi atavici, reacționari pseudo-naționaliști!

— Așa-i, zâmbi blând Cynda. Dar nu doar o mână. O *planetă*!

Bara clătină din cap, plină de milă. Părea inutil s-o convingă pe cale rațională pe Cynda Elizabeth; în mod limpede, nefericita era dezechilibrată, complet subjugată demodatului romantism pacifican. Soarta îi fusese pecetluită, însă nebunia de care dădea dovadă era atât de jalnică, încât mentorul constată că nu mai simțea nicio satisfacție în certitudinea distrugerii ei.

— Bănuiesc că dorești să se înregistreze și *asta.*

Cynda încuviință tăcută, cu o expresie imbecilă, de calm încrezător.

— Poate că nu mă crezi, suspină Bara, însă realmente îmi este milă de tine. Ceea ce faci cu tine însăți depășește puterea mea de înțelegere.

— Ți-am *spus* că depășești redusele mele puteri de iluminare, surâse ironic Cynda.

•

Cadru panoramic: o mulțime de greviste în fața unei fabrici din Valhalla. Razele de soare strălucitoare ce răzbat prin domul ambiental zugrăvesc peisajul în tonuri vii, scăldând femeile într-o aură de energie pozitivă, optimistă.

Decupaj: plan mediu al unui grupuleț de bărbați mohorâți, adunați lângă puțul unei mine; filtrul albastru prin care se face filmarea înlătură culorile scenei, conferindu-i o atmosferă de încordare neplăcută, posacă. Deasupra lor se suprapune prim-planul lui Roger Falkenstein rânjind triumfător. Chipul său se dizolvă în cel al lui Royce Lindblad, a cărui expresie este o combinație bolnăvicioasă de satisfacție și senilitate lașă. Treptat, fața sa lasă focul unei Carlotte Madigan gârbovite, lipsite de vitalitate.

Glasul din off al unei femei beligerante: Ce s-a întâmplat în Thule, surori?

Parcă răspunzându-i, pichetul greviștilor gesticulează cu pumnii și scandează:

— „Taurilor – puterea! Taurilor – puterea!”

Decupaj: plan mediu al lui Susan Willaway, așezată pe bancul de lucru al unui atelier, cu trăsăturile contorsionate de o indignare justificată.

Susan Willaway: Acesta e locul unde Carlotta Madigan și-a vândut surorile în favoarea mișcării „Taurilor – puterea” – a acestor marionete ale științei transcendentale! Am fost de față! Am văzut-o pe Carlotta, președintele Pacificei, reproducând ordinele lui Royce Lindblad, pe măsură ce acesta le primea de la Roger Falkenstein. Și amândoi au admis-o în fața întregii planete, pe rețea, vă mai aduceți aminte?

Decupaj: cadru cu Royce și Carlotta.

Royce: … noi am întreprins o serie de negocieri cu Roger Falkenstein și l-am silit să accepte următoarele modificări ale Planului Madigan…

Carlotta: … începând de astăzi, pun în aplicare acest acord, conform autorității mele personale de președinte…

Royce: … acesta reprezintă modalitatea pacificană…

Carlotta: … deținând acest acord, Royce și cu mine vom pleca imediat în Thule și nu ne vom întoarce până nu vom opri grevele…

Royce: … am negociat acest acord ca o echipă, vom pune capăt grevelor tot în echipă…

Royce și Carlotta zâmbesc spre obiectiv și se sărută.

Carlotta: Dacă *asta* înseamnă trădarea sexului meu, atunci să profit cât mai mult!

Decupaj: prim-plan al lui Susan Willaway, dând din umeri.

Susan Willaway: A spus-o cu gura ei – nu? –, și *într-adevăr* a profitat din plin! Administrația Madigan i-a cedat, în mod secret, lui Falkenstein, pentru ca acesta să oprească greva „Taurilor – puterea”, obligându-ne astfel și pe *noi* să procedăm la fel, pentru a nu fi declarate unicele distrugătoare ale economiei pacificane. Cunoaștem rezultatele – institutul a rămas deschis, Planul Madigan a continuat, iar Carlotta Madigan și-a câștigat votul de încredere – totul grație lui Roger Falkenstein și a științei transcendentale! *Ce să zic – „Pacifica pentru pacificani*!”

Rederularea scenei în care Carlotta și Royce se sărută.

Carlotta: Dacă *asta* înseamnă trădarea sexului meu, atunci să profit cât mai mult!

Montaj rapid de imagini: clădirea institutului, o demonstrație a mișcării „Taurilor – puterea”, un fragment din „Mercenarii Miezului Nopții”, cu doi bărbați în negru ce hăcuiesc două femei neajutorate, un cadru cu Royce și Carlotta în care bărbatul pare dominant și suprem.

Glasul Carlottei din off: Dacă *asta* înseamnă trădarea sexului meu, atunci să profit cât mai mult!

Montaj extrem de rapid: imagini ale candidatelor locale ale „Ligii Femocratice Pacificane”, adresându-se mulțimii, vorbind cu femei pe stradă, dând interviuri. Peste toate se suprapune imaginea Carlottei Madigan, nuanțată într-un albastru bolnăvicios.

Glas feminin din off, imitând-o ironic pe Carlotta: … n-o să spun ce să votați, concetățeni pacificani…

Glasul lui Susan Willaway din off: Dacă asta înseamnă trădarea sexului nostru, atunci *eu* spun: să profităm *toate* cât mai mult!

•

— „Taurilor – puterea” mărșăluiește!

Cadru general al unor coloane disciplinate, de bărbați, care defilează, străbătând ecranul din stânga în dreapta.

Decupaj: falange similare mergând în direcția opusă, apoi se revine la cadrul anterior. Înainte și înapoi, stâng, drept, stângu’, ritmul montajului urmând tropăitul militar al picioarelor.

Glas masculin din off: Acum, după recenta victorie împotriva forțelor femocrate represive din Thule, taurii Pacificei se unesc pentru a apăra democrația pacificană de iminenta lovitură de stat femocrată…

Decupaj: interiorul aulei parlamentului. Majoritatea scaunelor delegaților sunt ocupate de femei cu priviri războinice. Puținii delegați bărbați au aspect efeminat și poartă tunici albastre, dantelate. Gardiene înarmate înconjoară perimetrul aulei și se află chiar printre delegați. O femeie bondoacă, musculoasă, tunsă scurt și îmbrăcată în uniformă militară, ocupă scaunul președintelui și se adresează parlamentului.

Președintele: Acum, pentru păstrarea securității interne a Pacificei femocrate, vom vota ca legile de acces la mass-media,

dreptul la întrunire, sufragiul masculilor și următoarele alegeri să fie suspendate pe termen nelimitat. Cine e pentru?

Un cor sonor de aprobări.

— Se opune cineva?

Tăcere apăsătoare, întreruptă doar de țăcănituri amenințătoare dinspre paznicele care-și armează puștile.

Președintele: Declar rezoluția votată... *în unanimitate.*

Decupaj: plan mediu al unui savant transcendental, grizonat, cu un aer înțelept, stând lângă un calculator extrem de impresionant.

Savantul transcendental: Strategia femocratelor pentru aceste alegeri devine destul de transparentă, dacă o privim în lumina rezultatelor obținute pe alte planete. Întrucât bărbații reprezintă aproximativ jumătate din orice populație planetară, femocrația participă la procesele democratice numai pentru a le distruge. Atunci când ele dobândesc o majoritate, fie ea și temporară, în cadrul unui guvern, acționează întotdeauna rapid și nemilos în vederea stabilirii unei dictaturi femocrate permanente.

Decupaj: doi bărbați discutând cu însuflețire politică, pe terasa unei cafenele din Gotham.

Primul bărbat: Ei bine, Carlotta Madigan nu vrea așa ceva! Chiar nenorocitele de femocrate o numesc trădătoare!

Al doilea bărbat: Ce naiba, șiretlicul ăsta-i vechi de când lumea! O atacă pe „biata” Carlotta, astfel încât destui papagali ca tine să-i voteze pe ciumeții care stau pe de lături. În felul ăsta, reduc voturile taurilor și se alege un Parlament femocrat. La urma urmelor, ce anume le permite nenorocitelor de femocrate să stea aici și să bage bețe-n roate alegerilor?

Primul bărbat (cu înțelegerea luminându-i chipul): *Planul Madigan*!

Al doilea bărbat: Și chiar crezi că vreo *femeie* ar avea puterea să le alunge pe femocrate de pe Pacifica?

Primul bărbat: Cred că ne-ar trebui ca președinte un *bărbat* adevărat... să mai schimbăm puțin lucrurile. Auzi, cine a fost ultimul taur-președinte?

Decupaj: prim-planul lui Mike Lumly. Obiectivul se retrage, dezvăluind impresionanta mulțime de bărbați adunată să-l asculte pe Lumly în fața principalei intrări a parlamentului.

Lumly: *De fapt,* cine a pus capăt grevei femocrate ce ne distrugea economia? (Arată cu degetul mare peste umăr, spre clădirea parlamentului.) Impotenții ăia?

Mulțimea: NU!

Lumly (sardonic): *Doamna* președinte?

Mulțimea: NU!

Lumly: *Cine* a salvat Pacifica?

Mulțimea: NOI!

Lumly: Și cum am făcut-o?

Mulțimea: TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!

Lumly: Și care-i singurul răspuns în fața acțiunilor subversive ale femocratelor?

Mulțimea: TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA! TAURILOR – PUTEREA!

Lumly: Și ce-i un bărbat care nu votează candidații mișcării „Taurilor – puterea”?

Mulțimea: UN PRĂSITOR IMPOTENT!

Decupaj prin care se revine la primele imagini: coloane de bărbați mărșăluind înainte și înapoi pe ecran, stâng, drept, stângu', ritmul montajului și tropăitul picioarelor creând o explozie de putere legitimă și de hotărâre.

Glas masculin din off: „Taurilor – puterea” și-a început marșul! Pentru libertate, pentru democrație, pentru Pacifica – și pentru un nou parlament, care să aibă *coaie* să păstreze toate astea.

•

Plan întreg cu doi bâzâitori grăsuni – unul purtând o fustiță roz de balet, iar celălalt un costum din piele neagră – care cloncăne și măcăne unul la celălalt, izbindu-se agresivi cu pântecele. Decupaj la un cadru similar, cu cei doi oameni îmbrăcați în costume de clovni, unul purtând o mască ce-l caricaturizează pe Roger Falkenstein, celălalt cu o grotescă imitație a Cyndei Elizabeth; cei doi se împroașcă folosind tradiționalele sifoane.

Decupaj: cadrul general al unei mulțimi de bărbați și femei, aflați pe macheta stilizată a unei străzi din Gotham. Femeile poartă uriași sâni falși trandafirii, iar bărbații au sule imense din cauciuc roșu; toți sunt machiați asemenea clovnilor. Un bărbat azvârle o tartă cu frișcă în fața unei femei. Ea răspunde în același mod. În câteva clipe, prin văzduh zboară zeci de tarte, apoi sute. În scurt timp, toți sunt acoperiți de frișcă, iar bătălia continuă să sporească în intensitate. Din clădiri se revarsă

cascade de tarte. În cele din urmă, se aude un șuierat amenințător, precum cel al unui proiectil, și din înălțimi cade o imensă tartă cu diametrul de zece metri, acoperindu-i pe combatanți cu un pleoscăit cucernic.

Titlu: RĂZBOIUL DINTRE ROZ ȘI ALBASTRU

Decupaj – Carlotta Madigan și Royce Lindblad plimbându-se pe plaja lagunei Lorien.

Royce: Băieții rămân băieți!

Carlotta: Și fetele rămân fete!

Încep să se insulte, parodiind mânia.

Royce: Ba p-a mă-tii!

Carlotta: Uite cine vorbește!

Din stânga apare Rugo, care se oprește între ei, privește de la unul la celălalt, cu o indignare plină de superioritate, apoi le ține o predică.

Rugo: *Honk-ka honk ka-hontiki*? *Honk honk kahontud honk*? *Honk, honk, honka*!

Royce și Carlotta par a înțelege muștruluiala și lasă capetele în jos, stânjeniți.

Royce (ca o curcă plouată): Vezi tu, maimuțoiule, treaba stă cam așa: noi, oamenii, ducem o campanie electorală intensă. Bărbaților le e frică de femei că le vor reteza sulele…

Carlotta: … iar femeile se tem că bărbații le vor închide în harem…

Rugo țopăie, chicotind.

Royce (indignat): *Nu-i* o glumă – e foarte *serios*! Întreabă „Pacificanii pentru institut” sau „Liga femocratică a Pacificei”, și te vei lămuri.

Neîncrezător, Rugo continuă să țopăie și să chicotească. După câteva clipe, se oprește și se uită de la Carlotta la Royce, care amândoi au adoptat expresii de falsă enervare. Clatină din cap încet, cu tristețe. Gângurește încetișor din fundul gâtului. Prinde mâna bărbatului în ciocul său mare și flexibil și o unește cu mâna Carlottei. Își freacă trupul de amândoi, se întoarce către obiectiv și cloncăne mulțumit.

Camera se apropie pentru un prim-plan al lui Royce și Carlottei, acum surâzând împreună. Stop-cadru solarizat, transformându-se într-o imagine abstractă, de o copleșitoare beatitudine. La rândul ei, aceasta se dizolvă lent într-o suită de cadre lirice ale unor îndrăgostiți, scene ce se înlănțuie,

suprapunându-se, pe fundalul unei visătoare muzici romantice. Două chipuri apropiindu-se într-un sărut, conturate pe fundalul unui spectaculos amurg marin. Un cuplu dezbrăcat, care, ținându-se de mâini, străbate o pădure – cadre redate cu încetinitorul, sugerând un balet. O pereche făcând dragoste într-un troian de zăpadă albă, moale ca puful, sub cerul nocturn, înstelat.

Șoaptă feminină, din off: Pacifica este pentru îndrăgostiți…

Glas masculin din off: Și îndrăgostiții pentru Pacifica…

Prim-plan al lui Rugo, părând acum visător și mulțumit. Obiectivul se retrage pentru o imagine de ansamblu, cuprinzându-i pe Royce, Carlotta și Rugo care se plimbă împreună pe plaja de pe Lorien. Camera focalizează pe Royce și Carlotta.

Royce (sardonic): Totuși *bărbații* vor rămâne *bărbați*…

Carlotta: … iar *femeile* vor rămâne *femei.*

Decupaj: prim-planul lui Rugo.

Rugo (măcănind destul de plăcut): Doar *oamenii* vor rămâne oameni, dacă nu vor mai țipa unii la alții, aidoma bâzâitorilor.

Decupaj: imaginea unui candidat al mișcării „Taurilor – puterea” adresându-se unui grup mic de bărbați strânși la colțul unei străzi. Gura lui, brațele, gesturile cu pumnii încleștați ale audienței – toate sunt sacadate, derulate cu o viteză mai mare. Mișcându-se lent, grațios față de smuciturile lui, Royce și Carlotta pătrund în cadru și-l flanchează pe vorbitor.

Vorbitorul (cu un glas artificial): Jos femocrația! Puterea penisului! Cerem ceea ce merităm!

Royce și Carlotta se privesc cu subînțeles și ridică din umeri.

Royce: El a *cerut-o.*

Precum niște scamatori, ei scot două tarte cu frișcă și le lipesc pe obrajii vorbitorului.

Royce și Carlotta: „Pacifica pentru pacificani!”

Decupaj: imaginea similară a unei femei cu ochi sălbatici, lătrând înaintea unei mulțimi exclusiv feminine. Royce și Carlotta intră în scenă, o încadrează pe oratoare și privesc întrebători publicul.

Oratoarea: Surori! Afirmați-vă drepturile! Spuneți-le acestor găgăuți fascho-șovini ce doriți voi! Să vă aud! Spuneți-o!

Carlotta surâde spre mulțime și-și ridică brațul aidoma unui dirijor.

Mulțimea: *Pacifica pentru pacificani*”!

Proiectate din ambele părți, tartele acoperă cu frișcă fața oratoarei.

Decupaj: Royce și Carlotta plimbându-se pe plaja Lorien.

Carlotta: Bineînțeles că alegerile reprezintă o chestiune serioasă.

Royce: De fapt, în viața mea n-am văzut atâția oameni *serioși* răcnind din răsputeri. Dacă ați crede tot ce auziți, Carlotta a trădat femeile Pacificei pentru știința transcendentală și în același timp i-a vândut pe bărbați femocrației. Cum ai reușit *asemenea* scamatorie, scumpo?

Carlotta (mișcându-și degetele precum iluzioniștii): Mâna este mai iute decât ochiul!

Royce: Iar dacă aș crede așa ceva, ar trebui să cred și în poveștile cu zâne.

Carlotta: Eu personal obișnuiesc ca, înaintea micului dejun, să cred în două lucruri imposibile. Azi, ele au fost știința transcendentală și femocrația.

Royce: Oricum, ne-am distrat și *noi,* confrați pacificani…

O mână gigantică poartă o tartă cu frișcă în prim-plan, parcă întinzând-o spectatorilor.

Carlotta: Dar în ziua alegerilor, va fi rândul *vostru* să azvârliți tarta!

•

Chicotind, Royce întoarse spatele consolei și rânji încântat spre Carlotta.

— Ei încă nu pricep ce s-a-ntâmplat! rosti el. Falkenstein zbiară ca o godzillă rănită, iar femocratele nu vor nici măcar să le vorbească reporterilor. Campaniile lor sunt dezastruoase și ei nici măcar nu înțeleg de ce.

Carlotta clătină din cap, traversă cabinetul, examină rezultatele sondajelor afișate pe ecranul de acces, apoi se așeză pe brațul fotoliului lui Royce:

— Ca să fiu sinceră, nici eu nu prea înțeleg, declară ea. Crezusem că bombardamentul tău mass-media e o aiureală, dar…

— Dar dă roade, așa-i? se împăună bărbatul.

Cifrele sondajului de profunzime nu erau chiar cele ideale, totuși forma noului parlament se conturase deja. La nivel planetar, voturile aparțineau în proporție de douăzeci și trei la

sută femocratelor, de treizeci la sută mișcării „Taurilor – puterea”, de treizeci și unu la sută nedefinitei mișcări „Pacifica pentru pacificani”, iar cu două zile înaintea votării, șaisprezece la sută nu se deciseseră încă. Nici știința transcendentală și nici femocratele nu aveau șansa de a forma un nou guvern, iar un parlament paralizat însemna menținerea statu-quooului prestabilit: președinția Madigan și continuarea Planului Madigan. În plus, o considerabilă parte a populației – atât bărbați cât și femei – considera, cel puțin temporar, Războiul pacifican dintre Roz și Albastru ca fiind o glumă foarte proastă.

— Dacă poți conta pe o reacție a fanaticilor într-un moment de criză, aceea este pierderea umorului, comentă Royce. Ei aruncă în noi și unii într-alții cu cele mai jalnice rahaturi, și nu pot pricepe de ce ripostăm doar cu tarte cu frișcă. Cu atât mai mult, nu pot înțelege care-i motivul succesului nostru.

Carlotta examină iarăși, îndelung, rezultatele sondajelor.

— Cred însă că am exploatat până la capăt latura umoristică, spuse ea. Mi se pare că după *așa ceva,* oricine mai *continuă* să creadă în femocrație, ori în „Taurilor – puterea” va vota în favoarea acestora, indiferent ce se întâmplă în următoarele două zile. Probabil că cei încă nehotărâți se vor împărți în trei părți aproximativ egale, deci nici asta nu va afecta rezultatul…

— Mda, încuviință Royce.

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu va deține suficiente voturi ca să-mi revoce calitatea de președinte, să respingă Planul Madigan sau să îndrăznească, pe durata perioadei de testare, impunerea unui vot de neîncredere, indiferent în *ce* privință.

— O putem numi „paralizie constructivă”.

— Totuși, când perioada respectivă se va sfârși, trebuie să deținem o poziție îndeajuns de bună încât să impunem aprobarea unei rezoluții de alungare a femocratelor și a savanților transcendentali… sau cel puțin să câștigăm un vot electronic de încredere și să alegem un parlament nou, care să adopte rezoluția, dacă va fi respinsă. Așa că…

— Așa că?

Femeia se sculă și porni să se plimbe agitată prin cabinet.

— Așa că, deoarece rezultatul actualului vot de scrutin este deja decis, ar trebui să începem jocul final *acum.* Să devenim mai duri și mai afurisiți, astfel încât rezultatul votului să nu fie doar o tartă cu frișcă, ci o susținere hotărâtă a „Pacificei pentru

pacificani”. A mea… A noastră… A Planului Madigan… A raționalismului pacifican. Surâse cu viclenie: E momentul să schimbăm campania mass-media și să devenim eroi, băiete!

— Cred că dacă-mi astup nările, o pot face, chicoti Royce. Carlotta Madigan și Royce Lindblad, salvatorii modului de viață pacifican, eroii „Pacificei pentru pacificani”, perechea de aur, și-așa mai departe… Se strâmbă și adăugă: Atâta vreme cât n-o s-o credem noi înșine…

Carlotta râse, apoi îl privi cu o expresie serioasă.

— De ce nu? întrebă ea cu viclenie. Nu-i ăsta adevărul?

•

Plan mediu: Royce Lindblad și Rugo. Aparent, bărbatul poartă o discuție serioasă cu bâzâitorul cel dolofan, dar cloncăne și măcăne el însuși precum o pasăre. Raff rapid: Carlotta Madigan, azvârlind o tartă peste fața unui orator.

Decupaj: plan întreg cu două personaje îmbrăcate precum clovnii și ale căror fețe sunt caricaturile grotești ale lui Royce și Carlottei; cei doi se pipăie în mod obscen, stropesc obiectivul camerei cu un sifon, după care lansează un tir cu tarte de frișcă asupra hologramei Pacificei aflată în fundal.

Decupaj: Roger Falkenstein și Mike Lumly discutând într-unul dintre balcoanele institutului, cu jungla din Godzillaland pe fundal.

Falkenstein (clătinând din cap derutat): în calitate de localnic, *tu* mi-ai putea explica bufoneriile principalilor voștri oameni politici? Discursurile lor politice serioase par constituite exclusiv din erotism, comedie bufă și… ăă, discuții cu animalele. *Acesta* e modul pacifican tradițional de alegere a unui guvern? Le-a scăpat ceva psihoistoricilor noștri?

Lumly (sigur pe el): N-au nimic semnificativ de spus, de aceea sunt sortiți să ajungă de râsul publicului.

Falkenstein: *Nimic semnificativ de spus*? În fața unei iminente lovituri de stat femocrate? Când se pune în joc existența acestui institut? Președintele Pacificii nu poate contribui la dezbaterea politică decât cu glume jalnice, peisaje frumoase și bâlbâieli xenofobe despre „Pacifica pentru pacificani”?

Lumly: Campania aceasta are un singur țel: de a decide dacă Pacifica va deveni sau nu o dictatură femocrată. Toate femocratele își vor vota partidul, și orice taur adevărat știe că unica lui șansă o reprezintă susținerea până la capăt a mișcării

„Taurilor – puterea”. Deci cine a mai rămas să-i voteze pe cripto-susținătorii lui Madigan? O mână de nebuni care nu privesc cu seriozitate adevăratul pericol. Ca atare, linia generală a campaniei lui Madigan este cât se poate de cinstită: un vot pentru un susținător Madigan reprezintă o tartă cu frișcă peste propria-ți față.

Imaginea se divide în trei părți. În dreapta – panorama aulei parlamentului, umplută cu delegate și păzită de gardiene înarmate până în dinți în stânga – Royce și Carlotta, în straie de clovni, aruncând tarte și stropind cu sifoane. În mijlocul ecranului și dominându-l – un montaj alert al minunilor științei transcendentale: clădiri înălțându-se ca prin farmec, un soare artificial transformând deserturile înghețate ale Thulei în grădini de verdeață, un bătrân ofilit renăscând tânăr și viguros.

Un cor bărbătesc cântă în ritm, tropăind din picioare:

„De care parte ești?”

„DE CARE PARTE EȘTI?”

•

Două cadre repetându-se alternativ, mereu și mereu: Nero cântând la liră pe un balcon, în vreme ce Roma arde dedesubt, iar bărboși hirsuți jefuiesc și violează pe străzile incendiate; Carlotta Madigan, pe un balcon similar deasupra Gotham-ului, sărutându-se cu Royce, în timp ce o hoardă de barbari – troglodiți purtând uniforme militare negre – siluiesc femeile prin oraș și agită pancarte „Taurilor – puterea”.

Glas feminin sardonic din off: „Pacifica pentru pacificani”!

Imagini de arhivă ale trupelor de asalt naziste, spărgând geamuri și bătând cu bâtele evrei. Adolf Hitler adresându-se, în Nürnberg, unei mulțimi înflăcărate, tancuri gonind pe străzile unui oraș distrus.

Glas feminin, din off: Germania pentru germani!

Cadru general al unui altar aflat în vârful unei uriașe piramide. Treptele acesteia sunt ticsite de prizonieri legați, iar în fața altarului un preot smulge, cu un cuțit din obsidian, o inimă omenească încă pulsând.

Glas feminin, din off: Mexicul pentru azteci!

Montaj alert al unor teribile explozii nucleare, vaporizând Parisul, New Yorkul, Londra, Beijingul, Moscova.

Glas feminin, din off: Pământul pentru macho!

Prim-plan al lui Susan Willaway, care, cu o indignare justificată, privește direct în obiectiv.

Susan Willaway: În decursul istoriei umane, apelurile turbate la naționalismul irațional au reprezentat dintotdeauna ultimul și cel mai disperat mijloc al demagogilor faliți ideologic. Femocrația i-a pus capăt pe Pământ, iar acum, când Pacifica se află pe punctul de a fi eliberată de fascho-șovinism, bineînțeles că propria noastră demagogă de mucava, Carlotta Madigan, scormonește din trecutul atavic aceste murdării șovine mizerabile, încercând să-și ascundă trădarea înapoia unui paravan mânjit cu rahatul naționalismului! Așa ceva nu se poate întâmpla aici…

Imagini din demonstrațiile organizate de „Taurilor – puterea” – bărbați mărșăluind, pumni agitați, fețe zbierând deformate – toate în acompaniamentul cumplit al cizmelor tropăind.

Glasul lui Susan Willaway, din off: Dar se *întâmplă*! „*Pacifica pentru pacificani*!” Însă despre care Pacifică și pentru care pacificani perorează Carlotta Madigan? Cine-i responsabil pentru continuarea existenței unui institut care-și metastazează prin organismul politic veninul purulent, aidoma unui cancer îngrozitor? Carlotta Madigan! Cine și-a vândut științei transcendentale surorile? Carlotta Madigan! Cine sunt, de aceea, responsabili pentru animalele fascho-șovine care produc tulburări pe străzile noastre? Carlotta Madigan și machiavelicul ei prăsitor, Royce Lindblad!

Decupaj: prim-plan cu Susan Willaway.

Susan Willaway: De ce evită Carlotta Madigan să răspundă acuzațiilor de trădare ce i s-au adus? Pentru că *nu are* ce răspunde! În loc s-o facă, ne oferă un circ, Planul Madigan, un institut și demodatul șovinism naționalist pe care-l numește „Pacifica pentru pacificani”! Dar ce fel de Pacifică va fi aceasta, dacă ea reușește? Exact ceea ce avem și acum: o planetă condusă de Falkenstein, prin intermediul prăsitorului lui Madigan, și unde fanaticilor adepți ai „Taurilor – puterea” li se permite să provoace scandal pe străzi, unde grevele democratice ale surorilor sunt sugrumate prin șantaj sau forță, unde puterea aparține fiarelor! „Pacifica pentru pacificani”? Pacifica pentru porcii fascho-șovini, sicofanții și fraierii lor!

Vedere panoramică a unei gigantice și disciplinate demonstrații a „Ligii Femocrate Pacificane”; obiectivul

focalizează mai întâi pe un segment al mulțimii, apoi se ridică treptat, îndepărtându-se, astfel încât armata de femei pare să se extindă spre orizont în toate direcțiile, umplând câmpul vizual până la infinit, ca și cum ar acoperi întreaga planetă.

Glas feminin, din off: Dar surorile sunt puternice, Surorile sunt unite și nu se vor lăsa păcălite de sloganuri lipsite de sens. „Pacifica pentru pacificani”?

Strigătul mulțimii, colosal amplificat:

„SURORILE PENTRU PACIFICA! PACIFICA PENTRU SURORI!”

•

Prim-plan al Carlottei Madigan, așezată în fața unei holograme a Pacificei. Femeia pare calmă, liniștită, ușor mulțumită de sine.

Carlotta Madigan: Compatrioți pacificani, mâine veți vota și astfel veți trimite într-o binemeritată uitare cea mai abjectă și nepacificană campanie din istoria planetei noastre.

Înapoia femeii se derulează un montaj de marșuri „Taurilor – puterea”, greve, mitinguri ale „Ligii Femocrate”, chipuri de bărbați și de femei – furioase, desfigurate, răcnind.

Carlotta Madigan: Dacă în trecut deosebirile noastre politice erau motivate economic și filosofic, soluționându-se în spiritul democratic al reconcilierii, acum pare-se, ele se preocupă exclusiv de natura organelor noastre genitale și nu acceptă niciun compromis. Femocratele acuză știința transcendentală de subversiune, știința transcendentală acuză femocratele de organizarea unei lovituri de stat, amândouă mă acuză *pe mine* de trădare și naționalism atavic, *eu* le acuz pe *ele* de amestec în treburile noastre interne și, compatrioți pacificani, *toată lumea are dreptate*!

Înapoia ei, imaginea Pacificei văzută din spațiu: un cerculeț luminos pierdut în beznă.

Carlotta Madigan: Blestem ziua când acești extraplanetari s-au furișat în sistemul nostru solar, folosindu-se de minciuni, viclenii și înșelătorii. Dacă ceea ce au făcut ei pentru a ne distruge armonia nu este subversiune, atunci *cum* se numește? Dacă ceea ce au făcut ei nu este amestec în treburile noastre interne, atunci *cât de departe trebuie să ajungă*? Dacă n-aș fi trădat atât femocrația, cât și știința transcendentală, aș mai fi putut să fiu cinstită față de planeta pe care-o iubesc, aș mai fi putut dormi nopțile? *Și cu cine*? Dacă încrederea exagerată în poporul nostru, în ceea ce am clădit împreună, în ceea ce

suntem noi reprezintă naționalism șovin, atunci eu zic să fluturăm drapelul acesta și s-o facem cu mândrie!

În spate, camera transfochează asupra planetei, până ce aceasta din urmă devine un glob imens. Treptat, el se transformă, stilizându-se, într-un cerc verde, cafeniu, alb și albastru, situat în centrul unui drapel negru al spațiului, care flutură pe un cer de azur.

Carlotta Madigan: Pentru că, dacă excesele vulgare ale acestei campanii trebuie să fi umplut de dispreț și dezgust pe orice pacifican chibzuit, eu zic că avem în același timp și motive de mândrie. Fără devotamentul nostru total fată de libertatea accesului la mass-media, nimic din această propagandă vicioasă nu ne-ar fi tulburat tihna. Dacă n-am fi fost în primul și în primul rând o societate democratică, guvernul pacifican ar fi zdrobit de multă vreme cu o mână de fier această subversiune extraplanetară. Dacă n-am fi crezut în instinctele noastre democratice, în planeta noastră și în noi înșine, putregaiul acesta infect nu ar fi existat.

Obiectivul se apropie într-un plan detaliu al femeii, care ridică din umeri și surâde amar.

Carlotta Madigan: Aparenta noastră slăbiciune constituie tăria noastră cea mai mare și, în adâncul inimilor, o știm cu toții. Cu multe veacuri în urmă, un mare om a spus: „Democrația este cel mai prost dintre toate sistemele politice – cu excepția celorlalte!”

Obiectivul se retrage, continuând să focalizeze asupra Carlottei; înapoia ei se succed diferite cadre – străzi aglomerate din Gotham, ambarcații cu vele navigând prin Insularia, pădurari mano escaladând cu supertroliurile arbori gigantici, bărbați și femei muncind laolaltă într-o uzină din Valhalla, columbieni secerând lanurile aurii de cereale.

Carlotta Madigan: Consider însă că și acest moment va fi depășit. După ce voturile vor fi numărate și urletele vor înceta, bărbații și femeile se vor uni ca să păstreze democrația pacificană. Eu socotesc că-mi cunosc poporul mai bine decât orice ideolog extraplanetar. Eu înțeleg. Voi înțelegeți. Dincolo de *orice* problemă de moment, dincolo de orice ideologie cu creier de gândac, și voi, asemeni mie, credeți că, în cele din urmă, rațiunea, echilibrul, dragostea, toleranța, spiritul democrației noastre… toate acestea trebuie păstrate și vor învinge.

Prim-plan al Carlottei Madigan care surâde.

Carlotta Madigan: Atât femocratele cât și savanții transcendentali vor afirma că oamenii mei judecă așa pentru că sunt proști. Atunci și eu sunt la fel.

•

Pe măsură ce se apropia miezul nopții, iar totalul voturilor se transforma cu rapiditate în certitudine, o tăcere mohorâtă coborî deasupra principalei săli comune a institutului. În scurtă vreme, nimeni nu mai scotea un cuvânt; mai cu seamă psihopoliticienii, care nu îndrăzneau să-i ofere nicio părere lui Roger Falkenstein.

Analizele lor fuseseră inutile, strategia le eșuase și nici chiar Arkmintea nu prevăzuse *așa ceva.* Ultimele voturi puteau răsturna situația ici-colo, totuși structura noului Parlament devenise clară: treizeci și unu de locuri pentru delegatele femocratelor, douăzeci și nouă sau treizeci de locuri pentru „Taurilor puterea” și peste patruzeci pentru coaliția independenților sprijinită de Royce Lindblad și Carlotta Madigan.

Așezat în fața imensei console de rețea și învăluit în deprimare și nemulțumire ca într-o mantie de izolare, Falkenstein încerca să înțeleagă ce se întâmplase, unde se greșise – și nu avea chef să-l asculte pe niciunul dintre experții care-l dezamăgiseră.

Un lucru, cel puțin, era clar: încercarea de-a o zugrăvi pe Madigan drept marionetă a femocratelor reprezentase o gravă eroare tactică, o stupidă reacție reflexă vizavi de încercarea femocratelor de-a o prezenta ca pe o trădătoare manipulată de știința transcendentală. „Dacă am fi speculat greșeala *lor, acceptând* că sprijinul acordat lui Madigan ne poate ajuta”, își spuse el, „facțiunea Madigan dominantă ne-ar fi fost aliată. Acum însă ea a afirmat răspicat că victoria va însemna o respingere a *tuturor* influențelor extraplanetare și un triumf al naționalismului pacifican. Am fost prea ambițioși… N-ar fi trebuit să contestăm alegerile ca o forță independentă, ci să le lăsăm pe femocrate să se izoleze, apoi să cooperăm cu Madigan. N-am făcut-o însă, continuă el, sculându-se și plimbându-și privirea prin sală. De acum, asta ține de trecut și nimic nu mai poate fi schimbat”. Observă că ceilalți își fereau privirile, parcă anticipând reproșuri meritate. Poate că reproșurile erau meritate, dar erau, în același timp, inutile.

Bărbatul se strâmbă. Cel puțin până a doua zi, membrii echipei sale n-aveau să mai fie buni de nimic; abia după douăzeci și patru de ore puteau digera amărăciunea înfrângerii, pregătindu-se din nou să înfrunte viitorul.

Fără să adreseze cuiva vreo vorbă, părăsi sala, străbătu mai multe coridoare pustii și mohorâte și ieși într-unul dintre balcoanele dincolo de care se întindea noaptea neagră a Pacificei. Înapoia barierei electronice, siluete întunecate săreau și se furișau prin bezna adâncă a junglei. Deasupra capului, stelele nu erau decât puncte abstracte, ireale și foarte îndepărtate. Undeva, acolo sus, *Heisenberg* se deplasa măreț pe firmamentul nepăsător, însă acum era invizibil, iar Falkenstein nu-și reamintea de când nu se mai simțise atât de izolat și de singur. Doar fantoma Mariei îl însoțea, precum prezența spectrală a unui membru recent amputat, palpabil doar prin durerea lipsei sale.

Din ziua când Maria își părăsise patul conjugal în favoarea dormitorului comun, momentele petrecute împreună se transformaseră într-un incredibil supliciu, la început constând din certuri, apoi dintr-o forțată și artificială normalitate care, în condițiile respective, părea nebunia cea mai chinuitoare.

Acum, deveniseră unul față de celălalt niște străini – și, mai rău, durerea înstrăinării era amplificată de amintirile îndelungatei lor conviețuiri, iar convingerea reciprocă potrivit căreia celălalt era vinovatul lărgea abisul dintre ei, cu fiecare oră scursă.

În momentul acesta de absolută singurătate, Falkenstein tânjea să fie alături de Maria – dar așa cum o cunoscuse înainte. Actuala Maria n-ar fi făcut altceva decât să-i sporească sentimentul de părăsire, reafirmând triumfătoare victoria emotivității ei în fața logicii bărbatului. „Dacă ar fi, rațional vorbind, posibil să urăști o întreagă planetă, se gândi Falkenstein, aș urî Pacifica precum un încornorat orbit de furie.”

Suspină, se apropie de peretele transparent al balconului și se lăsă să cadă într-un scaun. „Asemenea gânduri nu fac altceva decât să-mi abată atenția de la problema actuală, se dojeni el cu fermitate. În niciun caz acum nu-i nevoie de ură, mânie și alte emoții. Sunt confruntat cu o situație pe care trebuie s-o examinez rațional. De fapt, lucrurile ar putea fi cu mult mai rele, continuă căutând să găsească o notă optimistă. Cum s-ar fi

întâmplat dacă *femocratele* obțineau controlul asupra parlamentului. Așa însă, hățurile se află în mâinile Carlottei Madigan, care cel puțin a promis că va menține institutul deschis, pe durata perioadei de probă. Noii studenți au venit, institutul funcționează, iar ghilotina va cădea abia peste trei luni și jumătate, când se încheie perioada. Singura întrebare concretă se referă la scenariul aplicabil până atunci. Ce să facem?… Ce putem învăța din actualul fiasco?…”

Se strâmbă nemulțumit. Maria ar fi spus că scrutinul reprezintă dovada că pacificanii se săturaseră în asemenea măsură de intervențiile extraplanetarilor, încât fuseseră, practic, siliți să se unească împotriva transcendentalilor și a femocratelor. Fără îndoială că ea vedea situația ca pe un soi de dreptate socială rudimentară, o demonstrație a superioarei estetici democrate a pacificanilor.

„Oricât de greșită poate fi o asemenea apreciere bazată pe criterii emoționale, reflectă bărbatul, analiza psihopolitică rămâne în esență corectă. Maria a intuit-o în mod primitiv, sentimental, pe când Carlotta Madigan se pare că a dedus-o cu o precizie politică detașată și analitică. De aceea, înțelese brusc Falkenstein, în clipa de față nu trebuie făcut *absolut nimic.* Niciun fel de atacuri mass-media, până în preajma votului final privind un institut permanent. Mișcarea „Taurilor – puterea” trebuie lăsată să-și urmeze singură calea. Deocamdată, noi vom rămâne în umbră. În timp ce – dacă suntem norocoși, iar ele lipsite de minte – femocratele vor continua să polarizeze femeile împotriva bărbaților, transformându-se în principalul dușman al naționalismului pacifican care a fost stârnit, iritând cele patruzeci de procente ale alegătorilor cu poziții de centru, poate chiar sporindu-le – și, astfel, autodistrugându-se.”

Falkenstein se ridică, însuflețit de o nouă energie – la care se adăuga și un fel de speranță. Din punct de vedere politic, un astfel de scenariu putea reprezenta o simplă temporizare, recunoașterea pragmatică a faptului că situația era dominată de forțe mai presus de controlul său; dar din punct de vedere *personal*…

Din punct de vedere personal, Maria avea să *accepte* această abordare. O putea considera drept o reabilitare a propriilor ei sentimente față de locuitorii planetei, drept un compromis personal între ei doi – încercarea lui plină de dragoste pentru o

reapropiere intimă. „Ne poate readuce laolaltă! gândi el, ațâțat. Pierderea alegerilor îmi poate recâștiga soția!”

Cu entuziasmul înflăcărat al unui adolescent îndrăgostit, Falkenstein începu s-o caute pe Maria prin institut. Femeia nu era în sala comună, nici în cantină sau pe balcoane, iar patul din dormitor nu fusese folosit. O anume reticență personală, refuzul de a-și etala în public un sentiment intim, rușinea sa tainică față de eșecul vieții în cuplu îl împiedicară să întrebe unde se putea găsi Maria. De aceea, scotoci clădirea într-o singurătate tăcută și, de abia atunci când se convinse că femeia nu se afla înăuntru, se gândi că poate subestimase dragostea care continua să existe între ei.

Sau poate chiar acum îl aștepta în apartamentul lor, dorind să-l mângâie în acest moment despre care, cu siguranță, își dădea seama că reprezintă o înfrângere personală. „Bineînțeles! Ce prost sunt! Unde poate fi o soție, când ai nevoie de ea cel mai mult? Mă așteaptă acolo, în vreme ce eu alerg ca un idiot. Poate că s-a mutat chiar cu totul. Dacă mă gândesc mai bine, mi se pare că hainele ei *lipseau* din dormitorul comun.”

Se năpusti afară din clădire, ieșind în noaptea fierbinte din Godzillaland, fără măcar să se mai oprească pentru a activa ecranul inerțial. Până să parcurgă cei cincizeci de metri care-l despărțeau de apartamentul lor gâfâia, iar hainele i se îmbibaseră de nădușeală. Nici nu remarcă însă căldura cumplită, ori brusca ei dispariție, odată cu pătrunderea în căsuța climatizată.

— Maria? Maria?

Sufrageria era pustie. Salonul era pustiu. Cabinetul – pustiu.

— Maria?…

Simțind o panică ce sporea întruna, Falkenstein intră în dormitor. Pustiu și el. Nicio urmă a revenirii femeii.

Abia atunci observă, pe panoul micuței console de rețea, luminița roșie a unui mesaj. Cu mișcări de robot, apăsă butonul de redare și se prăbuși, cu umerii gârboviți, pe pat; pe ecranul utilitar, apăru chipul Mariei – încordat, preocupat, încremenit într-o mască de hotărâre neînduplecată, în ciuda tremurului din glas.

— Roger, când vei vedea mesajul acesta, eu voi fi deja în drum spre Gotham. Nu mai pot rezista aici. Nu mai pot suporta ceea ce facem și nici nu suport să fiu atât de aproape de tine, și

totuși atât de îndepărtată. Nu știu ce doresc să fac – știu doar că am nevoie de timp, spațiu și singurătate ca să reflectez. În vreme ce fac înregistrarea asta, urmăresc rezultatele alegerilor, iar ceea ce se întâmplă confirmă, prin date statistice, „emotivitatea mea feminină”.

Vocea îi deveni mai ascuțită, iar trăsăturile gurii i se înăspriră.

— Ceea ce am făcut noi aici a fost *rău*, și acum tragem ponoasele. Nu știu ce am putea face pe viitor, însă le sunt recunoscătoare pacificanilor, care par destul de capabili încât să-și poarte singuri de grijă. Eșecul nostru a mai redus din vinovăția pe care-o simt, totuși nu-i îndeajuns și nu știu ce anume poate să fie…

Glasul începu să-i tremure, gura îi zvâcni și ochii se umplură de lacrimi.

— Știu că-i o lașitate din partea mea, Roger. Ar fi trebuit să-ți spun toate acestea personal, în prezența ta. Cu tristețe însă, ți-o zic: nu sunt sigură că m-ai fi lăsat să plec, dacă ți-aș fi oferit ocazia. De aceea… de aceea… la revedere, deocamdată… o să te sun din Gotham… și încearcă să crezi că, într-un anume fel, continuu să te iubesc…

Banda se termină și Falkenstein rămase locului, privind înmărmurit ecranul mort. Furia, durerea, pierderea păreau sentimente prea mărunte ca să poată înfrunta cu ele acest moment insuportabil, de nepătruns. Îl traversară aidoma unor șocuri electrice trecătoare, lăsându-l stors de orice emoții, golit de posibilitatea gândirii, incapabil până și de a reacționa. Sufletul său era întunecat, rece și singuratic, precum întinderile pustii dintre stele.

• Capitolul 17

Brăzdând cu flotorul apele calme ale golfului, în drumul ei spre Parlament, Carlotta Madigan se întrebă – în dimineața senină și luminoasă – dacă pacea ireală ce pogorâse asupra Pacificei în ultimele două luni reprezenta o revenire adevărată la armonie ori doar liniștea dinaintea furtunii.

După alegerile parlamentare, o relaxare istovită cuprinsese întreaga planetă – cel puțin prin comparație cu frenezia lunilor anterioare. Preocuparea de căpătâi a guvernului redevenise economia, iar înlăturarea dezastrului lăsat de grevele din Thule părea să fi absorbit orice surplus de energie politică rămas după această potolire nefirească a Războiului dintre Roz și Albastru. Lipsa temporară de materii prime necesitase stabilirea unui regim de cote și alocații, alături de înghețarea prețurilor dictată de guvern pentru aproape toate bunurile de consum, iar brusca prăbușire a veniturilor disponibile, cauzată de temporarul șomaj în masă, trebuise contracarată prin plata anticipată a unor dividende cetățenești anormal de mari.

În mod obișnuit, un pachet economic de asemenea complexitate și anvergură ar fi însemnat o lungă și obositoare dezbatere în parlament, totuși el fusese aprobat în numai patru zile, fără măcar un murmur, oferindu-i Carlottei un ciudat sentiment deconcertant, în legătură cu sporirea propriei puteri asupra parlamentului. O persoană naivă ar fi putut rezuma situația la un dezmăț tăcut de cooperare patriotică, însă, privind cu realism, se părea că atât femocratele, cât și „Taurilor – puterea" se mișcau cu precauție, neîndrăznind să facă *nimic* care ar fi putut determina o coaliție de circumstanță a Carlottei împotriva facțiunii ofensatoare.

Drept rezultat, președintele deținea, practic, puterea reală de a conduce prin decrete personale și, deși acest lucru ușura într-adevăr viața, conținea în el ceva nesănătos, care-o făcea pe Carlotta să tânjească, în mod pervers, după obișnuita stare de război perpetuu din politică.

Pentru a recunoaște adevărul, răgazul acesta de liniște nu era tocmai ceea ce așteptase. „Liga Femocrată" și „Pacificanii

pentru institut” continuaseră să se organizeze, însă demonstrațiile și bombardamentele mass-media încetaseră, de parcă ambele grupuri înțeleseseră că strădaniile lor de a asmuți femeile împotriva bărbaților ajunseseră să aibă, cu ocazia ultimelor alegeri, un rezultat negativ, creând o a treia forță ce le amenința pe amândouă, într-o măsură mult mai mare decât se amenințau ele reciproc. Carlotta trebuia să admită că găsea surprinzătoare, ba chiar iritante din partea extraplanetarilor, atâta flexibilitate politică și subtilitate.

Deocamdată, viitorul se găsea aproape în întregime în mâinile celor câțiva savanți pacificani pe care Royce îi introdusese în institut. Dacă până la sfârșitul Planului Madigan nu se putea demonstra viabilitatea unui institut în întregime pacifican, polarizarea ar fi devenit rapid totală, întrucât cele patruzeci de procente de neutri erau *silite* să aleagă una dintre alternative, iar electoratul urma să fie divizat atât de egal, încât ar fi fost imposibil de luat o decizie și însuși guvernul democrației s-ar fi prăbușit.

Carlotta ajunse la marginea principalului debarcader al parlamentului, sui pe uscat și se opri o clipă, privind înapoi, peste golf, spre insula din centrul orașului. Soarele strălucitor al dimineții scânteia pe turnuri și cupole; țesăturile delicate ale podurilor erau ticsite de pietoni; flotoarele și hidrofoliile își trasau caligrafiile albe pe apele azurii, întregul oraș constituia o imagine a comerțului, tihnei și normalității liniștitoare.

Totuși, ce stratageme se cloceau și ce comploturi se înfiripau înapoia acestei fațade – ce se petrecea, de fapt, în cafenele și cabinete, în odăi dosnice și budoare? În tăcutele clădiri ale ministerului, Royce și spionii săi elaborau planul secret al Carlottei privind confruntările ce aveau să urmeze. Însă, îndărătul ciudatului armistițiu, ce făceau *ceilalți*?

•

— Cum stăm, Hari? întrebă, oarecum agitat, Royce Lindblad. Știi bine că mai avem doar o lună pentru a pune lucrurile la punct.

Pe ecranul de comunicații din biroul lui Royce, Harrison Winterfelt se strâmbă precum o bufniță.

— Nici prea bine, nici prea rău, declară ministrul științei.

— Afirmația asta e valabilă pentru orice, începând cu buletinul meteo și terminând cu viața ta amoroasă, replică arțăgos Royce. Mă interesează detaliile, Hari.

— Păi nici nu prea avem *altceva*, dădu din umeri Winterfelt. Formule chimice și rețele tehnice pentru procesele de reîntinerire. Planurile transformatorului de materie… Știm cum se deplasează transcendentalii atât de rapid printre stele… Putem construi ecrane inerțiale… Amplifurile cerebrale nu reprezintă nici ele o problemă… Totuși…

— Totuși – *ce*?

— În esență, noi avem *tehnologie,* nu știință. Le putem reproduce jucărioarele și medicamentele, și deținem câte ceva din abordarea teoretică. Dar *conexiunile* constituie cu totul altă poveste. Putem sintetiza amplifuri cerebrale și preparate biologice pentru reîntinerire, însă cum naiba acționează ele asupra metabolismului celular și a interfeței creier-materie? Care-i teoria câmpului unificat ce stă la baza ecranului inerțial? Și așa mai departe… Băieții noștri au efectuat un spionaj industrial eficient și au prins câteva teorii fundamentale avansate, abordări generale, precum și multă tehnologie de vârf – totuși ei nu sunt savanți transcendentali. Absolvenții institutului au înapoia lor șase ani de studiu – nici chiar cei mai buni savanți convenționali nu pot asimila totul în câteva luni.

Royce se străduia să priceapă cuvintele lui Winterfelt, totuși esența acestora continua să-i scape.

— Revenind la termenii practici, Hari, la termenii unei emisiuni mass-media care va obține voturi, îmi poți oferi ceva care să fie cu adevărat impresionant?

— Adică pentru *profani*? Sigur că da! Transformatoare de materie și ecrane inerțiale construite de pacificani. Putem străbate întregul sistem solar în timp record. Putem reîntineri vreun hodorog faimos. Putem demonstra un salt tehnologic de cincizeci de ani. Îi putem face praf pe spectatori.

Royce suspină și se lăsă pe spate în fotoliu.

— Mi se pare excelent, încuviință el. Felicitările sunt pe drum. Atunci, ce te deranjează?

— De acord, se încruntă Winterfelt, îi putem convinge pe alegători că pacificanii pot întemeia propriul lor Institut de Știință Transcendentală, dar eu rămân sceptic. Lipsiți de contactul cu originalul, oamenilor noștri le vor trebui decenii ca

să înțeleagă atât de bine noile teorii și tehnologii, încât să le utilizeze într-un mod care să continue să genereze altele, la nivelul științei transcendentale. Iar între timp, aceasta își va continua progresul cu aceeași viteză. Fără câțiva absolvenți *adevărați* ai institutului, care să ne îndrume, va dura peste un secol până să ajungem din urmă Arkologiile.

— Dar o *putem* face? Nu cumva o să stagnăm permanent?

— Probabil că nu, ridică din umeri Winterfelt. Dacă o vom face *cu adevărat* singuri, va însemna un impuls extraordinar pentru știința pacificană. Nu doar lucrurile pe care le-am piratat, ci faptul că știm că o *putem* face, fiindcă *avem* câte ceva și fiindcă există oameni aflați cu un secol înaintea noastră, pe care îi *putem* ajunge din urmă, mobilizându-ne toate eforturile. Multe dintre mințile cele mai agere se vor îndrepta spre știință, așa cum se îndreaptă acum spre mass-media. Într-un deceniu, vom fi a doua putere științifică din galaxie. Îl privi cu viclenie pe Royce: însă *a doua,* nu *prima*. În niciun caz înainte de un secol. Ăsta-i târgul: o întârziere cu un secol a progresului științific, pentru a scăpa de blestemații ăștia de extraplanetari.

— *Tu* cum ai vota, Hari?

Winterfelt surâse îndurerat.

— Ca *pacifican,* aș zice că nu mai putem permite ceea ce s-a întâmplat în ultimele luni. Ca savant, aș zice că posibilitatea de a ajunge imediat în linia întâi a științei galactice merită orice riscuri. Înălță din umeri și continuă: Dar este o decizie *politică,* Royce, iar ca politician sunt fericit că nu eu trebuie să iau hotărârea, ci tu!

— Mulțumesc, Hari! rânji Royce. Din poziția mea însă, alegerea e evidentă. Nu avem cum să-i păstrăm pe cei de pe *Heisenberg*, fără să ne alegem *și* cu o misiune femocrată permanentă, iar taurii de pe planetă nu vor înghiți și *asta.* Chiar dacă *am putea* forța o asemenea rezoluție în Parlament, vor urma repetate contrarezoluții și vom sfârși prin a schimba președinții și parlamentele la fel de frecvent precum îți schimbi lenjeria intimă, având partide femocrate și organizații gen „Taurilor – puterea” permanente sau până ce unul dintre ele izbutește o lovitură decisivă. Mulțumesc, dar nu! Ceea ce avem s-ar putea să nu reprezinte cea mai bună dintre toate lumile posibile, dar e *singura* cale acceptabilă pentru cea în care trăim noi!

— În cazul ăsta, îți urez noroc.

— Mulțumesc, replică sec Royce. În mai puțin de o lună, toată planeta va avea nevoie de noroc.

•

Ascunzându-și stinghereala sub o încredere artificială, Carlotta Madigan îi examină pe delegați, privi balconul spectatorilor, aproape pustiu, inspiră adânc și anunță:

— Președintele introduce o rezoluție.

„Sper să ai dreptate, scumpule!“ se gândi ea, schimbând o căutătură rapidă cu Royce, aflat acum în centrul parlamentului rearanjat ideologic. Femocratele ocupau partea dreaptă, delegații „Taurilor – puterea” pe cea stângă, iar independenții stăteau în mijloc. Niciunul dintre ei nu se aștepta la ceea ce avea să urmeze.

Mai erau încă opt zile până la expirarea Planului Madigan; aceasta trebuia să fie o sesiune ordinară, legată de situația economică, și toți delegații, chiar și cei care se considerau aliații ei, aveau să fie luați complet prin surprindere. *Nimănui* n-avea să-i placă. Madigan urma să provoace din nou, în mod deliberat, un vot electronic de încredere, însă acum rezultatul era *cu adevărat* critic. Indiferent dacă învingea ori pierdea, trebuia după aceea să urmeze noi alegeri parlamentare, întrucât *nimeni* nu mai putea întruni o majoritate pentru guvernare cu *acest* parlament, după haosul pe care avea să-l provoace rezoluția președintelui.

— E o înscenare, insistase Royce când îi prezentase ideea, cu două zile în urmă. Falkenstein și femocratele vor fi prinși cu pantalonii în vine. În mod clar, parlamentul o va respinge, și se vor trezi, brusc, în mijlocul unui vot electronic de încredere, cu o săptămână mai devreme decât s-ar fi așteptat. Reacția lor va fi să te atace, din ambele părți. Noi o să-i lăsăm să țipe și să protesteze, și apoi îi izbim cu bomba în ajunul alegerilor, iar tu vei câștiga votul de încredere aproape în unanimitate.

— Poate, replicase Carlotta. Dar dacă avem un atu, de ce nu-l scoatem *înainte* ca parlamentul să voteze, rezolvând lucrurile fără alegeri?

— Pentru că dorim alte alegeri.

— *Dorim*?

— *Nu* dorim? Uite ce-i, Carlotta, e adevărat, am putea să-i alungăm pe savanții transcendentali și pe femocrate, printr-o

mică șmecherie parlamentară, fără să riscăm noi alegeri. Dar cu ce ne-am trezi? Cu aceleași blestemate de blocuri de putere ideologice, transformând viața politică din următorul deceniu într-o suită nesfârșită de acuzații. Nu ajunge să scăpăm de extraplanetari – trebuie să scăpăm și de putregaiul moștenirii lor, iar singura modalitate valabilă o reprezintă sfărâmarea femocratelor și a „Taurilor – puterea”, și alegerea unui nou parlament, care să fie covârșitor non-femocrat, non-transcendental și pro-Pacifica. Iar dacă asta presupune riscuri, trebuie să ni le asumăm.

— Îți dai seama că se va declanșa un haos…

Royce zâmbise viclean și încuviințase din cap:

— Evident. Haosul înseamnă dizolvarea ordinii existente – iar ordinea existentă e *de rahat.* A sosit vremea ca toți oamenii buni să distrugă partidele politice. Ai încredere-n mine, scumpo – să riscăm!

După o noapte de reflecții, Carlotta hotărâse că bărbatul avea dreptate. Pentru ca rănile organismului politic să se poată tămădui, înainte de distrugerea infecției trebuia ca ele să fie cauterizate, chiar cu riscul altor suferințe.

Carlotta privi din nou împrejurul aulei și inspiră adânc. „Cei care vor minți vă salută!“ gândi ea, fatalistă.

— Perioada Planului Madigan se încheie peste opt zile, începu președintele, moment când va expira aprobarea legală pentru rămânerea misiunii femocrate pe planetă și continuarea funcționării institutului. Ca atare, am decis ca în scopul prevenirii unei perioade de totală confuzie – timp în care situația legală a misiunii femocrate și a institutului va fi incertă, până ce vom decide cum vom proceda în continuare – să votăm *acum* în aceste privințe.

Tărăboiul așteptat izbucni în jurul ei. Un murmur scăzut făcu înconjurul sălii, transformându-se treptat în strigăte incoerente. Practic, toate luminițele de pe panoul președintelui se aprinseseră, semnalând cererile unor delegați dornici să ia cuvântul.

— Liniște! strigă Carlotta, mărind amplificarea microfonului ei ca să acopere hărmălaia. Eu am cuvântul și sunt pe punctul de a introduce o rezoluție, așa încât ați face bine să așteptați până termin, înainte de a mă linșa!

Zbieretele se stinseră rapid în murmure guturale, apoi într-o liniște cu mult mai amenințătoare, în vreme ce o sută de perechi de ochi o urmăreau șocați, neîncrezători și ostili. „Încă n-ați auzit nimic, copilași!” chicoti în gând femeia.

— Planul Madigan, rosti ea cu glas tare, a fost aprobat într-o perioadă în care forțele potrivnice ale femocrației și științei transcendentale amenințau să distrugă această planetă. Conceperea lui a fost făcută în scopul de a amâna decizia cu care ne confruntăm acum, pentru a putea fi capabili să judecăm cât de practice ar fi un Institut de Știință Transcendentală stabil și o prezență femocrată permanentă – și să le judecăm după fapte, nu doar după vorbe.

Încruntându-se ironic, continuă:

— Ei bine, de atunci am avut, din plin, atât vorbe cât și fapte! Din punctul meu de vedere, femocrația și știința transcendentală au beneficiat de ocazia de a-și demonstra buna credință și compatibilitatea cu felul nostru de viață, și amândouă au eșuat lamentabil. De aceea…

Făcu o pauză. Tăcerea devenise palpabilă, fremătătoare, un talaz gigantic, oprindu-se o clipă înainte de a se prăbuși, spărgându-se într-un puhoi mugitor de spumă.

— De aceea… Propun: închiderea Institutului de Știință Transcendentală și evacuarea întregului personal al lui *Heisenberg* existent pe Pacifica. Evacuarea similară a tuturor femocratelor de pe Pământ. Atât *Heisenberg* cât și *B-31* să fie obligate să părăsească sistemul nostru solar în termen de două săptămâni de la aprobarea prezentei rezoluții.

Un urlet animalic de furie zgâlțâi aula parlamentului. Delegații săriră în picioare, zbierând și agitându-și pumnii, femocrate și susținători ai institutului laolaltă. Majoritatea componenților blocului central rămaseră pe locurile lor, năuciți și stupefiați, bolborosind incoerent între ei.

— Delegații au cuvântul pentru dezbaterea rezoluției, pronunță Carlotta cu o dulceață ce suna de-a dreptul dement.

•

— Dacă nimeni nu mai dorește să-și aducă înțeleapta contribuție la această extrem de edificatoare dezbatere, propun să trecem la vot, rosti Carlotta sec și sarcastic.

Royce Lindblad rămase în mijlocul vacarmului, așa cum făcuse de-a lungul întregii dezbateri lipsite de sens, admirând în

tăcere modul cum președintele manipula situația. Folosind o amplificare superioară a microfonului, pentru a domina cacofonia generală, ea controlase dezbaterea violentă – sau, cel puțin, păstrase aparența unei ordini – fără să ridice niciodată vocea și fără a se sinchisi să răspundă insultelor isterice, amenințărilor și acuzațiilor cu care fusese împroșcată din toate părțile. În vreme ce femocratele deliraseră despre „trădarea sexului”, iar tipii din „Taurilor – puterea” bătuseră câmpii despre „vânzarea taurilor pacificani”, Carlotta rămăsese vocea înțeleaptă a rațiunii, omul politic ridicându-se cu mult deasupra celor trei ore cumplite de isterie și nervi.

„Asta, gândi bărbatul, se va vedea bine pe rețea: o Carlotta Madigan netulburată, prezidând, democratic, un incredibil haos parlamentar”. Modul sarcastic, totuși blând și condescendent, în care condusese dezbaterea, contribuise în mod admirabil la exploatarea situației în vederea obținerii de capital politic. Nimeni nu-și dăduse seama deocamdată, însă campania mass-media de câștigare a votului electronic de încredere începuse deja.

Acum, domnea o tăcere obosită și confuză. „Poate că delegații, își spuse Royce, încep, în sfârșit, să priceapă că sunt pe punctul de a fi desființați, deși nu pot înțelege cum anume”. Reprezentanții femocratelor și ai „Taurilor – puterea” nu intenționau să accepte rezoluția, însă trebuie să fi început a-și da seama că respingerea ei ducea la un vot electronic de încredere, iar o campanie electorală în aceste circumstanțe confuze nu era tocmai de dorit. Prin urmare, nimeni nu voia să încheie dezbaterile, însă nici nu aveau ceva coerent de afirmat și poate că, simultan, pricepeau că se dăduseră în spectacol în fața tuturor.

„De ce nu și un mic act de mărinimie?” se întrebă Royce, apoi strânse din umeri.

— Susțin națiunea! anunță el. Sunt pentru trecerea la vot.

Un murmur posac străbătu aula, stingându-se rapid.

— Alte propuneri? întrebă Carlotta.

Tăcere mormântală.

— Obiecții față de votare? Alte puncte de vedere? Înscrieri la cuvânt?

Doar scrâșnete nearticulate.

— Perfect, conchise neutru femeia. „Da” pentru rezoluție, „nu” împotriva ei…

Numerele pâlpâiră pe afișajul de dinapoia ei, în timp ce delegații apăsau butoanele de vot. După un minut sau două, rezultatul final apăru însoțit de „oh!”-uri, „ah!”-uri și murmure stingherite: 31 de voturi pentru, 72 împotrivă. Nici chiar blocul de centru n-o urmase în totalitate pe președintele Madigan.

Carlotta înălță din umeri.

— Moțiune respinsă, rosti ea cu o încântare neliniștitoare. Deoarece moțiunea președintelui a fost respinsă, un vot electronic de încredere va fi programat de azi într-o săptămână. Chicoti și privi la delegați cu un surâs enigmatic: Președintele dorește să declare că nu poartă ranchiună acelora care au votat împotriva rezoluției. Nu m-am supărat deloc, copilași! Declar închisă actuala sesiune a Parlamentului pacifican.

Pentru o clipă, delegații se holbară la ea într-o tăcere înmărmurită. Apoi, treptat, începură să priceapă – cumva, Carlotta Madigan îi trăsese iarăși pe sfoară. Dar de ce? Și cum? De ce ar fi dorit să impună un vot electronic de încredere asupra unei chestiuni în care șansele păreau de doi la unu *împotriva* ei? Și cum fuseseră păcăliți acum?

După alte câteva secunde, aula izbucni în zeci de discuții ad-hoc și certuri violente. Royce îi făcu cu ochiul Carlottei și ea îi răspunse la fel. Cinci-șase delegați îi observară și-i fixară cu priviri inexpresive. Ministrul înălță din umeri și le surâse cordial. „N-o să vă prindeți niciodată, se gândi el. Nici chiar într-un milion de ani”.

•

Plan întreg al lui Roger Falkenstein în fața clădirii institutului. Între el și institut, șiruri de pacificani urcă, oarecum posaci, în patru elicoptere mari. Falkenstein însuși pare posomorât, cu chipul încordat de o mânie insuficient camuflată (sau poate special etalată astfel).

Falkenstein: Cetățeni ai Pacificei! Deși parlamentul vostru a respins, în mod just, perfida rezoluție introdusă de Carlotta Madigan privind închiderea institutului, eu consider că institutul nu mai poate funcționa în siguranță și securitate atâta vreme cât Madigan este președintele Pacificei. În mod unilateral, ea a încercat să abroge două acorduri încheiate între administrația ei și știința transcendentală. Drept urmare, noi ne manifestăm

aceeași lipsă de încredere pe care tocmai a exprimat-o parlamentul vostru, și pe care sper că o veți exprima și voi, cu ocazia votului electronic de încredere.

Decupaj: imagine generală a zonei institutului; șiruri de studenți urcând în elicoptere, și echipe de personal de pe *Heisenberg* care demontează domurile și anexele cu ajutorul transformatoarelor de materie. Una câte una, micuțele clădiri dispar, până când rămâne doar discul argintiu al institutului propriu-zis.

Glasul lui Falkenstein, din off: Deși mă simt îndurerat, am dat dispoziție ca studenții pacificani să se întoarcă la casele lor, iar anexele să fie demontate. Personalul de instruire va reveni pe *Heisenberg.* Institutul va rămâne închis până ce Carlotta Madigan este învinsă, iar parlamentul pacifican ne acordă permisiunea *permanentă* de a opera pe această planetă.

Decupaj: Prim-plan al lui Falkenstein, trist, dar hotărât.

Falkenstein: Dacă nu vom primi această permisiune în următoarele treizeci de zile, *Heisenberg* și toți membri navetei vor părăsi pentru totdeauna acest sistem solar. Pacifica va fi exclusă pe vecie din comunitatea interstelară ce va cuprinde într-o bună zi toate planetele locuite de oameni. Aici va rămâne doar clădirea goală a institutului, ca un monument care să amintească de neghiobia mioapă a guvernului vostru…

Extrapolare în viitor – cadru filmat rapid din exteriorul discului argintiu al institutului. Buruienile încep să năpădească zona defrișată. Se înalță copaci uriași, printre care bântuie godzillele, lianele acoperă treptat clădirea, până ce totul este ascuns de jungla din Godzillaland.

Glasul lui Falkenstein din off: … iar în scurt timp, până și el va recădea în mâlul primordial…

Imagini dezvoltându-se lent una din cealaltă: un soare artificial deasupra unei Thule verzi, clădiri uriașe înălțându-se pentru a construi un oraș fantastic pe dunele brune ale deserturilor, un bătrân transformându-se într-un tânăr viguros, o flotă imensă de Arkologii baroce și bizare rotindu-se în jurul Pacificei.

Glasul lui Falkenstein din off: … și n-o să vă mai rămână decât amintirea tristă a ceea ce ați pierdut și ceea ce ar fi putut să fie.

Prim-plan al lui Falkenstein ridicând din umeri, abătut Falkenstein: Și pentru *ce*? Pentru un concept neclar de

raționalism planetar, aflat pe moarte înainte ca omenirea să ajungă la stele? Pentru a răsplăti egocentrismul exacerbat al Carlottei Madigan? Pentru că vă temeți de progres și de schimbare? Poate că nu… Eu sper să nu fie așa. Eu *cred* că nu-i așa. Nu pot accepta că veți lăsa să se întâmple una ca asta, atunci când va sosi clipa votării – pentru un loc în prima linie a evoluției umane sau pentru o lașitate morală, primitivism și regresiune finală. Totuși, alegerea vă aparține. Fie să aveți măreția de-a o face cu înțelepciune!

•

În camera ei de hotel, sus, deasupra scânteietorului peisaj nocturn al Gotham-ului, Maria Falkenstein stătea pe marginea patului și-l asculta pe Roger răcnind de pe ecranul de comunicații:

— … cum adică *nu* pleci? Sunt soțul tău! În plus, sunt directorul general al lui *Heisenberg* și am ordonat ca tot personalul să revină pe Arkologie până ce Madigan va fi învinsă și parlamentul ne va aproba un institut permanent! Dispoziția asta ți se aplică și ție! Ce crezi că vor face Madigan și Lindblad, dacă vor afla că ai rămas pe Pacifica, în pofida ordinelor mele directe?!

— Nu știu, Roger, răspunse femeia. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Maria oftă. Venise în Gotham în primul rând ca să-și adune gândurile, să ajungă la o mai bună înțelegere a acestor oameni, să decidă cine erau ei în realitate, cine era *ea* în realitate și ce trebuia să facă. Acum însă, brusc, ei păreau mai străini ca oricând. Ceea ce se petrecea pe planetă era de neînțeles. „Cel puțin, am căpătat o mulțime de prieteni”, se gândi.

— Ce se-ntâmplă e foarte simplu, replică Roger. Madigan a comis o eroare catastrofală. Cu siguranță, va fi zdrobită în urma acestui vot de încredere. După dispariția ei, mișcarea „Pacifica pentru pacificani” se va destrăma, iar viața politică locală se va rezuma la o înfruntare directă între susținătorii noștri și femocrate. De aceea, forțăm electoratul să priceapă realitatea, închizând institutul și retrăgându-ne pe *Heisenberg.* Ca atare, *tu* trebuie să te întorci imediat în Arkologie!

Chipul furios al bărbatului, glasul său, scenariile lui și siguranța logicii prezentate îi păreau Mariei spectrul palid al unui trecut mort și neclar, reflectarea superficială și lipsită de substanță a realității profunde, mai complexe și mult mai

ambigue, ce învăluia acum Pacifica și care se zbătea încâlcită în propria-i minte. „Nu mă pot întoarce, gândi ea. Nu mai sunt aceeași persoană și poate că nici Roger nu mai este același. Sau dacă este, asta dovedește ce somnambulă am fost înainte de a păși pe Pacifica. Un calculator uman funcționând pe baza unor circuite logice anteprogramate. Nu mai pot fi așa, chiar dacă aș dori-o. Și poate că aș dori… poate…”

— Nu pot face asta, Roger, spuse ea. Nu mă pot întoarce. E prea târziu pentru așa ceva.

— Maria, Maria, vino-ți în fire! Deși suna plângăreț acum, tonul lui Roger rămăsese condescendent. Ce vrei să faci?

— Nu știu, replică ea pierdută. Realmente, nu știu.

Mânia lui Roger răbufni iarăși.

— Te-aș putea sili, se răsti el. Te-aș putea declara dezechilibrată mental, solicitând punerea ta sub pază.

— Nu, n-ai putea face asta, zise Maria pe un ton mai degrabă trist. Conform legislației pacificane, asta ar însemna răpire de persoană și m-aș putea adresa direct Ministerului Justiției, dacă ai încerca s-o faci. Nu-ți poți permite un asemenea scandal.

— Pe sorii cei mari, Maria, ai ajuns să vorbești ca unul dintre nenorociții ăștia de pacificani!

— Poate că și sunt ca ei… murmură femeia. Cine știe…

Înapoia ochilor lui Roger păru că se lasă un oblon rece, din oțel.

— Tu vorbești serios? o interogă el sec. Nu vrei să te întorci pe *Heisenberg*? Și dacă… dacă am fi siliți să părăsim sistemul solar?…

— Termină, Roger, izbucni ea, n-ai de gând așa ceva, și nici eu. Madigan va fi învinsă, tu vei obține aprobarea parlamentului, institutul se va redeschide și…

„Și nimic nu se va schimba de fapt. Decât ceea ce contează mai mult pentru oamenii aceștia. Vei câștiga în cele din urmă, Roger. Întotdeauna câștigi… În felul acesta, o să-mi asigur și eu alegerea simplă.” O străbătu un fior. Se întrebă de ce se simțea prinsă în capcană, copleșită de disprețul de sine.

— Pentru prima dată în seara asta vorbești rațional, comentă cu răceală Roger. Aceasta nu e *decât* o retragere temporară. Dacă… dacă nu te poți convinge să asculți glasul rațiunii… poți cel puțin să-mi promiți că… nu te vei afișa în public?…

— Aparențele sunt acum mai importante pentru tine decât realitatea, așa-i? întrebă Maria cu amărăciune. Nu vorbește soțul meu, ci directorul general al lui *Heisenberg,* așa-i?

— *Eu* nu văd niciun antagonism între rolurile acestea, chiar dacă tu ești de altă părere, se răsti Roger. Vrei, te rog…

— Deocamdată, ca să-ți fiu pe plac, n-o să mă afișez. Măcar atât pot face, nu? „Și ca să-mi fiu și mie pe plac, continuă ea în gând. Sincer vorbind, nu mă prea mândresc cu ceea ce sunt acum.”

— Într-adevăr! O să te mai sun de pe *Heisenberg.*

— S-o faci, Roger. „Păcat însă că n-o gândești dintr-un punct de vedere cu adevărat omenesc.”

— Noapte bună, Maria.

— Adio, Roger, murmură ea și se decuplă din circuit.

Rămase după aceea multă vreme înaintea ferestrei, privind luminile orașului străin întinzându-se sub ea, precum o reflecție batjocoritoare a stelelor îndepărtate. Din locul unde se găsea femeia, ambele păreau egal distanțate, la fel de abstracte și de inaccesibile. Suspendată între lumea pe care o cunoscuse și cea pe care ajunsese s-o iubească într-un mod detașat și straniu, aidoma unei femei îndrăgostite de imaginea unui bărbat pe care nu l-ar putea atinge niciodată, Maria era singură în noaptea pacificană, izolată de ambele lumi, blocată în imensitatea pustie dintre ele.

• Capitolul 18

Vedere panoramică aeriană a Institutului de Știință Transcendentală: un disc argintiu abandonat și izolat într-un ocean de verdeață, aidoma unui templu ruinat, dintr-o junglă virgină terestră.

Glas feminin, din off: Surori de pe Pacifica! Acum, Institutul Științei Transcendentale este pustiu și abandonat. Doar parlamentul îl poate redeschide și, dacă reușim să împiedicăm vreme de treizeci de zile aprobarea unei asemenea rezoluții, fascho-șovinii savanți transcendentali vor părăsi pentru totdeauna planeta. Falkenstein a căzut pradă propriei sale încercări de a șantaja Pacifica pentru a i se supune.

Decupaj: prim-plan cu Susan Willaway.

Susan Willaway: Totuși nu putem renunța la țelurile noastre. În cazul când Carlotta Madigan va câștiga votul de încredere, la adăpostul acestui paravan de falsă echitate vor urma noi alegeri parlamentare, iar marionetele lui Falkenstein vor lansa o campanie pe viață și pe moarte pentru a prelua controlul viitorului parlament.

Plan mediu cu Susan Willaway; în jurul capului și al umerilor femeia poartă, precum un nimb, o uriașă hologramă a Pacificei plutind în bezna spațială.

Susan Willaway: Acesta este *un* motiv pentru expedierea Carlottei Madigan în uitare. Mai există însă și un altul. Savanții transcendentali au părăsit planeta, așa încât întreaga greutate a hotărârii lui Madigan de a alunga de pe Pacifica atât știința transcendentală, cât și femocrația, apasă acum *doar asupra surorilor de pe Terra*! Și se dovedește că nu este decât încercarea de a interzice accesul liber la mass-media al femocrației interstelare! Reprezintă trădarea surorilor și încălcarea legilor pacificane privind libertatea accesului la mass-media! Se dovedește că, din capul locului, așa-zisul Plan Madigan n-a fost altceva decât o escrocherie.

Imagini ale studenților institutului suind în elicoptere – cadre preluate din filmul lui Falkenstein.

Glasul lui Susan Willaway, din off: Studenții părăsind Institutul Științei Transcendentale. Exact, surorilor: numai bărbați, *tauri,* sută la sută! Chiar *după* ce Madigan a anunțat că propriul nostru Minister al Științei va aproba candidații, institutului i s-a *permis* să funcționeze ca o academie fascho-șovină de spălat creiere, *cu știința și colaborarea activă a administrației Madigan*! În mod secret! După ce ne-a mințit, ca să încetăm greva!

Decupaj: prim-plan cu Susan Willaway rânjind sardonic.

Susan Willaway: Dacă stupida aroganță macho a lui Falkenstein nu l-ar fi împins să închidă institutul, amenințând cu șantajul, s-ar fi putut să nu aflăm niciodată de această perfidie din partea Carlottei Madigan, până ce o elită fascho-șovină științifică, îndoctrinată și controlată de știința transcendentală, avea să fie slobozită ca să ne conducă planeta prin forță militară!

Imagini ale marșurilor și demonstrațiilor „Ligii Femocrate Pacificane”, precum și ale grevistelor din Thule, preluate de pe canalele de știri.

Glasul lui Susan Willaway, din off: Totuși, să nu le acordăm lui Falkenstein sau lui Madigan *prea* multă considerație pentru prostia lor. Puterea surorilor a fost cea care *l-a silit* pe Falkenstein să riște această cacialma disperată, dezvăluind adevărata natură trădătoare a Planului Madigan. Surorile vor fi cele ce vor pune capăt, în sfârșit, carierei acestei trădătoare a sexului și a planetei ei! Nu uitați în ziua alegerilor, de această trădătoare! Nu uitați că doar surorile au oprit Pacifica să devină un stat marionetă al științei transcendentale! Jos cu fascho-șovinismul! Jos cu trădarea! *Jos cu Carlotta Madigan*!

•

Îmbrăcată într-o rochie galbenă, scurtă, cumpărată dintr-un magazin din Gotham, Cynda Elizabeth hoinărea incognito pe străzile tensionate și posomorâte ale orașului. După confruntarea ei cu Bara Dorothy, își petrecuse o mare parte a timpului rătăcind fără țintă prin capitală, căutând, în aceeași măsură, să-și umple zilele lipsite de conținut.

Refuzând să susțină o strategie față de care își anunțase în mod oficial dezacordul, i se interzisese accesul la ședințele de lucru și la deciziile grupului de comandă, iar surorile ei, temându-se de o contaminare ideologică, o evitau ca pe o

ciumată. Își acceptase situația, iar acum era extrem de singură, atât în hotelul Sirius, cât și printre pacificanii de pe stradă.

La început, visase că se va întâlni cu un alt Eric, care să-i satisfacă încă o dată dorințele perverse înainte ca misiunea să eșueze și să revină pe Pământ, unde singurii bărbați erau prăsitorii palizi, umbre nevolnice ale taurilor pacificani. Alteori o încercase ideea dezertării, a căutării propriului destin aici, printre bărbații și femeile care-și împărtășeau în mod deschis, firesc și cu mândrie, ceea ce ea trebuia să-și tăinuiască de-a pururi în adâncul inimii.

Ideile acestea se destrămau însă cu regularitate, precum pâcla dimineții sub lumina puternică și limpede a zilei. Ea rămânea ceea ce era, și chiar dacă pacificanii reprezentau un popor mai fericit, Eric o învățase că ea niciodată nu putea fi cu adevărat una de-a lor. Ca să fie cinstită, ceea ce vedea acum pe străzi o făcea să se întrebe dacă armonioasa balanță psihosexuală pacificană, percepută de ea, existase vreodată cu adevărat, în afara viselor ei perverse.

Fiecare parc părea să aibă un orator ad-hoc, amețind o audiență polarizată sexual și condamnând fie femocrația, fie „Taurilor – puterea", dar întotdeauna – cel puțin așa avea ea impresia – pe Carlotta Madigan. În majoritatea cafenelelor și a restaurantelor, femeile stăteau cu femei și bărbații cu bărbați, iar ocazionalele perechi mixte săreau în ochi aidoma unor anomalii atavice. Zilnic, undeva în oraș, exista cel puțin o demonstrație femocrată și una a mișcării „Taurilor – puterea". Pe străzi, bărbații și femeile se priveau suspicioși și ostili. Fosta Pacifică părea acum doar o poleială subțire de armonie ce acoperise acest ocean fără fund al fascho-șovinismelor ostile. Poate că se automenținuse numai ignorând în mod conștient imperfecțiunile genetice ale speciei umane.

„Imperfecțiuni pe care *noi* și savanții transcendentali le-am reînviat, bolborositoare, din hăurile rasiste ale trecutului", se gândi Cynda, cotind pe o străduță laterală, de-a lungul căreia se înșiruiau terasele micuțe ale localurilor. Iar gândul acesta conferi direcție și un straniu alterat simț al datoriei pentru nou-născuta derută a vieții ei.

Cele văzute pe Pacifica o învățaseră că adevăratul dușman era *fascho-șovinismul în sine,* atât jumătatea masculină a ecuației, pe care femocrația o învinsese pe Pământ, cât și

jumătatea feminină, care distrusese bărbăția prășitorilor terrani și transformase dragostea dintre bărbați și femei într-un vis pervers și imposibil. Dacă misiunea aceasta avea să eșueze, vinovații erau chiar pacificanii care, în ciuda bombardamentului ideologic la care fuseseră supuși, se mențineau cu succes pe cărarea cea îngustă și nesigură dintre cele două tendințe.

Atunci când urma să se întâmple, Bara și cele de teapa ei aveau să fie compromise de eșec, Cynda urma să fie reabilitată, iar surorile de pe Pământ puteau fi pregătite pentru câteva mărunte schimbări. Ca atare, Cynda nu putea să riște pierderea acelei posibilități, lăsându-se surprinsă în brațele unui pacifican și distrugându-și astfel credibilitatea. Avusese noroc cu Eric, dar acum nu mai îndrăznea să se expună. Era datoria ei – față de sine, față de specia ei și, într-un mod indirect, față de surori. Ba chiar, ca o ironie, față de acele surori necunoscute care poate ar fi tânjit să îndrăznească ceea ce făcuse ea.

Dacă însă Carlotta Madigan n-ar fi stricat totul, cu gafa ei de neînțeles... se gândi posomorâtă Cynda. Până la acel dezastruos vot parlamentar, bărbații și femeile începuseră din nou să umble împreună. Acum lucrurile se despărțeau din nou și *niciun* fel de consecințe nu mai păreau inevitabile, ba chiar imposibile...

Cu toate acestea, mergând pe strădușa lăturalnică, Cynda încercă din nou convingerea lipsită de rațiune că pacificanilor avea, în cele din urmă, să le izbutească păstrarea propriei lor identități complexe. Aici, în aceste localuri micuțe, izolate de vacarmul principalelor bulevarde, bărbații și femeile continuau să formeze perechi, iar deasupra teraselor se înălțau trei-patru etaje de apartamente în care, cu siguranță, viața trebuia să se desfășoare ca și mai înainte.

Oare, în cele din urmă, Madiganele și Parlamentele, demonstrațiile, propaganda și politica să nu fi reprezentat nimic altceva decât suprafața permanent mișcătoare a realității unui popor? Oare adevărata Pacifică nu se găsea *chiar aici,* pe această liniștită strădușă lăturalnică, dar multiplicată de o mie, de un milion de ori – milioanele de vieți particulare și de realități personale întrețesute, care constituiau adevărata esență a oricărei societăți, practic neschimbată, precum înseși reazemele subconștiente ale gândirii umane conștiente?

Precum această femeie înaltă, mai vârstnică, cu păr grizonat ce venea pe stradă din direcția opusă. Cum ar fi putut un

extraplanetar să știe ce se petrecea înapoia ochilor acelor îngândurați? O Bara Dorothy sau chiar o Carlotta Madigan ar fi putut considera expresia respectivă drept simbolică pentru profundul conflict politic ce cuprinsese planeta, însă nu putea aceasta, la fel de bine, să reprezinte deznădejdea după iubitul pierdut ori grija față de o fiică bolnavă, sau față de propria slujbă? Cine știa ce…

Femeia șovăi în clipa când drumurile li se intersectară. Ochii îi scânteiară cu un licăr ironic și, în clipa aceea, Cynda Elizabeth o recunoscu. O văzuse de zeci de ori pe rețea; doar acest context straniu îi mascase identitatea.

— Ești Maria Falkenstein!

— Iar tu, Cynda Elizabeth!

Pentru o clipă, rămaseră amândouă într-o tăcere stingheritoare. „Oare ce vede ea? se întrebă Cynda. Fața dușmanului? Și eu ce văd – un savant transcendental? Ce straniu! Ne luptăm de luni de zile, totuși n-a existat niciun contact uman. Iar acum ne-am întâlnit față în față pe o stradă dosnică dintr-un oraș străin și ni se pare ireală tocmai realitatea *omenească*."

— Am… am crezut că ați plecat cu toții pe *Heisenberg,* se bâlbâi în cele din urmă Cynda.

— Cu excepția mea, au plecat toți, încuviință Maria Falkenstein și ridică din umeri cu o neașteptată sfială. Bănuiesc că micul meu secret va umple mâine toată rețeaua…

— Nu… o împinse ceva pe Cynda să răspundă. Eu… eu am ieșit din toată chestia asta… am… dacă poți înțelege…

Maria Falkenstein îi adresă un mic surâs straniu.

— Probabil că sunt singura persoană de pe planetă care te poate înțelege.

— Și… tu?! exclamă Cynda.

„Și tu ce?" se întrebă ea. În mod neașteptat și inexplicabil, simți brusc un atașament ciudat față de această dușmancă a tuturor credințelor ei, o comuniune mai presus de cuvinte ori de înțelegere. Dintr-un motiv insesizabil, între ele se declanșase parcă o scânteie de frăție, ce nu avea nimic de-a face cu împărtășirea vreunei ideologii comune ori cu atracția sexuală.

— *Curios,* nu-i așa? făcu Maria Falkenstein. Ar fi trebuit să ne luăm de beregată, nu? Râse și continuă: Ce-ar zice femocratele dacă ne-ar vedea discutând aici? Ce-ar zice *Roger*?

— Nici eu însămi nu știu ce să zic…

— Ei bine, atunci pot face o propunere?… De-a dreptul neașteptată, așa, ca între dușmani? Hai să ne așezăm undeva și să bem un pahar cu vin. Ocazia e prea extravagantă ca s-o putem scăpa, nu crezi?

— Bine, încuviință inertă Cynda. De ce nu?

Găsiră o măsuță liberă pe terasa cea mai apropiată.

Maria comandă o sticlă de vin din plutifructe, umplu două pahare, apoi rămaseră tăcute, privindu-se îndelung.

— Ei bine?…

— Ei bine…

— De ce nu ești pe *Heisenberg*? întrebă Cynda.

— *Tu* de ce nu ești în hotelul Sirius?

Cynda se încruntă. Apoi șovăi. Totuși ceva începuse să-i dezlege limba. Din atâtea locuri și momente, dintre atâtea persoane, tocmai *aici* exista cineva cu care putea vorbi fără rețineri politice sau ideologice.

— Am senzația că locul meu nu mai este acolo, îi răspunse. Am… am…

— Și de aceea hoinărești pe străzile Gotham-ului, încercând să te conectezi la realitatea planetei și descoperind că nu reușești lucrul ăsta.

— De unde știi?

Maria râse și sorbi din pahar.

— În clipa de față sunt aici la fel ca și tine, nu, surioară? Pe sorii cei mari, ce porcărie am făcut amândouă pe Pacifica! Și, în același timp, ce porcărie am făcut din viețile noastre. Vreau să zic… uite, stăm față-n față și nici măcar nu ne putem enerva sănătos una pe cealaltă. Îți dai seama că în clipa asta ne trădăm reciproc cauza, nu?

Cynda luă o înghițitură prelungă de vin.

— Sau invers, replică ea. Nu știu cum, dar planeta asta poate să tocească tăișurile. Te iau pe tine, de exemplu. Ești savant transcendental, dar în același timp ești o *soră.* Desigur, am știut întotdeauna că Arkologii sunt și femei, dar până acum nu m-am confruntat cu realitatea asta. Cum este să fii… să fii femeie liberă, într-o societate fascho-șovină?

Maria mai bău puțin vin.

— Nici atât de fascho-șovin pe cât credeți voi, nici atât de liberă pe cât ne place nouă să pretindem, spuse ea cu

amărăciune. O dată în plus, adevărul se găsește în zona aceea ambivalentă, de mijloc, unde doar pacificanii par să se simtă în largul lor. Mă-ntreb cum de reușesc…

— Și eu m-am întrebat.

— *Adevărat*?

— Cred că învăț să-i admir, recunoscu Cynda. Ba chiar să-i invidiez.

Sorbi din pahar ca să-și dea curaj și, poate, pentru a alunga gustul propriilor cuvinte.

— Deci și tu, da? încuviință Maria. Știi, cred că noi două ne-am înghițit propria medicație. Am venit aici ca să le arătăm cum să trăiască, și am sfârșit… plutind în propria noastră nesiguranță. Poate că în univers există *totuși* dreptate cosmică.

— De asta n-ai revenit pe *Heisenberg*?

— Zi-mi ce-ar trebui să fac, se strâmbă Maria, și eu o să-ți spun de ce n-am revenit pe *Heisenberg.*

— Adică nu știi ce să faci?

Maria strânse din umeri și mai bău puțin vin.

— Știu că nu mai suportam să rămân în preajma lui Roger, răspunse ea. Detest ceea ce-i facem acestei planete. Nu rezist să mai colaborez la așa ceva. Voiam să fiu singură, să mă gândesc… cam vag, nu-i așa? Nu prea logic și nici prea științific. Dar tu, Cynda? Ia zi, încă nu te-ai gândit la dezertare?

— La *dezertare*?! În niciun caz!

Maria chicoti, ușor amețită.

— Nici măcar puțintel-puțintel? o tachină ea. Nu cumva vorbim tocmai despre asta? Haide, vechea mea dușmancă, putem fi cinstite între noi… cine-o să afle? Să nu-mi zici că nu găsești viața de-aici măcar puțin atractivă…

Cynda suspină, își umplu paharul și-l deșertă:

— Bun, bun, m-am gândit, recunoscu ea.

„Vinul, lunile de tensiune internă reprimată, amintirea lui Eric, irealitatea acestei situații, toate mi s-au suit la cap, se gândi. Dar ce dracu’, ce dracu’, uneori trebuie să stai de vorbă cu cineva…”

— Dacă tot vorbim deschis între noi, surioară, continuă Cynda, o să-ți spun secretul meu cel mai ascuns… adică trebuie să-l spun cuiva necunoscut, și-n clipa asta tu ești singura necunoscută care m-ascultă. Sunt perversă, m-atrag bărbații.

Taurii… Bărbații *adevărați,* nu prăsitorii terrani. Îi doresc peste mine, le doresc lăncile…

„Maică Supremă! se opri brusc. Ce tot spun aici?”

— Ce șocant! făcu Maria ironic.

— Ești sarcastică!

— Poate, deși în ultima vreme nu mai pot fi sigură de nimic. Tocmai când sunt sătulă peste cap de ceea ce au făcut bărbații noștri, întâlnesc o *femocrată,* care… Tăcu și o examină pe cealaltă femeie: Dar dacă-i adevărat, de ce *nu* dezertezi? De ce te chinuiești pentru ceva în care nu mai crezi?

— Ba nu, *continuu* să cred în femocrație! insistă Cynda. Pământul e planeta mea, surorile reprezintă poporul meu, și mă simt mândră de ceea ce sunt!

— *Inclusiv* de sentimentele tale față de bărbați?

— Nu! Adică, da! Vreau să spun că… uite ce-i, noi nu suntem perfecte și nici bărbații nu-s, dar dacă niște surori ca mine dezertează, atunci nimic nu se va mai schimba vreodată. Eu sunt o femocrată și doresc bărbați. A venit clipa ca femocratele adevărate, care au astfel de… de sentimente, să vină în rândul întâi, alături de cele ca Bara Dorothy și să-ncerce să transforme femocrația în ceva valabil pentru toată lumea. Să *dezertez*?! Maică Supremă, nu pot dezerta decât din mine însămi.

„Măiculiță, în ce s-a transformat conversația asta!” se gândi uluită Cynda. Deși, dac-ar fi existat cu adevărat noțiunea de comuniune a surorilor, nu ar fi arătat exact *așa*? Două femei descărcându-și sufletele dincolo de prăpastia culturală, ideologică și antagonică dintre ele? „Surorile sunt *cu adevărat* puternice, își spuse. Într-un fel anume, și ciudat, sunt mai puternice… mai puternice decât perversiunea propriei lor existențe!”

O fixă pe Maria Falkenstein.

— Deci *tu* ai de gând să dezertezi?

— Cum? râse amar Maria. Pentru ce? Dacă vom câștiga noi, Pacifica se va preschimba în chiar lucrul de care am fugit. Dacă învingeți voi, va deveni ceva și mai vrednic de dispreț pentru mine.

— Dar dacă victoria va aparține *pacificanilor*? Dacă ei reușesc să alunge atât femocrația, cât și știința transcendentală?

Maria ridică din umeri, clătinându-se ușor.

— Chiar crezi că se poate întâmpla așa ceva? întrebă ea, nesigură. Și apoi, dacă s-ar întâmpla, ar trebui să ne calce în picioare mai întâi pe noi, cu riscul de a pierde pentru totdeauna ocazia de-a avea un institut. După una ca asta, crezi cu adevărat că mi-ar mai tolera prezența aici?

— Cine știe? Poți încerca. Eu cred că ar trebui să-ncerci, surioară – zău, așa cred.

Maria Falkenstein clătină din cap și se sculă, nesigură.

— Eh, este numai un vis, zise ea. Roger va câștiga sau – dacă nu – vor câștiga ai tăi – amărâții ăștia simpatici n-au nicio șansă. Amândouă știm asta, *surioară.*

Se îndepărtă de masă, apoi se întoarse și o privi pe Cynda Elizabeth.

— De fapt, toată conversația asta a fost un vis, nu? Nu-i reală. Nimeni n-ar putea crede c-a avut loc, și-n curând n-o s-o mai credem nici noi. Păcat…

— Poate, rosti Cynda. Oricum, mult noroc, surioară.

— Și ție, încuviință Maria cu tristețe. O s-avem mare nevoie de el, așa-i?

Apoi plecă, iar Cynda rămase din nou singură, așezată la o masă, pe terasa unui local situat pe o străduță lăturalnică, într-un oraș străin. Cât de straniu era că, dintre toți locuitorii galaxiei, singura persoană care izbutise, cel puțin pentru moment, să-i atingă o coardă intimă a sufletului, fusese soția dușmanului!

•

Prim-plan al Carlottei Madigan așezată la biroul ei din clădirea Parlamentului – calmă, îmbrăcată simplu; în fundal, se zărește doar mobilierul prozaic al cabinetului de lucru.

Carlotta Madigan: Bună seara! Mâine mă voi confrunta iarăși cu voi într-un vot electronic de încredere privind subiectele care ne-au scindat de atâtea luni planeta. Sondajele arată că șansele mele sunt foarte reduse. Toți analiștii politici de pe planetă sunt convinși că rezoluția mea de a-i alunga pe savanții transcendentali și pe femocrate a reprezentat un gest de sinucidere politică. Am fost acuzată de o mulțime de lucruri, începând de la trădare și infidelitate deliberată, până la înrolarea mea printre marionetele lui Roger Falkenstein. Toate vocile de pe Pacifica par să răcnească, dorindu-mi înfrângerea.

Cu toate acestea, până acum am rămas tăcută pe toată durata campaniei…

Zâmbește încrezătoare, un surâs borgian.

Carlotta: De ce? Pentru că aș fi cedat? Pentru că n-aș fi avut răspunsuri la toate aceste acuzații? (Hohotește sardonic.) Nu, n-am cedat și nici nu duc lipsă de răspunsuri. Dimpotrivă: în seara aceasta, când vă vorbesc, sunt pe deplin încrezătoare în victorie. Fiindcă în seara asta, Pacifica va căpăta răspunsurile în *fapte,* nu în vorbe. De ce m-am luptat să mențin Planul Madigan, folosind – după cum se știe – toate mijloacele posibile? De ce am oprit grevele din Thule? De ce am aprobat un acord secret cu Roger Falkenstein, permițând institutului să funcționeze cu studenți exclusiv bărbați, selectați de propriul nostru Minister al Științei? Pacifica dorește un răspuns? Pacifica solicită un răspuns? Ei bine, îl merită – și iată-l!

Decupaj: imaginea unei săli largi din Ministerul Științei. În centrul imaginii, înapoia unui podium micuț se află Royce Lindblad și Harrison Winterfelt, ministrul științei. În dreapta lor, se găsește un ecran mare. În stânga, un șir lung de savanți pacificani, purtând diverse aparate, așteaptă să se producă – aidoma concurenților la un bâlci columbian. În prim-plan, se disting o mulțime de echipamente video și audio, precum și reporteri. Obiectivul camerei se apropie de Royce și de Winterfelt, concentrându-se asupra primului.

Royce: Vă vorbesc din Ministerul Științei. Mă aflu alături de Harrison Winterfelt, ministrul științei, iar ceilalți oameni pe care-i vedeți sunt foști studenți ai Institutului de Știință Transcendentală din Godzillaland.

Obiectivul se retrage, cuprinzând în cadru o parte dintre foștii studenți și aparatele acestora.

Royce: După cum știți, atunci când primii studenți au fost contestați, institutul i-a ales pe următorii din liste oarbe, alcătuite de Ministerul Științei. Dar, așa cum *nu* știți și cum nu a știut nici doctorul Falkenstein, mulți dintre acești noi studenți erau savanți pacificani experimentați, acționând în urma ordinelor primite din partea ministrului Winterfelt, a mea și a Carlottei Madigan. Indivizi capabili să priceapă mai multe decât intenționaseră, poate, „profesorii” lor. (Zâmbește și ridică din umeri.) Niște firi mai rele și mai neprietenoase le-ar putea spune chiar *spioni pacificani.* Hari?…

Prim-plan al lui Winterfelt, care pare nervos. Winterfelt: Aș dori să subliniez că *tot* ce vom demonstra în seara asta a fost realizat de savanți *pacificani,* lucrând pentru Ministerul Științei *pacifican,* pe baza informațiilor culese de agenții *pacificani* din Institutul de Știință Transcendentală. Cândva, poate că a fost o știință *transcendentală,* dar de-acum putem vorbi despre o știință *pacificană.*

Decupaj: o masă de demonstrații. Într-un vas de pe aceasta, se află o floare delicată, albastră. Alături, o cușcă, adăpostind o micuță cimpoșopârlă roșie. Între ele se găsește o cutiuță metalică. La capătul mesei, se zărește o cutie și mai mică, prevăzută cu un întrerupător. Alături stă un savant tuns perie.

Savantul: Ecranul inerțial – un dispozitiv ce izolează un volum din spațiu de orice acțiune electromagnetică, chimică sau termică exterioară. Printre multe alte aplicații, poate fi utilizat drept barieră atmosferică, scut termic, protecție împotriva radiațiilor…

Acționează întrerupătorul. După aceea, ia un aparat de sudură și învăluie floarea și șopârla într-o flacără luminoasă, portocalie. După câteva secunde oprește flacăra, dezvăluind floarea neatinsă și șopârla ce cântă nestingherită. Savantul își pune o mască de gaze și, dintr-o canistră, pulverizează vapori galbeni peste masă. Când gazul se risipește, floarea și șopârla sunt nevătămate. Bărbatul ia o bilă roșie și o azvârle spre cușca șopârlei. Răsună o explozie. Din nou, șopârla și floarea sunt neafectate.

Decupaj: trei savanți aflați lângă un panou de comandă care le ajunge până la piept. În fața acestuia, pe doi piloni, sunt suspendate două grile din sârme subțiri. Sub cea din stânga, se găsește o movilă de pământ. Sub cea din dreapta, se vede podeaua goală.

Primul savant: Transformatorul de materie – un aparat ce materializează instantaneu orice obiect din atomii materiei prime…

Încuviințează spre ceilalți savanți, care acționează comenzile. O lumină argintie apare sub grila din stânga.

Primul savant: Util în construcții…

Movila dispare și este înlocuită de o machetă a clădirii Parlamentului pacifican. La rândul ei, aceasta se transformă într-

un model al institutului transcendental, un bloc-turn, un vehicul pe pernă de aer și, din nou, într-o movilă de pământ.

Primul savant: De asemenea, poate fi întrebuințat la transmiterea modelului matriceal al oricărui obiect fizic, la orice distantă, cu viteză tahionică.

Așază pe podeaua goală de sub grila din dreapta un tablou în ulei, reprezentând un amurg în Cordi. Ceilalți savanți apasă pe butoane. Tabloul dispare și reapare instantaneu pe maldărul de pământ din stânga, perfect în toate amănuntele. Primul savant îl readuce în partea dreaptă.

Primul savant: La destinație se poate recompune o copie... sau mai multe.

Tabloul dispare din nou, însă de data asta movila de pământ din stânga se dizolvă și ea, fiind înlocuită de zeci de copii ale tabloului, absolut identice cu originalul, până la volutele de pe ramele din lemn bongo.

Decupaj: plan mediu al lui Harrison Winterfelt, incluzând și o porțiune a ecranului de lângă podium.

Winterfelt: Două demonstrații ale unor echipamente majore ale științei transcendentale, alături de altele, multe, ce se află aici și sunt accesibile canalelor de știri după încheierea acestei transmisiuni. Mai întâi însă, doresc să vă prezint înregistrările altor trei demonstrații ce nu puteau avea loc în sala aceasta...

Obiectivul se retrage și focalizează asupra ecranului pe care apare Pacifica văzută din spațiu. În avanscenă se află un pachebot orbital pacifican obișnuit.

Glasul lui Winterfelt, din off: Acest pachebot a fost echipat cu ecran inerțial și propulsie cu fuziune amplificată.

O aură argintie învăluie nava cu aripi butucănoase. O flacără albastră, subțire, irupe de la prora, și pachebotul începe să accelereze foarte rapid, exponențial, din ce în ce mai iute, ajungând la o accelerație care-ar trebui să-i zdrobească pe cei aflați înăuntru. Pornește pe o orbită polară în jurul Pacificei, dispărând înapoia calotei polare nordice și reapărând aproape instantaneu deasupra Thulei. Continuă să dea ocol planetei, cu o viteză incredibilă, flăcările duzelor de evacuare deplasându-se spre roșu atunci când se îndepărtează de obiectivul camerei.

Glasul lui Winterfelt, din off: Lipsit de ecranul inerțial, pilotul navei ar fi fost supus unei accelerații de zeci de ori mai mare decât cea gravitațională și ar fi murit de mult. Dar în interiorul

ecranului, gravitația nu variază. Așa reușesc Arkologiile științei transcendentale să-și păstreze vitezele enorme. Descriind arce de parabolă pe lângă găuri negre, ele pot accelera la viteze apropiate de cele luminice, într-un timp scurt și fără riscuri…

Decupaj: imagine din spațiu – un soare orbitor pe fundalul cerului negru, presărat cu stele. Pacifica apare în cadru îndărătul soarelui, o semilună gigantică, acoperind aproape în întregime câmpul vizual și dezvăluind faptul că soarele nu este îndepărtat și uriaș, ci micuț și rotindu-se pe o orbită aflată doar la câteva sute de kilometri față de planetă.

Glasul lui Winterfelt, din off: Un soare artificial, plasmă obținută prin fuziune și menținută în interiorul unui ecran inerțial… construit de savanți *pacificani*!

Decupaj: un bătrân dezbrăcat – cu pieptul scofâlcit, membrele veștejite, pielea – un pergament al descompunerii, chipul aproape o hârcă.

Glasul lui Winterfelt, din off: în final, un pacifican *înaintea* reîntineririi cu mijloacele medicinii *pacificane*… și *după*!

Imaginea se dizolvă într-alta similară aceluiași bărbat. Acum însă părul îi este negru, trupul zvelt și musculos, penisul erect, iar fața îi strălucește de vigoarea tinereții. De fapt, este chiar Dov Ardisman, faimoasa stea a serialelor porno de-acum patruzeci de ani, ale cărui înregistrări continuă să fie considerate printre clasicele genului.

Glasul lui Winterfelt, din off (în vreme ce Ardisman își etalează celebrul surâs și salută obiectivul): Dov Ardisman călărește din nou! Înțeleg că peste vreo trei luni îl vom vedea reapărând într-un serial?…

Decupaj: prim-planul Carlottei Madigan, așezată la biroul ei, zâmbind larg și amenințând, cu degetul arătător, obiectivul.

Carlotta Madigan: Necredincioșilor! În vreme ce susținătoarele femocratelor băteau câmpii despre nenorocirile fascho-șovinei științe transcendentale, iar fanaticii mișcării „Taurilor – puterea” cereau să ne vindem și sufletul, pentru minunile pe care tocmai le-ați văzut, în vreme ce imbecilitatea Războiului dintre Roz și Albastru dezagrega planeta, câțiva *pacificani adevărați* au izbutit să-și țină gura și să facă ceva! În felul acesta, ne putem lua rămas bun, nu tocmai nostalgic, atât de la știința transcendentală, cât și de la femocrație.

Face o pauză și chipul îi devine mult mai serios, aproape sobru.

Carlotta Madigan: Mă adresez susținătorilor institutului și le spun: iată știința transcendentală *pacificană,* fără savanți transcendentali și fără mașinațiuni extraplanetare. Iată ce le-ați făcut, fără motiv, femeilor voastre și propriilor voastre vieți amoroase. Mă adresez femocratelor noastre pacificane și le spun: *acesta* e răspunsul la paranoia androfobă! Științele transcendentale au fost curățate de monopoliștii fascho-șovini masculini, dar nu în urma protestelor voastre stridente și a cererilor *feminine* șovine, ci de către niște *tauri pacificani*, luptând nu pentru știința transcendentală, deservită de savanți pacificani de ambele sexe, ai cărui studenți vor fi în mod egal bărbați și femei. Știința transcendentală pacificană va fi furnizată tuturor planetelor ce au credit galactic s-o plătească. Nu am eliberat-o numai pentru noi, ci pentru întreaga specie umană, pentru bărbații și femeile de pretutindeni.

Înapoia ei, apare o imensă hologramă a Pacificei, plutind în spațiu.

Carlotta Madigan: În sfârșit, mă adresez acelor pacificani, atât bărbați cât și femei, care nu s-au lăsat nicio clipă vrăjiți de trăncănelile femocrației sau ale „Taurilor – puterea”, care m-au susținut pe întregul parcurs al acestei crize prelungite și care-au pus planeta pe primul loc al loialității lor, și le spun: vă mulțumesc din inimă! Și vă cer ca în zilele următoare, când rătăciții voștri frați și surori vor reveni în comuniunea ce am împărtășit-o cu toții, să-i primiți ca niște adevărați pacificani – cu brațele deschise și sufletele generoase.

Tace și surâde șiret.

Carlotta: Cât despre mine… păi, ce pot spune? Mâine veți avea ocazia s-o spuneți cu toții, prin voturile voastre. De aceea, tot ce-mi pot spune acum, cu cunoscuta-mi modestie și umilință, este… mulțumesc, Carlotta, și noapte bună.

• Capitolul 19

Rigidă, Bara Dorothy examină chipurile posomorâte, înfrânte, din încăpere.

— Închideți porcăria aia! lătră ea.

O soră se sculă, întrerupse consola rețelei și se așeză la loc. Zeci de scaune pliante ticseau cabinetul Barei; alte douăzeci de surori stăteau în picioare; practic, aici se găsea toată echipa din Gotham și nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă. Până și Cynda Elizabeth își limita satisfacția la un surâs subțire, mulțumit. *Șaptezeci și patru la sută*! Carlotta Madigan obținuse șaptezeci și patru la sută din voturi, și o analiză preliminară dovedea că pentru ea votează șaptezeci și șase la sută dintre femei. O catastrofă absolută!

Bara Dorothy o fulgeră cu privirea pe Mary Maria, care își feri iute ochii. Mentora deschise gura pentru a se răsti, apoi se răzgândi și tăcu. „Nu-i vina ei, se gândi. Nu-i vina campaniei mass-media… după ce Madigan a dezvăluit cum i-a tras pe sfoară pe savanții transcendentali, *nimeni* n-ar fi putut s-o mai învingă. Nu-i nici vina mea! Cum aș fi putut schimba rezultatul? Cu toate astea, *eu* voi fi învinuită pentru eșecul misiunii, fiindcă Cynda Elizabeth s-a opus în mod oficial politicii noastre. Blestemată fie împuțita de iubitoare-de-prăsitori!”

Parcă în mod intenționat – *parcă*? – tocmai Cynda Elizabeth întrerupse tăcerea de moarte.

— Poate că situația nu-i chiar atât de rea, declară ea.

I se răspunse printr-un impresionant oftat colectiv.

— Vorbesc serios, continuă Cynda. Pacificanii au spart monopolul științei transcendentale, așa-i? Au promis că vor scoate la vânzare, pe Plasă, tot ceea ce au. Acum putem cumpăra tehnologii la care nici nu ne-am gândit că ar putea ajunge pe mâna noastră: ecrane inerțiale, transformatoare de materie, proceduri de inginerie genetică, reîntinerire… Poate că n-am câștigat noi, dar – pe Maica Supremă! – *știința transcendentală* este marea învinsă! Acum a devenit posibil să achiziționăm ceea ce ascundeau de noi, de Pacifica.

Expresiile fețelor se mai înviorară. Un murmur de conversații undui prin încăpere:

— Cu *ce*? pufni Bara Dorothy. De unde vom obține credite galactice? Crezi că Pacifica va *dărui* toate astea?

— Va trebui să ne reevaluăm politica față de Plasă, replică Cynda. Va trebui să participăm la comerțul interstelar, să dezvoltăm tehnologii proprii pe care le-am putea vinde – eventual chiar emisiuni de divertisment, așa cum face Pacifica. În cele din urmă, va reprezenta un lucru bun pentru noi, ne va sili să devenim parte a ansamblului galactic.

— Maică Supremă, ce putregai! mârâi Bara.

— Ăsta-i viitorul, Bara, indiferent dacă ție îți place sau nu. Și va fi nevoie să-nvățăm cum să ne adaptăm lui.

Murmurele de aprobare răsunară din toate colțurile camerei. Ca și când situația n-ar fi fost îndeajuns de jalnică, Cynda Elizabeth se folosea de deprimarea înfrângerii lor, convingându-le cu argumente subversive. Trebuia să fie oprită!

— Știți că vor urma alegerile parlamentare, vorbi Bara. *Mai avem* o șansă de a recăpăta controlul situației, înainte de a fi expediate spre Pământ cu coada între picioare!

— Cum? se interesă, fără chef, Mary Maria.

— Ăsta-i sectorul *tău,* Mary, nu-i așa? Ai la dispoziție aproape o zi ca să formulezi ceva. Bara tăcu și, după câteva clipe, se adresă tuturor celor din odaie: Asta-i valabil pentru toate. Gata cu defetismul! Înapoi la treabă! Eu am de lucru și voi la fel, așa că puteți pleca!

Posace și fără grabă, surorile părăsiră cabinetul, lăsând-o pe femocrata-mentor singură cu gândurile ei negre. Realitatea era că femocrației nu-i mai rămăsese niciun obiectiv real pe Pacifica; Madigan distrusese complet viabilitatea politică a mișcării. Doar vreo reacție nebunească din partea lui Falkenstein…

Ecranul de comunicație de pe consola rețelei se aprinse. Era Susan Willaway, liderul local al „Ligii femocrate Pacificane”.

— *Ce-i*? mormăi Bara arțăgoasă.

— Demisionez din funcția de lider al Ligii, vorbi Susan. De asemenea, demisionez și din calitatea de membru.

— *Ce*?

— Mă simt o tâmpită, răspunse Susan. Mă simt ca un copil naiv. Am fost păcălită. Toate am fost păcălite. Carlotta Madigan

a avut dreptate din capul locului, și acum a dovedit-o. M-am săturat de toate – parcă m-am trezit dintr-un coșmar nesfârșit. Voi participa la alegeri ca independentă și voi merge pe mâna poporului meu.

— Trădătoare nenorocită și lașă!

— Trădătoare? izbucni Susan. *Ce* am trădat? Pe groaznicele godzille grohăitoare – bărbații de pe planeta asta au dovedit că sunt în primul rând pacificani și abia apoi tauri! Unde sunt atunci *femeile* pacificane, dacă nu putem recunoaște că am greșit? Și nu-s singura, Bara – suntem potopite de demisii.

— Du-te și suge o lance, trădătoare-mpuțită, iubitoare-de-prăsitori! zbieră Bara, decuplându-se din circuit. Ia la rând toată planeta asta de porci șovini și atavici!

Își îngropă fața în palme, lovi cu pumnul în piciorul biroului și se întrebă cum ar fi să-și permită să plângă.

•

Plan întreg al lui Roger Falkenstein pe puntea lui *Heisenberg.* Transcendentalul este flancat de doi bărbați – unul înalt, slab și pleșuv; al doilea mai tânăr, masiv, cu o coamă de păr blond, ondulat.

Falkenstein (clocotind de mânie): Cetățeni ai Pacificei! O dată în plus am fost trădați, iar voi ați fost înșelați de perfidia cinică a administrației Madigan. Mai este oare nevoie să subliniez că actul de spionaj întreprins de guvernul vostru reprezintă o violare directă a înțelegerii încheiate între mine și administrația Madigan – altfel spus: un *furt* pe față?

Obiectivul camerei de luat vederi se apropie de Falkenstein, a cărui furie capătă accente sardonice.

Falkenstein: Neîndoios, aceia dintre voi care au considerat firească menținerea Carlottei Madigan în funcție vă felicitați acum, împreună cu perfidul guvern, pentru naționalizarea cu succes a științei transcendentale. Lucrurile nu stau însă atât de simplu, prieteni. Jon Guilder, proaspăt *absolvent* al unuia dintre institutele noastre…

Decupaj: prim-plan al blondului.

Guilder: Am studiat, din greu, *șase ani* ca să absolv institutul ca savant transcendental cu adevărat calificat. Ipoteza că niște persoane care au studiat doar câteva luni au competența de a conduce un Institut de Știință Transcendentală este prea grotescă pentru a trezi altceva decât milă. Acești pacificani

patetici nu cunosc nici măcar atâta încât să-și dea seama cât de *puține* știu!

Decupaj: prim-plan al bărbatului pleșuv.

Glasul lui Falkenstein, din off: Doctorul Chari David, fost decan al Institutului de Știință Transcendentală Wenigo, acum șeful analiștilor științifici de pe *Heisenberg*...

David: Savanții pacificani au produs obiecte pe baza planurilor furate de la civilizația noastră, superioară științific, în același mod în care o societate preatomică putea construi cu succes un generator nuclear, folosind specificații dobândite ilegal. Cu toate acestea, o asemenea civilizație preatomică nu putea afirma că deține înțelegerea completă a fizicii particulelor subatomice! Așa cum nici Pacifica nu poate pretinde că pricepe pe deplin științele transcendentale! Un *copil* poate reproduce un tablou celebru, pictat de un autor renumit, folosind o copie ce trebuie colorată în concordanță cu numerele înscrise pe ea, dar asta nu-nseamnă că e un Michelangelo sau un Miranda! E adevărat, anumite *păsări* pământene pot reproduce identic un discurs faimos, fără să înțeleagă o iotă din ceea ce spun, totuși nimeni nu va considera că astfel ele au devenit un Churchill sau un Cicero!

Decupaj: cadru cu Falkenstein și David.

Falkenstein: Spune-mi, cum evaluezi *valoarea* cunoștințelor furate în ceea ce privește progresul izolatei științe pacificane?

David (superior): Oh, probabil că peste cincizeci de ani vor începe să-și dea seama ce au furat, iar în vreo două secole e posibil chiar să atingă actualul nostru nivel...

Falkenstein: În vreme ce restul galaxiei, sub conducerea noastră...

David: ... va fi avansat, desigur, ajungând la totala stăpânire a materiei, a energiei, timpului și minții. O prăpastie de două secole în privința cunoașterii rămâne un hău considerabil!

Falkenstein: Iar noțiunea unui institut pacifican de știință transcendentală funcționând fără călăuzirea noastră...

David (sarcastic): ... reprezintă, cu aproximație, echivalentul unui institut sumerian de biofizică!

Obiectivul se apropie până la un plan detaliu al lui Falkenstein.

Falkenstein: Prieteni pacificani, ați fost complet trași pe sfoară de Carlotta Madigan. Puneți la încercare adevăratele cunoștințe

ale atotștiutorilor spioni. Solicitați ca Ministerul Științei să explice în mod public teoria câmpului unificat ce stă la baza ecranului inerțial, fizica moleculară a reîntineririi – știința exactă dinapoia jucărioarelor pe care le-au furat ca să vă amăgească. Iar când răspunsul lor va fi tăcerea, amintiți-vă că apropiatele alegeri parlamentare constituie ultima voastră șansă de a recăpăta ceea ce guvernul a azvârlit cât colo. Dacă nu veți vota un parlament care să restituie controlul asupra cunoștințelor furate, să autorizeze un institut permanent în conformitate cu toate condițiile *noastre*, să alunge pe veci femocrația și s-o înlăture din funcție pe Carlotta Madigan, vom părăsi pentru totdeauna acest sistem solar, lăsându-vă cu jalnicele voastre furtișaguri. Aceasta e ultima voastră șansă, pacificani! Alta nu veți mai căpăta.

•

Royce Lindblad se încruntă spre ecranul de comunicații, răpăind nervos cu degetele pe brațul fotoliului. Pe ecran, Harrison Winterfelt ridică fatalist din umeri.

— Nu da vina pe *mine,* Royce. Ți-am spus adevărul din capul locului.

— Vrei să zici că rahaturile lui Falkenstein sunt *adevărate*?

— Cam la fel de adevărate ca și spectacolul *nostru.* Noi exagerăm din considerente politice, iar el procedează la fel. Nu, băieții noștri *nu pot* ieși pe rețea ca să explice fundamentele teoretice pe care ne-a provocat să dovedim că le cunoaștem. Totuși, nu suntem niște primitivi care procedează precum maimuțele, prin imitare. Estimările lor sunt exagerate în mod grotesc, în scopuri propagandistice – cu puțin noroc, îi putem ajunge din urmă într-un secol.

— Nu prea e răspunsul ăla zdrobitor pe care să-l anunțăm în public, mârâi Royce.

— Este cu adevărat nevoie de așa ceva? Situația politică e chiar atât de critică?

— Da și nu. Nu mă îngrijorează procentajele. În următorul parlament vom deține, probabil, o majoritate de două treimi, suficientă pentru a-i expulza pe femocrate și pe băieții de pe *Heisenberg.* Nu-mi place însă impresia pe care-o vom lăsa. Avem nevoie de o lungă perioadă de vindecare, iar dacă o treime din populație va fi convinsă că un institut pacifican reprezintă o înscenare mincinoasă, politica noastră va avea de

suferit decenii întregi. Reluarea Războiului dintre Roz și Albastru în varianta pacificană va constitui o obsesie pentru o minoritate destul de măricică, iar dacă institutul nostru nu va obține niște rezultate palpabile mai curând decât spui tu că ar putea-o face, porcăria asta va reîncepe.

— Mi-aș dori să te pot ajuta, Royce, dar am făcut tot ce era posibil. Cu siguranță, n-ar fi fost exclus să iasă ceva mult mai rău, nu crezi?

— Mda…

Winterfelt surâse șiret.

— Bănuiesc că ăsta reprezintă un motiv destul de întemeiat pentru o creștere a bugetului ministerului, rosti el sec.

— În mod normal, te-aș fi băgat în mă-ta pentru o asemenea cerere, într-o clipă ca asta, replică Royce. Întâmplător însă, ai dreptate și sunt sigur că putem aștepta o rezoluție, alocând bugetului de cercetare al institutului pacifican toate încasările produselor pe care le avem în Plasă. Pufni sarcastic și adăugă: Ceea ce, bineînțeles, va duce la sporirea presiunilor politice asupra *voastră,* de a produce rezultate rapide. Nu-i nevoie să-ți spun că noi nu vom include acest punct în campania actuală.

— Nu-i nevoie, mormăi Winterfelt și chicoti fără chef. Dacă am putea ademeni un savant bun de pe *Heisenberg* să dezerteze, aceia ar fi bani cheltuiți inteligent. *Atunci,* jocul s-ar schimba complet. Cunoști vreun doritor?

— Poate că ar trebui să vorbesc cu Falkenstein, zise cu acreală Royce. Poate că dacă i-aș oferi postul *tău*…

— Foarte amuzant!

— Eu nu mi-aș îndrepta speranțele în direcția asta. Chiar dacă unul dintre nemernicii ăia ar fi într-atât de corupt încât să se vândă pentru bani, ar putea câștiga mult mai mult plasându-și cunoștințele direct pe Plasă. Nu, Hari, se pare că *tu ești* individul din scaunul fierbinte al științei – atât cât îți poate rezista fundul.

— Simplele cuvinte nu pot exprima emoția și ușurarea pe care le simt auzindu-te, oftă abătut Winterfelt.

•

Cadru lung al Barei Dorothy stând lângă fuzelajul cenușiu al navei femocrate. În stânga ei, așezate pe rânduri, aidoma unor absolvenți care pozează pentru albumul școlii, se găsesc aproximativ treizeci de femocrate, inclusiv Mary Maria – dar nu și Cynda Elizabeth.

Bara Dorothy (stângace, bătăușă): Surori, mă numesc Bara Dorothy și mă adresez vouă ca purtătoare de cuvânt a tuturor eroinelor necunoscute care au muncit neobosite și altruiste pentru o Pacifică femocrată.

Obiectivul se apropie până în prim-planul ei.

Bara Dorothy: Acum este aproape sigur că Pacifica va alege, în scurt timp, un Parlament care ne va expulza de pe planeta voastră. Să fi fost zadarnice toate eforturile noastre? Privind în viitor, sper că nu. Fiindcă același Parlament va alunga, pentru totdeauna, și știința transcendentală. Își permite un surâs ușor. Judecând după răcnetele de furie ce răsună dinspre *Heisenberg,* nici Roger Falkenstein nu consideră acest final drept o victorie zdrobitoare. Iar în hărmălaia înfrângerii lui există un adevăr micuț, însă cât se poate de real.

Obiectivul se retrage pentru un cadru mai larg, incluzând șirurile de femocrate care privesc totul cu expresii de hotărâre încăpățânată.

Bara Dorothy: Eu însămi consider, chiar dacă nu din aceleași motive, că un institut pacifican va reprezenta o impostură, o înșelăciune. Vor mai fi bărbați? Neîndoios, vor exista și câteva *studente,* ca să vă arunce praf în ochi. Însă deoarece bărbații pacificani vor controla tehnologia furată de pe *Heisenberg,* rezultatul final va fi o clică masculină elastică și fascho-șovină, care se va folosi de secreta tehnologie avansată pentru a domina societatea pacificană, aidoma unei caste clericale.

Prim-plan al Barei Dorothy.

Bara Dorothy: Când această elită fascho-șovină își va dezvălui adevărata față, sper ca surorile de pe Pacifica să-și amintească ce a încercat femocrația să facă pentru planetă și să înțeleagă că rezultatul apropiatului scrutin a însemnat o tragică eroare, nealegându-se drumul cel bun. În ziua aceea, vă veți da seama că lupta, departe de a se fi încheiat, de-abia începe.

Decupaj: mai multe imagini dizolvându-se rapid dintr-una în alta: o demonstrație a „Ligii Femocrate Pacificane”; coloane de femei mărșăluind; o scenă de stradă, pe Pământ, unde femei sigure pe ele își văd de treburi; imaginile a patru planete văzute din spațiu, peste care se suprapun mitinguri feminine; și, în sfârșit, o navă asemănătoare cu *B-31* apropiindu-se de Pacifica.

Glasul Barei Dorothy, din off: Poate că acum ne întoarceți spatele, dar femocrația nu vă va întoarce niciodată spatele

vouă. Să știți că tovarășele voastre de pe toate planetele eliberate nu-și vor abandona niciodată surorile pacificane! Chemați-ne în ajutorul vostru, și ne vom întoarce! Surorile sunt puternice, surorile nu uită, surorile dăinuie veșnic! Trăiască surorile și trăiască veșnica noastră solidaritate cu acele surori pacificane ce vor păstra făclia credinței în lunga noapte a fascho-șovinismului care pogoară acum.

•

Un tulbure sentiment de nemulțumire strica momentul acela, care ar fi trebuit să reprezinte apropierea triumfului Carlottei Madigan; mai erau două zile până la alegerile parlamentare, și ea se afla în cabinetul personal, examinând detaliile sondajelor.

Fără doar și poate, cifrele erau încurajatoare. Candidații mișcării „Taurilor – puterea” și ai femocratelor își disputau mai puțin de jumătate dintre locuri, chiar și ei încercând să se disocieze de legăturile extraplanetare și străduindu-se să supraviețuiască inevitabilului cutremur. Ambele grupări extraplanetare erau lichidate ca forțe politice coerente. Voturile ce li se opuneau urmau să depășească șaptezeci la sută din total.

„Cu toate astea, își spuse Carlotta, *există* un nucleu inamovibil, de douăzeci și cinci la sută, iar cei care mai votează cu „Taurilor – puterea” și cu femocratele trebuie într-adevăr să fie indivizi intransigenți! Când vor fi zdrobiți în alegeri, vor dispărea, plini de amărăciune, ca forță politică oficială, și-și vor linge rănile în taină. Iar dacă institutul nostru va avea ritmul lent prevăzut de Winterfelt, vechii susținători ai „Taurilor – puterea” vor cădea pe gânduri, amintindu-și cuvintele spuse de Falkenstein înaintea plecării. La fel, fanaticele femocrate își vor aminti promisiunea reîntoarcerii, transformând-o, poate, chiar într-un nenorocit de cult. În felul ăsta, Războiul dintre Roz și Albastru ar putea reizbucni, însă în exteriorul procesului democratic…”

Femeia oftă. „Poate că ceri prea mult, gândi ea. Vrei să învingi, dar nimeni să nu se simtă înfrânt? Te aștepți ca un leac miraculos să tămăduiască toate rănile acestor multe luni, fără să lase cicatrice vizibile? Nici chiar știința transcendentală nu deține asemenea medicamente…

Reflecțiile îi fură întrerupte de chipul secretarului ce apăru pe ecranul intercom.

— Ce s-a întâmplat, Bill?

— Ai un musafir.

— Cineva important?

— Așa cred… e Maria Falkenstein.

— *Maria Falkenstein*?! exclamă Carlotta. Crezusem că au plecat cu toții pe *Heisenberg*! Ce caută aici? Ce vrea?

— Nu știu, dar spune că e ceva important… S-o?…

— Sigur, trimite-o înăuntru, încuviință Carlotta.

„Groaznice godzille grohăitoare, ce mai e și *asta*? se întrebă ea. *Ce* mai urmează?”

Maria Falkenstein purta un taior cafeniu, cu pantaloni, ce putea fi cumpărat din orice magazin al Gotham-ului. Era ușor încercănată și, cu toate că fața îi părea mai bronzată decât și-o reamintea Carlotta, tenul avea o paloare cenușie. „Parcă ar fi trecut prin niște încercări teribile”, se gândi președintele.

— Pot lua loc?

Carlotta îi indică tăcută un scaun, își încrucișă brațele și așteptă să vadă ce avea să urmeze.

— Probabil că te surprinde prezența mea aici, începu Maria frângându-și nervoasă degetele.

Carlotta încuviință din cap, neștiind cum sau la ce anume să reacționeze. Ochii transcendentalei aveau o căutătură hăituită și erau plini de o uriașă tristețe, totuși dincolo de acestea se distingea o pace stranie, ce depășea simpla resemnare…

— Știi că l-am părăsit pe Roger…

— Nu, nu știam, înălță Carlotta o sprânceană.

— Da, aprobă din cap Maria. Acum câteva săptămâni. De atunci am locuit în Gotham, încercând să vă înțeleg pe voi și ceea ce am făcut noi aici.

Nu mai dovedea nici urmă din aroganța savanților transcendentali; dimpotrivă, părea aproape umilă și destul de pocăită.

— Și la ce concluzii cosmice ai ajuns? întrebă, oarecum sarcastic, Carlotta.

Tonul ei izbuti s-o scuture pe Maria; privirea îi deveni mai tăioasă și glasul i se înăspri.

— Mă aflu *aici,* nu *acolo,* sublinie ea. Când Roger a comandat întoarcerea generală pe *Heisenberg,* nu m-am putut duce. Am simțit că trebuie să rămân.

— De ce? În ce scop? În curând, parlamentul va vota expulzarea de pe Pacifica a tuturor savanților transcendentali, iar *tu* faci parte dintre ei.

Maria își plecă privirea în poală.

— Eu… eu sper că nu… șopti ea.

— *Ce*?

Transcendentala ridică ochii, și Carlotta citi în ei implorarea.

— Nu sunt dușmanul vostru, murmură Maria.

— Nu ești?

— S-a terminat cu asta… Știi, oftă ea, îmi vine și așa destul de greu, iar tu nu-mi ușurezi cu nimic situația.

— Date fiind circumstanțele, nu văd de ce m-aș simți relaxată, replică președintele, însă pe un ton mai blând. Mai ales când n-am habar despre ce-i vorba. Vrei să-mi explici de ce-ai venit aici?

Interlocutoarea ei strânse din umeri.

— I-ai putea spune o „nouă înțelegere”, dacă ai încerca vreo simpatie față de mine. Dacă nu, spune-i „conștiință vinovată”.

— „Conștiință vinovată?” repetă Carlotta. De acum se convinsese că nu era o viclenie a lui Falkenstein. Femeia aceasta își părăsise cu adevărat bărbatul, se afla aici în pofida ordinelor acestuia, iar sentimentele pe care le încerca erau sincere și o costau.

— Trebuie să înțelegi cine sunt și de unde vin, începu Maria cu un ton jalnic. Sunt o locuitoare a Arkologiilor – nimic neobișnuit în asta – dar și o *absolventă* a institutului, ceea ce e destul de rar. Se încruntă ironic: Un motiv de mare falǎ pentru soțul meu – să aibă drept nevastă o absolventă de institut. Din câte vezi, reprezentam din capul locului o anomalie… oricum, am avut o viață mult mai ușoară decât majoritatea femeilor voastre: absolventă de institut *și* soție de director general al unei Arkologii. De obicei, femeile voastre sunt… doar neveste – datorită diferențelor genetice dintre sexe, cel puțin așa ni s-a spus nouă. Iar societatea noastră funcționa lin și optim, așa încât nimeni nu și-a pus întrebări până… până… Se opri și o cercetă gânditor pe Carlotta: înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că încep să pricep, aprobă ea, simțindu-se cuprinsă de simpatie față de Maria.

— După aceea am venit aici, urmă transcendentala, și am văzut că lucrurile se pot desfășura și în alt mod. Femocrația m-a

dezgustat, dar în același timp m-a silit să privesc din nou propria-mi cultură. Atunci am observat că, *într-adevăr,* în ea acționa un șovinism masculin subtil, nu doar aplicarea logică a principiilor științifice ale psihologiei.

O privi deschis pe Carlotta, și aceasta îi zări pe chip o evidentă afecțiune îndreptată spre *ea.*

— După aceea v-am văzut pe voi, urmă Maria. Pe tine și pe Royce. O femeie care conducea o planetă și un bărbat ce o completa, nu prin slăbiciune, ci prin tărie. Iar toată planeta era la fel. O alternativă la fascho-șovinismul masculin și cel feminin. Retrogradă științific, poate; însă privită din alt unghi de vedere, atât de superioară propriei noastre…

Carlotta începu să râdă cu bunăvoință.

— Nu suntem nici atât de simpli, nici atât de perfecți pe cât părem. După cum dovedesc evenimentele din ultimele șase luni, continuă ea pe un ton mai sumbru. Evenimentele în care voi ați jucat un rol destul de important!

Maria își plecă fruntea într-o căință aproape mișcătoare.

— Știu. Am intervenit asupra unei situații viabile și am încercat s-o modificăm în interesul propriu. Ne-am amestecat, am aplicat planuri și am utilizat toate tehnicile științei noastre superioare… Înălță capul și-l clătină încetișor: Am fost cât pe-aci să reușim, nu-i așa? Am fost gata să distrugem pe vecie armonia Pacificei.

— V-ați apropiat destul de mult, admise sec Carlotta. Și mă tem că unele prejudicii sunt permanente.

— De asta am și venit, se repezi Maria. Poate că n-o să mă crezi, dar am avut o reținere încă din acea primă zi, când am văzut ce relație există între tine și Royce. Credeam în viitorul pe care-l clădește știința transcendentală… și continuu să cred. Mi-am dat seama însă că Pacifica deținea ceva care ne lipsea *nouă,* tot așa cum vouă vă lipsea viziunea noastră. Până unde aveam dreptul să acționăm în numele acestei viziuni? Roger și alții ca el n-au văzut nicio limită, dar eu… eu am simțit că n-avem dreptul să distrugem ceva care aici funcționează atât de bine, deși în societatea noastră se întâmplă exact invers.

Strânse din umeri, pufni și urmă:

— Cât de pios și dezinteresat sună asta acum, după toate câte s-au petrecut! Aș vrea totuși să înțelegi că eram o savantă transcendentală convinsă: credeam în faptele noastre, îmi

iubeam soțul și mă încredeam în înțelepciunea lui… de acolo și până aici n-a fost un drum drept și ușor pentru mine.

— De fapt, ce înseamnă *aici*? întrebă Carlotta.

— Vreau să vă ajut. Vreau să îndrept lucrurile. Vreau să-mi aduc contribuția, înlăturând prejudiciile pe care noi toți le-am cauzat și la care, recunosc, am colaborat și eu.

— Adică-mi spui că vrei să *dezertezi*? exclamă Carlotta. Despre asta-i vorba?

Maria încuviință din cap, tăcută, evitându-i privirea.

— N-o să fie ușor… rosti Carlotta nesigură, deși în adâncul inimii decisese deja.

„Cât de greu trebuie să-i fi fost să ajungă la hotărârea asta! se gândi. Să-și abandoneze trecutul, tot ce a făcut și bărbatul pe care l-a iubit – pentru… *ce*? Principii? Pocăință? O nouă conștiință de sine? Cei lipsiți de perspective ar putea-o considera drept trădare, însă aici e vorba de o credință greu definibilă și impresionantă, care transcende planete sau ideologii, trădări sau dezertări. Căminul tău este locul unde se găsește inima – indiferent cum ai ajunge acolo.”

— V-aș putea fi de mare ajutor… sugeră Maria. Crede-mă, aș justifica din plin riscul politic…

Carlotta o cercetă, preocupată câteva clipe. Se gândi la cele douăzeci și cinci de procente de alegători potențiali înăcriți. Se gândi la prorocirea lui Roger Falkenstein privind eșecul Institutului pacifican de Știință Transcendentală. „Poate că știința transcendentală are *totuși* un leac pentru a ne vindeca rănile fără să lase urme.”

— Te cred, Maria, spuse ea întinzându-se și prinzând-o de mână. Bun venit la bord!

Femeia ridică ochii. Zâmbi șters și aprobă încet din cap.

— Deci, până la urmă, surorile își dovedesc puterea, așa-i? chicoti Carlotta. Deși nu în felul preconizat de femocrate. Umblând puțin pe la semantică, aș zice că nu-s doar surorile, ci mai degrabă Frăția oamenilor.

•

Cadru foarte larg, filmat din aer și prezentând discul argintiu al abandonatului Institut de Știință Transcendentală din Godzillaland. Pe măsură ce obiectivul transfochează, se zăresc șase elicoptere oprite în fața clădirii. Siluete micuțe coboară din aparatele de zbor, îndreptându-se către institut; camera

continuă să se apropie, dezvăluind bărbați și femei ce poartă lăzi, cutii și felurite echipamente – ei pătrund în construcția pustie.

Imaginea se fixează asupra unei femei care stă nemișcată în fața intrării; obiectivul transfochează mult mai rapid, dezvăluind-o în prim-plan pe Maria Falkenstein. Este calmă, hotărâtă, cu un vag aer de căință.

Maria Falkenstein: Cetățeni ai Pacificei... sau poate că ar trebui să vă spun compatrioți pacificani, întrucât va trebui să mă obișnuiesc cu asta... după cum fără îndoială știți, sunt doctorul Maria Falkenstein, absolventă a institutului și ex-locuitoare a Arkologiei *Heisenberg.* Așteptând aprobarea parlamentară pentru o funcție permanentă, am acceptat o numire temporară în postul de decan al Institutului pacifican de Știință Transcendentală, numire condiționată de aprobarea cererii mele de obținere a cetățeniei pacificane. După cum vedeți, institutul se redeschide chiar acum, sub conducerea mea, iar cererile de înscriere vor fi adresate Ministerului Științei.

Face o pauză, privind obiectivul și așteptând parcă înțelegerea deplină a uluitorului anunț.

Maria Falkenstein: Poporul meu a sosit aici purtând viziunea unui viitor omenesc transcendent și dedicându-și viețile răspândirii, pe toate planetele locuite, a cunoștințelor noastre avansate. Din nefericire, am venit însoțiți și de convingeri, de nestrămutat, că acest scop justifică orice mijloace. Ca o încununare neplăcută, a sosit și o misiune femocrată, cu hotărârea nemiloasă de a ne zădărnici planurile... și, curând, am fost prinși cu toții într-un conflict ce a supus societatea pacificană unor tensiuni ce au tins către linia de rupere.

Devine fățiș umilă, cerându-și iertare în mod sfâșietor.

Maria Falkenstein: Pentru rolul meu în cele petrecute, nu pot decât să vă rog, cu smerenie, să mă iertați. În ciuda eforturilor femocratelor și ale savanților transcendentali, în cele din urmă *voi* ați învins. Iar pentru asta, nu pot decât să vă mulțumesc din inimă, fiindcă mi-ați oferit o lecție.

(Tace, zâmbind cu tristețe.) Am învățat cum pot trăi laolaltă bărbații și femeile, în dreptate și egalitate. Am învățat că, pentru ca un popor să fie unit, nu sunt suficiente logica și cunoașterea. Am învățat în ce fel un popor liber și democrat își poate păstra controlul asupra propriului destin, în ciuda

precarității șanselor pe care le deține. Continuu însă să învăț de la voi…

Obiectivul se retrage pentru un cadru general, cuprinzând intrarea institutului; pacificanii trec înainte și înapoi prin ecranul inerțial.

Maria Falkenstein: În schimb, vă ofer știința mea. Vi s-a spus că, fără călăuzirea unui absolvent, institutul vostru pacifican nu poate fi decât replica palidă a celui adevărat – și trebuie să confirm că acesta e adevărul. Femocratele v-au spus că, treptat, o elită științifică masculină fascho-șovină va ajunge să domine Pacifica, dar eu vă jur că nu va fi așa, și mă aflu aici ca s-o dovedesc!

Obiectivul se apropie; prim-plan al Mariei Falkenstein: hotărâtă, încăpățânată, regăsindu-și ceva din vechea mândrie.

Maria Falkenstein: Mă aflu acum dinaintea voastră în calitate de decan al unui Institut de Știință Transcendentală cu adevărat pacifican, în calitate de absolventă de institut capabilă să vă călăuzească pentru a-i ajunge din urmă pe transcendentali în câteva decenii, nu secole, și în calitate de femeie. Mă adresez femocratelor și le spun: *iată-l* pe conducătorul elitei științifice masculine fascho-șovine inventată de voi! Foștilor mei conaționali le spun: *iată* o absolventă de institut și o pacificană, care va împărți știința noastră cu întreaga omenire, așa cum trebuie împărțită cunoașterea. Iar vouă, compatrioți pacificani, vă promit că-mi voi dedica tot restul vieții măreței aventuri în care vom porni acum, în calitate de concetățenii și de ființe omenești.

Obiectivul camerei se retrage brusc, în vreme ce femeia își pierde stăpânirea de sine și din ochi îi izvorăsc lacrimi.

Maria Falkenstein: În cele din urmă… în cele din urmă… ție, Roger… îți spun… îmi pare rău dacă… sper că într-o bună zi vei înțelege… Te-am iubit, și o parte din mine continuă să te iubească… Iartă-mă, Roger, îmi pare rău c-a trebuit să se-ntâmple așa…

Un suspin o cutremură și o face să-și acopere fața cu palmele, în vreme ce obiectivul se retrage, îndepărtându-se discret, dar rămânând ațintit asupra Mariei Falkenstein – văzând-o din depărtare, de sus: o siluetă singuratică, stând într-un cerc de sol defrișat, în mijlocul verdelui sălbatic al junglei eterne, precum

un personaj desprins dintr-o tragedie antică, încadrat de un spot luminos în mijlocul unei imense și copleșitoare scene planetare.

• Capitolul 20

După intrarea în navă a tuturor surorilor, Cynda Elizabeth rămase în vârful rampei de îmbarcare, pentru o ultimă privire asupra Pacificei, pe care s-o poarte, peste hăul timpului și spațiului, până pe Pământ.

Mai puțin de două sute de persoane catadicsiseră să asiste la decolarea navei femocrate, iar majoritatea erau reporteri și operatori; nici chiar numărul lor nu era impresionant, avându-se în vedere numeroasele canale de știri ale planetei. Atât de cuprinzătoare și definitive fuseseră înfrângerea și discreditarea după dezertarea Mariei Falkenstein, încât plecarea lor nu mai reprezenta un eveniment important.

„O dezertare pentru care am și *eu* o anumită responsabilitate”, își spuse Cynda și, în mod straniu, se simți de-a dreptul încântată. La urma urmelor, izbutise să lase o măruntă amprentă personală pe destinul viitor al planetei și în viața unei adevărate surori – îmbunătățind situația, nu înrăutățind-o. Acum, Institutul de Știință Transcendentală avea să fie cu adevărat pacifican – un efort comun al bărbaților și femeilor, laolaltă, conduși de către o femeie care era savant transcendental.

În privința Mariei Falkenstein, probabil că Cynda putea înțelege mai mult decât oricine drumul pe care aceasta îl alesese, întrucât reprezenta imaginea în oglindă a deciziei pe care ea însăși fusese nevoită s-o ia. Maria îl dăduse uitării pe bărbatul pe care-l iubise, pentru noul destin ce o chemase, iar Cynda abandonase posibilitatea de a găsi tipul de bărbat care să-i poată cuceri inima de femocrată, dar și de ființă omenească. Sacrificiul Mariei o purtase dincolo de lumea pe care-o cunoscuse, pentru a începe o viață nouă pe o planetă nouă, în vreme ce sacrificiul Cyndei o readucea pe aceasta în lumea ei de baștină, sub forma unei făpturi transformate, a unei potențiale agente a schimbării. Exista o simetrie, un mod primitiv de justiție cosmică.

Iar când argumentele și contraargumentele se anulară reciproc, Cynda deveni sigură că femocrația avea să fie silită să

înțeleagă că nu-și va mai putea permite să rămână izolată față de comerțul și disertațiile de pe Plasa Mass-media Galactică. În niciun caz acum, când pacificanii urmau să comercializeze cunoștințele, secrete până atunci, la care surorile năzuiseră de peste un veac, femocrația nu-și putea permite să nu cumpere ecranul inerțial, transformatorul de materie, reîntinerirea și toate celelalte.

Până și un ideolog precum Bara Dorothy începea să priceapă că izolarea de Plasă ar fi însemnat ca planetele femocrate să rămână într-un stadiu de stagnare și înapoiere, în vreme ce restul galaxiei ar fi aspirat tot mai sus. Iar pentru a cumpăra, femocrația trebuia să vândă. În acest scop, era nevoită să realizeze produse competitive pe piața interstelară. Și – în sfârșit – pentru asta, surorile trebuiau să învețe cum să se adapteze principalelor tendințe galactice, să evolueze și să se transforme.

„Cine poate spune unde vor duce toate astea? se gândi Cynda. Cine poate spune dacă, într-o bună zi, nu va fi posibil ca o soră femocrată să se plimbe pe străzile Pământului cu *bărbatul* ei, rămânând totuși atât soră cât și femocrată? Pe Pământ există și alte surori care-au simțit ceea ce simt eu, iar câteva sunt îndeajuns de puternice pentru a acționa după glasul inimii, chiar cu riscul de a fi pedepsite. Câte anume? Cine a cutezat măcar să încerce să afle? Femocrația va trebui să se schimbe, iar dacă surorile sunt cu adevărat puternice, nu vor putea, oare, deveni cândva atât de tari, încât să le accepte până și pe iubitoarele-de-prăsitori, așa, ca mine, drept surori și camarade adevărate? Cine poate spune că nu voi trăi să apuc clipa aceea?” Cynda privi pentru ultima dată întinsul șes columbian. Lanuri de cereale aurii unduiau în vânt, sub cerul senin. În depărtare, Marele Fluviu Albastru curgea spre Gotham, orașul străin ei unde, cel puțin pentru o vreme, își descoperise adevărata fire în brațele unui bărbat. Se întrebă ce făcea acum Eric – dacă urmărea pe rețea decolarea…

Oftă. Toate astea aparțineau trecutului; de acum, ele se terminaseră și o aștepta viitorul echivoc. Pentru moment, era suficient să-și amintească ce fusese și să știe că, indiferent unde s-ar fi aflat ea, exista undeva o planetă pe care bărbații și femeile trăiau și iubeau liberi, egali și împreună.

Flutură brațul, luându-și rămas bun de la nimeni în mod special, și intră în navă.

•

Ecranul-inerțial era cuplat, propulsia fu activată și, pe displayul principal al punții de comandă, Pacifica începu să se micșoreze rapid. O uriașă planetă vie, plină de oceane albastre, împestrițate cu uscat verde și cafeniu, deasupra cărora se învolburau nori albi, apoi o imagine redusă, părând o holohartă planetară; și, în sfârșit, o pietricică azurie, strălucitoare, scânteind pe catifeaua neagră a spațiului precum un safir imens și prețios.

Privind-o, lui Roger Falkenstein i se păru că un anume cordon psihic, ce-l lega de Pacifica și de Maria, de ceea ce fusese el însuși, se subția și se deforma, încât bărbatul aproape că se încordă așteptând clipa când legătura avea să plesnească. Mai exact, *dorea* să plesnească, smulgându-i amărăciunea și deruta din adâncul ființei și azvârlindu-le prin nesfârșitul coridor al neantului, spre uitare.

Totuși momentul acela de eliberare nu sosi nicicând... și cât de prostesc era să spere că doar kilometrii, anii-lumină sau parsecii îi puteau limpezi mintea ca prin farmec, de cele ce se petrecuseră pe Pacifica. În jurul său, echipajul de cart se agita, pregătind nava pentru hăurile cosmice, iar pe punțile inferioare o mare parte a personalului Arkologiei intrase deja în binecuvântata neființă a Somnului Adânc. Totul era așa cum fusese dintotdeauna; dar, în același timp, totul se schimbase.

Arkologiile și institutele n-aveau să mai poată menține monopolul cunoașterii. Știința transcendentală, controlată central, n-avea să se mai întindă de la o planetă la alta, aidoma unei uriașe forțe unificatoare. Epoca respectivă apusese; pacificanii urmau să aibă grijă de asta.

Continuarea evoluției umane nu mai putea fi dirijată de cele mai înzestrate minți ale speciei; acum avea să devină haotică, disperată, pe măsură ce frontul cunoașterii era transferat pe piața aleatoare a Plasei. Doar pacificanii, maeștrii Plasei, cei care răsturnaseră Marele Plan, ar fi fost capabili de exercitarea vreunui control, iar ideea *lor* asupra controlului o constituia absența acestuia – vinderea prețioaselor cunoștințe oricărui ofertant.

Alternativa rămânea încercarea de a-i învinge pe pacificani cu propriile lor arme; să ofere, pe gratis, prin intermediul Plasei, știința și tehnologia pe care ei le vindeau. Cel puțin în felul acesta, selectând cu grijă planetele, transcendentalii ar fi izbutit să mențină, măcar o vreme, un *anumit* tipar, iar cancerele sociale de tipul femocrației ar fi putut fi ținute la distanță de tehnologiile de vârf. Reprezenta o formă de inițiere mult mai subtilă și limitată, rezumându-se doar la sprijiniri pozitive, însă constituia acum unica modalitate, iar consiliul trebuia s-o accepte drept singura politică viabilă. Poate că, de-a lungul timpului, înțelegând responsabilitatea față de destinul speciei, pe care și-o asumaseră în mod inconștient, pacificanii înșiși aveau să deprindă înțelepciunea precauției și a restricțiilor, precum și o viziune coerentă asupra călăuzirii.

În privința vieții personale, pentru Falkenstein aceasta exista doar sub forma suferinței, un supliciu ce devenea un hău tot mai întins, dar în niciun caz îndeajuns de rapid. Pierderea aducea cu șocul unei neașteptate amputări; parte din el dispăruse, totuși rana era prea recentă pentru ca Roger să poată simți altceva decât durerea năprasnică a pierderii.

Abia acum, când Pacifica devenise o sferă albastră, strălucitoare, de lumină, parcă batjocorindu-l din beznă, iar Maria dispăruse pentru totdeauna înapoia vălurilor spațiului și timpului, abia acum deci, mici gânduri coerente prinseră a se înfiripa în jurul calvarului său și – da, da! – al mâniei.

„Port *eu* vreo răspundere pentru cele întâmplate? se întrebă Falkenstein. Ca bărbat, mi-a lipsit ceva care să-i permită planetei să se insinueze în psihicul nevestei mele, pentru ca, în cele din urmă, să mi-o răpească definitiv, cu siguranța unui nou și mai proaspăt amant? A existat vreo deșertăciune în viața cuplului nostru, în societatea ale cărei produse suntem – un gol pe care Pacifica l-a putut umple? M-am înșelat? Am greșit? În legătură cu *ce*?”

Pe ecran, stelele și noaptea veșnică părea că se extind la nesfârșit în spațiu și timp, înapoia Pacificei. Acum, în durerea și pierderea sa, Falkenstein încerca o nouă senzație de umilință față de acea copleșitoare imagine cosmică. Poate că, în cele din urmă, universul era prea vast ca să fie cuprins în întregime de mintea unei făpturi vii. La fel se putea spune și despre tainele sufletului omenesc.

Poate că acolo unde se sfârșeau anumite științe, începea să se întrevadă adevărata înțelepciune.

•

În fața lor, uriașa minge portocalie a soarelui plutea deasupra liniei orizontului vestic, zugrăvind norii în purpuriu, mov și auriu, incendiind oceanul, proiectând spre est prelungite umbre întunecate ale insulițelor verzi ce alcătuiau Insularia și reflectându-se pe pântecele galbene ale unui stol de uruitoare, ce zbura la mare înălțime.

Carlotta Madigan se afla în cocpitul lui *Davy Jones,* cu o mână pe eche și cu cealaltă pe scotă, simțind și controlând forțele vântului și ale valurilor, ce convergeau în interiorul trupului ei, în vreme ce Royce o privea cu mândrie și cu o anumită îngâmfare reținută.

— În mod clar, ești pe calea cea bună, rosti el, când Carlotta cârmi ambarcațiunea spre gura lagunei Lorien. În scurt timp, voi scoate din tine o adevărată navigatoare.

— Așa se pare, nu? încuviință femeia, încântată. Cred că în ultimele luni toată lumea a învățat o grămadă de lucruri despre schimbarea direcțiilor.

Royce aprobă din cap.

— Pacifica a învățat, noi doi am învățat, bărbații și femeile de-aici au învățat, totuși mă întreb cât anume din arta navigației au deprins acei sărmani extraplanetari…

Casa lor apăru în depărtare, și Carlotta zări pe plajă o siluetă brună, dolofană, care se lansă în apă și vâsli spre ei. Ecoul unui măcănit ațâțat răsună peste lagună.

Ajunseseră acasă; planeta trăia, mai mult sau mai puțin în liniște și înțelegere, iar bărbatul de lângă ea părea mai vârstnic – într-un mod ce-i împovăra atrăgător umerii goi și bronzați. Taur și amant, tovarăș de viață și dascăl, suflet necunoscut și străin – parcurseseră schimbările singuri și împreună, iar legăturile ce-i uniseră fuseseră înlocuite acum de altele, mai fragile și, simultan, mai rezistente decât păruseră în toiul crizei. Aidoma interacțiunii vântului și a valurilor, relația lor putea fi doar o dialectică permanentă între statornicie și schimbare, iar vectorul „sumă” nu mai avea să aparțină nicicând doar *lui* și *ei* în privința comenzii, ci devenise un adevărat traseu comun prin oceanele schimbărilor, pentru toată vremea cât aveau să navigheze laolaltă.

Carlotta izbucni în râs. Se aplecă spre Royce și, fără a lăsa din mâini scota și echea, îl sărută scurt pe buze.

— La dracu’ cu toți, tăurașule! exclamă ea. Eu știu un singur lucru: că am învățat să conducem barca asta împreună!

Râseră amândoi, apoi bărbatul se întinse și se îmbrățișară, sărutându-se; scota îi scăpă Carlottei din mână și ambarcațiunea porni să se rotească nebunește.

— Jos! răcni Royce și o trânti pe punte, când ghiul vâjâi peste capul femeii.

— Honk-ka-honk ka-honkiti honk! Rugo ajunsese lângă ei, și acum protesta indignat, vâslind și pufăind ca să nu se ciocnească de barca scăpată de sub control.

Royce se ridică de pe Carlotta, prinse scota și echea și readuse situația la normal.

— „Taurilor – puterea”, madam! hohoti el. Ziceai ceva despre învățatul conducerii bărcii?

Agitând grotesc din aripioarele sale butucănoase și împroșcându-i cu apă din cap până-n picioare, Rugo sări înăuntru.

Femeia înclină capul spre bâzâitorul cel stângaci, care rămăsese locului și se scutura, continuând să-i stropească, apoi surâse șiret către Royce.

— Ce ziceai despre „Taurilor – puterea”, maimuțoiule? pufni ea.

Chicotiră amândoi și Carlotta se ghemui la pieptul bărbatului, în vreme ce acesta cârmi spre ponton, sub cerul purpuriu. Rugo se strecură între ei. O briză neașteptată umflă vela. Uzi leoarcă și tremurând ușor sub vântul amurgului, strânși unul în altul ca să se încălzească, aidoma unor copilași, navigară spre adăpostul sigur al căminului.

Sfârșit

mastică